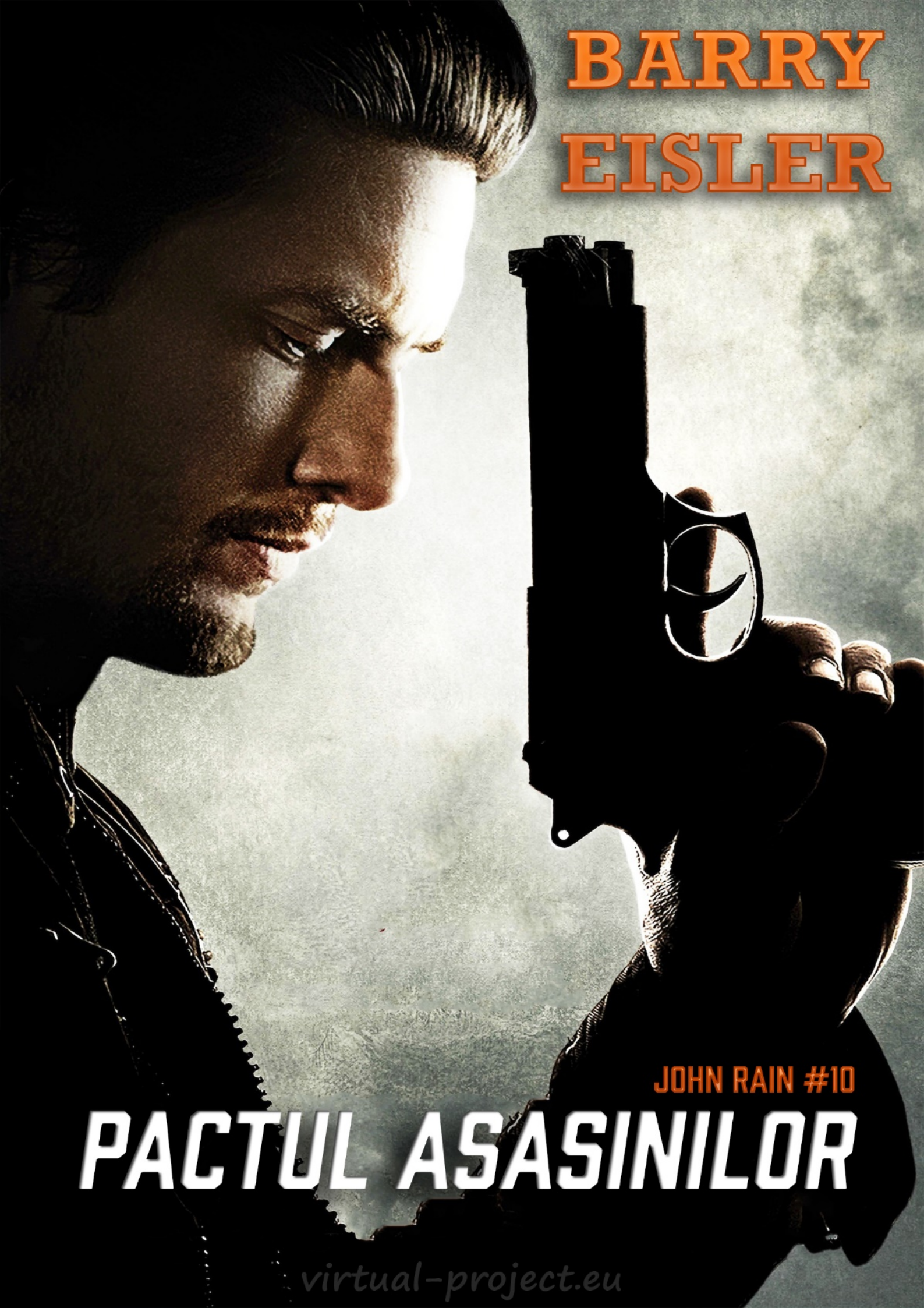

virtual-project.eu

BARRY EISLER

Seria: John Rain #10

PACTUL ASASINILOR

Original: *The Killer Collective*: *John Rain #10* (2019)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

METEOR PRESS

2021

Lunile și zilele sunt călători prin eternitate.

Bashō

PROLOG

Arrington fuma pe întuneric. Fumatul însemna mult, nu numai pentru plăcerea sa intrinsecă, ci și pentru că bărbatul știa foarte bine ce efect avea asupra sa. Acceptarea riscurilor inerente implicate, prețul plăcerii, ridica nivelul fumatului, de la un simplu răsfăț, la ceva mai asemănător unei pasiuni. La urma urmelor, trebuie să iubești cu adevărat ceva – trebuie să i te fi *dedicat* – ca să fii de acord să i te sacrifici.

Totuși el n-o făcea mereu. Nu urmărise niciodată ca fumatul să devină un reflex sau o rutină, ci mai degrabă să aibă un impact. Să marcheze un moment anume. Să însemne ceva special, ba chiar ceva extrem.

Iar în seara asta erau întrunite toate cerințele respective.

Din unele puncte de vedere, ceea ce tocmai aflase sfida rațiunea. Cum s-ar fi putut ca un lucru atât de groaznic să conțină în același timp ceva atât de incredibil de bun? Arrington mai simțise o dinamică similară doar o singură dată până atunci: pe 11 septembrie 2001, când la CIA sosise știrea atacării Pentagonului, iar primul lui gând fusese „Kelly e acolo”. Kelly, care cu numai o lună în urmă îl anunțase că voia să divorțeze și că spera din toată inima s-o poată face amiabil, cu drepturi corespunzătoare de vizitare, pentru ca el să poată continua să fie un tată pentru cele două fetițe ale lor, fără alt sprijin financiar decât cel pe care l-ar fi impus oricum legea.

Și apoi ea dispăruse. Murise. În locul unui om divorțat, trist și împovărat de pensia alimentară, Arrington devenise brusc văduvul unei martire din Departamentul Apărării, sanctificată prin moartea ei, și beneficiase de o poliță de asigurare de viață de ordinul sutelor de mii de dolari, la care se adăuga milionul de dolari de la Fondul de

Compensare a Victimelor din 11 septembrie. Era bogat, în loc să fie sărac. Era omagiat, în loc să fie disprețuit.

Acesta era micul secret murdar al lui 11 septembrie, gândi el. Nu teoriile conspirațiilor – acuzații despre cunoașterea anterioară a evenimentelor, despre demolare controlată și acțiuni din interior. Adevăratul secret era că, în pierderea generală, existaseră și câștigători. La urma urmelor, statistica afirma că jumătate dintre căsătorii se terminau prin divorț. Iar divorțul era chimioterapia căsătoriei, ceva atât de scump și de toxic, încât doar cuplurile disperate recurgeau la el ca tratament. Și dacă jumătate dintre căsătorii erau atât de canceroase încât să justifice un tratament echivalent chimioterapiei, ce spunea asta despre restul? Câți nedivorțați învățaseră pur și simplu să trăiască cu boala, deoarece tratamentul părea chiar mai rău decât ea?

Iar toate combinațiile acelea nefericite, răul și mai răul, luaseră sfârșit în dimineața aceea. Văduvele și văduvii fuseseră sanctificați de națiune și acoperiți cu cash.

Arrington simțise imediat similitudinea cu ziua de azi, totuși ramificațiile complete erau atât de vaste, încât avea nevoie de acest moment în livingul casei sale, cu luminile stinse, cu firicelele de fum de tutun ridicându-se șerpuit pe lângă degetele lui și cu nicotină ascuțindu-i focusarea, pentru a încerca să înțeleagă pe deplin.

Inițial, el crezuse că va fi pur și simplu un alt scandal pentru Serviciul Secret. Nu-i păsa de așa ceva, dincolo de valoarea politică pe care credea că ar putea s-o extragă. Apoi avusese o intuiție. Cu bătaie lungă, așa o considerase. Dar se dovedise că avusese dreptate. Ba chiar în mod spectaculos.

Pe de o parte, totul îi confirma temerile cele mai profunde. Temerile despre care psihiatrii CIA se pronunțaseră ca fiind „exagerate” – ca și cum ei ar fi avut vreo bază pentru a opina despre geopolitică.

Temerile pentru care știa că râdeau de el pe la spate colegii lui mulțumiți de sine. Cele pe care ei le folosiseră pentru a-i deraia cariera.

Dar pe de altă parte… nu fusese oare descoperit exact de persoana cuvenită? Cine altul ar fi știut cum să-l utilizeze pentru a proteja țara? Cine altul ar fi avut voința și intuiția care le lipsiseră tuturor celor care râseseră de Arrington, îl marginalizaseră și, în cele din urmă, îl aruncaseră peste bord?

Pentru a proceda corect erau necesare unele decizii… dificile. Dar când era în joc sănătatea unei păduri, nu-ți puteai permite să te concentrezi asupra câte unui copac. Ba chiar, pentru a proteja pădurea, uneori trebuiau construite bariere antiincendiu și unii arbori trebuiau îndepărtați.

Primul pas avea să fie cel mai puțin plăcut. Trebuiau eliminate riscuri de securitate. Trebuia protejată integritatea informațiilor. Prea mulți oameni știau și problema avea să se înrăutățească dacă el ar aștepta mai mult. De fapt, în numai câteva zile, dacă nu chiar mai devreme, s-ar fi putut deja să fie prea târziu.

În mod clar, nimic din toate astea nu putea fi întreprins din interiorul guvernului. Pentru că problema era exact guvernul, care fusese deja infiltrat, așa cum Arrington suspectase mereu. Surprinzător era doar faptul că boala era chiar mai avansată și mai răspândită decât își imaginase. Totuși el știa cu exactitate cum să se asigure că problemele vor fi atacate așa cum trebuia. De către o forță externă. Un fel de… supliment de vitamine pentru sistemul imunitar al corpului politic.

Stinse țigara, strivind-o în scrumieră, și închise ochii, simțind că inima îi bătea la fel de puternic ca la prima lui săritură cu parașuta. Ceea ce, desigur, era logic. Pentru că mizele erau foarte mari, pentru că marjele de eroare erau foarte reduse. Însă el avea s-o facă. Avea s-o ducă până la capăt. Și ei aveau să vadă. Ei toți aveau să vadă.

Luă telefonul și făcu apelul care avea să pună totul în mișcare.

PARTEA I

Capitolul 1

RAIN

Le-am spus „nu”. Dar aș fi putut la fel de bine să le spun „da”. Afacerea asasinatelor are propria sa atracție gravitațională și, dacă te apropii prea mult sau dacă rămâi prea mult în preajma ei, nu te vei elibera niciodată.

Sau poate că-i doar mai confortabil să dăm vina pe circumstanțe, ori pe soartă, ori pe un alt factor exterior, pentru rezultate care, de fapt, au fost declanșate de noi înșine. La urma urmelor, aș fi putut închide site-ul securizat. Aș fi putut reteza conexiunea aceea. Aș fi putut rătăci prin lume aidoma lui Bashō, fără legături, fără pripoane, distant și intangibil ca unul dintre norii solitari ce l-au inspirat pe poetul din secolul al XVII-lea în peregrinările lui neîncetate.

Dar n-am făcut-o.

Ei l-au folosit pe Larison pentru contactul inițial. Larison, unul dintre bărbații cei mai periculoși și mai imprevizibili pe care i-am cunoscut vreodată. Și care, după ce colaboraserăm în detașamentul înființat pentru a pune capăt unei suite de atacuri sub steag fals concepute pentru a instiga o lovitură de stat în Statele Unite, era unul dintre cei foarte puțini în care aveam încredere.

Eu locuiam în Kamakura, renunțând în cele din urmă la Tokio. După ce primisem o avere neașteptată de diamante brute în urma jobului cu Larison și detașamentul, cumpărasem o proprietate – un teren pe un deal, cu vedere spre golful Sagami, obținut printr-o succesiune complicată de intermediari și o mulțime de bani spălați. Prin alți intermediari și cu cheltuieli încă și mai mari,

angajasem un specialist în asemenea chestiuni, un bărbat pe nume Takishita, care-mi găsise o *minka,* o casă a unei ferme tradiționale japoneze, abandonată în provincia Gifu, în zona zăpezilor cunoscută uneori ca „Alpii japonezi". Takishita cumpărase în numele meu casa veche de trei sute de ani, pe care o demontase și o adusese pe terenul meu din Kamakura, unde o reasamblase, dotând-o cu curent electric, instalații sanitare, ferestre mari și alte elemente de confort modern, dar păstrându-i frumusețea originală, ba chiar sporindu-i-o în toate aspectele semnificative. Crease până și o modestă, dar frumoasă *karesansui* – o grădină de pietre tradițională – în fața ferestrei livingului, care avea să capete nuanțe diferite la fiecare schimbare de anotimp: culorile toamnei, zăpada iernii, ploile primăverii, soarele verii.

Munca a durat mai bine de trei ani, dar nu mă grăbeam. Mi-am spus că pentru o casă merita să aștept și merita să iasă bine. Dar când proiectul s-a încheiat în cele din urmă, am redevenit frământat și am înțeles că *minka* avusese mai degrabă scopul de a mă ține ocupat, decât de a-mi oferi un loc unde să trăiesc. Stăteam pe o pernă lângă *irori,* vatra deschisă din mijlocul livingului, și citeam memoriile de călătorie ale lui Bashō, *Oku no Hosomichi – Drumul îngust spre interior* – în japoneză și în engleză, corectând ocazional câte un rând din traducere care mi se părea lipsit de eleganță și simțindu-mă ca un falsificator abil. Întotdeauna faptul că eram pe jumătate japonez și pe jumătate american însemnase că nu eram niciuna, nici alta, și niciun fel de iscusință – în judo, în vorbirea celor două limbi sau în cunoașterea culturii – nu avea să schimbe adevărul respectiv.

După ce distragerile proiectului au rămas în urmă, am înțeles că edificarea unui lucru valoros era o modalitate de sublimare, de suprimare a suferinței legate de faptul că distrusesem relația cu

Delilah – un act bizar de autosabotare, ținând seama de toate forțele ce încercaseră până atunci să ne despartă și dăduseră greș. În fiecare zi, doream să iau legătura cu ea. În fiecare zi, știam că ar fi trebuit s-o fac. Și în fiecare zi… n-o făceam. *Minka* mea era minunată, dar începeam s-o simt mai degrabă ca pe o fortăreață decât ca pe un cămin. O fortăreață de solitudine.

De aceea, tentativa de contactare a lui Larison a venit ca o ușurare. Ar fi trebuit s-o privesc mai degrabă ca pe un avertisment.

Utilizând un telefon criptat prin satelit, am apelat numărul pe care el îl postase pe site-ul meu securizat. Bineînțeles, faptul în sine că păstrasem telefonul acela, care nu putea fi urmărit, contrazicea noțiunea mea de „retragere”. Dar oamenii remarcă rareori ceea ce preferă să nu vadă.

Mi-a răspuns după primul țârâit și i-am recunoscut imediat șoapta răgușită.

— Tocmai m-ai ajutat să câștig un pariu cu mine însumi.

Am bănuit că era doar o glumă, totuși nu mi-a plăcut. În domeniul meu de activitate, predictibilitatea înseamnă că te găsești la un pas de moarte.

Dar, desigur, eu nu eram în activitate. Eu mă retrăsesem.

— Ce vrei să spui?

— Am pus pariu că n-ai închis site-ul. Și că-l mai verifici ocazional.

— Ar fi trebuit să-mi doresc să pierzi pariul?

— Mă-ndoiesc. Ai păstrat site-ul, pentru că-i mai bine să știi dacă cineva te caută, decât să-l silești să dea de tine în alt fel. Am pus pariu că ești inteligent.

Mi-a plăcut explicația lui mai mult decât ceea ce începusem să suspectez eu – că poate *doream* să fiu găsit.

— Cum o mai duci? am întrebat, surprins și în același timp ușor stânjenit de încântarea pe care o simțeam vorbind cu el. Dormi bine noaptea?

Cândva, în Viena, Larison îmi spusese că era chinuit de coșmaruri. Însă nu voia să vorbească niciodată despre ceea ce făcuse în Forțele pentru Operațiuni Speciale pentru a-i cauza asemenea vise.

— Uneori, mi-a răspuns el. N-o să fie niciodată foarte bine. Dar… uneori e mai bine. Și tu?

— M-am retras.

A râs și am simțit o undă de iritare.

— Ce-i atât de amuzant?

— Hei, nu pe mine trebuie să mă convingi! Se pare că Hort are pe cineva căruia îi trebuie serviciile tale.

„Serviciile” pentru care devenisem cunoscut erau joburi ce necesitau aparența unor cauze naturale. Poți angaja pe oricine când un glonț, un cuțit sau o bombă pot rezolva treaba, dar când nu trebuie sub nicio formă să pară acțiunea unui asasin, atunci eram practic stăpânul pieței.

— Horton? am repetat. Eram aproape convins că l-ai lichidat până acum.

Într-un trecut îndepărtat, colonelul Scott „Hort” Horton fusese o legendă în Operațiunile Speciale. El mă contactase pentru a conduce detașamentul în care îl întâlnisem pe Larison. Însă nesfârșitele lui manipulări și înșelăciuni îi aduseseră mulți dușmani, printre care Larison ocupa o poziție centrală.

— Încă s-ar mai putea s-o fac. Îmi place totuși să mi-l imaginez fumând un trabuc după cină pe veranda căbănuței lui de lângă Lynchburg, întrebându-se de fiecare dată dacă aceasta va fi noaptea în care mă voi furișa din păduri și-i voi veni de hac.

— Și de aceea a apelat el la tine, ca modalitate de a-și ține dușmanii aproape?

— Este o posibilitate, sigur că da.

— Și care sunt celelalte? A ieșit la pensie, nu?

Larison a râs.

— Da, exact ca tine.

Nu am comentat. Indiferent dacă avea sau nu dreptate în privința mea, înțelesul era destul de clar. Poate că Horton lipsise de pe scenă, dar acum căuta un mod prin care să revină.

— Bine, am spus. Dacă Horton este intermediarul, cine-i clientul?

— Și eu am pus aceeași întrebare, dar Hort n-a vrut să-mi spună. A zis că-i doar pentru urechile tale. Dar dacă vrei să-mpărtășești ce afli, sunt un ascultător bun.

Nu am zis nimic. Simularea reticentei era un obicei vechi și poate că ar fi trebuit să mă alarmeze ușurința cu care am revenit la el, însă principalul lucru pe care l-am observat a fost că mi se părea la fel de confortabil ca o a doua piele.

Sau chiar ca o primă piele.

— Nu i-am spus că știu cum să iau legătura cu tine, a continuat Larison după o clipă, deși eram destul de sigur în privința asta. Oricum, eu nu știu unde te afli. Nu puteam spune nimănui, chiar dacă aș fi vrut sau dacă ar fi încercat să mă silească. Ești în siguranță. Tot retras, dacă asta dorești.

Nici de data aceasta n-am spus nimic, iar după altă pauză, el a urmat:

— Dar știi și tu cum merg lucrurile. Dacă n-o să-l suni pe Hort, el o să caute alt mod de a ajunge la tine. Și poate că următorul mod pe care-l va găsi nu va fi la fel de prietenos ca mine.

Capitolul 2

LIVIA

— Se pare c-ai avut dreptate cu Malaysia, zise Trahan în loc de salut. Cred că l-am găsit.

Livia simți că inima îi tresaltă după o doză de adrenalină la auzul știrii. Încuie ușa în urma ei și merse pe coridor spre mansarda închiriată de FBI. Afară se lăsase ceața, însă încăperea avea ferestre înalte pe trei laturi, cu cărămizi între ele, și era bine iluminată chiar și când lămpile erau stinse.

Trahan stătea la capătul unei mese din lemn, în centrul încăperii, și se uita la unul dintre monitoarele aflate în fața lui. Livia rămase în capătul opus al mesei lungi, îl privi în tăcere un moment, apoi spuse:

— Kool Kat?

— Da. Camera foto, cum ai spus tu. Am creat un bot de căutare să scotocească în Kuala Lumpur și-n împrejurimi. Am găsit doar treisprezece expatriați care postau fotografii pe rețelele sociale cu metadate D5, la fel ca fotografiile pe care Kool Kat le postează pe site.

Livia îi spusese că aparatul Nikon D5 era prea scump pentru majoritatea localnicilor și că ar fi trebuit să se concentreze asupra expatriaților, mai ales a celor cu joburi în educație, îngrijirea copiilor și alte profesiuni ce ofereau acces la copii. Chiar și un hacker de top trebuia să știe ce anume să caute și nimeni nu-i cunoștea pe ciudați și pe prădători mai bine ca Livia.

— Treisprezece? zise ea. Nu poți reduce mai mult?

— Am făcut-o deja. Trei au călătorit în săptămâna când Kool Kat n-a postat fotografii noi. Doi britanici și un neozeelandez. Tocmai ți-am trimis datele lor – pun prinsoare c-o să te prinzi cine-i Kool Kat, doar văzându-le. La fel cum ai știut că fotografiile lui erau cu copii malaysieni. Și apropo, *cum* ai știut?

La întrebarea aceea se putea răspunde în multe feluri. Livia i-ar fi putut spune că în copilăria ei de fetiță lahu[1] pe nume Labee, în dealurile din provincia thailandeză Chiang Rai, devenise expertă în nuanțe care occidentalilor le scăpau de

obicei. Sau că, după ce văzuse nenumărate ore de înregistrări cu copii abuzați sexual, devenise conștientă de diferențele culturale. Copiii din unele culturi țipau. Alții erau mai stoici. Ea însăși, când fusese vândută în Statele Unite, la vârsta de treisprezece ani, trecuse de la o stare la alta, stoică atunci când bărbații o exploataseră pe ea, țipând când o făcuseră cu surioara ei mai mică, Nason.

— A fost o intuiție, răspunse acum, alungând imaginile din postările video ale lui Kool Kat.

Se pricepea să se disocieze de ceea ce se petrecea, ignorând teroarea și suferința și concentrându-se asupra graiului în care țipau copiii și asupra a ceea ce putea afla din aspectul torționarilor lor, în ciuda măștilor pe care le purtau, sau din eventualele detalii de pe fundal, care ar fi putut oferi indicii despre locul unde se găseau.

După aceea însă disocierea se dezintegra de fiecare dată. O părăsea, lăsând-o să continue ca om cu tot ceea ce văzuse ca polițist.

— Ceea ce polițiștii numesc „intuiții”, zise Trahan, hackerii FBI-ului numesc „recunoașterea tiparelor”.

Părea ca și cum ar fi încercat să afle ceva.

— Chiar așa, Terry?

Bărbatul încuviință din cap.

— Dar pentru ca tiparele să aibă sens, ai nevoie de date. Cu cât ai mai multe date, cu atât e mai bine.

Livia îl privi, nesigură asupra direcției în care se îndrepta prin comentariul acela. Cu părul șaten lung până pe umeri și barba asortată, Trahan degaja un aer atât de placid, încât părea permanent drogat. Dar era în mod evident un hacker excepțional – Livia văzuse asta cu ochii ei și, în plus, dacă n-ar fi fost bun în ceea ce făcea, FBI-ul nu l-ar fi alocat grupului operativ comun Child’s Play. Ca atare, poate că rețelele de computere nu erau singurele pe care se pricepea să le examineze.

Când ea nu răspunse, Trahan zise:

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta în privința asta. Mă refer la fotografii. La videoclipuri. Am încercat, dar… nu mă mai pot uita la ele. Nu știu cum poți tu să te uiți.

Deci asta voia să zică. Livia i-ar fi putut spune că nici majoritatea polițiștilor nu se puteau uita. Ea nu-i învinovățea. Oamenii reacționează diferit față de oroare, iar în cazul Liviei era obsesia față de protecție. Încercarea permanentă de a o salva pe sărmana Nason printr-un înlocuitor.

Femeia bănuia că șefii poliției din Seattle înțelegeau psihologia. Livia trimisese după gratii destui violatori pentru ca tiparul să fie evident. Șefii nu știau însă – și nu știa nimeni – că ea avea nevoie, de asemenea, de răzbunare. În mintea ei, unicul lucru mai bun decât un violator trimis la închisoare era un violator aflat în cimitir, și începând din urmă cu cincisprezece ani, când era încă în liceu, omorâse peste o duzină.

— Nu-ți face griji, rosti ea acum. Nici eu nu pot să fac ce faci tu.

— Vreau să zic că nu știu cum poți să vezi chestiile alea și să nu-i omori pur și simplu pe autorii lor.

O privea cu atenție și, pentru o clipă, Livia se întrebă dacă nu cumva comentariul acela fusese un test. Dar nu, nu era genul acela de priviri și, oricum, n-ar fi fost prima dată când ea îi surprinsese privirea zăbovind. Trahan încercase, de asemenea, să flirteze cu ea de câteva ori și, chiar dacă Livia nu-l încurajase, nici n-o deranjase. O tentativă de flirt era lucrul cel mai neînsemnat căruia trebuia să-i facă față o polițistă asiatică atrăgătoare. În plus, Trahan era inofensiv. Un tânăr cu inimă bună. Sigur că da, cam sensibil pentru materialele ce ajungeau să fie partajate pe o rețea precum Child’s Play, dar asta nu însemna altceva decât că era uman.

Și totuși… privirea lui era mai intensă ca de obicei.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

— Obrazul tău, rosti el, mijind ochii. Este… te-a lovit cineva?

Ea ridică un deget spre vânătaie, de care uitase.

— Ai putea spune și așa.

— Vorbești serios? Este… ești bine?

Livia râse, mișcată fără să vrea de faptul că hackerul slăbănog simțea un imbold latent, indiferent cât de prostesc, de a o proteja.

— Predau tehnici de autoapărare pentru femei. Aseară am încasat un cot. Nimic important.

Trahan ridică sprâncenele.

— O femeie ți-a făcut asta?

Dacă altcineva ar fi fost autorul comentariului, Livia s-ar fi putut simți iritată. Poate chiar ar fi vrut să-i dea individului o lecție. Sosit din partea lui Trahan însă, nu putea decât să-i stârnească un zâmbet.

— Nu crezi că o femeie poate lovi cu cotul? Deși, întâmplător, lovitura asta a venit de la un bărbat.

— Ah… Ai zis „tehnici de autoapărare pentru femei”, așa că m-am gândit…

— Un curs de tehnici de autoapărare pentru femei care nu le antrenează împotriva bărbaților n-ar avea cine știe ce utilitate.

— Da, ai dreptate… Nu mă gândisem la asta până acum.

Livia flutură din mână cu un gest de nepăsare.

— Nu-ți face griji. Tehnicile de autoapărare pentru femei sunt domeniul meu. Computerele sunt domeniul tău.

— Da, bun… îmi pare rău că nu ți-am găsit mai multe informații, răspunse el, părând ușurat să revină pe un teren familiar. Cum stăm în privința timpului? Spuneai că suntem contra-cronometru.

— Așa este. FBI-ul a acționat inteligent, nedifuzând știrea arestării administratorului, și s-a

descurcat excelent simulându-i activitatea pe site. Dar până la urmă unul dintre membri va observa că ceva nu-i în regulă. Iar atunci va posta o avertizare și va dispărea, iar peste încă o secundă toți șobolanii din Child's Play se vor topi în beznă.

— Asta ar fi de tot rahatul. Deocamdată n-avem decât cinci nume din o sută șapte membri.

— Păi, atunci, cu cât găsim mai mulți înainte să fim deconspirați, cu atât mai multe arestări vom face imediat după aceea. Așa că să nu mai zăbovim!

Trahan se uită la paharul de carton cu cafea pe care-l ținea ea în mână – Uptown Espresso, aflat la două intersecții depărtare în districtul South Lake Union din Seattle. FBI-ul îl instalase pe hacker într-o mansardă din cartier fiindcă era rezonabil de aproape de sediul poliției, însă Trahan era un tip sedentar și Livia apreciase că era mai eficient să vină la el aici, decât să încerce să aranjeze o întâlnire la sediu.

Porni spre capătul lui de masă.

— Ia, îi zise și-i întinse cafeaua. Cappuccino extra-large. Favorita ta.

El luă paharul și zâmbi.

— Ca să mă menții funcțional?

Livia i-ar fi putut întoarce surâsul, însă nu dorea ca tânărul să-și facă vreo impresie greșită. De aceea reveni în capătul opus al mesei, se așeză și deschise laptopul pe care-l folosea când lucra în mansardă.

— Așa ceva, îi răspunse. Ia să vedem acum ce aflu de la expatriații ăia din KL care-ți plac ție.

— Bine. Eu voi urmări o anomalie peste care am dat când botul meu căuta metadate despre Kool Kat.

— O anomalie? zise ea, repetându-i deliberat cuvintele, așa cum făcea când interoga un suspect.

Tehnica funcționa bine mai ales asociată nevoii tipic masculine de a oferi explicații femeilor.

— Mda, încuviință Trahan, răspunzând inconștient la tehnica respectivă. De obicei, toți tipii ăștia folosesc criptarea pentru a-și masca identitățile, însă recurg în general la software-uri de criptare comercială.

— Criptare comercială?

— Da, care poate fi cumpărată legal. Un asemenea soft nu-ți poate spune absolut nimic despre utilizator decât că-i atent în privința securității. Însă cel peste care am dat… știu că sună cam ciudat, dar cred că-i al meu.

Asta o luă într-adevăr prin surprindere.

— Ce vrei să zici?

— Păi, majoritatea chestiilor pe care le fac în prezent sunt contracte de hacking pentru FBI, dar în trecut am lucrat pentru fel de fel de agenții. Odată m-a angajat Serviciul Secret ca să concep o suită de instrumente de comunicații criptate. Ăla a fost un proiect chiar cool.

— Și de pe piață nu se poate cumpăra ceva similar?

Trahan strânse din umeri.

— Știi cum gândește guvernul – dacă-i disponibil și pentru civili, înseamnă că nu poate fi atât de bun ca unul de comandă. De-aia aruncă mii de dolari pe cafetiere și pe colaci de WC și pe tot felul de prostii. E o nebunie, dar – hei! – pentru contractori ca mine e ca și cum ar veni Crăciunul.

Livia cunoștea într-adevăr mentalitatea. Site-urile ce vindeau echipamente pentru poliție declarau sus și tare că produsele lor se adresau *doar forțelor de ordine*, pentru că știau că exclusivitatea percepută de polițiști îi determina pe aceștia să se repeadă să cumpere.

Decise să abandoneze pentru moment discuția despre Kool Kat.

— Deci te-a angajat Serviciul Secret?

— Da, aveau nevoie de un soft cu care orice agent să poată să comunice cu oricare altul, fără să

fie vreodată individualizat. O aplicație care să ofere anonimat.

— Adică…?

— Păi, dacă poți să identifici membrii unei forțe de protecție și pază, în scurt timp poți să obții și informații despre persoana pe care o protejează – informații pe baza cărora se poate acționa. Așa că, din punctul ăsta de vedere, protejarea agenților este aproape la fel de importantă ca protejarea obiectivului în sine. Cel puțin online.

— Și tu zici că ai impresia că un membru din Child's Play utilizează aplicația pe care ai conceput-o tu pentru Serviciul Secret?

— În mod clar seamănă cu ce am făcut eu, dar nu știu cum ar fi putut ajunge în posesia ei unul dintre jegurile astea.

Livia clătină uluită din cap. Nu era vina lui. Asta nu era lumea lui și de aceea ideea lui liniștitoare că toți violatorii de copii erau „jeguri", o specie străină și separată de restul omenirii, nu fusese niciodată contestată.

— Concluzia logică, rosti ea lent, este că acel membru din Child's Play care-ți utilizează aplicația personalizată are o legătură cu Serviciul Secret.

Urmă o tăcere prelungă. Trahan clătină din cap și spuse:

— Da, dar…

Ea așteptă, lăsându-l să treacă prin disonanța cognitivă. După o secundă, tânărul spuse:

— Însă tipii ăia… cum să zic? trec printr-o tonă de teste psihologice. Li se verifică trecutul. Sunt puși la poligraf. Totul!

— Niciun test nu-i perfect. Și în plus, mă-ndoiesc că vreunul dintre testele alea psihologice e conceput pentru a descoperi interese sexuale față de copii.

— Probabil, dar… dacă *este* cineva din Serviciul Secret?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun – ce se va-ntâmpla?

Livia simțea că o cuprinde iritarea.

— Ceea ce se întâmplă cu orice persoană care este arestată pentru abuzarea copiilor. Dacă procurorul își face treaba, este condamnată la închisoare și apoi este ținută departe de copii pentru tot restul vieții.

— Asta înțeleg, însă Serviciul Secret… Când am proiectat aplicația, am ajuns să-i cunosc pe unii dintre ei. Tipii ăia au o aură de mister. Știi ce vreau să spun – spiritul de echipă. Dacă un agent ar fi săltat direct din Casa Albă sub acuzația de pornografie infantilă, ar însemna pentru ei o mare bilă neagră.

— Și de ce ar fi asta problema noastră?

— N-am spus așa ceva. Atâta doar că…

— N-o să-nțeleg asta niciodată. Pe cuvântul meu! Nu-i pot înțelege pe cei cărora le pasă mai mult de protejarea unei instituții decât de protejarea copiilor.

Trahan se înroși la față.

— Aici nu ești corectă. Știi bine că mie-mi pasă. Și nici nu-ncerc să protejez pe nimeni. Vreau să zic – pe nicio instituție. Ți-am spus doar atât, dacă se dovedește că un agent din Serviciul Secret face parte din rețeaua Child's Play, atunci vei avea greutăți când vei încerca să obții un mandat de arestare. Dacă nu vrei s-auzi asta, dacă vrei să pretinzi că nu-i adevărat, perfect, e treaba ta.

Livia inspiră prelung, apoi expiră zgomotos, oferindu-și un moment ca să se calmeze. Se străduise din răsputeri să-și ascundă butoanele, totuși ele erau uneori chiar acolo, la suprafață, așteptând să fie apăsate.

— Îmi pare rău, rosti ea. Atâta doar că am văzut tiparul ăsta de foarte multe ori și mă scoate din minți. Însă n-ar fi trebuit să te bag și pe tine în el. Ai dreptate, n-a fost corect din partea mea.

— Nu-ți face griji în privința asta, clătină din cap tânărul. Îmi dau seama de ce se poate înțelege

așa. Zâmbi. Recunoașterea tiparelor nu-i o știință. Trebuie să accepți și excepții.

Ea aprobă din cap.

— Oricum, dacă unul dintre membrii rețelei Child's Play este un agent al Serviciului Secret, s-ar putea să fiu nevoită să port niște bătălii birocratice. N-ar fi prima dată. Însă deocamdată este mult prea devreme s-o spun. Mai întâi trebuie să confirmi că aplicația pentru anonimat este a ta și apoi trebuie să-l demascăm pe cel care o utilizează în Child's Play.

După vreo douăzeci de minute, în timp ce Livia examina datele, pentru a determina care dintre cei trei expatriați din Kuala Lumpur își spunea Kool Kat, Trahan rosti:

— Hopa! Asta-i nașpa.

Livia se aplecă într-o parte, ca să-l poată vedea în spatele monitorului său. Părea pământiu la față.

— E aplicația ta?

El încuviință, fără să-și ia ochii de la ecran.

— Da.

Femeia nu-i înțelegea tulburarea. Probabil că-i idolatrizase cu adevărat pe agenții pe care-i cunoscuse în timpul cât dezvoltase aplicația.

— Bine, zise ea. Deci este ceea ce ai bănuit. Avem un agent al Serviciului Secret suspectat că ar fi membru al rețelei Child's Play.

Trahan o privi și clătină lent din cap.

— Nu, rosti el. Avem șase.

Capitolul 3

RAIN

Am așteptat o zi înainte de a-i telefona lui Horton. Mi-am spus că procedam așa pentru că nu mă hotărâsem. Dar știam că nu făceam altceva decât să simulez reticența, ca de obicei.

Am decis să fiu concis. Fostul colonel și cu mine nu ne despărțiserăm tocmai prieteni, iar dacă aș fi fost exagerat de nerăbdător, el ar fi recunoscut comportamentul ca pe o încercare de a-i adormi bănuielile, ceea ce ar fi fost contraproductiv.

— Am înțeles că vrei să vorbești cu mine, am spus, în loc de salut.

— Mă bucur că m-ai sunat, mi-a răspuns, cu inconfundabila lui voce de bariton din delta Mississippi. Ce mai faci?

Căldura din tonul lui m-a surprins și m-am întrebat dacă nu cumva Horton era cel care încerca să-mi adoarmă bănuielile.

— Nu mă plâng. Îmi savurez retragerea. Și tu?

— Cred că tot așa. Nu-mi dădusem seama cât de mult ajunsesem să urăsc Washingtonul, până nu m-am retras și m-am mutat în locuința mea de la țară.

— Locul ăla din Virginia de care aminteai – Lynchburg, nu?

El îmi povestise odată despre Virginia, dar nimic specific. Mă îndoiam totuși că ar fi fost surprins dacă eu aș fi știut mai multe – sau, mai probabil, Larison.

— Pe aproape, mi-a răspuns. Mai precis, e la nord de Lynchburg. O așezare micuță – Coleman Falls. În zilele de luni lucrez în departamentul de pompieri voluntari, iar în weekenduri merg la pescuit pe râul James. Locuiesc într-o cabană de pe Cove Creek Farm Road, cu un drum de acces lung, cu pietriș, înconjurată de păduri, cu o verandă minunată în spate, unde seara îmi place să mă bucur de un whisky și, uneori, de un trabuc.

Nu era pentru prima dată, însă a trebuit să-l admir. Practic mă provoca.

Pe de altă parte, dacă Larison dorea cu adevărat să-l omoare, probabil că Horton n-ar fi putut face mare lucru pentru a-l opri. Așa că putea foarte bine să se bucure de pescuit și de voluntariat până în ziua aceea fatală, și să nu ne ofere nicio satisfacție.

— Sună frumos, am comentat. Nu fumez, dar se știe că din când în când îmi place să savurez un whisky bun.

— Ar trebui să vii în vizită. Am un Glenlivet din 1981 pe care nu l-am deschis încă. Tot aștept o ocazie specială.

— O să te anunț dacă ajung prin părțile alea.

A urmat o pauză, în care părea că-mi examinează înțelesul cuvintelor.

— Mi-ar face plăcere. Știu că am avut unele deosebiri de păreri.

Era un fel de a descrie lucrurile, totuși în clipa asta probabil că era mai bine să spunem mai puține.

— Oricum, înțeleg că știi pe cineva care ar dori să mă ocup de un job pentru el.

— Corect.

— Știi în ce constă jobul?

— N-am întrebat.

— Bine. Cine-i persoana?

— În afară de a-ți confirma că-i foarte serioasă, nu-ți pot spune altceva. O să-ți dau un număr de telefon. Dacă ești interesat, poți să suni.

Am căzut pe gânduri, apoi am spus:

— De ce?

— De ce… ce anume?

— Parcă ziceai că te-ai retras.

— Parcă și tu spuneai același lucru.

— Așa-i.

— Atunci de ce stai de vorbă cu mine?

N-am răspuns, iar după câteva secunde el a rostit:

— Vino să mă vizitezi cândva. Ne putem bucura de Glenlivetul ăla, comparând experiențele despre satisfacțiile retragerii.

Capitolul 4

LIVIA

Livia petrecu următoarele zile cu cazurile ei obișnuite. Depuse mărturie într-un proces de violență conjugală. Examină înregistrările unei videocamere de supraveghere asociate unui voyeur din Ballard. Stătu de vorbă cu victima unui atac sexual – o femeie care făcea jogging dimineața în Discovery Park, un caz îngrijorător de similar celui din Lincoln Park, petrecut cu o săptămână în urmă. Ambele femei purtaseră căști – unul dintre multele lucruri despre care Livia le avertizase pe elevele ei de la cursul de autoapărare să nu-l facă niciodată, deoarece dovedea atât că nu auzi, cât și că ești prea naivă ca să știi asta, ceea ce era ca un far pentru prădători. Ambele femei fuseseră atacate din spate, înainte de a fi fost măcar conștiente că cineva se afla în apropierea lor. În ambele cazuri, li se pusese un cuțit sub bărbie; existase aceeași amenințare șoptită – „Dacă te clintești sau țipi, îți tai beregata”; brațele le fuseseră legate la spate cu coliere din plastic; pantalonii pentru alergare fuseseră tăiați; și agresiunea se terminase în câteva minute. Prima victimă nu văzuse nimic. A doua avusese prezența de spirit să se uite înapoi când atacatorul coborâse de pe ea, însă bărbatul purta de asemenea echipament de jogging și ea nu izbutise să-i vadă chipul.

Al doilea atac confirmase ceea ce Livia suspectase de la primul: acesta nu era un violator începător. Bărbatul acesta petrecuse timp îndelungat șlefuindu-și metoda, renunțând la ceea ce nu funcționase, îmbunătățindu-și eficiența, exersând până la profesionalism. Pantalonii victimelor, de exemplu – tăieturile arătau că nu se folosise un cuțit, ci o foarfecă. Probabil EMT, dintre cele de înaltă calitate, utilizate de paramedici în cazul unor traumatisme. Livia nu avea de unde să știe, bineînțeles, totuși își putea imagina că bărbatul tăiase inițial hainele unei

victime cu cuțitul, după care, constatând că necesita prea mult efort și timp, trecuse la foarfeci. Își perfecționase trusa de violator. Își fetișiza instrumentele și-și rafina tacticile.

Mai presus de orice, planifica meticulos, pentru a se asigura că-și va putea satisface hobby-ul mult, mult timp.

Iar toate astea însemnau aproape cu certitudine că Livia avea de-a face cu cineva sosit recent în Seattle, după ce decisese că era prea periculos să-și continue hobby-ul în alt loc. Teoretic, baza de date ViCAP – Violent Criminal Apprehension Program[2], din cadrul FBI-ului – ar fi oferit o modalitate eficientă pentru a descoperi delicte din afara orașului Seattle care să fi fost similare cu cele două atacuri din parcuri. Practic însă, polițiștii locali suprasolicitați nu erau nici pe departe atât de conștiincioși pe cât ar fi trebuit când aveau de introdus informații în baza de date. Și chiar dacă își făceau timp să le introducă, nu includeau întotdeauna detaliile relevante.

De exemplu, ambele atacuri avuseseră loc în condiții de ploaie. În Seattle, ar fi putut fi o coincidență, totuși ploaia înăbușea zgomotele, distrugea dovezile și reducea numărul practicanților de jogging, aducându-i la un raport mai convenabil între victime și martori. Și oferea un mediu firesc în care un bărbat să poarte integral haine din plastic sau echipament de alergător Gore-Tex, vestimentație care ar fi îngreunat recoltarea ADN-ului și ar fi sporit dificultatea identificării de către martori. Întrebarea era dacă un polițist care introducea date în ViCAP s-ar fi gândit să menționeze și vremea.

Livia avu însă noroc și ViCAP îi oferi o pistă solidă: un atac în Bridgeport, statul Connecticut, cu opt luni în urmă. Același profil de victimă: o alergătoare matinală. Aceeași metodă de operare: atacul fulgerător din spate, cuțitul, legarea încheieturilor cu coliere din plastic, eficiența

exersată. Nicio menționare a instrumentului probabil cu care se tăiaseră hainele, dar plouase, ceea ce-i confirmă Liviei ipoteza că bărbatul opera în condiții alese deliberat, iar ploaia nu era o simplă coincidență. Și decorul era similar – un loc numit Seaside Park, popular printre alergători și situat pe apă, de data asta pe Long Island Sound. Livia avea convingerea că în trecut existaseră și alte atacuri, tot așa cum era sigură că vor mai fi și în viitor, dacă bărbatul acesta nu era oprit.

Își scoase din minte Child's Play, știind că, cel puțin pentru moment, Trahan se ocupa de caz și că mai aveau să treacă vreo câteva luni până la arestările pe care le-ar fi putut ea face asociate site-ului. Rămase la birou, consultând toate bazele de date locale pe care le putea accesa și telefonând la departamente de poliție de pe toată coasta Connecticutului. Nu găsi totuși nimic.

Deja, două atacuri. Bănuia că avea să mai fie unul – probabil la ploaia următoare, ceea ce în Seattle însemna în curând –, după care violatorul avea să se mute pe alte terenuri de vânătoare, unde era posibil ca ea să-l piardă pentru totdeauna.

Nu voia să îngăduie să se întâmple așa ceva. Într-un fel sau altul, avea să-l oprească aici.

Capitolul 5

RAIN

Am telefonat la numărul pe care mi-l dăduse Horton. Mi-a răspuns un bărbat care vorbea în engleză americană, dar fără accent identificabil.

— A durat ceva, a zis el. Acum dispunem de o zi mai puțin decât am fi dispus în alte circumstanțe.

I-am remarcat prețiozitatea termenilor – „dispunem" și „alte circumstanțe", când putea să fi spus simplu „avem" și „altfel". Iar glasul era ferm,

doar cu un blând reproș în ton. Putea fi un ofițer obișnuit să se adreseze subalternilor. Pe când fusesem tânăr și cumva necugetat, genul acesta de discurs autoritar mi-ar fi trezit instantaneu instinctul de revoltă. Dar dacă trăiești destul de mult, capeți altă perspectivă și poate chiar și o măsură de autocontrol. De aceea, în loc să devin iritat, am răspuns pe un ton plictisit:

— Ai folosit cumva pluralul maiestății? Pentru că restricțiile tale temporale nu au nicio legătură cu mine.

— Atunci de ce mi-ai telefonat?

Poate pentru că Horton mă provocase cu ceva similar și poate pentru că întrebarea nu era chiar lipsită de merit, am simțit că încep să mă enervez.

— Ca să te aud, am replicat. Iar pentru cineva care afirmă că este îngrijorat de problema timpului, în niciun caz nu pari grăbit să ajungi la subiect.

M-am felicitat că dovedisem înțelepciune și reținere tactică, fiindcă nu încheiasem fraza cu „dobitocule”.

A urmat o pauză, timp în care probabil că el și-a reglat abordarea. Apoi a spus:

— Trei joburi, toate necesitând atenție imediată, toate trebuind să pară decese din cauze naturale. Dacă informațiile mele sunt corecte, este genul de activitate în care excelezi.

Alături de „alte circumstanțe”, felul de exprimare sugera un individ educat. Precis în formulare. Aparent obsedat de respectarea regulilor mărunte, poate pentru a compensa disponibilitatea de a le ignora pe cele cu adevărat mari.

Am inclus observația în dosarul mental pe care-l întocmeam și am reflectat. El avea să-mi spună „cine”. Probabil și „unde”. Cu certitudine avea să-mi spună „cât”.

Bineînțeles, toate erau detalii esențiale, dar după o mulțime de manipulări și trădări, învățasem că

nimic nu era mai important ca „de ce”, pentru propria-mi protecție. Și poate că întrebarea aceea devenise importantă și din alte motive, de conștiință, ori de claritate, ori alte direcții pe care încercam să le ocultez printr-o concentrare mai pragmatică asupra propriei mele supraviețuiri.

Desigur, „de ce” era tocmai întrebarea la care cei care mă angajau pentru joburi doreau cel mai puțin să răspundă. Ceea ce însemna că era necesară o abordare indirectă, adevărul fiind discernut ca o umbră proiectată de minciunile ce-l înconjurau.

Ca atare, am început cu partea ușoară – cea la care interlocutorul meu se aștepta și care ar fi sugerat în măsura cea mai mare că eram interesat.

— Despre cine vorbim?

— Ești de acord?

— Ai fumat ceva?

— Poftim?

— Te aștepți să spun „da” pentru un job – ba nu, pentru trei joburi – despre care nu știu nimic? Cu ce soi de amator am de-a face?

Insulta era calculată. Indiferent dacă bărbatul acesta era un amator sau un profesionist, el se percepea ca fiind profesionist și acum avea să dorească să mi-o dovedească. Anchetatorii numesc metoda „diminuarea egoului”.

— Te asigur, a spus el și în glas i s-a strecurat o undă de indignare, că ai auzit de mine.

— Lucrezi pentru stat?

— Am lucrat. Am plecat de acolo fiindcă amatorii îmi stânjeneau eforturile. Acum rezolv probleme.

— Așadar – cine sunt cele trei joburi?

A urmat o pauză, apoi a continuat:

— Trei persoane ce fac parte din forțele de ordine – un federal, un statal și un consultant. Este vreo problemă?

Nu aveam nevoie de bani. Nu-mi plăcea bărbatul. Și, oricum, mă retrăsesem din activitate.

Nu putea totuși strica să aflu mai multe.

— Deocamdată, nu.

— Să începem cu statalul. Este o polițistă din Seattle. Ai ceva împotrivă?

— Dacă îl cunoști pe cel care ți-a intermediat legătura asta, atunci știi că răspunsul meu este „da”. Fără femei. Fără copii. Fără acțiuni împotriva unor ținte care nu sunt primare. Și fără alți angajați care să rezolve același job în paralel.

Nu mi-a plăcut felul cum am spus-o. Ca pe o listă de parametri, nu ca pe un protest.

— Da, el a menționat că ești sensibil în privința asta, dar nu l-am crezut. Adică nu sunt toți oamenii fulgi de zăpadă speciali? Ești de acord să topești unii fulgi de zăpadă, dar nu pe alții?

Individul începuse să-mi displacă suficient de mult ca să-mi doresc să mă amuz cu el. Am replicat:

— Unii fulgi de zăpadă sunt mai scumpi decât alții.

— O să ajungem și acolo. Cum am spus, cadrul temporal este îngust. Poate trei zile, ținând seama de faptul că am pierdut deja o zi, dar informațiile sunt detaliate și noi te putem ajuta să controlezi mediul oricât de mult vei avea nevoie pentru a face să pară un deces natural.

— Frumos din partea voastră, dar eu lucrez singur.

— Eu am auzit altceva.

Nu știam dacă Horton menționase detașamentul. Nu conta. În tot cazul, nu-mi plăcuse comentariul. Nu pentru că era fals, ci pentru că devenise adevărat. Da, acum eram singur. Solitar, așa cum fusesem pe timpuri. Totuși, chiar și înaintea detașamentului, existase Dox. Și Delilah, și doi dintre colegii ei din Mossad. Și Kanezaki din CIA. Și Larison, și Treven, tipul pe care Larison îl adusese cu el. La naiba, ultima dată când puteam spune cu onestitate că lucrasem singur, fusese…

cu mai mult timp în urmă decât merita să mai socotesc.

M-am întrebat dacă acela era motivul pentru care stătusem de vorbă cu Larison. Și apoi cu Horton. Și acum cu bărbatul acesta. Poate că solitudinea nu mi se mai potrivea ca odinioară. Poate că doream o conexiune, chiar dacă respectiva conexiune era cu lumea asta de rahat de care îmi spuneam că aș fi vrut să mă desprind.

— Eu nu sunt responsabil pentru ce ai auzit tu, am rostit, iar calmul din glasul meu mi-a solicitat un mic efort. Iar dacă apreciezi că speculațiile despre mine, fără să dezvălui nimic despre tine, reprezintă abordarea potrivită în cazul de față, atunci nu ești doar ignorant, ci și incompetent.

A urmat o pauză; poate că bărbatul digera adevărul spuselor mele, sau poate că se străduia să nu răspundă la rândul lui cu o insultă.

— Nu trebuie să știi cine sunt eu, a zis în cele din urmă. Și, poate mai important din perspectiva ta, nici nu vrei să știi.

— Sunt destul de sigur că vreau să știu.

— Ba nu, nu vrei. Tot ce trebuie să știi este că banii mei sunt dolari și că sunt mulți. Dacă nu știi mai multe, atunci nu poți să fii o amenințare pentru mine. Dacă nu ești o amenințare pentru mine, atunci eu nu sunt o amenințare pentru tine.

Simetria sugerată era simplistă, dar n-am comentat.

— O să-mi asum riscurile.

— Ajunge. Onorariul este de un milion de dolari. Jumătate ca avans, jumătate la terminare. Nu pretinde că este prea puțin – amândoi știm că este prea mult. Ești de acord? Sau vrei să-ți irosești restul vieții în Tokio, susținând că te-ai retras?

Înainte de a pleca din Tokio, avusesem grijă să las în urmă unele indicii. Exista un apartament a cărui întreținere continuam s-o achit printr-un intermediar. Apăream când și când în unele cluburi de jazz. Chestii de felul ăsta. Toate, suficient de

subtile pentru a părea autentice și concepute pentru a fi asamblate doar cu dificultate. Faptul că bărbatul acesta începuse să le asambleze sugera că dispunea de resurse. Faptul că înghițise momeala sugera că resursele acelea nu erau atât de bune pe cât ar fi putut el crede.

Dincolo de toate, amenințarea discretă de tip „știu unde să te găsesc" sugera că egoul lui îi dădea ghes mai mult decât tacticile sănătoase. În caz contrar, ar fi avut grijă ca spusele lui anterioare – că nu era o amenințare pentru mine atâta timp cât eu nu eram o amenințare pentru el – să fie valabile în ambele direcții. Un ofițer, mi-am spus din nou. Sau un fost ofițer, mai obișnuit să dea ordine subalternilor decât să negocieze cu niște liber-profesioniști.

El nu știa însă că mie îmi plac amenințările. Amenințările clarifică. Iar odată cu claritatea vine calmul. Așa că n-am avut nevoie de absolut niciun efort ca să amân câteva clipe răspunsul, făcând o pauză menită să sugereze că fusesem descumpănit, ba chiar îngrijorat de calitatea informațiilor sale.

— Mult noroc cu joburile acelea, am zis. Nu te pot ajuta.

După ce am terminat convorbirea, am închis complet telefonul și i-am scos bateria, apoi am pus un buștean nou în *irori.* Lemnul uscat a trosnit și s-a aprins aproape instantaneu. M-am așezat pe perne în fața focului și am privit flăcările murind, lemnul transformându-se în cărbuni strălucitori, căldura radiindu-mi plăcut pe tălpi.

Individul îmi spusese puține. Fusese mai degrabă fanfaronadă decât amenințare.

Cel mai probabil, de altfel. Dar cât eram dispus să mizez pe asta?

Minka era destul de răcoroasă dincolo de perimetrul în care se afla *irori.* Și, prin contrast, căldura pernelor din fața vetrei era chiar mai binevenită.

Am mai pus un lemn peste cărbuni. L-am privit arzând, întrebându-mă de ce oare flăcările sunt atât de hipnotice.

Am decis că viața e plină de paradoxuri. În tot cazul, eu nu prevăzusem cât de multă treabă putea să implice retragerea mea. Am pus bateria înapoi în telefon și l-am sunat pe Larison.

Capitolul 6

LIVIA

Livia știa că neglijase Child's Play, totuși operațiunea aceea depindea mai mult de abilitățile de hacker ale lui Trahan decât de activitatea ei detectivistă, însă trebuia să treacă pe la el și să afle ce se mai întâmplase. Poate că, în zilele scurse între timp, Trahan progresase în privința acelei „anomalii", cum o numise – utilizarea aplicației de criptare pe care o concepuse chiar el pentru Serviciul Secret.

Cumpără un cappuccino de la Uptown Espresso și se îndreptă spre mansardă, ținând paharul de cafea sub jacheta din *fleece,* ca să-l ferească de bura slabă a dimineții. Își reaminti că, deși ploua, era prea devreme – violatorul din parcuri n-ar fi ieșit încă din bârlog, ci ar mai fi așteptat.

Nu avea totuși să aștepte veșnic.

Când ieși din lift la nivelul mansardei, văzu o umbrelă udă rezemată lângă ușa lui Trahan. Până atunci nu-l văzuse pe hacker folosind așa ceva, iar locuitorii din Seattle preferau jachetele cu glugă. Mai era oare cineva înăuntru? Deschise ușa și auzi aproape imediat un alt glas pe lângă al lui Trahan – o femeie cu ton autoritar. Părea că cei doi se certau, dar încetară imediat ce auziră ușa închizându-se.

Livia porni pe coridor. Trahan stătea în picioare lângă masă, iar vizavi de el se afla o brunetă înaltă, într-un taior gri cu pantaloni și o jachetă trei sferturi. Era de la FBI, decise Livia. Jacheta era ușor de transportat în cazul unei călătorii. Un agent bărbat putea renunța la sacou, dar femeile care adoptau o ținută vestimentară sportivă riscau să fie privite cu mai puțină seriozitate decât omologii lor masculini. În plus, ceva din postura și ținuta corpului ei sugera autoritate față de Trahan, deși, spre meritul lui, tânărul păruse să argumenteze energic înainte de apariția Liviei.

Laptopul lui era închis; era prima dată când Livia îl vedea așa. Nu-i plăcea asta.

Amândoi o priviră încruntați.

— Bună, Livia, rosti Trahan și arătă spre femeie. Ea este agenta specială Smith, șefa CVIC.

CVIC era programul „Crime Violente Împotriva Copiilor” al FBI-ului, care făcea parte din Divizia de Investigații Criminalistice. Livia auzise de Smith, dar nu avusese niciodată de-a face cu ea. Interacțiunile cu șefii unor divizii federale se desfășurau în mod uzual la niveluri ierarhice superioare. Acum nu rosti nimic, ci se întrebă doar ce naiba se întâmpla.

Smith încuviință scurt din cap în semn de salut.

— Bună ziua, detectiv Lone. Îmi pare rău că nu ne întâlnim pentru a-ți da vești bune. Mă tem că operațiunea aceasta a fost stopată.

Livia se apropie de capătul mesei, creând un răstimp de câteva momente în care să-și adune gândurile înainte de a răspunde, știind că pauza aceea va transmite încredere în sine, deși în realitate era rezultatul confuziei. Puse jos paharul cu cappuccino și se uită la Trahan. Conștientă de potențiale reacții politice negative, ea îi ceruse hackerului să nu spună nimănui despre aplicația pentru criptare, până când nu aveau ocazia să investigheze mai amănunțit. El promisese că așa va face și Livia crezuse că se înțelegea de la sine

că acordul lor va rămâne valabil până aveau ocazia să discute din nou. Acum își dădea seama că greșise nediscutând cu el mai devreme.

Fixându-l cu privirea pe Trahan, zise:

— Le-ai spus, așa-i?

Tânărul îi evită privirea.

— Am fost nevoit.

— Trahan îmi este subaltern și-mi raportează direct, rosti agenta Smith. El are misiunea…

— Are un contract.

— Poți să-i spui cum vrei. Are obligația de a mă ține la curent cu toate progresele operaționale importante.

— Asta înseamnă că Serviciul Secret oprește o investigație de pornografie infantilă?

Smith miji ochii.

— Nu ți-am spus nimic de felul ăsta. Ți-am spus că *FBI*-ul încetează această investigație.

— De ce?

— S-a determinat că imaginile care au fost postate pe site ca fiind autentice…

Liviei nu-i venea să creadă ce auzea.

— Postate de FBI!

— … ar putea fi interpretate ca pornografie infantilă. Și după cum știi, postarea unor asemenea imagini în Statele Unite este ilegală chiar și pentru forțele de ordine în cursul unei investigații.

Livia inspiră profund, știind că se înfierbântase prea tare, totuși era revoltător! Probabil din cauza regulilor pe care Smith tocmai le menționase, Child's Play cerea ca toți membrii săi să posteze minimum o dată pe lună materiale video noi cu pornografie infantilă. Cerința era vicleană, întrucât împiedica forțele de ordine să se infiltreze pe site. FBI-ul izbutise totuși să ocolească cerința respectivă, angajând un specialist în trucaje de la Hollywood care să prelucreze videoclipuri existente astfel încât să pară nou-nouțe.

— Imaginile acelea nu sunt reale, spuse Livia, știind că deja pierduse, totuși decisă să încerce să

salveze ce mai putea.

Smith încuviință din cap.

— Din câte am înțeles, părți din ele sunt reale. Uite ce-i, trebuie să recunoaștem amândouă că este o solicitare legală. Și cred că niciuna dintre noi nu se găsește într-o poziție din care să-i conteste pe avocații Departamentului de Justiție.

Livia se aplecă înainte, punând palmele pe masă, de o parte și de cealaltă a laptopului pe care-l folosea când lucra în mansardă. Nu intenționa să plece fără el – era unicul mod prin care se putea autentifica în Child's Play și unica ei dovadă a membrilor pe care izbutiseră să-i deconspire deocamdată.

— Agentă Smith, rosti ea, fă-mi o favoare: nu mi te pișa în cap după care să-mi spui că plouă. Aici e vorba despre Serviciul Secret. Terry o știe, eu o știu și tu o știi la fel de bine.

Smith privi laptopul.

— Dacă-ți imaginezi că poți să pleci cu laptopul, îți pot garanta că vei fi acționată în judecată pentru furtul unei proprietăți a FBI-ului.

În mod ciudat, Smith păru aproape tristă când rosti cuvintele acelea. Cumva, nu comunica o amenințare teribilă, ci mai degrabă descria o realitate neplăcută.

Livia o privi în ochi, străduindu-se să găsească o deschidere.

— Am descoperit deja cinci membri – le-am identificat numele. Putem cel puțin să facem arestările acelea. Nu ne trebuie decât…

— Suspecții pe care i-ați identificat nu vor fi arestați. Și nici acuzați. Cel puțin, nu în asociere cu această operațiune.

Livia își dădu seama că ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva, totuși se simți șocată.

— Noi am finalizat un dosar – un dosar beton! – împotriva a cinci degenerați care fac trafic cu pornografie infantilă – cu *torturi* aplicate copiilor – și tu îi lași să continue exploatarea unor minori?

— Nu a fost decizia mea.

— Agentă Smith, știi ce este *hurtcore*[3]?

Smith nu răspunse.

— Este un gen de pedofilie. Scopul nu-i doar să provoace durere, ci să provoace *răni interioare.* Nu doar maltratarea corpului unui copil, ci distrugerea sufletului copilului. Terry n-a putut privi scenele alea. Majoritatea oamenilor nu le-au putut privi. Vrei să-ți arăt câteva? Doar ca să-nțelegi ce anume permiți prin oprirea acestei operațiuni.

Trahan nu spunea nimic. Stătea cu privirea plecată, de parcă i-ar fi fost rușine.

— Eu nu „permit" nimic, replică Smith. Eu urmez regulile. Cât despre *hurtcore* în sine… îmi pot imagina.

— Mă-ndoiesc. Dacă ai putea, nu ne-ai stopa operațiunea.

Smith nu spuse nimic.

— Ai copii, agentă Smith?

Obrajii celeilalte femei se colorară.

— Viața mea personală nu are nicio legătură cu asta. În plus…

— Nepoți? Nepoate? Ai fost tu însăți copil cândva?

— … nu-i treaba ta. După cum am spus, n-a fost decizia mea.

— Ba da, dacă accepți complicitatea.

— Este o decizie a FBI-ului. Este deasupra nivelului meu ierarhic. Și deasupra nivelului tău. Și este finală.

— Du-te dracului! Eu am început un caz împotriva traficanților ălora și o să-i arestez. Și o să găsesc și o cale prin care să fie condamnați.

Livia știa că nu se comporta prea abil. Știa că dezvăluia prea multe. Nu-i păsa. Și oricum nu s-ar fi putut controla.

Smith coborî ochii.

— Detectiv Lone… Părea că-și găsește cu greu cuvintele. Livia…

— Detectiv Lone.

Smith aprobă din cap.

— Detectiv Lone. Din câte am înțeles eu… toți participanții la această operațiune prezintă un grad de compromitere.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Exact videoclipurile ce au fost postate ca fiind autentice pot fi utilizate ca bază pentru punerea sub acuzație.

Livia scuturǎ din cap, încercând să-și limpezească mintea. Se simțea zgâlțâită de curenți pe care nu-i percepuse și nu-i putea zări.

— Nu cred că vorbești serios, zise ea. Nu cred, pur și simplu.

— Nu te mai gândi la caz, detectiv Lone. Nu te mai gândi – și gata! Continuă să-ți faci bine treaba în toate celelalte feluri în care o faci. Există unele războaie pe care-i imposibil să le câștigi.

— Asta nu-nseamnă că nu mai trebuie să lupți.

— Ba chiar așa… dacă vrei să trăiești ca să mai apuci să te lupți în altă zi.

Livia ar fi vrut s-o dea pe agenta Smith cu fundul de podea, însă asta n-ar fi rezolvat nimic. În plus, la un anumit nivel, ea recunoștea că femeia n-o amenința. Nici măcar n-o avertiza. Mai degrabă o sfătuia. Poate chiar încerca să-i arate simpatie. Livia se împotrivea, deoarece obiectul simpatiei îi repugna.

Pentru o clipă, lăsă privirea în pământ și inspiră profund. Apoi încă o dată. Când se simți mai calmă, ridică ochii.

— Aș dori să stau de vorbă cu superiorul tău. Cu cel care a luat decizia opririi operațiunii. Sau i-aș putea cere șefei mele să vorbească cu el, dacă are nivelul ierarhic cuvenit. La dracu', dacă vrei, ți-o aduc la telefon pe șefa poliției din Seattle.

Agenta Smith clătină din cap.

— Poți cere cui vrei să telefoneze oricui din FBI, dar îți spun c-o să-ți irosești timpul. Sau mai rău. Arătă din cap spre Trahan. Terry și cu mine

trebuie să ne-ntoarcem urgent la Washington. Plecăm la noapte.

Hackerul o privi pe Livia și strânse din umeri neputincios.

— Îmi pare rău.

Ea se uită la amândoi și știu că pierduse, totuși era decisă ca aceasta să fi fost doar o bătălie, nu tot războiul.

Ridică laptopul. *Să-i ia dracu'*! Dacă voiau s-o acționeze în judecată, n-aveau decât.

— Amândoi sunteți niște lași, le spuse și ieși din mansardă.

Capitolul 7

RAIN

Larison n-a fost în stare să arunce prea multă lumină asupra identității misteriosului meu interlocutor.

— Hort îi cunoaște pe toți, mi-a zis el. Știi și tu asta. Crezi că individul a fost ofițer? Colonel sau alt grad mai înalt? Asta reduce posibilitățile la circa o sută șaptezeci de inși. Dacă vrei mai multe detalii, va trebui să-l întrebi pe Hort.

— Am făcut-o deja.

— Atunci poate că n-ai întrebat așa cum trebuie.

Eu îl văzusem pe Larison în acțiune. Nimeni n-ar fi dorit vreodată să se afle de partea greșită a ceea ce el considera a fi „așa cum trebuie".

— Întrebarea este, am zis, de ce-l protejează Horton pe individul ăsta?

— Nu, întrebarea este: de cine se teme Hort mai mult? De individul ăsta sau de noi?

— Ah, așadar acum suntem „noi"?

— Asta depinde de tine. După tot ce ai făcut pentru mine, ți-am spus că-ți voi asigura oricând

spatele. Ai impresia că arunc ușor cu asemenea promisiuni?

Eu nu făcusem altceva decât să-i dovedesc încredere, când ar fi fost inteligent din partea mea să-l omor. Totuși, întrucât cândva fusesem în capătul opus al ecuației – cu Dox –, știam că așa ceva te putea impresiona profund.

— Nu, am răspuns, nu am impresia asta.

— Atunci ajunge să te hotărăști și-i facem lui Hort o vizită. Să ne asigurăm că el are prioritățile cuvenite în privința temerilor.

Capitolul 8

LIVIA

Livia plecă din mansardă și se duse în Lake Union Park, unde se plimbă pe malul apei, ascultându-și pașii cum reverberau pe aleea acoperită cu scânduri. Ploaia se oprise, dar cerul continua să fie cenușiu, aerul rece și umed, și parcul aproape pustiu.

Clocotea de furie și știa că, până nu depășea starea aceasta, nu va putea gândi tactic. Partea cea mai neplăcută era că o mare parte din vină îi aparținea ei. Ar fi trebuit să fie mai explicită când îi ceruse lui Trahan să păstreze tăcere despre posibila implicare a Serviciului Secret, până când ei doi ar fi aflat mai multe. Poate că hackerul ar fi raportat oricum cazul, dar cel puțin Livia n-ar mai fi rămas cu sentimentul că stoparea operațiunii fusese din cauza ei.

Iar amenințarea venită de la Smith – că dacă Livia nu se potolea, putea fi pusă ea însăși sub acuzație – o scotea realmente din minți. Nu numai din cauza nedreptății în sine, ci și pentru că n-o anticipase. Era adevărat, Smith nu păruse deloc încântată de ceea ce spusese, totuși cineva

prevăzuse că Livia s-ar fi putut împotrivi și pregătise o apărare în consecință. Dacă acesta ar fi fost un meci de judo, atunci ea ar fi fost condusă la puncte și cu spatele fixat pe saltea. Toate astea, din cauza unui atac pe care nu-l anticipase și a unei azvârliri pe care n-o blocase.

Se opri să-și strângă mai bine coada de păr ce-i flutura în vânt, după care porni mai departe, având nevoie să-și domolească furia. Un stol de porumbei decolă la apropierea ei, pentru ca apoi să se alinieze pe iarbă în dreapta. Pentru o clipă, ea se gândi la Nason, căreia, când erau micuțe, îi spunea „păsăruica", datorită capacității incredibile de a imita cântecele păsărilor din pădure. Livia devenise tot mai pricepută să deconecteze acest fel de gânduri de un răspuns emoțional imediat, dar în dimineața aceasta ecoul *păsăruicii* în mintea ei produsese un val intens de vinovăție și durere, și trebuise să se străduiască pentru o clipă să-l alunge.

Ea avea nevoie acum de informații. Trebuia să știe cine ordonase de fapt închiderea operațiunii Child's Play și din ce motiv. Nu cunoștea pe nimeni din FBI suficient de bine ca să apeleze la el, dar poate că… poate că B.D. Little din Divizia de Investigații a Departamentului pentru Securitate Internă ar fi putut-o ajuta. Mai ales în problema implicării Serviciului Secret, deoarece începând cu anul 2003 Serviciul Secret făcea parte din Departamentul pentru Securitate Internă.

Livia nu avea încredere în Little, care se folosise de ea în Thailanda, momind-o cu posibilitatea de a se răzbuna pe bărbații ce le traficaseră și le abuzaseră, pe ea și pe Nason. După care îi spusese că el știa că Livia îi ucisese pe toți – atât pe traficanți, cât și pe senatorul american cu care colaboraseră aceștia. Totuși o înțelegea. Avea propria lui tragedie. O fiică adolescentă. Îi arătase Liviei fotografia unei fete de culoare, frumoasă – cu zâmbet radios, ținându-și de gât tatăl fericit –,

care fusese răpită și dispăruse cu un deceniu în urmă. Avea la fel de multă motivație ca și Livia să-i elimine pe „prădători”, cel puțin așa susținuse. Indiferent de costuri. Nu dorea decât să aibă un partener.

Little știa multe, dar nu avea dovezi. Și, de asemenea, o asigurase pe ea că n-o va supune niciodată la presiuni. Totuși circumstanțele se mai schimbă. La fel ca oamenii.

Livia își continuă mersul, iar frigul și efortul depus îi limpeziră mintea. Ajunse la un pâlc de case plutitoare din lemn, care trosneau încetișor și se legănau în locurile lor de amarare. Iuți pasul. Nu-i plăceau ambarcațiunile. Nici porturile. Și nici containerele de marfă, nici chiar cele ce nu prezentau niciun pericol, aflate pe celălalt mal al râului față de mansarda ei din Georgetown. După aproape două decenii, aroma de curry încă îi mai făcea stomacul să se strângă. Urmase cursuri de psihologie în colegiu și știa ce însemna generalizarea stimulilor, dar înțelegerea fenomenului abia dacă îi diminua impactul.

Fără doar și poate, cel mai sigur ar fi fost să nu-l contacteze pe Little, însă acum avea cinci monștri în obiectiv. Putea fie să se protejeze pe sine, fie să-i protejeze pe copiii pe care monștrii aceia aveau să continue să-i vâneze, dacă nu erau distruși.

Când se simți suficient de calmă, se opri. Mersul rapid o încălzise, și-și deschise fermoarul de la gulerul jachetei din *fleece*. Aerul rece îi asaltă pielea gâtului. Privi peste lac. Relicvele ruginite din Gas Works Park erau abia vizibile pe malul nordic. Din spatele ei răsuna cacofonia surdă a construcțiilor de pe cele șase-șapte șantiere din South Lake Union. Un cârd de rățuște se apropie pe apă din stânga, iar rața-mamă o privi pe Livia, apoi își conduse puișorii spre mijlocul apei, îndepărtându-i de ea.

Livia oftă și scoase telefonul. Un singur țârâit, apoi auzi glasul baritonal:

— Livia Lone. Ai simțit probabil că mă gândeam la tine.

Lui Little îi plăceau jocurile și ea se așteptase să fie redirecționată spre căsuța vocală, sau măcar să nu-i răspundă atât de prompt. Poate că într-adevăr sperase să audă vești de la ea.

— Am nevoie de ajutorul tău, rosti femeia, dar n-o să-ți promit nimic la schimb.

Urmă o pauză. Ea știa cât de încântat trebuia să fie Little că avea nevoie de el și detesta asta.

— Bine, spuse bărbatul, dar asta nu-nseamnă că nu te pot întreba. Ți se pare corect?

„Ți se pare corect”. Polițiștii foloseau frecvent expresia asta cu suspecții naivi. „Ajută-mă și pe mine cu ceva, ca să-i pot face procurorului o impresie bună despre tine – ți se pare corect?”

Livia spera doar ca acum să nu fie ea cea naivă.

Îi povesti despre operațiunea Child’s Play. Despre asocierea cu Serviciul Secret. Despre stopare. Totul.

— Găozari care-și acoperă fundul, rosti el, după ce Livia termină.

Furia lui părea autentică. Dar, desigur, Little știa că asta ar fi vrut ea să audă.

— Nu poți afla de unde se exercită presiunile? îl întrebă.

— Poate că da. Totuși, oricât de mult aș dori să gândesc altfel, mă-ndoiesc că am suficientă influență să-ți repornesc operațiunea. FBI-ul nu-i încântat de intruziuni ale DSI-ului.

— Știu.

— Atunci ce vrei?

— Vreau să știu cine din Serviciul Secret face parte dintr-o rețea de pornografie și torturare de minori. Cine din DSI sau din FBI, sau din ambele, îi protejează. Și de ce.

— Și ce intenționezi să faci cu genul ăsta de informații?

Livia se așteptase din partea lui să insiste. În regulă, n-avea decât.

— Fă-mi rost de informații și o să discutăm.

— Asta-i fata mea!

— Nu-s fata ta, du-te dracului!

— Hei, a fost doar o figură de…

— Bun, las-o baltă. Gata! Uită că te-am sunat. E o tâmpenie.

Întrerupse convorbirea și apoi rămase în agonie, așteptând ca el s-o sune înapoi, temându-se să nu fi calculat greșit, simțind că nu calculase deloc, că reacționase pur și simplu visceral față de ideea că cineva ar fi avut-o sub control. Era oripilată că putuse recurge așa de rapid la protejarea de sine, dând uitării, chiar dacă numai temporar, celelalte mize.

„Sună-mă”, gândi ea, privind telefonul și detestând să aibă atât de multă nevoie de Little. „Sună-mă”.

Trecu un minut. Apoi încă unul.

Telefonul țârâi. Era Little. Livia suspină adânc, cu ușurare, și se sili să-l mai lase să țârâie o dată. Apoi a treia oară.

După aceea acceptă apelul și duse telefonul la ureche, fără să spună nimic.

— N-am vrut să spun nimic în felul în care ai interpretat tu, rosti bărbatul. Am vrut să spun doar că sunt bucuros să lucrăm împreună. Știi foarte bine că amândoi dorim același lucru.

Livia înțelese cât noroc avusese. Dacă Little n-ar fi cedat primul, ar fi fost nevoită să se întoarcă la el în genunchi, pierzând și mai multe atuuri. Așa însă îi demonstrase că era dispusă să renunțe la colaborarea cu el.

— N-o fac pentru tine, îi spuse acum, ci în pofida ta.

— Sunt pur și simplu bucuros că o faci.

„Sunt convinsă”, gândi Livia.

— Află cu ce mă confrunt, spuse ea, și o să mergem mai departe pornind de la informațiile acelea.

Își scoase jeepul din parcarea unde-l lăsase și merse la sediu, întrebându-se ce să-i spună șefei ei, locotenentul Donna Strangeland, despre stoparea operațiunii Child's Play. Strangeland era originară din Brooklyn și avea un accent neobișnuit pentru Seattle, dar era o polițistă bună, un țintaș excelent și o prietenă bună, în măsura în care Livia s-ar fi putut aștepta la prietenie din partea superiorului direct. Chiar și așa, situația prezentă era destul de presărată de implicații pentru ca Livia să dorească s-o ia încetișor, să vadă ce putea afla de la Little înainte de a-și informa șefa.

Totuși, până la urmă trebuia să-i spună lui Strangeland și ar fi părut straniu dacă ar fi așteptat mai mult. De fapt, Strangeland, care avea un talent ieșit din comun de a ști totul, probabil că aflase deja – fie direct de la agenta Smith, fie de la altcineva. În plus, cel care stopase operațiunea știa că Livia va reacționa. De aceea Smith sosise pregătită cu avertismentul ei… sau ce naiba fusese. În cazul în care Livia nu-i raporta lui Strangeland, cineva s-ar fi putut întreba dacă nu cumva ea pregătea altceva. Mai bine să procedeze astfel încât să pară că se plângea prin canalele ierarhice, așa cum ar fi fost de așteptat.

Își lăsă mașina în parcarea subterană și urcă pe scări până la etajul cinci. Nu-i plăceau spațiile închise și, în plus, renunțarea la lift însemna că ar fi mers zilnic aproape un kilometru pe jos. Era un adaos bun la exercițiile ei fizice regulate.

Strangeland se afla în biroul ei, având în față un teanc de hârțoage. Ușa îi era deschisă, așa cum obișnuia s-o lase mereu. Când o zări pe Livia oprindu-se în prag, privi peste lentilele ochelarilor pentru citit.

Livia își trosni un deget de la o mână.

— Ai un minut liber?

Strangeland se lăsă pe spate în scaun, își scoase ochelarii și indică scaunul aflat de cealaltă parte a biroului. Unul dintre lucrurile pe care Livia le

învățase de la locotenent era puterea tăcerii. Te putea determina să vrei să vorbești, chiar și când erai perfect conștient de metodă.

Acum închise ușa și se așeză.

— Operațiunea Child's Play a fost stopată.

Strangeland o privi două secunde și Livia își dădu seama că nu avusese habar.

— Ce vrei să spui?

Îi povesti atunci totul – mai puțin despre convorbirea cu Little. Strangeland nu avea încredere în el – pe de o parte fiindcă nu dorea s-o piardă pe Livia la FBI, și pe de altă parte fiindcă avea pur și simplu instincte bune – și pentru moment Livia nu văzu niciun câștig din a-i spune că ei doi reluaseră legătura.

Strangeland ascultă cu multă atenție, așa cum făcea mereu, uneori mormăind sau încuviințând din cap în semn de încurajare, din când în când solicitând o clarificare sau o informație suplimentară. A fi un bun anchetator însemna să știi cum *să asculți* activ pe cineva, iar Strangeland se număra printre cei mai buni.

După ce Livia termină, locotenentul întoarse capul și privi într-o parte, răpăind cu degetele pe tăblia mesei câteva clipe. Apoi reveni spre ea.

— Treaba asta-i mai mult decât nasoală pentru c-o aud de la tine și nu direct de la FBI. Sau de la șef.

— Ce crezi că-nseamnă?

— Că cineva n-a vrut ca noi să știm că operațiunea este stopată decât după ce a fost un fapt împlinit.

— Și ce crezi că-nseamnă asta?

Strangeland îi aruncă un zâmbet strâmb, poate ca recunoaștere a faptului că Livia utiliza întrebări la care se putea răspunde nu numai prin „da" și „nu" și apela subtil la egoul ei – metode pe care, de altfel, le învățase chiar de la locotenent.

— Bănuiala mea, rosti ea, este că vine de sus de tot, dincolo de nivelul nostru ierarhic. Poate de la

directorul FBI-ului. Sau de la Departamentul de Justiție. Sau de la Departamentul pentru Securitate Internă, care în mod cert ar dori să protejeze Serviciul Secret. Mai ales după toate scandalurile de acolo, ar fi firesc să se decidă că nu-și mai pot permite încă unul.

— Scandaluri?

— Da, acum câțiva ani au existat o mulțime de dezvăluiri despre stripteuze, prostituate și garda de securitate a președintelui, doi agenți beți care au intrat cu mașina într-o barieră la Casa Albă… apoi câțiva șefi au fost prinși încercând să saboteze investigarea congresmenului, scurgând presei informații despre el. Și apoi altă chestie cu prostituate și bodyguarzii vicepreședintelui. Așa că, da, este destul de ușor de imaginat că cineva de acolo a decis că organizația nu-și mai poate permite un alt ochi învinețit.

— N-am știut de toate astea.

Strangeland zâmbi.

— Pentru că nu erau implicați copii. Dar acum poate că sunt. Oricum, indiferent prin ce canale ar fi sosit ordinul de stopare, toți au fost prea speriați ca să facă altceva decât să bată din călcâie. Altfel, cineva mi-ar fi telefonat, fie și numai ca să mă-ntrebe ce dracu' se-ntâmplă. Câteodată FBI-ul ne tratează ca pe niște clăcași, de acord. Dar o stopare anunțată ca un fapt împlinit… asta-i foarte mult.

— Și ce facem noi?

— Probabil ne pregătim să-nghițim un sandvici uns cu rahat. Lasă-mă totuși să dau niște telefoane. Să văd dacă pot afla despre ce-i vorba în cazul ăsta, dincolo de ceea ce pare evident. Ceva progrese în privința violatorului din parcuri?

Livia îi povesti despre pista descoperită în Connecticut, despre faptul că simțea într-o măsură tot mai mare cu ce fel de ins aveau de-a face și despre convingerea că îi plăcea să opereze pe ploaie.

— În cazul ăsta, comentă Strangeland, o să avem o problemă reală în Seattle.

— Ploaia pare necesară, totuși nu suficientă. Încă nu am destule date ca să fiu sigură, dar se pare că el nu iese la vânătoare mai des de o dată pe săptămână. Iar între două atacuri, îi place să păstreze discreția.

— Un ins precaut.

— Aparent, da.

Strangeland aprobă din cap.

— Așa e, și psihopații pot fi precauți. Din păcate, este o combinație nefericită. Însă tu, Livia, o să pui mâna pe el. Dacă cineva o poate face, tu ești aceea.

Din partea altcuiva, cuvintele acelea ar fi însemnat flatare. Din partea șefei, însemnau altceva.

— Mulțumesc, șefa.

— În privința celeilalte chestii, o să te anunț ce aflu.

Livia se ridică să plece.

— De asemenea, urmă Strangeland, dacă ai propriile tale contacte, le poți folosi. Indivizii ăștia nu se limitează la canalele oficiale, așa că nu văd de ce ar trebui s-o facem noi.

Livia aprobă din cap, ușor stânjenită. Oare Strangeland știa că ea apelase deja la Little, sau înțelesese că avea s-o facă? Oare acesta era modul ei indirect de a-i spune că ar fi fost bine să nu-i ascundă nimic?

Ca întotdeauna, intuiția aproape paranormală a locotenentului o impresionă și în același timp… o îngrijoră. Șirul de violatori pe care Livia îi ucisese nu avea nicio continuitate geografică, pregătirile ei fuseseră întotdeauna metodice, iar tehnicile utilizate se bazau pe cunoașterea medicinei legale și a activităților detectiviste. Cu toate acestea, ea știa că era protejată în primul rând de „securitatea prin obscuritate”, așa cum o numeau cei ca Trahan

– securitatea rezultată din faptul că nimeni nu investiga.

Iar dacă asta se schimba – dacă cineva observa vreodată un element comun la violatorii aceia morți –, atunci n-ar fi fost deloc bine. Iar dacă persoana care observa elementul comun avea genul de intuiție polițienească al locotenentului Strangeland, atunci putea fi catastrofal.

Nu pentru prima dată, Livia se întrebă dacă n-ar fi trebuit să găsească o cale prin care să-și îmblânzească dragonul interior. Să accepte că unii violatori se vor recunoaște întotdeauna vinovați de delicte mai mărunte, sau vor avea parte de un procuror incompetent, sau vor fi norocoși în cine știe ce alt fel și vor scăpa de pedeapsă pentru ceea ce făcuseră.

Și nu pentru prima dată, femeia se gândi că n-o putea face.

Capitolul 9

LIVIA

Livia își petrecu restul zilei în separeul ei, interogând baze de date și dând telefoane, dar fără să găsească vreo pistă nouă către violatorul din parcuri.

Ar fi dorit să continue, însă la ora 21 susținea un curs la o academie de arte marțiale din Ravenna-Bryant, în nord-estul orașului Seattle. Toate școlile locale o doreau pe Livia – care fusese campioană de lupte a statului în liceu, deținea centura neagră la jiu-jitsu, era membră a lotului olimpic lărgit de judo și lucra ca polițistă instruită în tactici de stradă, iar toate astea îi făceau CV-ul extrem de atractiv. Totuși programul ei de detectiv permanent disponibil nu-i îngăduia să predea mai mult de patru seri pe săptămână. Și deși ar fi fost ideal să

predea aceluiași grup de eleve într-un singur loc, ea lucra cu trei școli diferite pentru a ajunge să se adreseze cât mai multor femei. Abilitățile cele mai importante pentru oricine erau mai degrabă mentale decât fizice – conștientizarea mediului înconjurător, evitarea, încrederea în propria ferocitate – și ea își concentra predarea în consecință, utilizând antrenamentele fizice ca modalitate pentru dezvoltarea atitudinii adecvate, nu ca scop în sine.

Avu noroc că traficul nu era aglomerat, așa că ajunse la sală suficient de devreme pentru a se antrena pe saltea. Se schimbă într-un *gi* în vestiar, își puse pistolul de serviciu Glock în rucsac, apoi începu încălzirea într-un colț, cu rucsacul rezemat de un perete unde-l putea vedea. Sala nu era mare – prețurile imobiliare din Seattle n-ar fi îngăduit așa ceva –, totuși cincizeci de metri pătrați erau suficienți. Și avea toate calitățile plăcute pe care Livia le asocia cu antrenamentele: izul vag de cauciuc, mirosul de transpirație, reverberațiile corpurilor trântite pe saltea, icnetele, râsetele și înjurăturile. Jorge, acoperit de tatuaje, fost membru al unei găști de cartier, care nu șovăia niciodată să-și folosească mușchii pentru a încerca să înfrângă abilitățile superioare ale Liviei, se antrena cu alt purtător de centură maro, iar ea îi prinse privirea și-l salută scurt din cap. Pe saltele mai erau două femei, o centură mov și o centură maro, iar Livia se antrena câteodată cu ele, pentru că toți meritau un partener mai priceput de la care să învețe. Ei îi plăcea de fapt să se antreneze cu bărbați, iar cu cât erau mai mari și mai voinici, cu atât mai bine. Așa că mai așteptă câteva minute până ce Jorge își fixă oponentul la sol, după care lucră cu el, fixându-l de două ori pe saltea, dar în rest se mulțumi să-i eschiveze atacurile, să le inverseze și să curgă odată cu ele. Liviei îi plăcea totul la sporturile cu prize, însă mai mult ca orice aprecia sentimentul de control, de dominare a

cuiva care făcea tot ce putea pentru a-ți răspunde cu aceeași monedă. După o oră de antrenament dur, *gi*-ul îi era leoarcă, iar cazurile – ca și rahaturile politice legate de Child's Play – i se îndepărtaseră în minte la o distanță gestionabilă.

Cu puțin înainte de ora 21, se duse în vestiar, se schimbă în tricou și șort, apoi reveni pe saltele. Câteva eleve sosiseră și se încălzeau deja, unele doar cu mișcări de stretch, altele expediind lovituri cu podurile palmelor și coatele în sacii de antrenament. Livia se uită la ceas și anunță cu voce tare:

— Cinci minute!

Ele încuviințară din capete și continuară.

O fată nouă, în tricou și pantaloni de trening, stătea pe banca de lângă intrare și privea. Pe bancă, alături, era o jachetă, dar fata încă nu-și scosese pantofii și strângea în poală o poșetă mică din piele, parcă temându-se de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă-i dădea drumul. Era drăguță, cu părul șaten tuns foarte scurt, aproape periuță, și un tatuaj trash polka pe un antebraț: un lup negru care-și arăta colții mânjiți de sânge.

Livia își puse rucsacul pe un umăr și se apropie de ea.

— Bună, îi zise și-și îndepărtă de pe față o șuviță de păr transpirat. Vrei să te antrenezi în seara asta? Trebuie doar să completezi un formular și după aceea ești bine-venită să încerci.

Tânăra îi zâmbi scurt, nesigur.

— Așa voiam să fac, zise ea. Ar fi trebuit s-o fac cu mult timp în urmă. Regret că n-am făcut-o. Atâta doar că acum, nu știu… mi se pare cam mult.

„Traumă", gândi Livia. „Probabil o agresiune sexuală pe care n-a anunțat-o la poliție. Și care încă o afecta în mod foarte serios".

Era doar o intuiție, bineînțeles. Totuși existau mai multe semne – indicii, când erau puse laolaltă. Interesul față de cursurile de autoapărare pentru

femei, desigur. Nervozitatea. Ambivalența. Tatuajul cu lup, care era precis conturat, vibrant și în mod evident recent. O reprezentare simbolică a ceea ce decisese fata aceasta să fie? Iar tunsoarea periuță – oare fusese prinsă de păr, iar ulterior hotărâse să desființeze vulnerabilitatea respectivă? Încerca să devină neatrăgătoare? Sau tunsoarea făcea parte din ruptura ei cu trecutul și anunța o decizie de a deveni cineva sau ceva nou? Livia văzuse toate reacțiile acestea la traume sexuale, și multe altele. Erau vizibile la destule dintre elevele ei. Ea însăși avusese parte de câteva.

— Adică, intenționam să-ncerc, urmă tânăra întrerupând tăcerea Liviei, dar poate că-n seara asta doar o să mă uit. Se poate? Clătină din cap și-și feri privirea. Da, mă simt neplăcut, cumva lașă… totuși, nu știu…

În spatele Liviei cineva începuse să lucreze la una dintre perele de box și *bam bam bam bam bam bam*-urile rapide ale loviturilor contrastau cu vorbele sfioase ale tinerei.

— Nu, nu ești lașă, rosti Livia, ridicând puțin glasul ca să se asigure că era auzită, ci îți urmezi propriul ritm. Unii vor să plonjeze direct în apă, pe când alții bagă întâi doar vârful piciorului. Tu decizi ce-i mai bine pentru tine. Așa-i?

Cealaltă o privi fix un moment, parcă încercând să decidă dacă așa ceva ar fi fost posibil. Apoi aprobă din cap.

— Așa-i.

— Rămâi și uită-te. Vezi ce părere îți faci. Dacă vrei, poți să ni te alături. Dacă nu, mulțumește-te să privești. Ți se pare corect?

Tânăra zâmbi, ceva mai încrezătoare decât înainte.

— Mi se pare corect.

Livia îi întinse mâna.

— Eu sunt Livia.

— Kyla, spuse tânăra, și-și strânseră mâinile.

— Mă bucur să te cunosc, Kyla. Trebuie să mă duc să țin cursul, dar putem vorbi și după aceea, de acord?

Reveni pe saltea. În seara asta erau douăzeci de femei. Niciodată nu erau sub cincisprezece, iar uneori veneau chiar treizeci. Avea neapărată nevoie de o asistentă, sau așa ceva.

— Bun, rosti ea, haideți să-ncepem. Continuăm ce am făcut săptămâna trecută: replica la strangularea frontală.

Trei bărbați rămăseseră de la cursul anterior și distribuiau acum echipamente protectoare ușoare: apărători pentru antebrațe, protecții pentru gât și măști pentru fețe. Livia îi instruise pe toți pentru rolurile lor, pe care acum le interpretau perfect. Desigur, era bine ca femeile să se antreneze una cu alta, dar cu cât puteai simula mai veridic amenințarea reală, cu atât antrenamentul era mai util.

Femeile formară trei rânduri. Apoi cele din primul rând înaintară și se poziționară cu spinările la peretele capitonat. Din proprie inițiativă – la cursul acesta nu exista „Atenție, fiți gata, începeți!”, deoarece nici în lumea reală nu exista așa ceva –, bărbații se apropiară agresiv, strigând epitete misogine, apropiindu-se mult de fețele femeilor, făcând tot ce puteau pentru a le intimida, totuși fără să atace. Era ceva obișnuit ca unele eleve noi să protesteze inițial față de instructori care le numeau „cățele”, „putori” și „curve”, iar Livia explicase de fiecare dată că era dispusă oricând să adapteze antrenamentele în funcție de sensibilitățile elevei… însă dacă existau cuvinte ce tulburau excesiv pe cineva în cursul antrenamentelor, cum ar fi reacționat femeia respectivă față de aceleași cuvinte pe stradă, în luptă? „Bărbații folosesc cuvintele astea ca să ne sperie”, le spunea Livia. „Ca să ne intimideze și să ne paralizeze. Noi trebuie să ne adaptăm la ceea ce

ne tulbură, ca să putem riposta. Să le refuzăm agresorilor arma cuvintelor lor”.

Iar ceea ce era valabil pentru agresiunea verbală era, de asemenea, valabil și pentru agresiunea fizică. Multe femei se găseau în dezavantaj când înfruntau chiar și niveluri reduse de violență, deoarece senzația în sine era complet necunoscută. Să fie izbite de un perete sau de o podea, să fie lovite cu pumnul ori cu palma, sau strangulate – prima dată totul era atât de copleșitor, încât le producea frecvent o stare de șoc. Iar femeilor ce fuseseră abuzate, violența bruscă le putea reaminti trauma, paralizându-le. De aceea, pe lângă faptul că le învăța să se obișnuiască cu vorbe murdare, Livia își punea elevele să fie prinse, îmbrâncite și împinse, sporind treptat forța acelor acțiuni pe măsură ce ele se obișnuiau cu nivelul antrenamentului. Obiectivul era înlocuirea stării de paralizie în fața violenței cu un răspuns abil, condiționat.

De aceea, atunci când abuzurile verbale încetau să le mai tulbure pe eleve, bărbații începeau să le îmbrâncească în perete, încercând să le stranguleze. Femeile ignorau izbiturile, se desprindeau din strangulări prin diverse mijloace de contracarare bazate pe abilități motorii generale și contraatacau cu degetele mari, vizând ochii, și cu coatele, îndreptate către tâmple. Sala răsuna de răcnetele lor furioase și de un cor însoțitor de strigăte de încurajare din partea privitoarelor. Pentru Livia, care se mișca printre ele, strigându-le ea însăși atât laude, cât și instrucțiuni de corectare a tehnicilor, era ca un fel de muzică de care nu s-ar fi plictisit niciodată.

Încheiară printr-un exercițiu de viteză: folosirea sprayului paralizant, urmată de fuga de la locul agresiunii. Livia se uită la ceas, văzu că era aproape ora 22 și începu să bată din palme.

— Gata, strigă ea, toată lumea a făcut o treabă grozavă, bravo, excelent!

Toți din sală aplaudară. După ce aplauzele se stinseră, ea continuă:

— Ne vedem săptămâna viitoare. Nu uitați să exersați între timp: vizualizare, verbalizare, box mental cu umbra. Chiar și numai cinci minute pe zi înseamnă mai bine decât nimic.

Mai stătu de vorbă cu câteva eleve, între patru ochi, în timp ce restul cursantelor plecară treptat. Apoi își luă rucsacul, merse în vestiar și se schimbă în hainele de stradă – blugi, tricou, jachetă din *fleece* și bocanci Harley-Davidson Huxley Performance. Bocancii nu erau încălțămintea ei cea mai stilată, dar erau buni pentru aproape orice altceva: călduroși, impermeabili, îndeajuns de solizi pentru mers pe motocicletă, destul de confortabili pentru mers și chiar pentru alergat. Avea să facă duș acasă.

Când ieși, o zări pe Kyla tot lângă ușă. Toți ceilalți plecaseră. Era evident că tânăra spera să-i vorbească.

Livia se apropie de ea.

— Ei bine – ce părere ai?

Kyla îi oferi din nou surâsul ei șovăielnic.

— Cred c-aș vrea să-ncerc. Îmi pare rău că n-am făcut-o mai devreme. Vreau să zic că… la naiba! Acum o lună am avut o experiență urâtă. Urâtă de tot. Am ieșit cu un coleg de la muncă. Și… Doamne, de ce mi-e încă frică s-o spun? M-a violat. M-a violat.

Livia simți valul familiar de furie. Își făcu o notiță mentală să afle mai multe despre autorul violului. Poate că avea să-l abordeze. Să-l cunoască. Să iasă cu el.

Dar nu! Legătura ar fi fost prea evidentă. Ea trebuia să fie mult mai atentă. Doar așa izbutise să evite necazurile atâta vreme.

— Îmi pare rău, rosti ea.

Fusese o încuviințare scurtă, care-i îngăduia Kylei să continue, dacă ar fi vrut.

— Întotdeauna am crezut că era un tip politicos, urmă cealaltă. Și drăguț. De fapt, n-ar fi trebuit să ies cu el, pentru că-mi este subordonat direct, ceea ce face ca toată situația să fie și mai oribilă. Dar la muncă mai flirtam, iar într-o seară am băut ceva cu niște colegi și el m-a condus acasă, iar eu eram cherchelită și l-am invitat înăuntru, și ne-am sărutat, dar după aceea i-am spus să ne oprim acolo, fiindcă nu era o idee bună din cauza relațiilor de muncă, dar el n-a vrut să-nceteze și mă… atingea, mă apuca de peste tot, și am încercat să-l împing, dar cred că l-am împins prea tare, deoarece s-a înfuriat și m-a izbit cu spatele de perete. M-am lovit la cap și m-am speriat atât de tare, încât am încremenit, iar atunci el m-a… m-a târât pur și simplu pe sofa și m-a trântit pe ea, iar eu eram atât de speriată că-mi va face și mai mult rău, încât am… of, la naiba, l-am lăsat să mă… la naiba!

Kyla își apăsă dosul palmei pe gură și-și feri ochii. Pentru o clipă, compătimirea și furia Liviei fură atât de mari, încât aproape nu observă că ceva o sâcâia în fundul minții.

Aproape.

Afectul femeii nu exista – asta era! În mod frecvent, victimele care și-au procesat traumele își mimează inconștient amintirile, în timp ce povestesc experiența avută. De exemplu, cineva se poate clătina pentru o clipă, descriind amețeala. Sau se poate chirci, când descrie o lovitură. Victimele care nu și-au procesat traumele le pot povesti fără afect și fără nicio interpretare fizică. Însă tânăra aceasta se găsea undeva la mijloc: expresiile și glasul îi erau accentuate de emoții, dar nu exista deloc mimarea subconștientă.

Unul dintre lucrurile pe care Livia le repeta stăruitor elevelor sale era dictonul „Aveți încredere în instinct”. Când simți că ceva e anormal, trebuie să ai încredere în sentimentul acela, chiar dacă nu-i poți justifica fundamentul. Gavin de Becker

scrisese o carte excelentă despre subiect: *The Gift of Fear* (*Darul fricii*). Iar acum nu era vorba doar despre o impresie, ci Livia putea, de asemenea, să recunoască fundamentul. Empatia ei înnăscută pentru o victimă interfera într-o oarecare măsură, totuși izbutise să observe imediat neconcordanța.

„Pentru oricine te cunoaște, ce distragere mai bună poate fi decât provocarea acelui răspuns de empatie?”

În ciuda tuturor violatorilor pe care-i aruncase în spatele gratiilor, în ciuda tuturor inamicilor pe care și-i făcuse, gândul părea ușor paranoic. Dar exact asta era și ideea, bineînțeles. Nu să te autoconvingi că un instinct era o aiureală, considerându-l „paranoic” sau în orice alt fel ilogic.

„În timp ce tu i-ai ascultat povestea, ultima dintre elevele tale a plecat cu mașina. Cartierul ăsta e tăcut noaptea. Parcarea va fi pustie”.

Era mulțumită că avea pistolul la numai câțiva centimetri de mâna ei, în tocul de la brâu. Mulți polițiști îl purtau mai degrabă pentru confort decât pentru accesibilitate. Livia nu se număra printre aceia.

— Ai o carte de vizită? o întrebă pe Kyla. Aș fi vrut realmente să mai stăm de vorbă, dar trebuie să ajung undeva și deja am întârziat.

— Îmi pare rău, nu m-am gândit să iau una la mine. Poți să mi-o dai tu pe a ta?

Rugămintea aceea nu suna tocmai bine. Nu era imposibil, sigur că da, totuși tânăra spusese că violatorul îi era subordonat, ceea ce sugera că ea avea o poziție de conducere într-o firmă. Iar cadrele de conducere din firme au de obicei cărți de vizită asupra lor. Livia s-ar fi așteptat ca măcar să se fi uitat în poșetă după vreo carte de vizită care poate se rătăcise pe acolo, înainte de a declara că nu are niciuna.

— Sigur că da, încuviință ea și scoase o carte de vizită dintr-un buzunar al rucsacului.

Kyla o privi, dar nu spuse nimic. Nici măcar n-o întrebă ce credea ea – o polițistă din Departamentul de Poliție Seattle care se ocupa de delicte sexuale – că ar fi trebuit să facă pentru că fusese violată de un coleg de muncă.

Livia își puse rucsacul înapoi pe umărul stâng, de unde-l putea coborî imediat dacă trebuia să scoată pistolul cu mâna dreaptă.

— Mergem? întrebă ea.

Kyla încuviință din cap și se ridică repede. Gestul fusese atletic – nu-și pusese palmele pe genunchi, ci folosise pur și simplu mușchii coapselor.

— Sigur că da. Scuză-mă… n-am vrut să te rețin.

Livia arătă cu mâna spre ieșire, dorind acum s-o țină pe tânără în fața ei.

— Nicio problemă.

În timp ce mergeau, se uită prin peretele din geam, dar nu zări nimic afară, în porțiunea luminată de felinarele stradale.

Când ajunseră la ușă, ea rosti brusc:

— Ah, la naiba! Am uitat să închid apa caldă, cum m-a rugat proprietarul. Mâine dimineață vor să facă niște lucrări de întreținere și trebuie să fie oprită peste noapte.

Kyla se întoarse spre ea.

— Pot să te aștept.

Altă sonerie internă de alarmă se declanșă.

— Nu, nu știu cât va dura. Poți să pleci și să vii joi, când am din nou curs. Sau dă-mi un telefon, să mai vorbim.

Fu mulțumită când Kyla nu-i oferi mâna – nu dorea să riște să fie blocată de ea, mai ales atât de aproape de ușa din sticlă.

— Bine, spuse tânăra. Mulțumesc pentru… că m-ai ascultat.

Livia o lăsă să iasă și examină din nou strada cu privirea, rapid, când încuie ușa în urma ei. După aceea se întoarse și porni spre partea din spate a

academiei. Imediat ce ieși din raza vizuală a ușii din față, scoase pistolul și iuți pasul. Dacă cineva îi pregătise o ambuscadă, s-ar fi așteptat ca ea să iasă neînarmată și nebănuitoare pe ușa din față. S-ar fi înșelat în privința tuturor celor trei ipoteze.

Ușa din spate era groasă și placată cu oțel – o ascundea și simultan o apăra. O întredeschise puțin și trase cu ochiul afară, cu mâna stângă coborâtă pe cantul ușii și cu dreapta ținând pistolul imediat sub bărbie. În stânga ei, parcarea era pustie. Drept în față exista un container pentru gunoi, în spatele căruia se afla un gard. Nu zări pe nimeni. Se ghemui, cu inima bubuind, și scoase fulgerător capul pe ușă, retrăgându-l imediat. Nici în dreapta nu zărise pe nimeni.

Inspiră adânc și se strecură afară. Ușa avea balamale cu arc, așa că-i încetini închiderea cu mâna liberă, pentru a se asigura că se va închide silențios. Apoi se deplasă spre stânga, rămânând cu spatele la peretele din cărămidă al clădirii, ținând acum pistolul cu ambele mâini și deplasându-l la stânga și la dreapta, sincronizat cu ochii ei. Se opri și *ascultă* foarte atentă. Auzi zumzetul transformatorului electric și apa ce picura dintr-un burlan de streașină găurit. Nimic altceva. Merse mai departe spre stânga, zări cu vederea periferică o băltoacă și făcu un pas mare ca să calce peste ea. În față, un fuior de aburi se ridica dintr-o conductă. Livia înaintă ca s-o ocolească și…

Un bărbat apăru de după colț, la nici doi metri de ea, cu un pistol în mâna dreaptă, lipit de coapsă. Ținea arma în poziția aceea ca s-o ascundă, neașteptându-se să fie nevoit s-o folosească în clipele imediat următoare. O zări pe femeie și încremeni, iar ochii i se lărgiră.

Livia întinse ambele brațe în față, îi ținti sternul și strigă:

— Aruncă arma!

Dar chiar înainte ca ultimul cuvânt să-i fi ieșit printre buze, expresia bărbatului se înăspri, iar

pistolul începu să se ridice, brațul lui stâng mișcându-se pentru o priză cu ambele mâini…

Livia îl împușcă de două ori în piept, pășind simultan în lateral pentru a mări distanța pe care el ar fi trebuit să miște pistolul ca s-o urmărească. Bărbatul se clătină, totuși izbuti să se întoarcă spre ea. Livia îl mai împușcă de două ori în față. Arma lui căzu pe asfalt și el se prăbuși pe spate.

Livia se apropie și trase un șut pistolului, îndepărtându-l. Se întoarse apoi iute, pentru a-și verifica spatele. Lumina unui felinar stradal strălucea pe aburi, făcându-i practic opaci, încotro să meargă? În spate nu exista niciun fel de acoperire. Și era imposibil să știe ce se putea îndrepta spre ea prin aburi.

„Nu te opri. Indiferent ce ar fi, mergi mai departe”.

Avansă, cu pistolul ținut aproape de piept.

La colțul clădirii, se opri și ascultă. Din cauza focurilor de armă, nu se putea totuși încrede în auz. Se uită iarăși în spate și tot nu putu distinge nimic prin nenorocitul de abur.

Reveni cu privirea înainte… și o umezeală usturătoare o lovi în ochi și în față. Recunoscu instantaneu senzația și mirosul de la antrenamentele din academia de poliție: spray cu piper. Cineva ghemuit adusese duza spray-ului pe după colțul clădirii înainte ca Livia să poată reacționa. Icni și se împletici înapoi, pentru a câștiga distanță, dar în aceeași clipă Kyla țâșni de după colț și izbi violent cu palma în sus, în Glock, care se lovi de fața Liviei. Văzu stele verzi. Spray-ul începuse s-o sufoce și nu putea să vadă. Simți cum cealaltă prinse țeava armei și o răsuci, încercând să i-o smulgă și în același timp să-i rupă degetul de pe trăgaci. Livia ținu palma stângă lipită de patul pistolului, strângând cu degetele libere mâna în care ținea arma, astfel încât Kyla să nu poată face pârghie, și coborî treptat țeava spre fața ei. Kyla o călcă violent pe laba piciorului, o

lovitură ce i-ar fi putut fractura osul, dacă n-ar fi purtat bocancii Huxley. Livia icni de durere, însă nu dădu drumul pistolului. O simți pe tânără ridicând piciorul pentru altă călcătură devastatoare și-l trase pe al ei înapoi, evitând.

„Ofensivă, Livia, trebuie să fii în OFENSIVĂ”.

Livia răsuci pistolul violent, în sensul acelor de ceasornic. Când Kyla își mișcă picioarele în aceeași direcție pentru a compensa, Livia își trecu piciorul drept în fața lor, pivotă și-și arcui șoldul într-o *ogoshi* modificată, o aruncare peste șold clasică din judo. Desigur, utilizarea procedeului fără priză pe *gi* sau pe brațul adversarului ar fi fost în mod obișnuit inutilă, dar în cazul acesta femeia cealaltă era practic lipită de pistol și ar fi trebuit fie să-i dea drumul, fie să zboare complet prin aer.

Kyla alese a doua dintre cele două opțiuni proaste pentru ea. Când corpul îi trecu peste șoldul ridicat al Liviei, polițista smulse arma în direcția opusă, desprinzându-i priza. Kyla se izbi de asfalt. Livia făcu un pas lung înapoi, ațintind țeava spre trunchiul ei și, clipind furioasă ca să-și alunge usturimea din ochi, șuieră:

— Nu mișca!

Kyla se rostogoli pe stomac. Ochii Liviei ardeau oribil acum și nu putea zări mâinile celeilalte. Disperată și contrar instruirii primite, se apăsă cu o palmă pe tâmplă și trase în sus de piele pentru a-și deschide ochiul. Arsura se înteți. Încercă să mai dea un ordin și nu izbuti decât să scoată un horcăit înecat. Printr-o ceață de lacrimi fierbinți, o văzu pe tânără îndoindu-și genunchii și-și aminti ușurința atletică cu care se ridicase de pe bancă.

Apăsă pe trăgaciul pistolului de șase ori, țintind spre centrul de masă, nereușind să vadă niciun alt detaliu. Kyla țipă și căzu într-o parte. Livia o ocoli spre stânga, înspre picioarele ei. Își lipi din nou podul palmei de sprânceană și pentru o clipă putu să vadă că femeia nu se mișca. După aceea, ochii i se acoperiră cu altă flacără de căldură agonizantă.

Tușind, horcăind și abia văzând, Livia reveni la ușa din spate a clădirii. Își amintea perfect instruirea de la academie: „Spray-ul cu piper doare ca naiba, dar nu cauzează vătămări. Nu-l ștergeți – ștergerea nu face decât să deschidă capilarele și să intensifice durerea”. Cu toate acestea, imboldul de a încerca să-și frece ochii era aproape copleșitor. Din cauza durerii, desigur, însă o îngrozea și ideea că puteau exista alți atacatori pe care nu-i putea vedea. Ținu mâna cu arma lipită de piept, gata oricând să acționeze, cu mâna liberă întinsă înainte, cu degetele răsfirate, protejând pistolul și fiind gata să lupte cu oricine ar fi apărut. Desigur, dacă în joc mai exista și o altă armă, posesorul ei n-ar fi riscat să se apropie așa de mult.

„N-ai pățit nimic. Kyla trebuia să fie doar ca o capcană, cel puțin inițial. Altfel n-ar fi utilizat spray cu piper. Nu s-ar fi năpustit peste tine. Ea, sau un al treilea atacator, ar fi avut o armă. Și tu ai fi fost deja moartă”.

Gândul nu era pe atât de liniștitor pe cât i-ar fi plăcut. Era totuși ceva.

Livia reuși să bage cheia în broască, intră și închise ușa în urma ei. Auzi sirene de poliție – probabil că cineva raportase focurile de armă. Izbutise să plece la timp. N-ar fi dorit să se fi împleticit pe afară cu un Glock în mână, horcăind și tușind, incapabilă să vorbească, atunci când ar fi sosit polițiștii chemați la scena unui posibil schimb de focuri.

Se lăsă pe vine, puse rucsacul pe podea, îi deschise fermoarul și scotoci înăuntru după trusa de prim ajutor. Polițiștii din patrulare purtau trusele acestea în mod obișnuit asupra lor. Detectivii n-o făceau întotdeauna, însă dacă Livia avea să moară vreodată într-un schimb de focuri, asta nu avea să se întâmple pentru că bandajele hemostatice și un garou i s-ar fi părut prea grele ca să se mai obosească să le care.

Deschise trusa și bâjbâi până găsi ce avea nevoie: Sudecon, un antidot comercial pentru spray-ul cu piper. Rupse ambalajul cu dinții și-și tamponă ochii care o ardeau. Aproape imediat durerea deveni mai tolerabilă. Trecu apoi pe nas, gură și limbă, având grijă doar să tamponeze, rezistând înaintea imboldului de a se șterge, ceea ce i-ar fi introdus iritantul *capsicum* mai adânc în piele și în capilare.

Scoase telefonul și apăsă tasta de apelare rapidă pentru DPS (Departamentul de Poliție Seattle), ca să vorbească cu serviciul pentru polițiști implicați în schimb de focuri. Își spuse numele și numărul legitimației, adresa și o descriere a celor întâmplate. Anunță că era destul de sigură că în zonă nu mai existau pericole, totuși cei care aveau să vină aici trebuiau să fie cu ochii în patru.

După ce făcu apelul acela și auzi sirenele echipajelor de poliție apropiindu-se, înțelese că era în siguranță. Și, în aceeași clipă, înțelese că fusese la un pas de moarte. Imediat începu să tremure. Desigur, nu era prima dată când i se întâmplase așa ceva, totuși în celelalte cazuri fusese în timpul serviciului. Ea fusese urmăritoarea. Acum situația fusese diferită.

„Dacă nu te-ar fi făcut suspicioasă ceva în legătură cu Kyla.”

„Dacă bărbatul ar fi avut pistolul ridicat, nu lipit de picior”.

„Dacă n-ai fi avut bocancii Huxley”.

„Dacă în echipă ar mai fi fost o persoană”.

„Nu. Ai făcut totul ca la carte. Ai detectat-o. Ți-ai ascultat instinctul. Ai acționat tactic. Ai învins. Ai ÎNVINS. Ei sunt morți. Tu – nu. Ai reușit, fato! Ai reușit. De câte ori le-ai spus victimelor tale să sărbătorească asta? Ai mâncat rahat, sau sfatul ăla era pe bune?”

Asta o făcu să se simtă mai bine. Tremurăturile se diminuară… puțin.

„Bun, deci ce dracu’ a fost asta? Cine erau ei?”

Un gând îi apăru imediat în minte: „Child's Play".

Părea o nebunie, dar Livia știa că trebuia să se încreadă în intuițiile ei de polițistă. În majoritatea cazurilor, primul răspuns era cel corect.

„Termină! Operațiunea a fost stopată azi-dimineață. Chestia asta era pusă la punct cu mult înainte".

„Operațiunea tocmai a fost stopată, însă decizia de stopare a fost luată… nu știi când anume. Planul lichidării tale putea să fi fost pregătit din timp".

Părea paranoic. Însă îi revenise instinctul, dar și imboldul de a-l ignora – adică exact ceea ce-și avertiza mereu elevele să nu facă.

Decise că putea măcar să-l avertizeze pe Trahan. Din câte spusese agenta Smith, el era în avion acum, dar avea să-i telefoneze imediat cum ateriza.

Important era că amenințarea imediată dispăruse acum. Cel puțin, temporar. În privința asta, era rezonabil de sigură.

În continuare, Livia trebuia să afle cine fusese în spatele asasinilor. Și de ce.

Capitolul 10

LIVIA

La o oră după ce Livia telefonase, locul mișuna de membri din Echipa de Investigații pe Teren a departamentului. Comandantul de schimb. Căpitanul din tura de noapte. Un detectiv de la Omucideri. Afacerile Interne. CSI. Procurorul comitatului. Un reprezentant din echipa de monitorizare a Departamentului de Justiție. Și un avocat al sindicatului DPS. Indiferent de circumstanțe, un schimb de focuri în care fusese implicat un polițist era o situație controversată,

totuși DPS continua să opereze în conformitate cu un acord amiabil ce apăruse după ce Departamentul de Justiție descoperise un tipar de aplicare excesivă a forței, iar DPS învățase să fie excepțional de precaut atât în privința fondului, cât și a formei unei investigații amănunțite și imparțiale. Ceea ce era bine, evident, dar asta nu însemna că orice polițist era încântat să fie supus la așa ceva.

Livia răspunse la o serie de întrebări de rutină privind securitatea publică, puse de un sergent de patrulare, în timp ce polițiștii ce răspunseseră apelului ei se ocupau cu protejarea scenei crimelor. „Aceasta era arma ta de serviciu? Ești calificată pentru utilizarea ei? Știi câte gloanțe ai tras? Câte dintre ele au lovit țintele? Ce exista în spatele țintelor ca să oprească gloanțele? A mai tras cineva cu o armă de foc?" Pe de altă parte, întrebările anchetatorului de la omucideri și ale celui din Afacerile Interne fuseseră mai precise. „Îi știai pe decedați? I-ai mai întâlnit sau văzut anterior? În ce moment ai ajuns să apreciezi că viața îți era în pericol? De ce ai crezut că a trebuit să tragi de zece ori – patru gloanțe în bărbat și șase în femeie?"

Multe întrebări păreau simple presupuneri, însă Livia știa că mass-media avea să pună oricum și mai multe, așa că, indiferent cât de neplăcut ar fi fost, mai bine era să verifice acum totul sub presiune și după manual. Cel puțin avocatul din sindicatul DPS era acolo ca s-o ajute, deși ea nu avea nevoie de majoritatea sfaturilor sale: „Tu n-ai încercat să-i omori, ci încercai să-i oprești; ai grijă ca impresiile tale subiective asupra pericolului să fie rezonabile și obiectiv articulate". Echipa de Investigații pe Teren îi oprise arma de serviciu. Livia știa că era o simplă rutină, totuși predarea pistolului o făcuse să se simtă simultan violată și vulnerabilă.

Ea intrase în clădirea academiei să se mai desprindă de toate și stătea așezată la marginea saltelelor, când în sală apăru o femeie în blugi și hanorac. Livia avu nevoie de o clipă s-o recunoască – locotenent Strangeland, pe care n-o văzuse aproape niciodată altfel decât în uniformă.

Se ridică, simțindu-se stângace, în mod ciudat.

— Salut, șefa! Ce faci aici?

Strangeland rămase tăcută o secundă, privind-o.

— Faci mișto de mine, sau ce? Ești bine?

Livia încuviință din cap, pe jumătate amuzată de neconcordanța dintre accentul dur de Brooklyn și tonul blând, pe jumătate stânjenit din cauza îngrijorării evidente.

— Sunt bine.

Strangeland clătină din cap, necrezând-o.

— Dumnezeule atotputernic! spuse ea și se apropie. Vino-ncoace.

Își puse brațele în jurul Liviei și o trase aproape. Strangeland era cunoscută ca o femeie distantă și Livia n-o văzuse niciodată făcând altceva decât să strângă mâna cuiva, ori să-l bată pe spate. Și toți știau că Liviei nu-i plăcea să fie atinsă în afara saltelei de luptă. Pentru o clipă, se încordă, apoi se simți cuprinsă de emoție.

— Haide, șefa, rosti cu un glas care-i tremură fără să vrea. Ți-am zis – sunt bine. Pentru a-și explica tremurul vocii, adăugă: Poate nițel cam zguduită.

Strangeland îi dădu drumul și se retrase un pas, totuși își mai ținu un moment mâinile pe umerii Liviei, examinând-o. Îngrijorarea era prea evidentă în ochii ei și Livia fu silită să-și ferească privirea. Așa fusese mereu de când bărbații le luaseră pe ea și pe Nason. Se călise perfect înaintea cruzimii, dar, dintr-un motiv necunoscut, chiar și după atâția ani, bunătatea o putea dezintegra. Și mai ales acum, sau așa părea, când singurul ei prieten de pe scena crimelor fusese avocatul din sindicatul DPS, care venise doar pentru a-și face meseria.

— Ți-au luat pistolul?

Livia încuviință din cap.

Strangeland băgă mâna în poșeta ei și scoase un Glock.

— Calibrul 0.26, nu?

I-l întinse, cu patul înainte.

Livia încercă să spună ceva, însă nu izbuti. La dracu', doar n-avea să plângă în fața șefei. În niciun caz. Întoarse capul, ca să nu i se vadă ochii.

— Spray-ul cu piper e nenorocit rău, zise Strangeland. Ai folosit Sudecon?

Bineînțeles, compasiunea înrăutățea și mai mult totul, însă fusese o manevră atât de evidentă, încât era aproape amuzant. Livia își șterse iute lacrimile cu dosul palmei și aprobă din cap.

— E-n regulă. Știi și tu regulamentul. Arma de serviciu a oricărui polițist implicat într-un schimb de focuri devine parte a anchetei. Dar asta nu-nseamnă că polițistul trebuie să rămână neînarmat. Ia-l, fato. Mulți vor privi cu atenție cazul ăsta. Și noi toți îți vom asigura spatele.

Livia mai încuviință o dată în tăcere, apoi expiră prelung. Luă arma, verifică încărcătorul și o băgă în tocul de la brâu. Imediat se simți mai stăpână pe situație.

Își drese glasul.

— Mersi, șefa. Cred c-aveam nevoie de asta.

— E de-nțeles. Iar dacă mai ai nevoie de orice altceva, să faci bine și să-mi spui. Ai priceput?

Livia aprobă din cap.

— Nu așa. Vreau să te aud spunând-o.

— Dacă mai am nevoie de ceva, o să-ți spun.

— Bun. În plus, în cazul ăsta nu mai vreau să te văd acționând ca lupoaica singuratică, clar? Supraviețuirea după un schimb de focuri este mai grea decât crezi. Nu mă refer doar la anchetă. Sau la mass-media. Mă refer la sentimentele tale. Da, știu că tu pretinzi că n-ai așa ceva, dar asta-i o minciună la fel de mare când o zici tu ca și atunci când o zic eu.

Livia îi surâse scurt.

— Ce-i?

— Promit că n-o să spun nimănui că ai sentimente.

Strangeland chicoti.

— Da, ar fi bine să n-o spui. Oricum nu te-ar crede nimeni.

— Știi, șefa, cred că acum te-am auzit vorbind cel mai mult.

Strangeland râse din nou.

— Vorbesc când îmi fac griji. Și sunt îngrijorată pentru tine, Livia. Nu subestima asta. Nu subestima urmările. Vei fi suspendată administrativ temporar…

— Nu pot fi suspendată! Îl am pe violatorul din parcuri, am…

— Poți să nu te mai gândești la cazurile alea. Suspendarea administrativă este obligatorie și, oricum, nu ține de mine. Va trebui, de asemenea, să mergi la psiholog. Asta este procedura, nu-i vorba de nimic personal cu tine. Nici măcar n-o să mă obosesc să te sfătuiesc să fii deschisă cu psihologul. Vreau doar să fii deschisă cu mine. Dacă va fi nevoie, bineînțeles. Dacă te ajută.

Gândul de a fi silită să-l caute pe violatorul din parcuri cu o mână legată la spate – și imediat după stoparea operațiunii Child's Play – o făcea pe Livia să-i vină să urle de frustrare. Dacă ea nu-l putea opri, dacă ar mai fi fost atacată vreo femeie…

Știa că toate astea se legau de incapacitatea ei de a o fi protejat pe Nason. Din mintea Liviei nu se putea șterge ideea că cele întâmplate lui Nason fuseseră numai din vina ei. Însă ideea respectivă, ca și înțelegerea că nu era o reacție nici rezonabilă, nici logică, nu păreau să-i fie de prea mare folos. Sentimentul în sine pur și simplu… persista. În fiecare zi, într-un fel sau altul.

„La dracu'!" Avea să se gândească ea la ceva. La o cale de a lucra în continuare la cazul violatorului din parcuri. De a-l opri.

„Exact. Asta e. Fii isteață. Rămâi calmă”.

Încuviință din cap și zise:

— Bine.

— Asta n-a fost tocmai o promisiune, dar bănuiesc că-i pe atât de aproape de o promisiune pe cât ești în stare să faci.

Detectivul de la Omucideri din EIT[4] intră în sală – un bărbat alb, îndesat, de vreo patruzeci de ani, cu părul șaten pieptănat peste cap și mustața neîngrijită, cum se purta în anii 1970. Cum îl chema…? Phelps, da! Cei din EIT erau descentralizați și operau din Airport Way Center, separat de sediu, iar Livia nu-l întâlnise până în noaptea asta, deși îi cunoștea numele.

— Salut, detectiv Lone, rosti el. Te căutam. Mai am niște întrebări.

— Salut, Phil, rosti Strangeland. Le poți lăsa câteva minute pe fete să vorbească între ele?

— Bună, Donna. Știi și tu cum stă treaba – cu cât mă ocup mai eficient de caz, cu atât va fi mai bine pentru toți. Afacerile Interne, procurorul statal, Departamentul de Justiție… mulți vor fi cu ochii pe cazul ăsta.

— Am înțeles. Doar câteva minute, OK?

Phelps încuviință din cap și părăsi sala. Livia fu surprinsă, deoarece individul era din EIT, așa că el răspundea de scena crimelor.

— A fost frumos din partea lui, rosti ea.

— Da, nu-i o scârbă. Și are dreptate în privința eficienței. Dar câteva minute nu vor conta. Zi-mi acum ce dracu’ s-a-ntâmplat aici în seara asta?

Se așezară pe marginea saltelelor și Livia îi povesti. Dacă ea ar fi fost martor civil, Strangeland ar fi trebuit să conducă discuția, pentru a se asigura că obținea detalii productive, însă Livia știa să fie relevantă.

După ce termină, Strangeland spuse:

— Pare cea mai justificată folosire a armei pe care mi-o pot imagina, iar tu ai fost foarte coerentă. În mod evident, a fost o echipă – te-au

atacat, au refuzat comenzi verbale clare, ai fost orbită, te sufocai și te-ai luptat să-ți păstrezi arma. Mass-media va întreba de ce ai tras așa de multe gloanțe, de ce n-ai folosit pur și simplu procedeele de jiu-jitsu sau de ce nu i-ai împușcat în mâini și picioare și alte rahaturi, dar ăla nu-i decât teatru, nu vei fi acuzată de nimic. O să mai cârâie și despre reclamațiile de utilizare excesivă a forței din dosarul tău, dar alea sunt vechi și niciuna n-a fost susținută de probe, iar prin faptul că proveneau din partea unor nenorociți nu sunt tocmai credibile.

Livia se întrebă dacă Strangeland credea că acuzațiile erau credibile. În caz afirmativ, șefa ei știa că nu era bine să pună întrebări.

— La ușa din spate există o videocameră, urmă Strangeland. Dacă n-a înregistrat niciuna dintre acțiunile tale, nu-i nicio pierdere. Dacă le-a înregistrat, bănuiesc că-ți vor susține relatarea. Așa că nu sunt deloc îngrijorată că EIT va concluziona c-a fost altceva decât legitimă apărare. Asta-i tot ce contează. Rahaturile mass-media sunt secundare.

După felul cum prezenta ea situația, întrebări erau mai numeroase decât răspunsurile.

— Dar ce te-ngrijorează, șefa?

— În primul rând, ceea ce am discutat deja. Urmările personale.

— O să fiu bine.

— Da… și de fiecare dată mă neliniștești când zici asta. Pe de altă parte, până acum a fost adevărat.

— Și-n al doilea rând?

— În al doilea rând: cine sunt cei care au vrut să mori în seara asta? Și vor încerca ei să repete tentativa?

— Mda.

— Nu, Livia, te-ntreb pe tine. Cine sunt ei?

— Nu știu, șefa.

— Știu că ai dușmani. Toți nenorociții de violatori și pedofili pe care i-ai arestat vreodată și

care obțin reducerea pedepsei sau mai știu eu ce. Însă din ceea ce ai descris acum, după cum văd eu lucrurile, tentativa asta de asasinat a fost mult mai profesionistă.

— Și eu am avut aceeași impresie. Deși unii dintre nemernicii ăia făceau parte din bande. Sau erau îndeajuns de bogați ca să angajeze profesioniști.

— Deci ce crezi c-a fost în seara asta – Hammerhead?

Hammerhead era o bandă care susținea supremația rasei albe și pe care Livia o investigase – mai profund decât știa șefa ei – cu un an în urmă. Acum însă nu părea să fi fost mâna lor. Iar întrebarea lui Strangeland îi păruse o diversiune. Dacă Livia ar fi mușcat, Strangeland ar fi crezut că mințea. Și că, prin urmare, ascundea ceva.

Problema era că ea ascundea *într-adevăr* ceva. Poate că aici nu fusese mâna celor din Hammerhead, dar Hammerhead ducea la senatorul Lone și la Rithisak Sorm, șeful traficanților de copii, pe care ea îi ucisese în Bangkok, alături de mai mulți complici ai lor. Să fi fost represalii pentru acțiunea aceea? Și dacă da… din partea cui? Indiferent ce ipoteze ar fi putut ea formula, nu i le putea împărtăși lui Strangeland.

— Nu tocmai, zise Livia. Vreau să zic, n-aș elimina complet posibilitatea în clipa asta, totuși… nu.

— Atunci cine?

Livia se gândi din nou la Child's Play. Continua să pară o nebunie, dar gândul era persistent și asta indica de obicei că dincolo de el exista ceva real. Și, oricum, îi putea da locotenentului ceva care să nu fie legat de Bangkok.

— Grupul operativ Child's Play, rosti ea.

— Ce-i cu el?

— Mă gândesc la… sincronizare. Vreau să zic că agenta Smith a apărut azi-dimineață și a anunțat stoparea operațiunii. Și indiferent cum s-ar fi ajuns

la decizia respectivă, ei n-au informat pe nimeni, așa cum ai zis chiar tu, n-au explicat niciodată… nu știu. Poate că nu-i decât o coincidență, dar am o senzație stranie.

— Crezi că operațiunea Child's Play s-a apropiat prea mult de o rețea de pornografie infantilă din Serviciul Secret și că cineva a decis să te lichideze ca să-ți închidă gura?

— Când o prezinți sub forma asta… recunosc că sună destul de improbabil.

— Dar nici nu spui „nu".

— M-ai întrebat ce cred. Eu cred că este o coincidență stranie. Poate că de fapt nu-i nimic, dar tot o să-l avertizez pe Terry Trahan, hackerul pe care l-au angajat să facă echipă cu mine. Nu vreau să sar la teorii nebunești ale conspirațiilor, dar dacă cineva vrea să elimine orice posibile piste, Terry este o pistă la fel ca mine. El a programat aplicația pe care o utilizau cei din Child's Play. Iar cineva din FBI a stopat operațiunea imediat după ce Trahan și-a alertat șefa.

— Ai spus că ei sunt acum în avion.

— Da, au luat o cursă de noapte spre DC.

— Recunosc că sună nebunește și poate că vom găsi ceva mai plauzibil. Dar… o să aflu în ce cursă s-au îmbarcat. Ai grijă și sună-l pe amicul tău Trahan după ce aterizează, iar eu o să discut cu această agentă Smith. Șefa mare vrea să parcurgem canalele oficiale, dar acum a fost chiar ceva naspa – să spună unui om de-al meu la ce poate sau nu să lucreze, fără să treacă pe la mine.

Phelps reveni în sală și-și drese glasul ostentativ pentru a-și anunța prezența. Strangeland ridică ochii.

— Ce-ai găsit, Phil?

— Mai am de pus niște întrebări.

— Și ce-ai găsit până acum?

— Haide, Donna, știi bine că…

— Uite care-i treaba, ori Livia a împușcat în seara asta doi nevinovați, ori a făcut-o în legitimă apărare. Faptul că dovedești politețe profesională față de ea nu va schimba cele petrecute. Și nici rezultatul. Dar ar putea ajuta o polițistă supusă unei anchete EIT să doarmă mai bine până la terminarea anchetei. Înregistrările video au arătat ceva?

Phelps se uită o clipă la Strangeland, prins poate între încăpățânarea înnăscută și dorința de a oferi puțină alinare unui tovarăș de breaslă. După aceea oftă și o privi pe Livia.

— Înregistrările video te ajută.

Ea simți un val de ușurare. Desigur, o înregistrare video nu i-ar fi contrazis relatarea, dar era perfect posibil ca, din cauza aburilor, să nu se poată vedea nimic.

— Polițiștii caută și alte videocamere în vecinătate, urmă Phelps. Cartierul este în majoritate rezidențial, așa că nu ne punem mari speranțe. Pe de altă parte, tot mai mulți proprietari își instalează videocamere la uși sau în alte colțuri ale clădirilor, iar în jumătate din cazuri acestea sunt orientate spre stradă. Teoretic, așa ceva e ilegal, dar este de ajutor în cercetările poliției, așa că obișnuim să nu ne plângem. Poate că vom avea noroc.

Strangeland se întinse și o strânse ușor pe Livia de umăr.

— Altceva?

Phelps ridică din umeri.

— Femeia avea un tatuaj pe braț.

Livia încuviință din cap.

— Da, l-am văzut când am stat de vorbă. În stil trash polka. Un lup.

Phelps aprobă scurt.

— Asta-i chestia. E fals. Un tatuaj temporar.

Strangeland se uită la Livia, apoi la Phelps.

— Și ce deduci tu de-aici?

— Livia, ai spus că femeia a stat în sală o vreme, corect?

— A stat o oră – tot cursul meu. Iar noi două am plecat ultimele.

Phelps își privi însemnările.

— Prin urmare, a fost văzută de… câte persoane? Douăzeci? Treizeci?

— Minimum.

— Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aș spune că tatuajul exista doar pentru a le oferi martorilor ceva mare, strălucitor și evident, pe care să-l identifice după uciderea ta. Și să ne arunce o momeală inexistentă, cu căutarea căreia să ne irosim timpul.

Strangeland încuviință.

— Cei doi pot fi identificați?

Livia observă că șefa nu le spunea „victime”, așa cum s-ar fi procedat în mod uzual.

— Nu încă, răspunse Phelps. Niciunul nu avea vreun act de identitate. Și, de fapt, nimic altceva. Nici măcar chei de automobil.

— Iisuse! făcu Strangeland. Aproape ca și cum ar fi ieșit în noapte intenționând să comită o crimă sau așa ceva.

— Exact așa pare.

— Bine, atunci, spuse Strangeland. Ești de acord, prin urmare, că se plănuise o crimă. Cineva a încercat să asasineze un polițist.

Phelps strânse din umeri.

— Da, asta-i ipoteza mea de lucru, totuși nu-i vorba despre orice polițist. Dacă ei ar fi dorit așa ceva, ar fi putut face un alt episod Lakewood.

Se referea la un caz petrecut în 2009 în Lakewood, când fuseseră omorâți patru polițiști ce luau micul dejun într-o cafenea înainte de schimbul de dimineață. Ucigașul le văzuse mașinile de poliție, se oprise și intrase cu intenția de a-i ucide pe toți polițiștii pe care-i găsea.

— Așadar, Livia, urmă el, este momentul ca noi doi să discutăm despre dușmanii tăi.

Ea își privi scurt șefa.

— Va fi o discuție lungă.

— Păi, oricum ar trebui să mergem la biroul EIT. Și acolo există destulă cafea. O să-ți spun că în momentul ăsta prioritatea mea personală este să închei aspectul anchetei legat de implicarea polițistului și să mă focusez pe probabilitatea ca două persoane să fi încercat să asasineze un polițist din Seattle aflat în afara programului. Și probabil că ar fi reușit să-și ducă intenția până la capăt, dacă respectivul polițist n-ar fi fost atât de dur și de plin de resurse.

Livia fu surprinsă și ușor mișcată.

— Mulțumesc pentru asta, detectiv Phelps.

— Spune-mi Phil. Iar acum haide să vedem cine ar avea motive să te vadă moartă.

•••

Așa cum Livia intuise, discuția despre posibilii ei dușmani dură mult. Femeia și Phelps începură cu infractori pe care ea îi arestase, care primiseră condamnări și care fuseseră între timp eliberați. Apoi trecură la membri de bande aflați încă la închisoare, deoarece chiar de acolo puteau dirija crime în exterior. Și, în cele din urmă, arestări ce nu duseseră la condamnări, dar care cauzaseră neplăceri sociale sau alte dificultăți pentru persoanele respective. Până terminaseră doar cu trecerea preliminară în revistă, se făcuse ora patru dimineața. Dacă ar fi fost la sediu, schimbul de dimineață ar fi început deja.

— Povestește-mi mai multe despre chestia asta cu Child's Play, rosti Philip.

Livia își frecă ceafa. Era obosită acum, dar încă surescitată după atacul care, în incinta aceasta fără ferestre și luminată de tuburi fluorescente, începea să pară ireal. Ea interogase o mulțime de suspecți în camere similare, punându-le aceleași întrebări în moduri diferite, separând treptat minciunile. Nu-l cunoștea pe Phelps. Poate că bărbatul credea cu adevărat că Livia fusese în legitimă apărare față de

o tentativă de asasinare. Sau poate că spusele acelea fuseseră menite să-i adoarmă ei bănuielile. La urma urmelor, indiferent de semantica utilizată de cei de la PR, Phelps conducea anchetarea Liviei, care era suspectată de posibilă omucidere. Așa ceva ar fi fost destul de rău, indiferent de circumstanțe. Examinarea aceea minuțioasă i se părea însă Liviei mai mult decât doar inconfortabilă. O percepea ca periculoasă. Ea își păstra activitățile compartimentate – izolate și departe de viața de zi cu zi. Dar citise undeva un articol despre felul cum munții și fosele submarine exercită asupra apei ce se ridică pe mii de metri deasupra lor o forță gravitațională perfect detectabilă, care le permite oamenilor de știință să cartografieze contururile cele mai adânci de relief submarin prin măsurarea efectelor acestora asupra suprafeței. Livia crezuse dintotdeauna că ceea ce păstra adânc îngropat era imperceptibil pentru cei din jur. Dar nu verificase niciodată noțiunea în condiții de presiune așa cum puteau fi cele actuale.

Își reaminti că era firesc și inevitabil pentru orice polițist aflat în situația ei să fie neliniștit. N-ar fi părut deloc anormal sau incriminator.

„Perfect”. Se lăsă pe spate în scaunul din plastic și-l întrebă pe Phelps:

— Tu obosești vreodată?

— Nu obosesc atunci când cred că cineva tocmai a încercat să asasineze un polițist. Dar tu?

Fu nevoită să-i zâmbească fără chef pentru răspunsul acela. Ar fi vrut realmente să creadă că bărbatul fusese sincer. Iar asta este exact ceea ce încearcă un anchetator bun să-l facă pe suspect să simtă.

— Uite ce-i, spuse Livia. Vreau să fiu clar înțeleasă. Nu afirm că stoparea operațiunii Child’s Play ar avea vreo legătură cu evenimentele din seara asta, da? Știu că după implicarea unui polițist într-un schimb de focuri soldat cu victime este obligatorie o evaluare psihologică. Aș prefera să

nu fiu supusă evaluării aceleia cu psihologul plecând de la premisa că fac parte dintre cei care umblă cu coifuri de staniol.

Phelps izbucni în râs.

— Am înțeles. Probabil că-i o coincidență.

— Exact.

Livia era conștientă de faptul că bărbatul rostise exact același cuvânt pe care-l folosise ea când îi povestise totul mai devreme. Era aceeași tehnică de anchetator – un mod de a stabili o relație și de a extrage mai multe informații. Nu era de mirare că atâtea căsnicii ale polițiștilor se destrămau. Probabil că orice flecușteț începea să se simtă ca o manipulare.

— Cu toate acestea, continuă Phelps, ideea ar fi că în interiorul Serviciului Secret există o rețea de pornografie infantilă și că hackerul angajat de FBI cu care ai lucrat… – își consultă notițele – … Trahan, așa, a descoperit-o fiindcă utilizau un software de criptare pe care-l concepuse chiar el. Iar după aceea Serviciul Secret a încercat să te asasineze ca parte a unei mușamalizări. Așa e?

— Astea sunt cuvintele tale, spuse Livia. Eu nu am spus decât că sincronizarea este stranie.

Phelps aprobă din cap.

— Cred că ar fi mai productiv dacă am rămâne focusați pe violatorii pe care i-ai băgat la-nchisoare. Nemernici cu dorință de răzbunare.

Livia era de aceeași părere, dar nu vedea niciun câștig din a spune asta.

— E ancheta ta.

Telefonul lui Phelps bâzâi încet. El îi privi ecranul.

— Este locotenentul tău.

— Strangeland?

Bărbatul zâmbi.

— Probabil că verifică să nu te frec prea tare. Nu-ți face griji, mă sună pe mine fiindcă știe că n-ar trebui să te sune pe tine, iar ăsta-i felul în care poate ocoli reglementările. O cunosc pe Donna de

mult timp. Poate fi grijulie ca o cloșcă, deși o să respingă descrierea asta cu vehemență.

Apăsă o tastă și duse telefonul la ureche.

— Bună, Donna. N-am terminat încă.

O pauză, apoi:

— Uite ce-i, mai devreme am încălcat protocolul ca o favoare, dar știi că pe durata discuției trebuie să țin subiectul departe de…

Altă pauză, de data asta mai lungă. Phelps se încruntă.

— Auzi, nu-i nevoie să folosești limbajul ăsta. Facem parte din aceeași echipă, chiar dacă trebuie să jucăm roluri diferite. Bine, hai, ai câștigat. Stai puțin.

Puse telefonul pe masă și apăsă tasta speakerului.

— Ne poți auzi? Suntem Phil și Livia.

— Bună, șefa, spuse Livia.

— Dați pe canalul de știri, spuse Strangeland. Avionul în care se aflau Trahan și agenta specială Smith, cursa de noapte spre DC, tocmai s-a prăbușit în lacul Michigan.

Capitolul 11

RAIN

M-am întâlnit cu Larison în sala de așteptare pentru sosiri a aeroportului Dulles din Virginia. El sosea din Costa Rica. Aeroportul Narita ar fi fost punctul de plecare cel mai convenabil pentru mine, dar ținând seama de faptul că apelantul meu misterios menționase Tokio care se afla în apropiere, am decis că Nagoya, deși mai peste mână, va fi un mod mai sigur de a-mi începe călătoria.

Măsurile de securitate erau sporite, pentru că în dimineața asta un avion se prăbușise în lacul Michigan și pe canalele de știri nu se vorbea decât despre ISIS. Politicienii se întreceau între ei cu

represaliile propuse, iar senatorul Walter Barkley, favoritul în alegerile prezidențiale care părea că-și crește avansul în sondajele ad-hoc, făgăduia să ucidă familiile membrilor ISIS, inclusiv copiii, și-l învinovățea pe președintele în exercițiu pentru avionul prăbușit, deoarece „trata ISIS cu mănuși". Iar Oliver Graham, președintele celui mai mare contractor militar american privat, se folosea de incident ca să insiste pentru desființarea Administrației pentru Securitatea Transporturilor și transferarea responsabilităților ei către compania sa, Oliver Graham Enterprises. Era o schemă atât de evidentă – Graham dorea ca Pentagonul să reconsidere întreaga luptă anti-ISIS și toate războaiele din Orientul Mijlociu –, încât eram uimit că cineva o putea privi cu seriozitate. Dar se părea că oamenii puteau s-o facă.

În ciuda isteriei generale, am reușit să ies din vamă destul de ușor. Taro Watanabe nu mai vizitase Statele Unite de câțiva ani, dar pașaportul lui era valabil și toate afacerile erau în ordine. În plus, tipurile de salariați japonezi de vârstă mijlocie cu aspect sfios nu se potriveau profilurilor ce ocupau mintea agenților obișnuiți din Serviciul pentru Controlul Imigrației și Normelor Vamale sau din alte organizații federale.

Larison s-a ridicat când m-a zărit și mi-a fluturat surâsul lui familiar de rechin, care avea însă o căldură neașteptată pentru el. Nu se schimbase mult – același păr șaten, piele măslinie și fizic de halterofil. Întrucât pentru câțiva ani dusesem o existență lipsită de evenimente în liniștea din Kamakura, învățasem să mă relaxez și să nu-mi mai verific permanent spatele. O privire aruncată lui Larison a fost însă îndeajuns ca să-mi examinez prompt împrejurimile, chiar și în mijlocul unui aeroport aglomerat.

El a venit spre mine și ne-am strâns mâinile. Larison avea palme mari și o strânsoare foarte agresivă, dar pe vremuri mă antrenasem până

ajunsesem să strivesc un măr într-o singură mână. Forța de strângere reprezintă un avantaj uriaș în *randori* la judo și în același timp un atu excelent dacă te pomenești nevoit să lupți pentru supraviețuire în lupte corp la corp. Dacă Larison considera că strânsul mâinii era un soi de competiție, avea noroc că depășisem vârsta la care mă interesa genul acela de jocuri. Altfel s-ar fi putut trezi cu un os metacarpian fracturat.

— Îți verificai spatele? a întrebat el, continuând să surâdă. Crezusem că dorești să ne întâlnim într-un aeroport pentru că sunt sigure din punctul de vedere al securității. Ce anume din mine îi sperie așa de rău pe oameni?

Mi-a fost imposibil să nu-i răspund la zâmbet; eu nu aveam multe cunoștințe și trecuseră destui ani de când mă întâlnisem cu vreuna.

— Nu te preface că nu-ți place, am spus.

Larison a râs.

— Da, cred că are și avantaje, însă uneori nu m-ar deranja să pot proceda ca tine. Tu nu ești observat de nimeni niciodată, decât dacă o dorești. Acum aproape că nu te-am observat când ai ieșit din vamă.

— Nu uita că am încercat să te-nvăț.

— Da, la fel și Dox, ajutorul tău care făcea pe prostănacul. Cel mai voinic tip pe care l-am văzut vreodată că putea face perfect asta. A privit în jur. Sper că nu-i acum cu tine, nu?

Nu am fost sigur dacă vorbea sau nu serios.

— Nu, am răspuns, nu este. Și nu-i mai spune „ajutor”. Nu vreau să mai aud asta.

— Știi ce vreau să zic. Ți-am mai spus, te protejează de parcă ar fi un câine.

— Da, un rottweiler.

Larison a râs.

— Trebuie să recunosc că până la urmă mi-a plăcut de el. Nu-ntâlnesc mulți oameni pe care să nu-i sperii. Ce dracu’, o dată sau de două ori m-a speriat *el* pe mine. A fost reconfortant.

Am închiriat o mașină. Desigur, Larison cunoștea adresa lui Horton, deși n-ar fi fost greu să găsesc locul, ținând seama de descrierea detaliată pe care mi-o dăduse fostul colonel. M-am oferit să șofez eu primul, știind că Larison va înțelege că prin „primul" înțelegeam „tot drumul". Unul dintre lucrurile pe care le înțelesese când am lucrat împreună a fost că-mi era greu să nu fiu eu cel care controlează situațiile. Dacă anticipezi mereu o ambuscadă, poți ajunge să urăști scaunul din dreapta șoferului, literal și metaforic. Larison gândea și proceda absolut la fel, așa că acceptul lui de a-mi ceda volanul era mai mult decât curtoazie – dovedea și încredere.

Pe durata celor patru ore până la casa lui Horton din Coleman Falls, ne-am pus reciproc la curent cu cele petrecute în viețile noastre. Am început prin a ne aminti episoade mai dificile din misiunea pentru Horton de dejucare a loviturii de stat – ambuscadele unor pistolari pe coridoarele unui hotel; o traversare non-stop a Americii într-un camion U-Haul fără aer condiționat în timp ce eram căutați de jumătate dintre agenții antitero ai Statelor Unite; sau răpirea lui Mimi Kei, fiica lui Horton, o puștoaică dulce de la colegiu, ca să-l determinăm pe tatăl ei să bată în retragere atunci când încercase să ne spulbere.

— Dacă vrei să știi de ce mi-e drag amicul tău, ăsta-i motivul principal, a zis Larison. Pe atunci eram într-o situație nasoală. Nasoală de tot. Oamenii lui Hort amenințaseră că le vor viola pe nepoatele și nepoții lui Nico și că-i vor mutila și schilodi pe părinții, surorile și cumnații lui. După care aveau să-i spună lui Nico că totul fusese numai din vina mea, pentru că-i trăsesem pe sfoară. Aveau să asmută împotriva mea pe singura persoană din lume… la care țineam. De aceea eu voiam să mă răzbun pe fiica lui Hort. Să-i expediez capul într-o cutie prin poștă. Nu voiam doar s-o răpesc ca s-o folosim ca atu în negocieri.

Voiam să-l pedepsesc pe el. Însă Dox, cu cavalerismul lui, sau cum vrei să-i spui, n-a vrut să mă lase. Dacă el nu m-ar fi oprit… aș fi făcut niște chestii foarte urâte. Cred că știi asta, dar ar fi fost prea mult. M-ar fi distrus. Ar fi distrus și… relația mea cu Nico.

Era ciudat felul cum trecerea timpului și depărtarea îi pot apropia pe oameni. În detașamentul acela despre care povestea, Larison abia se stăpânise, radiind atâta pericol și violență zăgăzuită, încât toți ne îndreptaserăm spre un final în care s-au el ne ucidea pe noi, sau noi îl ucideam pe el. Cumva însă depășiserăm toți punctul acela. Sigur că da, asta nu însemna că el nu continua să fie un ins formidabil de periculos, dar să vorbească în felul acesta despre regrete potențiale și despre bărbatul pe care-l iubea, și care reprezenta probabil unica lui vulnerabilitate… însemna o schimbare remarcabilă.

După Lynchburg, șoseaua a devenit șerpuitoare și s-a îngustat la numai două benzi; arborii de pe margini erau mai deși și mai bătrâni, formând o boltă deasupra în culorile roșu și galben ale toamnei, iar casele păreau tot mai rare și mai izolate. Pentru o vreme a plouat, dar apoi a răzbit soarele, proiectând dâre cețoase printre crengile copacilor. Înțelegeam de ce lui Horton îi plăcea aici. Te simțeai la un milion de kilometri depărtare de DC.

— O să-l sun, am rostit. Să-l anunț să se aștepte la noi.

— Am simțit c-o să spui asta. Haide! Chiar nu vrei să-l vezi scăpându-se în pantaloni când apărem?

— N-o să facă asta, dar e posibil să pună mâna pe o pușcă. Am venit aici să stăm de vorbă, nu să tragem unii în alții.

Larison s-a aplecat spre geanta de voiaj pe care o ținea între picioare. Când s-a îndreptat în scaun

după o secundă, ținea în mână un Glock cu un încărcător extrem de lung.

— Atunci aș putea folosi și eu o pușcă, a spus. Ar fi un suvenir frumos.

Cu puțin timp în urmă, Larison nu m-ar fi putut surprinde cu o armă… pentru că l-aș fi percheziționat înainte de a mă urca în aceeași mașină cu el. Așa însă, am fost mai degrabă surprins decât deconcertat.

— Ăsta-i Glock 18?

— Da, pistolul automat. Încărcător cu treizeci de gloanțe, cadența o mie două sute pe minut. Așa cum zice reclama – „Nu pleca de-acasă fără el”.

— Cum dracu’ l-ai trecut prin vamă?

Larison a râs.

— Când am trecut prin vamă nu aveam asupra mea nimic mai suspect decât lenjeria de corp. Am ascunzători în toată zona DC. Am sosit înaintea ta și am trecut pe la una dintre ele.

Era genul de acțiune pe care aș fi făcut-o eu și mi-am dat seama că ar fi trebuit s-o anticipez. M-am întrebat dacă omisiunea se datora faptului că aveam încredere în Larison sau faptului că îmbătrâneam.

Sau poate că erau unul și același lucru.

— E bine că-l ai, am spus, dar haide să-ncercăm să procedăm astfel încât să nu fie nevoie să-l folosești.

— Da, da. Cum ziceam, știam c-o să vrei să-l anunți că sosim. Dă-i drumul!

Am scos din buzunar telefonul cu cartelă de unică folosință.

— Eu am un telefon prin satelit, a zis Larison. E mai greu de urmărit. Nu vrei să-l folosesc?

— Nu, folosește-l pe ăsta. Nu-i asociat cu Horton și de fapt cu nimic altceva.

— OK, dacă așa vrei.

I l-am întins.

— Formezi tu numărul?

Larison a râs.

— De ce râzi?

— Îmi place juxtapunerea. Stilul tău de viață de risc înalt și în același timp grija de a nu folosi un telefon în timp ce șofezi. E încântător!

Nu mă deranja ca alții să râdă de mine. De-a lungul vieții cunoscusem destui oameni care adoptau o atitudine de felul: „Dacă am putut supraviețui în Valea Morții, de ce dracu' ar trebui să-mi bat capul cu o centură de protecție?" Înțelegeam genul acela de bravadă, totuși majoritatea celor pe care-i cunoscusem și trăiseră așa muriseră din cauza ei.

Larison a activat telefonul și a introdus numărul. Am auzit un țârâit – îl pusese pe speaker.

După numai o clipă s-a auzit inconfundabilul bariton din delta Mississippi.

— Alo?

— Eu sunt, am rostit.

— Am simțit că s-ar putea să telefonezi.

Am sperat că nu vorbise adevărat.

— M-am gândit că aș putea accepta oferta la whisky-ul ăla, am zis.

— Ar fi minunat. Când te pot aștepta?

— În vreo douăzeci de minute. E bine pentru tine?

— Mai mult decât bine. Două pahare sunt de ajuns sau trebuie mai multe?

Neîndoios, avea instincte bune.

— Trei pahare. Sunt cu un prieten de-al tău. Cel pe care l-ai contactat să ia legătura cu mine.

A urmat o pauză scurtă. Nu m-a surprins. Nu mă așteptasem ca el să accepte cu indiferență o vizită a lui Larison. Nimeni n-ar fi făcut-o, mai ales Horton.

— Perfect. Vă aștept pe verandă.

Capitolul 12

RAIN

Până am ajuns, soarele coborâse înapoia lizierei, proiectând umbre lungi peste drumul șerpuit care trecea printr-o pădurice spre casa lui Horton.

Am oprit mașina la zece metri de casă. Horton stătea în picioare lângă un stâlp al verandei; fără doar și poate, auzise de departe anvelopele automobilului scrâșnind pe pietriș. Și probabil fusese, de asemenea, alertat de diverse contramăsuri electronice.

Amândoi am ieșit încet din mașină, pentru a-i oferi lui Horton timp suficient să ne vadă mâinile, deoarece și el avea grijă să ni le arate pe ale lui. Bineînțeles, era perfect posibil să aibă ceva ascuns într-un toc de pistol înapoia sa. De asemenea, stâlpul gros lângă care stătea putea să camufleze o armă și în același timp să slujească drept paravan dacă situația ar fi devenit neplăcută. Însă dacă s-ar fi întâmplat așa, el ar fi trebuit să se descurce cu două ținte aflate în mișcare. Iar una dintre țintele acelea avea un pistol automat în geanta pe care o purta pe umăr.

Dar analiza mea tactică era mai degrabă un reflex. Unicul motiv pentru care Horton ne-ar fi putut omorî ar fi fost teama că noi vom încerca să-l ucidem. Dacă Larison ar fi apărut singur și neanunțat, unul dintre ei sau poate ambii ar fi sfârșit morți. Datorită prezenței mele și telefonului dat în prealabil, mă așteptam ca toți să se comporte corespunzător.

Horton n-a coborât treptele ca să ne întâmpine, preferând să mențină poziția aflată mai sus. În timp ce ne apropiam, l-am privit atent. Țeasta rasă îl definise când fusese în activitate, dar acum lăsase părul să-i crească. Deși destule fire erau sure, în ansamblu părea mai tânăr. Și în ciuda puloverului pe care-l purta în răcoarea serii ce se apropia, am văzut un colăcel în jurul mijlocului. Rămânea totuși un bărbat cu aspect puternic și torsul ca un butoiaș, cu ținuta dreaptă a cuiva care se mândrea nu numai de propria-i carieră distinsă

în armată, ci care își putea urmări descendența militară până pe vremea Regimentului 4 de infanterie de culoare al SUA, care luptase în Armata James, comandată de generalul-maior Edward Ord în bătălia decisivă de la Appomattox.

Am suit scara și el mi-a strâns mâna.

— Mă bucur să te văd, John.

— Și eu mă bucur, am răspuns. Mulțumesc că ne-ai primit.

Poate că nu era o descriere tocmai exactă a apariției mele alături de o mașină de ucis care avea o ranchiună nestinsă împotriva lui Horton, și după ce-l anunțasem de sosire cu doar douăzeci de minute în urmă. Dar se părea că odată cu vârsta sosea și o tușă de diplomație care-mi lipsise în tinerețe, când toate soluțiile mele păreau să implice machism și violență.

Horton s-a întors și a întins mâna spre Larison.

— Mă bucur să te văd și pe tine, Daniel.

Larison i-a privit mâna o clipă, dar n-a schițat nicio mișcare de a-i răspunde la gest. Am simțit brusc acumularea unei tensiuni electrice și m-am întrebat: „Oare n-avem parte și așa de destui care-ncearcă să ne ucidă, mai trebuie s-o facem și noi înșine?”

Apoi Larison a încuviințat din cap și i-a strâns mâna.

— A trecut mult, Hort.

Pe fața lui Horton a apărut un surâs combinat cu o grimasă.

— Mă bucur că ai venit. Am vrut să-ți spun ceva de multă vreme. Am dorit să aștept până ajungem față în față, deși poate că n-a fost înțelept, pentru că în alte circumstanțe poate că nici nu te-aș fi văzut sosind.

Larison n-a zis nimic și Horton a continuat:

— Regret ceea ce ți-am făcut. Și regret lucrurile cu care te-am amenințat. N-a fost corect din partea mea. Așa ceva nu mă reprezintă pe mine, sau cel puțin nu reprezintă ceea ce doresc eu să fiu.

Larison a continua să tacă și am simțit iarăși crescând tensiunea aceea electrică.

— E ușor de vorbit acum, a rostit el după câteva secunde, iar șoapta lui guturală a sunat ca zornăitul cozii unui șarpe cu clopoței. Când nu mai ai putere. Când oricum nu mai contează.

„La naiba”, mi-am spus, „acum începe…”

Horton a aprobat din cap.

— Ai dreptate.

Larison a aruncat o privire spre mine ca și cum mi-ar fi citit gândurile, după care a strâns din umeri.

— Pe de altă parte, și eu te-am pus într-o situație dificilă cu înregistrările torturilor.

Larison luase mai multe materiale video ale CIA, care prezentau torturi din timpul războiului împotriva terorii – iar mulți dintre subiecții acelor filme dispăruseră. El ceruse o sută de milioane de dolari pentru înregistrări și susținuse că activase un dispozitiv de protecție ce ar fi expediat fragmente din videoclipuri la toate agențiile mass-media importante, dacă el ar fi pățit ceva. Pentru soluționarea problemei, fusese adus Horton. În cele din urmă, totul se transformase într-un impas foarte urât și de durată.

Tăcerea lui Horton era o recunoaștere a adevărului spuselor lui Larison, așa că acesta n-ar mai fi trebuit să adauge nimic, totuși o făcu.

— Îmi pare rău că ți-am răpit fiica. Sper că ea e bine.

Horton nu rosti nimic câteva secunde, după care încuviință din cap.

— Mulțumesc.

N-am fost sigur dacă îi mulțumise pentru gândul în sine sau pentru că nu-i făcuse niciun rău fetei.

Am expirat prelung și silențios, mulțumit că se părea că nimeni nu va ucide pe nimeni. Pentru moment, cel puțin.

— Domnilor, a zis Horton, cred că ați străbătut cale lungă. Am un Glenlivet excepțional – cred că

i-am amintit lui John despre el. Cred că l-am putea deschide și sta de vorbă.

Capitolul 13

RAIN

Horton ne-a întins fiecăruia câte un pahar din cristal masiv, a scos whisky-ul din dulăpior și ne-a condus pe verandă, unde ne-am așezat pe scaunele de răchită dintr-un colț. În aerul răcoros, umed după ploaia recentă, am simțit mirosul de lemn de cireș imediat ce Horton a destupat sticla. El a turnat trei porții zdravene, apoi am ciocnit paharele și am băut.

Mi-am ridicat paharul în semn de apreciere.

— Dacă se aude despre ăsta, l-ar putea scoate pe Macallan din afaceri.

Horton a surâs.

— Așa ar trebui. E mai bun decât cel vechi de douăzeci și cinci de ani și doar la o fracțiune din prețul lui.

Larison a privit în jur.

— Îmi dau seama de ce petreci mult timp aici.

Asta era cam toată conversația de politețe pe care-mi imaginam că o va face Larison vreodată. Până și ea era probabil gândită, cel puțin parțial, cu intenția de a-i acoperi examinarea tactică a locului.

— N-am mulți vizitatori, a răspuns Horton. După ce mi-am făcut datoria pentru țară și rege, și am ocolit consiliile de administrație și pozițiile de analist TV care mi-au fost oferite, lumea și-a dat seama că nu mai prezentam nicio utilitate aparte.

A rostit cuvintele acelea cu un surâs amuzat și fără vreo amărăciune notabilă. Ba chiar, mi s-a părut că tonul îi era ușurat.

— Dacă-ți place atât de mult liniștea, am zis, de ce m-ai căutat?

— Am făcut o favoare unui prieten, a spus el și a privit spre Larison. Altul căruia i-am făcut un rău și pentru care doream să îndrept lucrurile.

— Contactul? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Un contact al contactului.

Larison, atacând whisky-ul așa cum ataca viața, și-a golit paharul și a trecut la subiect.

— Cred că totul ar putea fi mai ușor dacă ai folosi și niște nume.

Horton a oftat.

— Am bănuit că s-ar putea ajunge la asta. Trebuie să întreb – ce ați face cu orice nume pe care aș putea să vi le dau?

— I-am zis contactului tău că răspunsul este „nu”, am spus, dar el dezvăluise mai mult decât cred că ar fi făcut dacă ar fi știut că-l voi refuza. Așa ceva ar putea fi o problemă pentru mine?

Speram ca posibilitatea de a afla mai multe despre intențiile contactului său ar fi putut, alături de whisky, să-i dezlege limba lui Horton.

El s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Bănuiesc că asta depinde de ceea ce ți-a spus.

— Atunci există o posibilitate ca el să poată fi o problemă pentru mine.

— Mă-ndoiesc că ți-ar fi spus chiar așa de multe.

— De ce nu-mi zici pur și simplu cine este, ca să pot decide asta eu singur?

A trecut după aceea un minut, timp în care niciunul n-a mai spus nimic. Horton și cu mine am sorbit din whisky-uri, iar Larison a privit în depărtare, cercetând domeniul, fiecare dintre noi așteptând ca tăcerea să-l afecteze mai întâi pe altul.

În cele din urmă, Horton a cedat.

— Contactul meu nu-i un individ cu care să vrei să te pui rău, a spus el. Reticența îmi este legată mai degrabă de protejarea ta, decât de protejarea lui.

— Și el mi-a spus ceva similar, am încuviințat. Iar eu i-am spus că aș prefera să am informațiile necesare, ca să pot decide singur.

Horton a aprobat din cap.

— Înțeleg, dar, așa cum am zis, mai este implicat un jucător. În plus, nu doresc un alt război stupid care ar putea face rău unor oameni la care țin. Nu uita că am mai trecut prin asta o dată. Nu vreau să repet experiența respectivă.

— Tu ai început totul când m-ai sunat, a rostit Larison. Acum vrei să anulezi telefonul acela? Nu cred.

Horton a clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să știu că nicio faptă bună nu scapă nepedepsită.

— Putem renunța la toate rahaturile astea? a zis Larison. Haide să nu mai pretindem că-i vorba de protejarea cuiva. De fapt, e vorba de protejarea ta.

Horton l-a privit și pe chip i-a apărut un licăr de iritare.

— Daniel, una n-o exclude pe cealaltă. Principalul este, în opinia mea, că informația pe care o doriți nu va face decât să creeze pericol – un pericol care, foarte probabil, nu există în clipa de față. John, tu ai refuzat oferta contactului meu. Prin urmare, în ceea ce mă privește, nu mai e nimic de discutat. N-o să vă spun numele lui și n-o să-i spun nici lui că voi vreți să-l știți. Și după aceea putem reveni toți la…

S-a încruntat, a scos un smartphone din buzunar și l-a privit. S-a uitat la Larison, apoi la mine.

— Domnilor, dacă n-ați venit singuri aici, acum ar fi momentul să-mi spuneți.

Larison a mai scanat o dată scurt domeniul cu privirea și a dus mâna instantaneu în geanta de voiaj. M-am uitat la Horton.

— Ce este?

— Cineva tocmai a intrat pe drumul de acces spre casă. Vom auzi mașina în câteva secunde. Până atunci va fi prea târziu. Vom fi flancați de alți

doi indivizi care se apropie prin păduri. Vă recomand să mă urmați amândoi.

S-a ridicat și a pornit spre ușa din față. Larison a scos pistolul automat și a dat să-l ridice spre Horton. Am pus o mână pe brațul lui și am spus:

— Nu.

— De unde știm…

— Nu știm, am spus, dar vom afla.

L-am urmat pe fostul colonel în casă și Larison a închis ușa după noi. Horton a deschis o ușă sub o scară, ce părea că duce spre un subsol. A început să coboare fără să privească în urmă.

Larison a aruncat o privire spre treptele respective, după care s-a uitat din nou la ușa de la intrare.

— Nu-mi place deloc chestia asta. I-ai acordat douăzeci de minute să se pregătească. Pentru unul ca Hort, asta-i echivalentul unei săptămâni. Nu știm ce – sau cine – este acolo jos.

Nu-mi plăcea s-o recunosc, dar avea dreptate.

— Așa-i, am încuviințat. Unul dintre noi ar trebui să coboare și celălalt ar trebui să rămână sus. Eu am fost de vină că l-am avertizat, așa că acum alege tu.

— Coboară tu. Tu ai încredere în el. Eu n-am. Strigă-mă dacă e vreo problemă. O să fac ce pot.

M-am uitat la Glock.

— Poți începe prin a ține arma asta pe semiautomat, dacă va trebui să vii să mă salvezi, mulțumesc.

Mi-a aruncat din nou surâsul de rechin.

— Du-te. Ți-am zis c-o să te acopăr.

Am coborât un șir lung de trepte mochetate ce duceau într-un subsol nefinisat – podea din beton, pereți din rigips nezugrăvit și un uriaș rastel încorporat, cu cifru, a cărui combinație Horton tocmai o introducea. A învârtit roata ușii și m-a privit.

— Unde-i Daniel?

— A rămas sus.

— Crede că-ncerc să vă-ntind o capcană? Sau vrea să se joace de-a cowboy-i?

— Îl știi pe Larison. Probabil că nițel din ambele.

Horton a deschis ușa seifului. Spațiul dinăuntru avea vreo zece metri pătrați și conținea un arsenal care ar fi făcut mândru un stat mic. Pistoale. Carabine. Pistoale-mitralieră. O mitralieră Barrett M107CQ calibrul 0.50, care putea opri orice vehicul mai mic decât un tanc. Lăzi de muniție, etichetate după calibru și gloanțe, cu specificații de felul „trasoare”, „perforante” și „incendiare”. Echipamente pentru vedere pe timp de noapte. Armuri de corp antiglonț. O trapă de oțel despre care am presupus că ducea la o incintă protejată dedesubt. Plus un perete acoperit cu monitoare extraplate, care primeau în direct imagini video de înaltă definiție de pe tot domeniul și din pădurile din jur. Pe un monitor am văzut o Honda Suburban neagră ce înainta pe drumul de acces; trosnetul pietrișului sub anvelope era transmis printr-un difuzor încorporat în perete. Pe alt monitor, doi bărbați avansau pe furiș prin pădure în armuri de corp antiglonț integrale, în culori de camuflaj, purtând pistoale-mitralieră HK MP7A2 cu amortizoare. Pe al treilea monitor, Larison sprinta peste peluza din față și intra în pădure.

— Ce face? am întrebat eu.

Horton a privit monitorul, a luat o vestă antiglonț de pe perete și mi-a întins-o.

— După cum îl știu pe Daniel, a răspuns, aș zice că duce lupta pe terenul inamicului.

Larison a intrat în pădure. Un alt monitor l-a arătat și a focalizat pe el. Nu știu ce sistem de securitate avea Horton, dar în mod evident implica detectarea mișcărilor și o formă de inteligență artificială.

— El nu pricepe? am mormăit eu. Indiferent cine ar fi ei – iar dacă s-a ajuns la așa ceva, acum o să-mi și spui cine sunt –, știu că noi ne aflăm aici.

Indiferent dacă au sateliți, drone sau avioane ce zboară la joasă înălțime, au ochi ațintiți pe tine și noi am intrat direct în capcană. Iar dacă ei continuă să supravegheze, atunci vor transmite informații în timp real echipei de pe teren. Da – uite acolo!

Honda s-a oprit pe drumul de acces, la cincizeci de metri de casă. Cei doi bărbați din pădure au cotit la stânga și au început să se deplaseze în sensul acelor de ceasornic, în jurul casei și spre poziția lui Larison.

— L-ai putea suna, a spus Horton, dar mă-ndoiesc că va răspunde. Când Daniel e focusat să omoare, n-are chef să fie deranjat.

— Are un telefon prin satelit, dar e dezactivat. Videocamerele tale nu au și difuzoare?

— Au microfoane, nu difuzoare. Putem auzi ce-i acolo, dar ei nu ne pot auzi.

Mi-am îmbrăcat vesta și am fixat benzile cu Velcro. Era grea, cu plăci integrale, apărătoare de umeri și protecție de gât.

— Larison crede că nu poate fi văzut acum fiindcă e în pădure, am spus, dar dacă ei au o dronă sau un avion la joasă înălțime, atunci pot avea și infraroșii. Vor detecta amprenta termică și-i vor trimite pe ăia doi tipi direct la el.

Horton a îmbrăcat și el vesta și a început să și-o aranjeze.

— Bănuiesc că el se bazează pe asta.

Larison s-a oprit o clipă, cu capul ușor ridicat, ca un animal care adulmecă vântul în căutarea mirosului prăzii. A privit la stânga, apoi la dreapta. După aceea a pornit mai departe, afundându-se în pădure. Puteam auzi cum frunzele ude se striveau sub tălpile sale.

— Nu uita, a continuat Horton luând un pistol-mitralieră M4 și trecându-l pe după gât, că eu îl cunosc pe bărbatul ăsta. Eu l-am antrenat. Merge ca o felină, aude ca un câine și se ascunde ca un iepure. Apoi izbește ca un șarpe cu clopoței. Ei nu-l vor vedea până nu vor călca practic pe el.

Larison a ajuns la un trunchi prăbușit, lung și putred. L-a privit o clipă, s-a uitat în jur, după care a privit din nou trunchiul. S-a lăsat în genunchi și și-a frecat palmele pe ambele părți pe pământul umed, apoi a întins noroi pe față și pe gât, creând un camuflaj. A tras cu degetele răsfirate prin frunzele de la baza bușteanului, deranjându-le dispunerea naturală. Apoi s-a îndepărtat puțin, până la o depresiune din sol ce aducea cu un făgaș săpat de ploaie, umplut cu frunze și crengi căzute. S-a întins pe burtă și a început să se îngroape în ele. În câteva secunde, videocamera nu l-a mai văzut.

Cei doi bărbați se apropiau, venind spre poziția lui.

— Ai avut dreptate în privința amprentei termice, a rostit Horton vârând încărcătoare de rezervă în buzunarele vestei antiglonț. Ei știu unde-i Daniel. Mai exact, aproape că știu. Exact cum spera el.

Bărbații se apropiau treptat, mișcându-se încet și precaut. Se găseau totuși în pădure și, indiferent cât te-ai strădui să te deplasezi ca un ninja prin pădure, frunzele căzute pe jos, chiar și cele ude, sunt o pacoste.

— Din locul în care s-a băgat, a spus Horton, poate că nici măcar nu-i poate vedea, dar îți garantez că-i poate auzi. Iar asta înseamnă că dispune de un simț în plus față de ei.

Cei doi s-au oprit cu armele HK pregătite, rotindu-și încet trunchiurile. Îmi puteam imagina ce gândeau: „Unde dracu’ este? Observatorul zicea că-i chiar aici. Informația e greșită? Am trecut de el?”

După aceea au zărit frunzele răscolite de sub trunchiul putrezit. Unul dintre ei le-a indicat silențios. Celălalt a încuviințat din cap. Amândoi au ridicat armele și au aplecat ușor capetele, țintind prin cătări…

S-a auzit o rafală sonoră de pistol-mitralieră. Bărbații au strigat, au tresărit și au zvâcnit când gloanțele i-au mușcat de coapse, mai jos de protecția armurii. Au căzut, iar unul dintre ei a mai tras o rafală lungă cu HK înainte de a se prăbuși. Mi s-a părut că gloanțele au trecut departe de poziția lui Larison, dar n-am fost sigur.

Odată ajunși pe pământ, cei doi s-au rostogolit pe spate și au început să-și ridice armele. Glockul lui Larison a mai slobozit două rafale, iar bărbații au urlat iarăși și s-au rostogolit în direcții opuse. Încercau să-l zărească pe Larison fără să se ridice din poziția pe spate, însă țevile le tremurau în mâini. M-am uitat atent și am văzut motivul – ultimele două rafale le însângeraseră degetele. Unul dintre ei a scăpat arma și a bâjbâit după ea pe jos. Celălalt a trecut-o pe a sa în mâna stângă și a îndreptat-o în direcția din care venise focul lui Larison. Altă rafală de Glock. Bărbatul a zbierat și HK-ul i-a căzut pe pământ. Larison a țâșnit din ascunzătoare într-o cascadă de frunze, cu un rânjet perfect vizibil pe chipul mânjit cu noroi. Al doilea bărbat a încercat să-și ridice pistolul-mitralieră cu mâinile însângerate, dar Larison ajunsese deja lângă el. Fără vreun cuvânt ori vreo clipă de ezitare, a coborât țeava Glockului și a tras două gloanțe imediat deasupra protecției pentru gât. Celălalt atacator s-a rostogolit, îndepărtându-se. Instantaneu, Larison a pivotat și i-a tras două gloanțe în ceafă, din nou focuri de maximă precizie, care au exploatat interstiții ale armurii.

Larison s-a lăsat brusc pe vine și a cercetat cu privirea în jur. Aparent satisfăcut, a ejectat încărcătorul Glockului, a băgat altul plin și a pus pistolul în geanta de pe umăr. După aceea a ridicat un HK, i-a verificat magazia și a pornit spre drumul de acces, unde Honda rămăsese nemișcată.

— La naiba, am zis, automobilul ăla e probabil blindat. Dă-mi Barrettul!

Horton a cântărit în mână Barrettul și a fost pe punctul de a mi-l întinde, dar s-a oprit și s-a uitat la monitor.

— Dacă ei poartă armuri corporale, atunci folosesc gloanțe penetrante, a rostit el. Și bănuiesc că Daniel tocmai a verificat asta. În plus, e prea târziu. Până vom ajunge acolo, se va termina totul.

M-am uitat și am văzut că avea dreptate. Larison era la marginea pădurii. A apărut pe peluză într-un sprint. Honda a ambalat motorul.

Horton a pus Barrettul în suportul său mural.

— N-am ajuns niciodată să nivelez peluza aia, a zis el. În plus, sunt multe cârtițe și popândăi. Cred că Daniel a văzut toate astea în drum spre pădure.

Șoferul a băgat în viteză și Honda a țâșnit spre Larison. Un bărbat a ieșit prin geamul din dreapta șoferului și a țintit cu același model de HK pe care-l avea Larison acum. Însă Horton avusese dreptate – vehiculul se zdruncina și, pe măsură ce a sporit viteza, zdruncinăturile s-au accentuat.

Larison s-a oprit la fel de brusc pe cât se ivise, cu HK-ul la nivelul ochilor, cu poziția echilibrată și agresivă, dar în același timp calm și focusat, de parcă ar fi fost pe un poligon de tir, nu în fața unei Honda ce gonea spre el și din interiorul căreia era ochit de cineva. Insul cu arma care apăruse prin geam trebuie să fi înțeles că Larison, staționar și nemișcat, avea avantaj în țintire și a tras o salvă lungă, automată, care a smuls iarba la un metru și jumătate în stânga lui Larison, asupra căruia efectul putea fi același cu al unei muzici suave. Honda a dat peste altă denivelare și a ricoșat în sus. În momentul când a aterizat, Larison a tras o serie de trei gloanțe. Bărbatul din geam a fost propulsat înapoi și a slobozit o salvă lungă la foc automat, ale cărei gloanțe s-au dus foarte sus. Honda era acum la zece metri și accelera. Larison și-a schimbat ochirea și a tras o rafală prelungă. Parbrizul a explodat, iar Larison a plonjat în stânga, exact când automobilul a trecut peste

poziția pe care o ocupase. S-a rostogolit apoi în picioare și a ridicat HK-ul, dar Honda trecuse de acum mai departe, gonind spre pădure. A intrat în plină viteză într-un pâlc de copaci și s-a oprit. Larison a alergat într-acolo, cu HK-ul ținut în sus, s-a oprit la trei metri în spatele ei și puțin în dreapta, și a măturat cu o rafală lungă peste portiera din dreapta șoferului; gloanțele perforante au trecut prin metal ca prin hârtie.

Am privit câteva clipe, impresionat ca întotdeauna de detașarea și de precizia lui.

— Nu cred c-o să mai poată fi reparată, am comentat.

Larison a descris un cerc către portiera șoferului, pe care a măturat-o cu o salvă de o secundă, care a însemnat probabil alte zece gloanțe perforante. A abandonat HK-ul, a scos Glockul, s-a apropiat și a privit înăuntru. Apoi a smucit portiera cu o mână, deschizând-o, ținând în mâna cealaltă Glockul cu țeava în sus. Ceea ce a văzut înăuntru a meritat două serii de câte două gloanțe. După aceea s-a rotit lent, a scanat zona și a revenit spre casă, scuturându-și cetina de pe cămașă.

Am privit fără un cuvânt spre Horton. El a zâmbit și a spus:

— Ți-am menționat că eu l-am antrenat?

După altă secundă, Larison a strigat din capul scării:

— Totu-i bine acolo? Cobor!

— Suntem bine! am strigat eu. Nu ne-ai lăsat nici măcar să ne punem crampoanele.

El a aruncat o privire scurtă dinapoia balustradei, după care, văzând că nu eram decât eu și Horton, a coborât scara. A rămas după aceea privindu-ne lung.

— Ce-i ăsta, bal mascat? a întrebat. Voi în ce v-ați deghizat – în soldați?

„Iisuse”, mi-am spus, „e mai rău decât să am de-a face cu Dox”.

El și-a fulgerat zâmbetul de rechin.

— A fost doar o glumă, chiar aveam nevoie să mai fac puțină mișcare. S-a uitat la Horton. Nu m-am mai distrat așa de când ai încercat să mă ucizi în Costa Rica.

Horton a încuviințat din cap.

— O greșeală pe care e puțin probabil s-o repet.

— Trebuie s-o ștergem naibii de aici, am rostit și l-am privit pe Horton. Spune cine-i contactul tău, fiindcă tu și cu mine știm că el i-a trimis pe oamenii ăștia să ne omoare.

A urmat o pauză. Larison și-a înclinat capul spre umăr pentru o clipă, ca și cum ar fi ascultat ceva.

— La dracu', a zis el. Elicoptere.

Capitolul 14

LIVIA

Livia și Phelps intrară în cantină și comutară televizorul pe CNN. Postul difuza materiale video standard cu avioane Boeing 737 – modelul care se prăbușise. Se părea, așadar, că nimeni nu reușise să filmeze ceva cu telefonul. Deloc surprinzător, întrucât avionul căzuse în mijlocul lacului la ora patru și jumătate dimineața.

Totuși doi soți fuseseră la pescuit pe lac și un prezentator îi intervieva în direct de pe ambarcațiunea lor.

— Am văzut o minge uriașă de foc, spunea soțul. Hăt departe pe lac. Am și zis: „Iubito, ce dracu-i asta?" Apoi am auzit un bubuit și am văzut chestia cum cade din cer. Eu nici măcar nu-mi băusem cafeaua, nu știam ce să cred. Un OZN? O cometă?

Soția adăugă:

— Și acum ne spuneți c-a fost un avion. Dumnezeule, bieții oameni!

Operațiunile de salvare începuseră, cu elicoptere survolând locul prăbușirii și scafandri în apă. Deocamdată nu fusese găsit niciun supraviețuitor, ci doar resturi plutitoare. Cei de la FAA[5] se străduiau să recupereze cutia neagră, dar lacul era adânc de trei sute de metri în locul prăbușirii, așa că așteptările privind găsirea ei rapidă erau reduse.

„Nu-i decât o coincidență", îi spune mintea Liviei, dar în același timp instinctul îi spunea: „Asta-i ceva foarte, foarte rău.

După câteva minute, comentatorii începură să se repete. Phelps, care privea fix ecranul, rosti:

— Ce dracu' zici tu despre asta?

Nu era clar dacă se adresase femeii sau vorbea cu sine.

— E ancheta ta, zise Livia. Tu ar trebui să-mi spui.

El aprobă din cap.

— Este… Iisuse! Nu pot să zic decât că-i o coincidență dată dracului.

Telefonul lui sună.

— Strangeland, anunță Phelps. Puse telefonul pe masă și apăsă butonul speakerului. Da, Donna, ne uităm la CNN.

— Livia, ești acolo?

— Da, șefa.

— Dacă detectivul Phelps a terminat cu tine pentru noaptea asta și dacă nu mai trebuie să fii reținută, o să vin să te iau eu cu mașina, ca să am grijă să fii în siguranță.

— Nu cred…

— Livia, nu vreau să mai aud niciun cuvânt. Nimic! Prefer ca oamenii să râdă de noi că susținem teoriile conspirațiilor, decât să risc siguranța ta. Phil, suntem pe aceeași lungime de undă aici?

— Încă… procesez.

— Tu crezi că asta-i o coincidență?

— Nu știu ce dracu' să cred.

— Ei bine, o să afli tu. Dacă rezolvi cazul și dovedești că ce i s-a întâmplat Liviei în noaptea asta n-are nicio legătură cu prăbușirea avionului, nimeni nu va fi mai fericit ca mine. Dar până atunci, dacă ai terminat cu Livia, cum am spus, vin s-o iau cu mașina. Nu vreau să iasă singură de-acolo.

Phelps se uită la Livia.

— Am terminat cu ea. Și e-n regulă, te vom aștepta împreună.

— Mulțumesc.

•••

Douăzeci de minute mai târziu, Livia suia în Subaru Crosstrek al lui Strangeland. Parcarea unității din Airport Way Center era pustie.

Strangeland îl salută printr-o înclinare de cap pe Phelps, care ținu portiera deschisă pentru Livia.

— Mulțumesc încă o dată, Phil. Dacă afli ceva, vreau să știu și eu.

Bărbatul aprobă scurt din cap.

— Am înțeles.

Închise portiera și Strangeland demară.

Livia nu se sinchisi să-și pună centura de siguranță. Pe moment, o îngrijora mai mult posibilitatea reacționării la alt atac decât un accident auto.

— Eu locuiesc în Georgetown.

— Da, știu. Dar în noaptea asta nu mergi la tine acasă… mă rog, în dimineața asta. O să stai cu mine.

— Șefa, chiar nu trebuie să…

— Să nu-mi spui tu mie ce trebuie sau ce nu trebuie să fac, rosti Strangeland și acceleră nervos, apoi vină violent când ieșiră din parcare. Eu nu cred în coincidențe, și nici tu. Toată chestia asta pute și, până nu știm mai multe, nu ne asumăm niciun risc. Spune-mi acum ce nu i-ai zis lui Phelps.

— Ce vrei să zici?

Strangeland îi aruncă o privire scurtă, după care reveni cu ochii la stradă.

— Livia, ți-am respectat întotdeauna misterele. O știi bine. Eu cunosc unele lucruri despre trecutul tău, iar restul îl pot ghici, și am, de asemenea, unele idei despre felul în care toate îți afectează prezentul. N-am insistat niciodată în privința asta. Ești o polițistă bună. Ești un om bun. Lumea ar fi mai sigură cu mai mulți oameni ca tine, nu cu unul mai puțin. Acum spune-mi ce știi despre chestia asta, dar nu i-ai spus lui Phelps. Dacă n-o să-mi spui, e imposibil să te pot ajuta. Și să nu dea dracu' să mă pui în postura aia!

Livia nu știu ce să răspundă. Ea îi spusese lui Phelps realmente totul despre operațiunea Child's Play, mai puțin faptul că apelase la Little. El știa prea multe despre ea, despre Bangkok, și nu dorea să sublinieze legătura aceea.

Pe de altă parte, Strangeland era deja obișnuită cu Little. El recursese la canalele departamentale, când o căutase pe Livia să lucreze în grupul operativ împotriva traficului de copii care o dusese în Thailanda. Livia se folosise de oportunitate, și de accesul la informațiile FBI-ului, pentru a reveni în Bangkok, a-i căuta și a-i ucide pe membrii rămași în viață ai bandei care le traficaseră și le violaseră pe ea și pe Nason. Nu dorea ca Strangeland să știe că mai păstra contactul cu Little. Nu voia să închidă circuitul acela. Dar dacă ea n-o făcea și Strangeland afla pe altă cale… n-ar fi arătat deloc bine.

La naiba! Ea fusese mereu foarte precaută. Se străduise din răsputeri să păstreze rolurile separate. Polițista și cealaltă chestie. Dragonul. Dar asta… din câte știa, cele două persoane care încercaseră s-o omoare în noaptea asta aveau legături cu traficanții pe care-i ucisese în Bangkok. Sau cu senatorul. Ea știa că FBI-ul îi investigase decesul din Bangkok. Cei aflați la putere deciseseră să mușamalizeze felul real în care murise, printr-o

poveste despre un infarct. Mai bine așa decât revelațiile despre felul cum un stâlp al establishmentului din Washington își petrecuse toată cariera sa ilustră violând copii sub nasurile celor din jur, ba poate chiar cu complicitatea lor.

Însă o mușamalizare în public nu însemna că cineva nu intenționa să se răzbune în privat. Ba chiar mușamalizarea putea să fi fost utilizată în mod specific cu gândul la răzbunare.

Bineînțeles, nu-i putea spune lui Strangeland nimic de felul ăsta. Și totuși trebuia să-i spună ceva.

— Am apelat la Little, rosti ea, apreciind că nu dezvăluia decât ceea ce șefa ei ar fi dedus și singură.

Desigur, ar fi apelat la orice contacte federale ar fi avut. Cine n-ar fi procedat la fel? În plus, Strangeland chiar o încurajase s-o facă.

— Și de ce nu mi-ai spus mai devreme?

Livia era pregătită pentru întrebarea aceea.

— Știu că n-ai încredere în el.

— Și tu ai?

— Nu tocmai, dar e singurul meu contact la nivel înalt dintr-o instituție federală de aplicare a legii. Oricum, mi-a spus că-și va folosi legăturile din FBI și va vedea dacă poate găsi ceva. Așa că, deocamdată, nu aveam chiar nimic să-ți spun.

— De ce ești atât de secretoasă cu mine, Livia?

Ea era pregătită și pentru întrebarea asta. Sau, cel puțin, pentru o variantă a ei.

— Ai spus că-mi cunoști trecutul.

— Destul din el, bănuiesc. Da.

— Poate că nu vrei să știi asta. Propriii mei părinți m-au vândut. Și pe sora mea mai mică. Eu aveam treisprezece ani. Ea avea unsprezece. Restul este probabil așa cum ți-l imaginezi.

Livia detesta să spună până și asta. Detesta faptul că încă o putea face să se simtă… rușinată. Și mânjită, din cauza tuturor lucrurilor de care era legată. Și, mai cu seamă, detesta s-o utilizeze pe

Nason ca… la naiba!… ca pe un soi de acoperire. În același timp însă trebuia să-i dea lui Strangeland răspunsuri pe care ea să le considere satisfăcătoare emoțional. Altfel ar fi continuat să insiste.

Strangeland încuviință lent din cap. Nu-și desprinse ochii de la drum și Livia simți că, prin faptul că n-o privea în clipa aceea, șefa ei îi demonstra un soi de compasiune. Respect pentru intimitatea ei, o recunoaștere a vieții ei private din care Livia tocmai relatase o parte.

Trecură câteva clipe. Strangeland își drese glasul.

— Îmi pare atât de rău, încât nici nu știu ce să-ți spun.

Livia nu răspunse. Mai vorbise despre subiectul acesta doar o singură dată. Cu Dox, căruia ea îi spunea pe numele lui real, Carl. Când viețile lor depinseseră de asta. Pentru a putea purta conversația aceea, ea își decuplase emoțiile, pusese bariere în calea tuturor sentimentelor asociate cu trecutul, cu amintirile acelea, cu totul. Fusese epuizant. Iar apoi, tot ceea ce reușise să stăvilească suficient timp pentru a-i spune lui Carl ceea ce acesta trebuia să știe răbufnise, rupând zăgazurile, arzător, mistuitor și proaspăt. Ea nu avea să spună mai multe. Nu mai putea trece încă o dată prin toate.

— Îmi cer scuze pentru insistență, vorbi Strangeland. Așa cum am zis, am știut mereu că nu trebuie s-o fac.

Livia clătină din cap, fără să gândească, fără să simtă, doar decuplându-se.

După ce redusese totul la nivelul necesar, rosti:

— Îți spun toate astea, fiindcă nu-mi vine ușor să mă bazez pe oameni. Acum știi că rutina mea de lupoaică singuratică începe de acolo.

— Cred că-nțeleg.

— Nu știu dacă-nțelegi. Nu știu dacă-nțeleg *eu însămi.* Dar… ăsta-i felul în care-mi tratez rahaturile personale.

— Ei bine, în privința asta, va trebui să te bazezi pe cineva. Dacă toate astea nu-s decât o coincidență, atunci perfect! Dar pentru a decide asta, vom avea nevoie de resurse. De cineva care poate să comunice cu FBI-ul la nivel înalt.

— Șefa, dacă asta n-a fost o coincidență, atunci vorbim despre niște oameni care au prăbușit *un avion.* Ce crezi, căutăm un membru al Consiliului comitatului King?

Strangeland făcu o grimasă.

— Cu alte cuvinte, spui că au fost *federalii.*

— Dacă n-a fost o coincidență, atunci asta-i ipoteza mea de lucru. Atâta doar că nu știu care dintre ei. Sau de ce.

— Poate Departamentul pentru Securitate Internă. Poate FBI-ul. Iisuse, mi se pare, pur și simplu, o nebunie fie și numai să vorbesc despre așa ceva! Sunt totuși sigură că ar trebui să facem totul public.

— Cum adică?

— Dacă va trebui să riscăm să fim privite ca niște nebune, să nu uităm că cineva tocmai a doborât un avion și a încercat să te ucidă, ca să înăbușe ceea ce ai putea ști despre agenți ai Serviciului Secret care fac parte dintr-o rețea de pornografie infantilă. Îi implicăm pe șefa mare, pe primar, la dracu', poate și pe guvernator. Mulți oameni care să pună multe întrebări în multe locuri. Conspiratorii vor înțelege că și-au ratat ocazia. Secretul a fost dat în vileag. Ba chiar, mai rău. Pentru că, dacă tu vei păți ceva, ar fi o dovadă suplimentară a conspirației, iar ei se vor supune la și mai multe presiuni. Ce dracu', eu aș convoca o conferință de presă, dar probabil că noi două am părea nebune pur și simplu dacă am prezenta toate astea superiorilor.

Livia nu spuse nimic. Vorbele lui Strangeland erau logice. Și chiar dacă n-ar fi fost, ea se îndoia că și-ar fi putut convinge șefa să se răzgândească. Și totuși nu-i plăcea. Nu-și dorea toată atenția asta.

Se temea de locul unde ar fi putut ajunge. Își dorea să fi existat o modalitate prin care ea să poată aborda totul în felul ei specific, până nu se ajungea la Bangkok sau la altceva.

Și apoi își dădu seama. Poate că, într-adevăr, exista o modalitate.

Capitolul 15

RAIN

Peste încă o secundă am auzit și eu bâzâitul ritmic, distinctiv al elicelor care se apropiau.

Horton a arătat din cap spre scară.

— Ăsta-i un MH-6, a spus el.

A intrat în camera arsenalului și a apăsat un comutator de pe perete. Trapa din oțel s-a deschis cu un țiuit mecanic și de sub ea a răzbătut o lumină.

— Poate să aibă o mitralieră cu țevi rotative sau un mini-tun. Ar putea fi chiar dotat cu rachete. Haideți, nu avem mult timp la dispoziție.

L-am urmat în camera arsenalului și am închis ușa. După o secundă s-a auzit o bubuitură răsunătoare și totul s-a zguduit. După aceea încă una. De multe decenii nu mai fusesem supus tirului de mortiere, însă mi-am reamintit imediat teroarea aceea, care îți făcea brusc dinții să clănțăne.

— Rachete, a strigat Horton. La dracu', știți cât timp mi-a luat să construiesc locul ăsta? V-am zis – nicio faptă bună.

Sub trapă se afla alt palier de trepte. Am coborât, cu Horton în frunte și Larison în ariergardă. La baza scării se afla un întrerupător. Horton l-a apăsat și trapa s-a închis deasupra noastră.

Era o incintă de siguranță, așa cum bănuisem, cam de aceleași dimensiuni cu camera arsenalului de deasupra. Cu trei oameni înăuntru, locul părea foarte ticsit, deoarece pereții erau plini cu provizii. Rații de hrană. Apă. Echipamente medicale. Recirculatoare de aer. Alte arme, inclusiv un lansator portabil de rachete sol-aer Stinger pe care l-am recunoscut dintr-o perioadă petrecută în Afganistan. Într-un perete am văzut altă ușă din oțel asigurată cu patru bolțuri grele. În timp ce alte două explozii au zguduit incinta, Horton le-a glisat, deschizându-le, apoi a smucit violent mânerul. Ușa s-a deschis lent. În spatele ei era un tunel cu pereți din pământ, ranforsat la distanțe egale cu grinzi de oțel, îngust, totuși suficient de înalt ca să poți merge în picioare, și care înainta vreo cincizeci de metri spre șosea. În lungul plafonului erau tuburi fluorescente și conducte despre care am bănuit, bazându-mă pe aerul remarcabil de proaspăt, că asigurau ventilarea.

Încă o explozie a scuturat incinta.

— Mama voastră de nemernici! a exclamat Horton.

A luat lansatorul de Stinger de pe perete, i-a trecut cureaua peste umăr și în jurul gâtului și a început să alerge prin tunel.

Larison și cu mine am privit unul la celălalt. El a ridicat din umeri și a pornit după Horton. Am dat să-l urmez, după care m-am oprit. Pe perete era o pușcă multifuncțională GM6 Lynx calibrul 12,7 mm cu lunetă. Citisem despre ea, dar n-o folosisem niciodată; avea puterea de foc a Barrettului, dar era relativ mai ușoară și avea o țeavă special construită despre care se presupunea că absorbea suficient recul pentru a putea trage cu precizie de la umăr.

„Mai bine s-o am și să n-am nevoie de ea”.

Am luat arma, i-am verificat magazia și am văzut gloanțe cu vârfuri roșii și argintii: incendiare și perforante.

„La dracu’, sper cu adevărat să *n-am nevoie* de ea”.

Am îndesat și un încărcător suplimentar în buzunarul pantalonului, apoi am fugit după Horton și Larison. S-a auzit altă explozie, mai puțin răsunătoare acum, când nu ne mai aflam sub casă. M-am întrebat de ce nu folosiseră de la bun început elicopterul și mi-am dat seama că ei crezuseră că pușcașii vor fi mai siguri și, în mod cert, vor atrage mai puțină atenție. Utilizarea elicopterului în alte scopuri decât detectare și supraveghere era planul B.

În capăt, tunelul se ramifica în două coridoare, formând un „Y”. Am mers după Horton pe cel din stânga, care s-a înfundat după cincizeci de metri. O scară din oțel urca zece metri până la altă trapă, probabil camuflată la exterior. Am estimat că ne aflam la șaptezeci-optzeci de metri de casă, în interiorul lizierei, și la patru-cinci sute metri de șosea.

Horton și cu mine am urcat, în timp ce Larison a așteptat la baza scării pentru a ne asigura spatele împotriva oricui ar fi putut găsi o cale să ne urmeze. Exploziile se opriseră, dar întrucât eram aproape de suprafață puteam auzi din nou elicopterul.

— Stop! a anunțat Horton. E prea aproape. Mai stăm puțin – pilotul va da ocoluri ca să aprecieze avariile și să vadă dacă iese cineva.

A luat Stingerul din spate, a deschis mecanismul de țintire și a cuplat bateria de răcire.

— Cum ai…, am început eu, apoi m-am oprit.

El a tras două bolțuri grele de sub trapă.

— Construit toate astea?

— Exact.

— L-am angajat pe același ins care a consiliat cartelul Sinaloa pentru tunelul prin care l-au scos pe El Chapo Guzmán dintr-o închisoare mexicană de maximă securitate. Ala a fost lung de peste un

kilometru și jumătate. Prin comparație, ăsta a fost simplu.

— Și sculele?

Horton s-a uitat la Stinger și a zâmbit ca un părinte mândru de un nou-născut.

— Ah, asta? Poate c-ai auzit de Operațiunea SDA – Stingere Dispărute în Acțiune. Programul de răscumpărare a rachetelor pe care le-am dat mujahedinilor care se războiau cu sovieticii în Afganistan, și pe care după aceea le-am pierdut din evidență. Eu l-am condus.

Zgomotul elicopterului s-a îndepărtat; dădea roată casei, așa cum presupusese Horton.

— Acum, a rostit el.

A împins trapa în sus și a ieșit. L-am urmat. Ne aflam la liziera pădurii, cam pe unde apreciasem. Peste tot era un fum gros, înecăcios și acru. Am auzit vuietul flăcărilor, m-am întors și am văzut casa lui Horton. Jumătate din ea dispăruse, iar restul ardea.

Pentru o clipă, Horton a rămas nemișcat, privind ruinele. După aceea a pus Stingerul pe umăr și a deschis mecanismul de țintire. Elicopterul a apărut de dincolo de fumul casei care ardea, zumzăind, verde-închis, părând o combinație stranie – jumătate ou, jumătate insectă letală.

Horton a țintit și a tras. Racheta a ieșit din tubul de lansare cu pocnetul unei arme de foc și pentru o clipă a părut suspendată în aer. Apoi sursa internă de combustibil a intrat în acțiune și a țâșnit cu sunetul unui avion cu reacție ce se ridică de pe pistă, accelerând direct spre elicopter și lăsând în urmă o dâră de fum. Vederea siajului de foc și mirosul fumului erau ireale – dizolvau decenii de existență urbană și mă făceau să simt că mă trezisem în una dintre zonele de luptă din trecutul meu.

Elicopterul a virat violent și spațiul pe care tocmai îl părăsise a fost ocupat de șase-șapte dispersoare de capcane termice. Racheta s-a fixat

pe una dintre ele și a explodat într-un glob de foc. Elicopterul a descris o spirală nebunească și am crezut că se va prăbuși, dar pilotul era foarte bun, pentru că după numai o secundă s-a stabilizat și a început să descrie cercuri spre poziția noastră. Coborâse botul pentru a mări accelerația, dar peste câteva clipe aveau să-i intre în funcțiune mini-tunurile, ca și rachetele, dacă mai avea așa ceva după atacul asupra casei.

Am ridicat Lynxul și m-am sprijinit cu putere în el. Un proiectil de calibrul 12,7 mm tras de la umăr are un recul care se simte ca lovitura de copită a unui cal, iar memoria mușchilor mei, reactivată acum, nu avea deloc încredere în tot ce citisem despre amortizorul de recul special conceput. Am ochit prin lunetă și, cu inima bubuind, am expirat adânc, apoi am apăsat trăgaciul.

S-a auzit un *BUM*! care a răsunat la fel de sonor ca explozia unui proiectil de mortier. Și oricât de apăsat fixasem patul armei, reculul tot a fost mai puternic decât eram pregătit. Primul glonț a fost prea sus. Elicopterul a încetinit și s-a îndreptat, iar țevile mini-tunurilor s-au ridicat. Am tras din nou – *BUM-BANG*! –, dar de data asta compensasem prea mult în direcția opusă și glonțul a trecut pe dedesubt. Poate speriat de loviturile acelea ratate de puțin, pilotul a început și el să tragă, deși botul nu era redresat complet, și gheizere gemene de foc și fum au mugit de sub pântecul elicopterului. Văzând totul cu încetinitorul din cauza adrenalinei, am privit cum solul la zece metri în fața noastră a început să erupă de parcă detonau bombe dedesubt, nori de pământ, iarbă și pietre au explodat în toate direcțiile, iar zbieretul a mii de gloanțe trase pe minut mi-a invadat urechile și mintea. Nu mă mai așteptasem să mai aud vreodată sunetul acela și reapariția sa bruscă aici și acum nu era doar terifiantă, ci și derutantă, aruncându-mă într-un soi de incertitudine între

bărbatul care credeam că sunt și soldatul despre care crezusem că dispăruse.

Botul a continuat să se ridice, sunetul mini-tunurilor a acoperit totul, erupția de pământ s-a apropiat treptat, întruna…

Și apoi m-a cuprins un calm straniu – reflexe de luptă, vechi, totuși nu atrofiate, au pus stăpânire pe mine. Am țintit, am expirat și am apăsat trăgaciul – *BUM-BANG*! Iar de data asta, glonțul a străpuns parbrizul frontal și în cockpit s-a văzut o explozie. Elicopterul a intrat în vrie și pentru o clipă l-am zărit pe pilot luptându-se să recapete controlul aparatului. Am mai tras două gloanțe și le-am ratat pe ambele. Oricum, credeam că era pierdut, însă, o dată în plus, a reușit să se stabilizeze, o insectă metalică gigantică ce vibra în văzduh cu flancul spre mine.

„Drace!” Calmul pe care-l simțisem cu o clipă mai devreme se destrăma. Am aruncat încărcătorul și am băgat rezerva. Am țintit rezervorul de combustibil și am apăsat trăgaciul – *BUM-BANG*! Din nou, prea sus. Am tras încă o dată – *BUM-BANG*! Prea jos.

— Doboară-l dracului! a urlat Horton dinapoia mea.

— Ce crezi că-ncerc să fac? am răcnit la rândul meu.

Am ochit iarăși și am tras ultimele trei gloanțe – *BUM BANG*! *BUM-BANG*! *BUM-BANG*!…

Din elicopter a erupt un glob de flăcări. După încă o clipă am fost izbiți de un gigantic *KABUUM*! Rotindu-se, și aproape invizibil în interiorul focului, elicopterul a început să coboare, cu elicele continuând să se învârtă inutil, cu sfărâmături arzătoare prăbușindu-se în jurul său.

— Daniel! a strigat Horton în puț. Vino, trebuie s-o ștergem înainte să-i explodeze muniția de la bord! M-a bătut pe umăr. Ai tras excelent cu monstrul ăla de armă. Amicul tău lunetist ar fi mândru de tine.

Larison a urcat din tunel de parcă ar fi practicat levitația. În clipa în care a ieșit, Horton a coborât trapa. Marginile îi erau crenelate și acoperite cu frunze, iar după închidere a devenit practic invizibilă.

Am aruncat Lynxul și toți am alergat spre mașină. Larison a aruncat o privire în urmă spre casa ce ardea și a rostit:

— Cred c-o să-ți simtă lipsa azi la departamentul de pompieri voluntari.

Am suit la volan și am răsucit cheia în contact. Continuând să nu aibă încredere în Horton, Larison a suit în spate. Fostul colonel nu mai avea timp de discuții, așa că a acceptat faptul împlinit și a urcat în dreapta mea. În clipa în care a închis portiera, am intrat în marșarier și am călcat accelerația, trăgând frâna de mână peste două secunde și trăgând volanul la dreapta. Mașina s-a rotit violent, cu roțile împroșcând pietriș, iar Horton și Larison s-au prins cu mâinile de ce au reușit, pentru a evita să fie izbiți de portiere. Înainte de a ne fi răsucit cu o sută optzeci de grade, am eliberat frâna și am apăsat accelerația, catapultând mașina spre șosea; cei doi pasageri priveau cu atenție într-o parte și-n alta, cu armele pregătite.

— La stânga, a spus Horton, imediat după ce am ajuns pe șosea. În direcția opusă departamentului de poliție și, așa-i, a departamentului de pompieri voluntari.

— Unde mergem? am întrebat.

— Deocamdată ne-ndepărtăm pur și simplu de locul ăsta. Drumurile secundare ne vor duce prin partea de est a Parcurilor Naționale George Washington și Jefferson. Unde, apropo, au aterizat gloanțele alea pe care le-ai ratat, în caz că-ți făceai griji. Mă bucur c-a plouat.

Adevărul era că în teroarea acelor momente nici măcar nu mă gândisem la asta. Era totuși bine să știu că proiectilele căzuseră pe un vast teritoriu

împădurit. Un glonț de calibrul 12,7 mm poate zbura kilometri și poate provoca un dezastru. Mai ales cele trase de mine – perforante și incendiare.

Nu mă așteptasem să văd mult trafic rutier, totuși nici nu doream să risc, așa că am încetinit la viteza legală.

— Și după aceea?

— Habar n-am. Vreau doar să mă asigur că avem timp să stăm de vorbă. La casă vor roi polițiștii locali, pompierii și în scurt timp FBI-ul. La un moment dat, va trebui să dau niște explicații. Va trebui să ne gândim la un mod prin care să nu vă implicăm pe voi, domnilor.

— A fost un loc frumos, am spus eu. Îmi pare rău.

— N-ai pentru ce să-ți pară. Vina a fost numai a mea, că nu mi-am dat seama ce va urma. Oricum, nu-i decât o casă. Singurul lucru bun care a rezultat din fosta neplăcere asociată fiicei mele mi-a reamintit ce contează și ce nu. Iar important în clipa de față este Oliver „O.G”. Graham.

Din nou, Graham – tipul pe care tocmai îl văzusem la televizor, încercând să ralieze publicul la ideea lui ca Statele Unite să-și predea toate războaiele către Oliver Graham Enterprises.

Dacă el se afla în spatele acestor evenimente, nu era deloc o veste bună. Fost membru în Navy SEAL[6], fondator și director executiv al Oliver Graham Enterprises, el câștigase miliarde de pe urma contractelor cu Pentagonul, CIA și – dacă zvonurile erau adevărate – cu serviciile secrete și de securitate din multe alte țări. Gluma care circula printre detractorii lui era că nu poți scrie „patogen” fără să folosești O-G-E. Mereu prezent în audieri cerute de Congres, care nu păreau însă capabile de a-l găsi vinovat vreodată de ceva, el era în mod evident protejat de la un nivel foarte înalt. Ceea ce bănuiesc că era o caracteristică inclusă la pachet când conduci cea mai mare armată de mercenari din lume și ești dispus să întreprinzi acțiuni la care

ezită până și cei mai clandestini operatori ai guvernului.

I-am aruncat o privire lui Horton.

— Graham e contactul tău?

— Da. Și tot el a-ncercat să ne lichideze pe toți trei. Iar acum îi vom răspunde cu aceeași monedă.

PARTEA A II-A

Capitolul 16

DOX

Dox stătea relaxat într-un balansoar din lemn de tec de pe terasa de la etajul vilei sale din Ubud. Era unul dintre momentele zilei care-i plăceau cel mai mult în Bali – aerul umed începea în sfârșit să se răcorească, culoarea indigo de deasupra sa trecea treptat spre negru, iar cerul fără lună era presărat de atât de multe stele, încât părea că cineva azvârlise o găleată de zahăr pudră peste o pânză neagră și uriașă. Putea auzi insectele zumzăind în orezăriile din jur și în copacii de după ele, dar țigările de foi Cohiba pe care le fuma le ținea la depărtare. Trebuia să recunoască, țigările cubaneze avuseseră un gust ceva mai bun când erau aduse prin contrabandă în Statele Unite, totuși un trabuc bun rămânea un trabuc bun, indiferent cât de mult ar fi încercat politicienii să le transforme în jucărioarele lor.

Trase un fum, îl ținu în gură o secundă, apoi îl suflă spre cer, privind, în lumina livingului dinapoia lui, cum fumul se împrăștie încetișor. Era ciudat. Cu destul de puțin timp în urmă, în asemenea țări, el ar fi sărit pe motocicleta sa Honda Rebel și ar fi plecat în oraș, ca să caute ceva distracție: poate să asculte blues în Laughing Buddha, ori poate să joace câteva partide de biliard în Melting Pot, ori poate să intre în No Má pentru o bere Bintang și o flecăreală cu barmanița Ria, căreia el îi spunea mereu „Lovely Ria”, făcând un joc de cuvinte cu un cântec al Beatles-ilor, și al cărei pat îl împărțea uneori când seara era mai liniștită și femeia pleca mai devreme.

În ultima vreme totuși, se părea că-i plăcea tot mai mult solitudinea. Dox fusese dintotdeauna mulțumit să fie în tovărășia propriei lui persoane – n-ar fi fost un lunetist atât de bun dacă ar fi avut obiecții față de munca în singurătate dar în același timp era adevărat și faptul că, pe vremea când fusese în armată, și nu se găsea în spatele lunetei armei, putea fi un animator neobosit de party-uri. Pentru mai multă exactitate, el nu dorea acum să fie singur, ci pur și simplu prefera asta pe lângă alte opțiuni disponibile. Dintotdeauna își imaginase că la un moment dat se va stabili la casa lui, își va găsi femeia potrivită și va crește doi țânci, sau poate chiar mai mulți, pe care să-i învețe să pescuiască, să vâneze cu pușca, să se apere și, mai mult ca orice, să-și urmeze pasiunile, indiferent unde i-ar fi putut duce asta în drumul nebunesc al vieții. Fusese chiar ispitit de câteva ori, însă de fiecare dată îl reținuse ceva.

În seri ca aceasta însă, se trezea adesea gândindu-se la Labee. Ba chiar într-o măsură mai mare decât ar fi trebuit, și știa asta prea bine. Labee, pe care toată lumea o știa ca Livia și pe care el o întâlnise, iar apoi îi fusese partener pentru a-l asasina – perfect justificat – pe Sorm, traficantul de carne vie din Thailanda… ei bine, Dox nu mai cunoscuse niciodată o femeie ca ea și se îndrăgostise pe jumătate – sau poate chiar ceva mai mult de jumătate, dacă era să fie sincer. Iar ceea ce se întâmplase între ei fusese cu adevărat bine, deși, de asemenea, cam în afara specialității lui. Pur și simplu, Dox simțise față de ea o legătură puternică. Respect, fascinație și dorință de protejare. Ca să nu mai amintească de atracția fizică în sine. El nu-i făcuse niciun avans, nici pe departe, poate doar una sau două aluzii subtile când se despărțiseră, dar putea spune că Labee știa că Dox ar fi fost dispus să încerce. Însă ea nu dorise, bărbatul își dăduse seama și de asta. Labee îi împărtășise lucruri despre care el credea că nu le

mai spusese altora; numele ei real era cel mai mărunt dintre ele, deși lui Dox îi plăcea cum îl simțea pe vârful limbii când îl rostea. *Labee*… Spera că și ei îi plăcuse la fel de mult *Carl,* fiindcă o rugase să-i spună așa, deși n-o mai făcea nimeni în afară de părinții săi. Dar oricât de specială ar fi fost femeia, oricât de mult ar fi simțit legătura aceea chiar acum și oricât de melancolic ar fi devenit când se gândea la ea, trebuia să admită că pur și simplu nu-i fusese menită.

— La naiba, rosti el cu glas tare. Poate c-ar trebui să te duci în oraș. Ar fi oricum mai bine decât să te transformi într-un tip abandonat, trist și solitar.

Auzi telefonul sunând în livingul din spatele său. Nu era mobilul pe care-l utiliza pe plan local, ci telefonul prin satelit, al cărui număr îl cunoșteau foarte puține persoane: Kanezaki, contactul lui din CIA; Larison, blestematul înger al morții; și John, desigur; și doamna lui John, Delilah; sau fosta doamnă, presupunea el, ceea ce i se părea trist și inutil. Încercase să-l determine pe John să vorbească despre asta, dar el suferea, în mod evident, și refuzase.

Și Labee. Dar nu, de ce l-ar fi sunat ea acum, după ce trecuse mai bine de un an? Probabil că era pur și simplu Kanezaki, care încerca mereu să-l amestece în ceva dubios, interzis de regulamente, și care de obicei avea succes. Momentul de acum părea destul de potrivit. Dox se gândea că o operațiune în perioada asta l-ar fi putut ajuta să se simtă mai puțin posac. Deși, la un moment dat, trebuia să înceapă să se gândească la un mod de a trata cauzele acestei crize a vârstei mijlocii – sau ce naiba era ceea ce părea să-l afecteze – și nu doar simptomele.

Puse trabucul pe marginea scrumierei, se ridică și intră pe o ușă cu plasă glisantă. Ridică telefonul și nu recunoscu numărul. Nu era surprinzător în sine, întrucât cei cu care era asociat nu obișnuiau

să utilizeze mult timp același aparat. Apăsă tasta de preluare a apelului și duse telefonul la ureche.

— Alo.

— Carl?

Dox simți un val de bucurie atât de intensă, încât aproape că-l paralizză. Era atât de fericit să-i audă glasul, încât nu se mai simțea stânjenit.

— Labee? Chiar tu ești?

— Da. Ce mai faci?

— Sunt bine. Totul e OK?

— Eu sunt OK, da, însă s-a-ntâmplat ceva ciudat și… nu știu cu cine altcineva să vorbesc.

Bărbatul se simți cuprins de neliniște. Labee nu era genul care să facă din țânțar armăsar, ba chiar dimpotrivă.

— Mă bucur că m-ai sunat, îi zise. Spune-mi ce s-a-ntâmplat.

La dracu'! Două persoane încercaseră s-o asasineze. Într-o operațiune ce părea rezonabil de calificată, după opinia lui, care se pricepea destul de bine. Totuși, întrucât eșuase, poate că nu fusese tocmai la acel nivel de profesionalism pentru care el și John erau cunoscuți pe bună dreptate. Ascultă ipotezele femeii privind motivul. Păreau să se contureze două presupuneri principale: prima, Labee descoperise o posibilă rețea de pornografie infantilă în interiorul Serviciului Secret; a doua putea fi asociată cu ceea ce făcuseră ei împreună în Thailanda și cu ceea ce făcuse ea acolo anterior.

— Iar asta m-a făcut să-mi dau seama de o chestie, spuse Labee, la care trebuia să mă fi gândit deja. Dacă-i vorba de Thailanda, atunci ei ar putea fi și pe urmele tale.

— Nu-ți face griji în privința mea. Oamenii au tot încercat să mă omoare încă de când eram adolescent, dar nimeni n-a reușit încă s-o facă. În plus, din cauza avionului ăluia care s-a prăbușit cu partenerul tău hacker la bord, aș zice că prima ipoteză e mai probabilă.

— Și eu cred la fel.

— Trebuie s-o privești însă cu foarte multă seriozitate.

— De ce crezi că te-am sunat?

Dox surâse; îi plăcea felul cum Labee refuza întotdeauna să fie tratată cu superioritate și în același timp era încântat că femeia știa că se putea baza pe el.

— Bun, rosti el, inițial sperasem că-mi duceai pur și simplu dorul, dar asta e, ai dreptate. Cu riscul de a te enerva, deoarece crezi că-ți vorbesc de sus, o să-ți spun că trebuie să-ți schimbi obiceiurile pentru o vreme. Renunță la telefonul mobil sau cel puțin ține-l oprit într-o cușcă Faraday, dacă n-ai realmente nevoie de el…

— Telefonul meu obișnuit e deja oprit. Și, că veni vorba, eu cum te-am putut contacta acum?

Obiceiul ei de a contraataca putea fi la fel de iritant pe cât era de încântător.

— Ăsta-i un telefon prin satelit criptat. Cu excepția cazului în care cineva zboară cu un avion de cercetare și alarmare îndepărtată, semnalul nu poate fi triangulat ca la telefoanele mobile uzuale. În plus – ah, uite, abia acum m-am gândit la asta! – pe mine nu au încercat să mă omoare recent două persoane, spre deosebire de cineva cunoscut mie.

Ea râse încetișor. La dracu', îi plăcea s-o facă să râdă. Niciodată nu era ușor și întotdeauna părea un mic miracol.

— Am înțeles ideea, rosti femeia.

— Și trebuie să fii extrem de atentă în locurile care se pretează la ambuscade. Locuri despre care alții știu că le frecventezi, așa cum e *dojo* aia în care ai predat când s-a-ntâmplat chestia asta. Vorbim în primul rând despre muncă și casă.

— Am fost suspendată administrativ până la terminarea anchetei, așa că munca nu mai reprezintă aceeași problemă ca de obicei. Iar șefa mea gândește la fel ca tine. Mi-a cerut să locuiesc cu ea.

— Asta nu-i rău, decât doar că – unu la mână – ea este șefa ta și alții s-ar putea gândi la asocierea asta și – doi la mână – tocmai ai comunicat asta prin telefon.

Urmă o tăcere.

— Rahat, spuse Labee lipsită de data asta de o replică usturătoare.

— În același timp însă, n-am recunoscut numărul. Cartelă preplătită?

— Pur și simplu, un telefon nou.

— Bun, dar n-ar fi o idee rea să iei unul cu cartelă preplătită. Ideal ar fi așa cum am făcut noi în talciocul de noapte, ca să fie cu adevărat imposibil de urmărit. În felul ăsta am putea câștiga ceva timp până putem aranja ceva mai sigur.

În talciocul de noapte din Bangkok, el cumpărase două telefoane mobile de la niște adolescenți. Nu erau achiziții noi, nu erau telefoane recent activate, nu exista nimic care să intereseze brusc serviciul național de securitate al țării care era atotvăzător.

— O să-mi spui acum să nu mai folosesc nici carduri de credit?

— Da, asta intenționam, pentru că prefer să fii iritată din cauza mea decât să lăsăm ceva la voia întâmplării. Sunt însă bucuros că nu mai e nevoie.

Dox se gândi că poate reușise s-o facă să zâmbească din nou. Era bine. Dar pe ansamblu era îngrijorat. O văzuse în acțiune și știa că era foarte competentă. În același timp, dacă ipoteza ei era corectă, Labee se confrunta cu cineva capabil să doboare un avion fără să lase amprente.

— Mai am totuși ceva să-ți spun, continuă el. Ține mereu pașaportul asupra ta. Și mulți bani cash. Nu-i recomandabil să te bizui pe bancomate și nu știi niciodată când va trebui să părăsești rapid orașul.

— Altceva?

— La dracu', da – orice altceva. Cunosc oameni cu ranguri mărunte în locuri sus-puse. Iar unii

dintre ei cunosc oameni cu ranguri încă și mai mărunte în locuri și mai sus-puse. Vom afla ce se-ntâmplă și ne vom ocupa.

— Te referi la K? întrebă ea.

Așa se referise Dox inițial la Kanezaki. De atunci, Labee îi aflase numele real, dar, din cine știe ce motiv, ei păstraseră prescurtarea.

— Da, la K. Băiatul ăla este permanent pentru mine o mină de aur în privința informațiilor. Dar mai există și altcineva.

— Cine?

— Un prieten. Unul care, în ciuda probabilităților infime, m-a salvat cândva dintr-o belea cu niște tipi neplăcuți la maximum. Și care știe despre asasinări și supraviețuire mai multe decât orice persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Mai multe decât tine?

— Haide să zicem doar că mare parte din ce cunosc eu am învățat lucrând cu el. Să nu mă citezi totuși în privința asta, fiindcă poate fi insuportabil în privința talentelor lui și nu vreau să-i alimentez complexul ăsta de Yoda.

Labee tăcu câteva clipe, apoi spuse:

— Mulțumesc, Carl.

— Pentru puțin. O să iau legătura cu el imediat ce terminăm de vorbit.

— Nu. Vreau să-ți mulțumesc… pentru tine.

Bărbatul ar fi vrut să-i spună că-i era dor de ea. Cu adevărat. Că nu-și dăduse seama cât de dor îi era, până nu-i auzise acum glasul. Și cât de mult îl îngrijora faptul că ea avea probleme.

Dar, rahat, era un idiot!

— N-ai pentru ce să-mi mulțumești, zise Dox. Dacă n-ai fi lichidat gorilele alea din clubul de noapte al lui Sorm, acum nici măcar n-aș mai fi existat ca să te fascinez cu conversația mea.

— Dacă aceea a fost o datorie, atunci ți-ai achitat-o deja.

— Bine, atunci. O să te ajut, doar pentru că țin la tine. Iar asta nu se va schimba niciodată. Poți să fii de acord?

Altă tăcere scurtă. Apoi:

— Da, răspunse femeia.

Dox se simți din nou ca un idiot și-și alungă senzația respectivă.

— Bine, spuse el. Lasă-mă să-i contactez pe K. și pe celălalt prieten pe care l-am menționat. Și în funcție de ce aflu, aș putea să-ți fac o vizită. După cum se pare, un bodyguard ți-ar fi util acum.

— N-am nevoie de un bodyguard, ripostă ea, și Dox își dădu seama că ar fi trebuit să știe că propunerea lui o va enerva.

— Dumnezeule, rosti el, chiar ai de gând să-mi refuzi orice demnitate și să mă silești să mărturisesc că povestea cu bodyguardul a fost doar un truc care să ascundă dorința mea de a te revedea?

Labee râse în felul ei încet, știind probabil că bărbatul nu glumea până la capăt.

— Nu știu ce să mă fac cu tine, comentă ea.

— Scuză-mă, dar meniul derulant al minții mele tocmai a oferit atât de multe posibilități atrăgătoare, încât pentru moment mi-a paralizat creierul.

Ea râse din nou.

— S-ar putea să n-ai nevoie de un bodyguard, urmă Dox. Și știu că nu-ți dorești așa ceva. Dar poți să-ncetezi să mai fii atât de egoistă? M-ai sunat, iar acum sunt îngrijorat. Dacă n-o să mă lași să mă implic, n-o să mai dorm nopțile.

Și-o imagină zâmbind. După un moment, Labee spuse:

— Ai câștigat.

Dox încuviință din cap, mulțumit că avea s-o vadă și ușurat că era rațională.

— Ia-ți un telefon nou, o sfătui el. Și sună-mă peste câteva ore. Până atunci, ar trebui să am o idee mai bună despre ce se-ntâmplă.

Închise.

Apoi căzu pe gânduri. Știa că Labee era prea mândră ca să recunoască faptul că se simțea foarte speriată. Spera să-i ofere alinare măcar faptul că se putea baza pe el.

Și totuși ea nu era singura care nu recunoștea că era speriată. Cine putea doborî un avion ca să reducă la tăcere un inamic nu era doar capabil, ci dedicat unei cauze. Și în plus, al dracului de crud.

Ei bine, așa să fie. Pentru că, din punctul lui de vedere, oricine intenționa să-i facă vreun rău lui Labee avea să capete o lecție despre ce însemna cu adevărat cruzimea.

Capitolul 17

RAIN

În următoarea jumătate de oră, am urmat indicațiile lui Horton și am mers pe drumuri secundare. Horton și cu mine ne-am aruncat telefoanele, iar telefonul prin satelit al lui Larison continua să fie dezactivat, deși probabil că oricum nu putea fi urmărit, așa că în privința asta eram acoperiți. Iar automobilul nu avea sistem de navigație GPS, așa că nu prezenta vulnerabilități. Cu toate acestea, un episod precum cel din care abia scăpasem te poate zgâlțâi serios. Pentru că, dacă n-ai văzut din timp pericolul, cum poți fi sigur că acum l-ai depășit?

În cele din urmă am ajuns la un loc de campare pustiu. Am parcat sub un pâlc de copaci, având în spate o stâncă de granit. Era liniștitor în mod inerent să avem o acoperire și un camuflaj, deși, dacă urma să ne confruntăm cu alt elicopter echipat cu mini-tunuri și rachete, un bolovan ceva mai mare și niște crengi de copaci ar fi fost la fel de utile ca un prosop de hârtie.

Ne-am scos armurile corporale și le-am pus în portbagaj. Fără vestele acelea m-am simțit straniu de despuiat, ținând seama de cele prin care trecusem, dar în acest loc exista un risc mult mai mare ca vreun ranger bănuitor să avertizeze cine știe ce forțe de ordine dubioase, decât să fim din nou atacați.

Așa speram.

Oricum, se părea că zona era complet pustie, poate ca urmare a ploilor recente și a orei relativ târzii. Ne-am așezat la o masă pentru picnic; în depărtare, vârfurile munților Blue Ridge păreau distonant de placide sub lumina sură a soarelui ce apunea.

— Știți care-i partea cea mai proastă? a întrebat Horton.

Larison și cu mine n-am răspuns, iar el a continuat după câteva clipe:

— Glenlivetul ăla… Regret că nu l-am luat. Un păhărel ar fi prins bine acum.

— Cel puțin am apucat să-l gustăm, am comentat eu.

Horton mi-a surâs melancolic.

— Bun și-atât.

— Graham te ținea sub observație, a rostit Larison. Poate cu elicopterul ăla, sau poate cu ceva mai subtil și mai constant.

Horton s-a uitat spre mine.

— Așa se pare. Indiferent de conversația pe care ai purtat-o cu el, trebuie să se fi temut că noi doi vom vrea să-ncheiem afacerea într-un mod care să nu-i convină.

— Spune-mi și ceva ce știi numai tu, am îndrăznit să-i cer.

El a strâns din umeri.

— Exact cum ți-am spus mai devreme, nu știu prea multe. El mi-a zis că avea un job. Ceva foarte delicat. Ceva ce trebuia să pară o moarte naturală. M-a întrebat dacă puteam intermedia o legătură.

— De unde știa că noi doi ne cunoaștem?

— Îi spusese Ben Treven.

Treven… Alt agent de operațiuni clandestine care-i fusese cândva subordonat lui Horton și alături de care lucrasem în detașamentul recrutat de Horton pentru a opri o lovitură de stat.

— De ce? am întrebat. Ce ar fi avut el de câștigat?

Horton s-a uitat spre Larison, după care a revenit la mine.

— Ben nu mai lucrează pentru stat – pe de o parte, regret s-o spun, fiindcă propriile mele acțiuni l-au împiedicat să continue. Acum lucrează pentru OGE, dar nu-i foarte încântat în sectorul privat. Graham se interesa de tine, deoarece auzise povești despre care credea că sunt legende urbane. Ben a comis greșeala să spună că te cunoaște, moment în care Graham i-a fluturat în fața ochilor tot felul de promovări în carieră dacă-i putea face legătura cu tine. Ben nu-i mulțumit că nu mai este angajatul statului și mă acuză pe bună dreptate pe mine.

N-am detectat nicio nepotrivire. Cel puțin deocamdată.

— Te-a sunat și ți-a zis că-i ești dator.

— Exact, a încuviințat Horton. El nu avea informații de contact pentru niciunul dintre voi, pentru că altfel nu m-ar fi folosit ca intermediar. Am discutat cu Graham, după care l-am sunat pe Daniel. Mai departe, știți amândoi cum au mers lucrurile.

— Ai încredere în Treven? a întrebat Larison.

Horton a ridicat din umeri.

— Dacă n-ar fi fost de încredere, ar fi fost printre cei pe care i-ai omorât mai devreme în pădurea din jurul casei mele. Sau el te-ar fi omorât pe tine.

Larison a clătinat din cap.

— Prima variantă este cea corectă.

Nu l-am putut contrazice. Treven era excepțional, dar Larison era supranatural.

— Lăsând asta deoparte, a continuat Horton, faptul că Graham nu l-a găsit corespunzător pentru misiunea asta specifică ar trebui să-ți spună tot ce trebuie să știi.

— Mie-mi zice câteva chestii, a spus Larison, deși nu totul. Hort, tu nu doar l-ai antrenat pe Treven, ci i-ai fost un surogat de tată. Nu ești obiectiv în privința lui. N-ai fost niciodată. Și dacă nu-ți poți da seama de asta, e un semn tare naspa.

O dată în plus, nu l-am contrazis, dar nici nu vedeam ce câștigase să i-o trântească în față lui Horton mai mult decât o făcuse deja – mai ales ținând seama de felul cum îl privea acum fostul colonel.

— Să te ucidă el însuși este una, am intervenit, privindu-l pe Horton și fiind gata să pun capăt oricărei reacții, dar cum va reacționa Treven dacă va afla că a încercat s-o facă Graham?

— Dacă te gândești că am putea avea acum un om la interior, a remarcat Horton fără să-și la ochii de la Larison, n-aș pune prinsoare nici într-o direcție, nici în cealaltă.

— Graham mi-a spus că jobul consta în trei persoane din forțele de ordine, am rostit eu, efectuând în cadrul conversației echivalentul strecurării între doi indivizi care erau gata să se ia la bătaie. Un federal, un statal și un consultant. Asta-nseamnă ceva pentru tine?

Horton a încetat să-l mai privească pe Larison și s-a uitat la mine.

— Nu. A mai zis și altceva?

— Morțile trebuiau să pară naturale, am răspuns ușurat, fiindcă părea să revenim pe făgaș. Ceea ce este logic, din moment ce voia să mă implice. Fereastra temporală era scurtă – poate trei zile. A susținut că jobul va fi ușor, deoarece deținea informații ample și putea ajuta la controlarea mediului. Iar persoana din forța de ordine statală era o polițistă din Seattle.

Horton a clătinat din cap.

— Continuă să nu-nsemne nimic pentru mine.

— N-am terminat, am reluat eu. Onorariul era de un milion de dolari.

— Un milion? a repetat el, arcuindu-și sprâncenele. Ăsta-i un onorariu al dracului de mare, chiar și pentru trei persoane. M-ar fi surprins că n-ai acceptat, dacă n-aș fi știut reticența ta în privința femeilor.

— Și de diamantele pe care le-am luat de la tine, a rostit Larison, aruncându-i zâmbetul lui de rechin.

Din fericire, Horton n-a ridicat mănușa.

— Prin urmare, trei joburi, un milion de dolari și cerința ca toate să pară naturale, deoarece Graham s-a străduit din răsputeri să dea de urma ta. Întrebarea este: de ce trebuie să pară decese naturale?

— Din cauza repercusiunilor, bineînțeles, a răspuns Larison. Țintele sunt de vizibilitate ridicată. Și conectate într-un fel, astfel că, dacă toate trei ar fi considerate asasinate, ar dezvălui ceva ce nu trebuie să atragă atenția.

— Sunt de acord cu asta, am spus și m-am uitat la Horton. Iar faptul că Graham dedica resurse importante pentru a te supraveghea, probabil pentru a se asigura că nu ești vizitat de mine, sugerează, de asemenea, că are intenția să acopere ceva important. Ca să nu mai amintesc de faptul că a fost dispus să trimită un elicopter înarmat în pașnica localitate Coleman Falls, doar ca să se asigure că nu vom duce o conversație dincolo de primul pahar de whisky.

— Dacă mi-ați cere părerea, a spus Larison, aș zice că este vorba de o operațiune comună a federalilor și a poliției din Seattle, care amenință un aspect al imperiului lui Graham.

Horton a aprobat din cap.

— S-ar putea. Sau o operațiune a forțelor de ordine care amenință un program guvernamental. Pentagonul sau CIA n-ar dori să fie implicate

direct în mai multe asasinate ale unor agenți din forțele de ordine. Desigur, planul era ca decesele lor să pară naturale, dar de ce să-ți asumi riscul să lași amprente când poți aduce un contractor de încredere ca intermediar?

Am încuviințat la rându-mi din cap.

— Iar dacă riscul e îndeajuns de mare, nici contractorul nu vrea să și-l asume și recurge la un subcontractor.

— Exact, a spus Horton. Și indiferent cât ar fi fost plata pentru OGE, sau indiferent care ar fi fost miza, Graham privea un milion de dolari ca pe niște bani de buzunar.

Larison a efectuat una dintre scanările lui periodice ale împrejurimilor.

— Bun, deci chestia asta-i în mod evident importantă, însă noi tot nu avem habar despre detalii. Iar fără detalii ne putem întoarce la mașină ca să ne punem din nou armurile alea antiglonț. Vom avea nevoie de ele pentru o vreme.

— Cât de multe crezi că știe Treven? am întrebat eu.

Horton și-a frecat bărbia o clipă.

— Când am stat de vorbă, a susținut că nu știe decât că Graham te vrea pe tine ca specialist în decese „naturale”.

— Probabil c-a spus adevărul, a încuviințat Larison. Dacă-i o chestie atât de mare pe cât credem, de ce i-ar fi spus ceva Graham unui angajat?

— De acord, am rostit eu, totuși Treven ar putea ști unele fragmente din ansamblu. Iar relevanța lor îi poate scăpa, dacă nu ne punem toți mințile la contribuție.

Larison și-a rotit ușor capul, trosnindu-și vertebrele cervicale.

— În felul ăsta, revenim la întrebarea dacă putem avea încredere în el. Din partea mea, răspunsul este „nu”.

— Aș putea vorbi cu omul meu din CIA, am spus, referindu-mă la Kanezaki. Informațiile lui sunt întotdeauna extrem de prețioase. Atâta doar că de obicei și prețul este pe măsură.

— De ce să nu discutăm cu Ben mai întâi? a propus Horton. El este cel mai direct implicat. Chiar dacă nu se dovedește de încredere, nu i-ar putea spune lui Graham ceva ce Graham să nu știe deja. Cu toate cadavrele de pe domeniul meu, știe că am supraviețuit. Și mai știe că vom înțelege că el a ordonat operațiunea. Poate că nu vom afla multe de la Ben, dar nu vom risca nimic dacă-l întrebăm.

Am căzut pe gânduri.

— Dacă Graham monitorizează și alte vulnerabilități potențiale la fel cum te-a monitorizat pe tine, ai putea cauza un pericol pentru Treven, la fel cum noi am cauzat un pericol pentru tine.

Horton a clătinat din cap.

— Graham știe deja despre conexiunea aceea și a exploatat-o, punându-l pe Ben să ia legătura cu mine. Probabil că se așteaptă ca eu să-i fi telefonat deja. Dacă Ben se află în vreun pericol, atunci pericolul acela există oricum.

Am rămas toți tăcuți o vreme. Larison a băgat mâna în geanta sa, a scos telefonul prin satelit și l-a activat.

— Stați așa, a spus el. Am un SMS. Amicul tău, Dox. Vrea să-l sun.

Am scuturat din cap, întrebându-mă dacă auzisem bine.

— De ce ți-ar trimite ție Dox un SMS?

— Tocmai ți-am zis. Vrea să-l sun.

— Nu asta voiam să spun… n-am știut că ați păstrat legătura.

— Da, însă nu-i ceva frecvent. Uneori mă sună să mai schimbăm povești. Îi place să vorbească. La început mă enerva, dar… cum ziceam, ajunge să-ți placă de el.

— Atunci sună-l, am încuviințat. Dacă ne vom confrunta cu OGE, orice ajutor va fi bine-venit.

Larison a tastat numărul, a așteptat o clipă cu telefonul la ureche, apoi a spus:

— Salut. Tocmai ți-am primit SMS-ul.

O pauză. M-a privit.

— Dacă am cum să dau de el? Cred că da. Stă chiar lângă mine.

„Ce dracu'?"

Altă pauză.

— Tu ești păcăliciul, nu eu. Poftim, ți-l dau.

Mi-a întins telefonul.

— Da? am rostit, simțindu-mă în mod clar tulburat.

— Stimate domn, am constatat că faceți parte dintr-o grupă de vârstă care are nevoie de suplimentul nostru miraculos ce asigură mărirea de penis. Pentru o perioadă limitată, vă oferim doze duble pentru un preț promoțional de numai nouă dolari și nouăzeci și nouă de cenți pe lună. Și, stimate domn, ținând seama de grupa de vârstă din care aveți ghinionul să faceți parte, vă asigur că suplimentul nostru ar fi un adevărat chilipir chiar la un preț dublu.

Accentul texan era inconfundabil. La fel și salutul. Am oftat.

— O să-mi spui în continuare că nu ești doar președintele firmei, ci și unul dintre clienți?

Dox a izbucnit în râs.

— Asta a fost o poantă bună, partenere. Cred că-ți tihnește pensionarea. Nu știu dacă ți-a mai crescut și altceva, dar se pare că ți-a crescut simțul umorului. Ia zi, pe unde dracu-ai fost? Aseară ți-am lăsat un mesaj pe site-ul securizat.

— Călătoresc. De ce… de unde ai știut cu cine sunt?

— N-am știut. Pur și simplu, n-am știut cum să iau legătura cu tine, pentru că nu lași deschis nici măcar un blestemat de telefon prin satelit și n-ai răspuns nici pe site-ul securizat. După cum se pare,

am avut baftă. De ce nu m-ai sunat și pe mine, dacă reunești vechea gașcă?

— Asta intenționam să fac. Situația a evoluat ceva mai rapid decât mi-ar fi plăcut. Totul e OK cu tine?

— Da, însă am un prieten care are nevoie urgentă de ajutor. De aceea am încercat să dau de tine. Zici că ești în călătorie? Ghinionul meu! Aveam o escală pe un aeroport mare din zona ta și mi-ar fi plăcut să te văd. Asta e, poate că se va ivi altă ocazie.

Încă mă străduiam să pun cap la cap toate informațiile. Dox știa că mă găseam în zona Tokio, așadar, aeroportul ar fi fost Narita. Dar unde mergea el? Și de ce apăruse nevoia bruscă de a încerca să vorbească cu mine?

— Sunt și eu prins într-o mică problemă aici, am spus, și de aceea voiam să-ți telefonez. Cine-i prietenul tău?

— Este o doamnă drăguță cu care am fost partener în timp ce am derulat un contract și activități asociate în regiunea ta generală, Asia de Sud-Est.

Dox era o comoară de eufemisme, dar nu-l auzisem vreodată utilizând termenul „partener” decât pentru ceva care să fie atât profesional, cât și serios. Pe de altă parte, „doamnă drăguță” putea să însemne orice – de la o femeie pe care o admira de la depărtare, până la alta cu care trăia la momentul respectiv. Și cu toate că era încăpățânat și reticent în aproape toate privințele, Dox avea o slăbiciune pentru „domnițele aflate la ananghie”.

— Cu cine ai fost partener? am zis. Scuză-mă, tocmai am supraviețuit atacului unui elicopter și sunt nițel zgâlțâit.

— Atacul unui elicopter? Pe cine ai mai supărat de data asta?

— Este o poveste lungă și-o să ți-o spun altă dată. Cine-i prietena ta? De ce fel de ajutor are nevoie?

— Este o polițistă care pare să fi dat peste ceva atât de necurat, încât cei de la putere vor acum s-o lichideze, ca să mușamalizeze totul. Păi, ce să mai, au încercat chiar…

— Stai așa – o polițistă din Seattle?

— Da, de unde știi?

— Cel din spatele atacului de elicopter despre care ți-am spus a vrut să mă angajeze acum mai puțin de o săptămână să asasinez o polițistă din Seattle. Și un agent federal, și un consultant. L-am refuzat, dar…

— Să fiu al dracului! Asta-i fata mea. Agentul și consultantul făceau parte din aceeași operațiune a forțelor de ordine la care lucra și ea. Iar avionul care a explodat, sau ce s-o fi întâmplat cu el, îi avea la bord pe agentul federal și pe consultant.

— Ia stai așa. Vrei să-mi zici că…

— Da, exact! Se pare că tu ai fi fost planul A – să-i omori pe toți trei și să pară decese naturale. Dar ai refuzat, așa că au recurs la planul B. I-au omorât pe doi într-un accident de avion și au dat vina pe ISIS sau pe altcineva similar. Au camuflat o crimă cu un masacru. Și apoi urmau să-mi omoare fata în stil clasic, cu gloanțe: din cauza anilor petrecuți în poliție, ea are o tonă de inamici, așa că moartea ei poate fi explicată imediat. Nimeni n-ar fi făcut legătura că toți trei au fost uciși pentru că au descoperit o rețea de pornografie infantilă chiar în centrul Serviciului Secret.

— Despre asta-i vorba?

— Așa pare sută la sută. FBI-ul a stopat operațiunea aia dimineața și în seara aceleiași zile doi ucigași au încercat să-mi omoare fata. Ea însă n-a pățit nimic, ba i-a lichidat pe amândoi. Acum să-mi spui cine-i în spatele chestiei ăsteia, fiindcă au încercat s-o omoare pe ea și au doborât un avion plin cu oameni nevinovați, doar ca să-și acopere ei fundurile, și n-o să mă opresc până nu se va face dreptate.

— Oliver Graham.

— Of, oare de ce nu mă miră? Cum se zice, nu poți scrie „patogen” fără să folosești O-G-E. Dar care-i implicarea lui? E doar un intermediar pentru Serviciul Secret?

— Pare o ipoteză rezonabilă, totuși avem nevoie de mai multe informații despre omul din umbră.

— Și despre cum s-ajungem la ei.

— Exact. Acum vom lua legătura cu două contacte. Unul e Treven…

— Ben Treven? Băiatul ăla cum s-a amestecat în chestia asta?

— Nu știu dacă-i într-adevăr amestecat, dar el a intermediat contactarea mea de către Graham. Iar în prezent este angajat la OGE.

— Asta sună destul de promițător. După ce termin de vorbit cu tine, o să telefonez prietenului nostru comun de la Creștini în Acțiune. L-aș fi sunat mai devreme, dar și așa a fost cât pe-aci să-mi pierd cursa și, oricum, voiam mai întâi să discut cu tine.

— Și eu voiam același lucru. El e tot în Langley, nu?

— Da, în prezent e mai mult în management decât pe teren, dar informațiile îi sunt mai bune ca oricând. Ne-a fost de mare ajutor mie și fetei mele în aventura aia recentă în Asia de Sud-Est.

Abia atunci mi-am dat seama de ceva.

— Îi tot spui „fata ta”. Voi doi sunteți…

— Nu, nici vorbă. Nu că ea n-ar fi îndrăgostită de mine, știi bine ce efect am asupra femeilor, dar nu-i cazul.

Dintr-un motiv oarecare, părea că bătuse în retragere. Ceea ce, desigur, mi-a declanșat imboldul latent de a-l tachina – ca răsplată pentru tachinările mult mai dese și mai ample de care avusesem parte de la el.

— În regulă, am spus. M-a derutat nițel expresia aia „fata mea”.

— Cum ai vrea să-i zic – „prietena mea”? Eu prefer să mă refer la ea în felul ăsta.

— Treaba ta. Vreau să zic, eu sunt prietenul tău, nu?

— În general, da, deși în momente ca ăsta mă pui pe gânduri.

— Dar tu nu te referi la mine ca fiind „băiatul tău”, nu?

— Înțeleg unde vrei să bați, partenere, și-nțeleg și unde o să se termine asta, cu tine reamintindu-mi pentru a enșpea oară cum eram pe punctul să ies cu „lady-boy” Tiara, dacă n-ar fi fost intervenția ta promptă. Iar asta-i foarte frumos și-ți rămân dator, dacă te face fericit. Dar în clipa de față, vreau doar să băgăm în viteză, pentru că, oricât de capabilă ar fi prietena mea, dacă-i implicată OGE, îmi este mai clar ca oricând că ea are nevoie de ajutorul nostru. *Comprendez*?

Venită din partea lui Dox, „*Comprendez*? nu era o întrebare. Era ultimul avertisment pe care-l primeai. Brusc, totul a devenit clar: relația lui cu polițista din Seattle era serioasă. Și deoarece pentru mine era inedit să-l văd pe Dox serios în privința unei femei, procesasem mai lent totul.

— Ai dreptate, am spus. Îmi cer scuze.

— Eh, rahat, las-o baltă, și eu am fost mai încordat. Oricum, nu-i ca și cum nu ți-aș fi făcut niciodată necazuri și probabil c-o să-ți mai fac. Dar ai dreptate, ia legătura cu Treven, eu o s-o caut pe cunoștința noastră comună și sper că după aceea, laolaltă, o s-avem destule informații ca să vedem cum să punem capăt mizeriei ăsteia așa cum ar trebui. Larison e și el în echipă?

L-am privit pe Larison.

— Da, e-n echipă.

— Bun. După cum sună, se pare că am putea petrece un timp pe alei întunecoase și nu mă deranjează că îngerul morții va fi cu noi.

— Deci voi doi ați ținut legătura.

— Da, știi cum e – din timp în timp. Se pricepe mai bine la conversații decât unele persoane pe care le-aș putea menționa.

Nu-i trebuise mult să se țină de promisiunea că va reîncepe să mă tachineze. Însă l-am ignorat.

— Și Horton e aici, am spus.

— Te-ncrezi în *hombre* ăla? Larison în niciun caz nu se-ncrede.

— Am impresia că unele lucruri s-au mai schimbat. M-am uitat la Horton. Dar chiar în clipa asta? Da, mă-ncred în el.

— Sigur că da, este un nemernic capabil, recunosc asta, deși cam fățarnic pentru gustul meu. Sau, cel puțin, așa era pe timpuri – o s-accept că poate asta s-a schimbat, dacă zici tu. În plus, știe multe secrete. Și ținând seama de chestia cu care se pare că avem de-a face, vom avea nevoie de toate informațiile pe care le putem obține. De fapt, unde ești?

— Lângă DC. Deoarece prietenul nostru din CIA e-n apropiere, OGE are sediul în Virginia, iar atacul a avut loc aici, sper că te-ndrepți încoace.

— Răspunsul meu e negativ. N-o să-mi las prietena singură când e în vizorul individului cu cea mai mare armată de mercenari din lume.

— Dar ea nu poate veni aici? Oricum, probabil că ar trebui să plece din orașul ăla și să nu staționeze prea mult în același loc.

— Mda, i-am spus unele dintre sfaturile tale cele mai bune pentru fugari. Și ea-i deja destul de pricepută tactic, dar… asta-i o idee interesantă. Uite ce-i – o să iau legătura cu amicul nostru care lucrează la birou, ca să văd ce știe. Pe urmă, haide să ne-ntâlnim după ce ajung în State. Auzi, vrei să mi-l mai dai nițel la telefon pe Larison?

I-am restituit telefonul lui Larison, care a ascultat, după care a spus:

— Da. Da, nu-ți face griji, o să-l lăsăm deschis. Vorbim în curând. Ai grijă și păzește-ți spatele.

Apoi a închis.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat.

— A zis că-ți admiră paranoia, dar vrea să poată lua legătura cu noi și ar fi bine să lăsăm deschis

telefonul prin satelit.

Puteam să văd că aceasta era o bătălie pe care n-aveam s-o câștig. Le-am povestit la amândoi ce aflasem de la Dox.

— Ei bine, a rostit Horton după ce am terminat, acum știm ce a fost atât de important încât să riște să atragă atenția pe care o va determina atacul unui elicopter asupra casei mele.

Am aprobat din cap.

— Și de ce dorea să mă angajeze pentru „morți naturale”. Și de ce merita un milion de dolari.

Larison a izbucnit în râs. L-am privit.

— Ce este?

— Nimic. Vreau să zic că, de fapt, nu-i amuzant. Este pur și simplu bine că n-ai acceptat contractul ăla. Nu zic că nu l-ai fi putut îndeplini așa cum doreau ei, sunt sigur c-o puteai face. Dar polițista aia din Seattle căreia Dox îi zice „fata mea”… hai să zicem doar că n-aș fi vrut să fiu eu ăla care s-o lichideze. Din câte ne-ai spus, aș zice că cel care ar fi făcut asta ar fi trebuit să-l omoare și pe Dox.

N-am răspuns. Nici măcar nu mă gândisem la asta, dar acum, după ce-mi atrăsese atenția Larison, posibilitatea chiar m-a făcut să mă simt rău.

„E-n regulă. Nu s-a-ntâmplat. Și nici nu se va-ntâmpla. Tu nu omori femei. Și nici copii. Și n-o s-o faci. Niciodată. Sau, cel puțin… n-o s-o mai faci niciodată”.

— Haide să-l sunăm pe Treven, am rostit, revenind la realitate.

— Am o idee mai bună, a spus Horton. Știu unde locuiește. Ce-ar fi să-i facem o vizită?

Capitolul 18

RAIN

Treven locuia în orășelul White Sulphur Springs, statul West Virginia – de cealaltă parte a parcului național, cam la o oră de șofat. Și la vreo nouăzeci de minute de Roanoke, unde se găsea sediul OGE.

— E o așezare micuță, ne-a spus Horton pe drum, deși notabilă pentru existența unui complex turistic numit Greenbrier, care la rândul lui e notabil, fiindcă în timpul Războiului Rece a fost sediul secret al proiectului Greek Island – buncărul de urgență în care Congresul urma să fie relocat în eventualitatea unui război nuclear cu sovieticii.

— Cine naiba ar fi vrut să salveze Congresul? a întrebat Larison.

Horton a chicotit.

— Răspunsul stă în faptul că banii pentru plan erau alocați de Congres. Oricum, știu că liniștea îi place lui Ben atunci când nu face ceea ce face pentru OGE. Din mai multe motive, el se simte înstrăinat de Washington.

M-am gândit la *minka* mea din Kamakura. Era suficient de departe de Tokio ca să susțină ideea că terminasem cu orașul. Și în același timp era suficient de aproape ca să sugereze altceva.

Față de posibilitatea de a-i fi telefonat, sosirea acasă la Treven avea avantaje și dezavantaje. Pe de o parte, prezența noastră fizică n-ar fi lăsat o pistă electronică ce ar fi putut fi urmărită. De asemenea, ne-ar fi oferit ocazia cea mai bună de a-l evalua și, poate, de a-l convinge.

Pe de altă parte, dacă Horton se înșela cu privire la încrederea relativă pe care o puteam avea în Treven, lucrurile puteau deveni neplăcute. Deși apreciam că șansele unei supravegheri fizice erau reduse – OGE dedicase o mulțime de resurse supravegherii lui Horton și tocmai le pierduse –, ne puteam înșela.

Treven locuia într-o casă albă cu șindrilă, fără etaj, la colțul unei străzi liniștite, pe care se înșiruiau case la fel de banale. Unicele indicii că

ocupantul ei putea fi preocupat de securitate erau subtile: un gard înconjurător din plasă de sârmă, curtea bine iluminată și absența oricăror tufișuri pe perimetru, care împiedica posibilitatea de ascundere a oricui ar fi sperat să intre prin efracție ori să încerce o ambuscadă. Perdelele erau trase la ferestre, dar asta nu era anormal. Existau cu certitudine niveluri suplimentare de securitate, nu toate defensive, care n-ar fi fost evidente la o examinare superficială.

Am parcurs încet strada și n-am văzut nimic care să ne neliniștească. Automobilele parcate pe lângă care am trecut erau goale. Câteva locuri potrivite pentru supraveghere și ambuscade erau pustii. Pe de altă parte, era un cer fără lună, felinarele stradale erau puține și era greu să fim siguri. Am regretat că n-am luat niște echipamente pentru vedere pe timp de noapte din arsenalul lui Horton. Adevărul este că plecaserăm destul de grăbiți.

În cele din urmă, ne-am decis pentru o abordare directă. Horton și-a lăsat arma M4 în mașină, a deschis poarta, a urcat cele câteva trepte ce duceau la ușa din față și a sunat la sonerie, ținându-și mâinile perfect vizibile. Era aproape sigur că Treven avea să-l vadă pe el și mașina ce aștepta în stradă prin intermediul unei videocamere ascunse. Iar în momentul acela Treven s-ar fi aflat în avantaj. Întrebarea era ce intenționa să facă cu avantajul acela.

Am așteptat. Geamurile erau deschise; eu eram la volan și motorul mergea; de asemenea, parcasem față de ușă sub un unghi care l-ar fi silit pe Treven să iasă de la adăpost dacă dorea să tragă în noi, în eventualitatea că situația ar fi căpătat o întorsătură neplăcută. Toate erau tactici perfecte, totuși Larison continua să fie încordat, cu Glockul pregătit – o măsură a respectului său pentru abilitățile lui Treven, m-am gândit, în ciuda predicției sale anterioare despre cum s-ar fi sfârșit

lucrurile, dacă Treven ar fi fost unul dintre bărbații din pădure.

A mai trecut o secundă, apoi înăuntru s-a aprins o lumină. Ușa s-a deschis și a apărut Treven. Era destul de greu să-mi dau seama de la distanța aceea și pe timp de noapte, totuși nu părea să se fi schimbat – era același tip de erou blond al fotbalului american. De fapt, el chiar jucase fotbal american în colegiu – știam asta de la Larison – ca apărător la Stanford, dar fusese eliminat pentru violențe inutile aproape de fiecare dată când intrase în teren, după care abandonase definitiv colegiul.

— Are mâinile goale, am comentat eu.

— Da? Dacă n-are un pistol la spate, în cureaua blugilor, îți dau partea mea din diamantele lui Hort.

Nu era un pariu pe care să fiu dispus să-l accept. Treven a privit spre mașină, apoi a vorbit cam un minut cu Horton. Amândoi au coborât pe trepte spre noi. Larison a dat să iasă.

I-am pus o mână pe umăr.

— Nu cu Glockul.

— Vorbești serios?

— Tu ce ai face dacă te-ai vedea ieșind dintr-o mașină într-o noapte fără lună cu un pistol în mână?

— Aș fugi dracului imediat.

— Sau ai trage mai întâi și ai fugi dup-aia.

— El e înarmat. Și n-am de gând să cobor din mașină fără să pot face nimic altceva decât să-i strâng mâna.

M-am gândit o clipă.

— Bine. Stai aici. O să ies eu.

— Ce ești acum, un soi de diplomat?

— Cineva trebuie să fie și diplomat, dacă nu vrem să sfârșim prin a trage toți unii în alții.

A clătinat din cap dezgustat.

— Treaba ta, mai bine tu decât eu. Bine, du-te și fă pace, dacă poți. O să-ți asigur spatele.

Am ieșit foarte încet din automobil, salutându-l pe Treven cu mișcări ale ambelor mâini, pentru ca să poată vedea, pe cât se putea în lumina slabă, că nu aveam armă.

M-a privit, stând cu mâinile în șolduri, totuși degetele mari îi erau orientate spre înainte, nu spre înapoi; astfel ar fi avut acces mai rapid la un pistol ascuns sub curea la spate.

— Salut, Rain, a zis el. Nu pot spune că m-așteptam să te văd.

Am încuviințat din cap.

— Scuze pentru surpriză. Cum merge?

— Nu mă plâng. S-a uitat la mașină. Larison nu iese?

— Are un pistol. La fel ca tine. I-am cerut să rămână înăuntru, pentru că toți suntem ușor nervoși, iar eu încerc să găsesc o cale prin care să m-asigur că situația rămâne prietenoasă. Dar sunt convins că i-ar plăcea să te salute, dacă n-ai nimic împotrivă.

Larison s-a uitat pe geam.

— Treven, idiotule, crezi că dacă aș fi vrut să te omor aș fi stat într-o mașină în fața casei tale de rahat?

„Diplomație”, mi-am spus. „Stilul lui Larison”.

Treven a scanat rapid împrejurimile cu ochii.

— Probabil că nu.

— Exact. O să-ncerci să mă omori?

— Probabil că nu.

— Perfect. Atunci o să ies.

Treven a făcut o jumătate de pas într-o parte, poziționându-l pe Horton în posibila linie de foc. Larison a ieșit încet din mașină. A închis portiera, ceea ce trebuie să fi fost greu pentru el, fiindcă i-ar fi putut oferi acoperire și protecție parțială, apoi a băgat Glockul la spate, în pantaloni, gest despre care am fost sigur că l-a făcut încă și mai greu. După aceea a înaintat și a întins mâna.

— De fapt mă bucur să te văd, neghiobule.

Treven a surâs.

— Da, este exact ce-mi spuneam în gând despre tine.

Și-au strâns mâinile și o parte din tensiune s-a mai risipit din aer.

— L-am informat pe Ben despre mica problemă pe care tocmai am avut-o, a rostit Horton. În mod evident, mai sunt multe de discutat.

Treven a arătat spre casă.

— Sunteți bine-veniți să intrați. Nu prea am musafiri, dar în frigider mai e ceva bere.

— Mi-ar fi plăcut așa ceva, a spus Horton, și în orice alte circumstanțe ți-aș fi acceptat ospitalitatea fără să clipesc. Acum însă nu cred că ai vrea să fii văzut în tovărășia noastră. Tocmai de aceea am decis să nu-ți telefonăm și să nu lăsăm niciun fel de urme electronice. Poate că am putea ieși totuși la o plimbare.

— Rain și Hort pot sta în față, a rostit Larison, anticipând obiecția. Noi doi putem sta în spate și să ne privim bănuitori.

Treven n-a răspuns.

— Fiule, a continuat Horton, eu sunt convins că tu n-ai avut nicio legătură cu cele întâmplate cu puțin timp în urmă la casa mea. Și nici nu doresc să te pun într-o poziție inconfortabilă. Doar că șeful tău pare decis să mă vadă mort. Dacă ai vreo idee cum aș putea împiedica asta și mi-o poți împărtăși, ți-aș fi recunoscător.

Privirea lui Treven a trecut de la el la Larison, apoi la mine. După o secundă, a încuviințat din cap. Am suit toți în mașină, cu Treven și Larison așteptându-ne pe mine și pe Horton să ne instalăm, după care s-au așezat simultan.

— La câteva minute după ieșirea din orășel este o bisericuță baptistă, a spus Treven. În afara șoselei, cu parcarea în spate și fără videocamere. Va fi pustie la ora asta. Putem sta de vorbă acolo.

I-am urmat indicațiile și peste cinci minute stăteam la o masă pentru picnic în spatele bisericii respective; noaptea era liniștită, cu excepția

greierilor care scârțâiau în pădurea din jur, și singura sursă de iluminare era un bec ce proiecta umbre lungi de la intrarea prin spate a bisericii, la vreo cincisprezece metri depărtare. Aerul nopții era umed și se făcuse destul de rece pentru ca respirația să ni se transforme în aburi.

Am vorbit pe rând, informându-l pe Treven despre cele întâmplate, ca și despre ipotezele noastre privind motivele atacului. Ceva din limbajul lui corporal, alături de faptul că n-a pus nicio întrebare, m-a făcut să simt că, deși se putea să nu fi avut nicio legătură cu atacul de la casa lui Horton, nu era dispus să ne ajute.

Briefingul a fost urmat de o tăcere tensionată și pentru câteva minute nu s-au auzit decât greierii din jur. În cele din urmă, Treven a rostit:

— În regulă, dar ce legătură au toate astea cu mine?

„Mda”, mi-am spus. „Detest să am dreptate”.

Horton s-a uitat la el.

— Tu m-ai căutat. Tu m-ai rugat să-ți fac un serviciu și să-l pun pe șeful tău în legătură cu Rain.

Treven a clătinat din cap.

— N-a fost un serviciu. Îmi erai dator.

— Spune-i cum vrei, a continuat Horton. Eu am făcut ce m-ai rugat. Iar ceva mai devreme în seara asta, casa mi-a fost distrusă de rachete aer-sol, iar eu și ei doi am fost aproape de moarte.

— Repet, a spus Treven, ce legătură au toate astea cu mine?

Larison îl privea sfredelitor. „Nu duce mâna la armă”, am gândit. „N-o face!”

Însă dacă avea s-o facă, n-aveam cum să-l opresc.

— Poate că n-are legătură cu tine, am intervenit, mai degrabă ca să risipesc liniștea amenințătoare. Cel puțin, nu în mod direct. Dar care-i miza aici? Ce se-ntâmplă de fapt? Nu-i pentru țară și rege. Nu-i geopolitică, nici securitate națională sau altceva de felul ăsta. Este o rețea de pornografie

infantilă care există în Serviciul Secret. Și este vorba de acoperirea activităților ei.

Treven a ridicat din umeri.

— Nu știți asta – e doar o speculație.

— Dacă ai o teorie mai convingătoare, am replicat, mi-ar plăcea s-o aud.

El a clătinat din cap.

— M-aș putea gândi la ceva, dacă ar avea cea mai mică legătură cu mine.

— Și avionul? a întrebat Larison.

Treven a întors capul spre el.

— În primul rând, s-a anunțat c-a fost ISIS.

Larison a scuturat dezgustat din cap.

— Haide, nici chiar tu nu ești atât de prost ca să crezi comunicatul ăla de rahat!

Treven a început să râdă.

— Ți se pare stupid să crezi că ISIS vrea să doboare avioane americane?

Larison s-a încruntat.

— Mi se pare stupid să ai o credință oarbă în comunicate guvernamentale lipsite de dovezi. Mai ales când politicienii le potrivesc în avantajul lor. L-ai auzit pe candidatul ăla de trombonist-șef, senatorul Barkley? A călărit varianta ISIS până și-a dat duhul și drept urmare popularitatea i-a crescut cu cinci procente în sondaje.

— Simplul fapt că un politician beneficiază, a început Treven, nu-nseamnă că…

Larison l-a întrerupt.

— Ce Dumnezeu, Treven, tu ai avut de-a face cu oamenii ăștia! Știi bine că ei utilizează drapele false – chiar tu ai fost într-o acțiune de felul ăla, ca și mine. Dar acum ei spun ceva și tu crezi dintr-odată că e adevărul? De ce? Vorbesc foarte serios, tu știi cum stă treaba de fapt, atunci „de ce”? Pe cine-ncerci să protejezi?

Până și în semiîntuneric am văzut că Treven s-a întunecat la față.

— Pe mine, a răspuns el. Nu reacționa ca și cum ar fi un concept străin pentru tine. Și nu pretinde

că tu însuți ai fost vreodată motivat de altceva.

Larison clătină iar din cap, de data asta dezgustat.

— Iisuse, când te-ai transformat într-un struț cu capul băgat în nisip?

Treven s-a aplecat puțin spre el.

— În același timp în care tu te-ai transformat în Cavalerul Dreptății. Și nu-mi spune mie că sunt prost, fiindcă asta-i chiar o glumă bună, venind din partea ta.

Larison a mijit ochii. M-am gândit la felul cum Dox dezamorsase în mod miraculos tensiunea ultima dată când lucraserăm toți împreună, parodiind o interpretare a lui Cleavon Little. Eu însă nu aveam nimic din genul lui de umor exagerat.

— Nu știu cum stă treaba cu voi, am rostit, și de data asta nu încercam să rup tăcerea, ci să pun capăt unui tipar de comportament. Vorbind însă strict în numele meu, da, salvarea copiilor din școala aia… a însemnat ceva pentru mine. Treven, spune-mi că nu te simți niciodată deranjat de prețul ăla. Sau că nu-ți dorești să fi existat vreun fel în care să poți compensa.

El a privit cu atenție pădurea, după care a spus:

— Poate că așa-i, dar cel puțin nu scâncesc.

Am scuturat din cap, stăpânindu-mi impulsul de a răspunde caustic.

— În tot cazul, te pricepi să pui bețe în roate oricui încearcă să te ajute.

Treven a izbucnit în râs.

— Ah, despre asta era vorba?

— Nu, am zis, asta-i doar conex. Dar în același timp inevitabil, pentru că, dacă negi că lucrezi pentru o organizație ce detonează avioane ca să protejeze niște nenorociți care abuzează de copii, asta te va roade până la urmă.

— Dă-mi voie să-ți explic ceva, a zis Treven. Eu sunt mulțumit de ceea ce fac la OGE. Îmi place munca de acolo, îmi place câștigul și-mi place cum

arată viitorul. Și, fără supărare, dar n-am de gând să periclitez toate astea pentru că doi terminați cu care s-a-ntâmplat să lucrez acum multă vreme cred c-ar fi bine pentru sufletul meu.

L-a privit după aceea pe Horton.

— Hort, tu-mi ești dator. Mult! Iar tot ce am cerut la schimb a fost să dai două telefoane. Și le-ai dat. Așa că, grozav, suntem chit! Indiferent ce a mers prost în tranzacția ta, n-a fost vina mea și nu-i problema mea. De aceea, mulțumesc pentru vizită, dar mi s-a făcut frig.

Larison îl privea cu atenție. Iritarea îi dispăruse de pe față, înlocuită de o inexpresivitate stranie. Îmi puteam imagina ce gândea: „Dacă nu ești cu noi, atunci ești împotriva noastră”. Și-mi puteam imagina și finalul spre care trebuie să-l fi dus deja firul acela logic.

Oricât de formidabil ar fi fost Larison, tocmai aceea era unica lui slăbiciune: puteai percepe pericolul pe care-l radia. Dacă eu aș fi decis să-l ucid pe Treven, comportamentul nu mi s-ar fi schimbat absolut deloc. Aș fi continuat să-ncerc să-l conving până în clipa când l-aș fi omorât. Însă când Larison lua o decizie, dacă nu cumva te ataca pe nevăzute din flanc, ai fi dispus de posibilitatea de a-i cunoaște intenția înainte să acționeze propriu-zis. Pentru majoritatea oamenilor n-ar fi fost suficient să-și dea seama, însă în cazul lui Treven situația putea sta altfel.

Ceea ce însemna că întâlnirea noastră de la biserică era pe punctul de a deveni violentă.

Probabil că și Horton a simțit asta, fiindcă a rostit:

— John are dreptate, fiule. Și, cu tot respectul față de Daniel, tu nu ești deloc prost. Ești totuși cel mai tânăr din grup. Mă întristează să te văd decis să repeți greșelile unora ca mine, care au fost realmente proști, dar acum au înțeles adevărul.

S-a ridicat și a adăugat:

— Știu că vrei să crezi că toată chestia asta n-are nicio legătură cu tine. Acum câteva ore și eu îmi spuneam la fel. După care a apărut un elicopter și mi-a transformat casa într-o ruină. Și atunci – ce vei face dacă chestia asta, indiferent ce o fi ea, se-ntoarce și te mușcă de fund, așa cum se pare c-a făcut cu toți cei care au atins-o? Să știi că eu tot îți voi apăra spatele, chiar dacă în seara asta tu nu l-ai apărat pe al meu.

Ne-am ridicat toți… fără grabă și cu mâinile în față. Am fost ușurat să văd că toți păreau să respecte bunele maniere, în ciuda schimburilor dure de cuvinte.

Horton, Larison și cu mine am pornit spre mașină.

— Nu vii? l-am întrebat pe Treven.

— O să mă-ntorc pe jos, a răspuns el. Așa vor fi mai puține șanse de a fi observați împreună.

Era o observație rezonabilă. În același timp însă mi s-a părut secundară pe lângă cea care făcuse ca pe chipul lui Larison să se întipărească inexpresivitatea aceea plată.

Noi trei ne-am răsfirat în evantai când am pornit spre mașină. Pășeam oarecum bizar, nedorind să ne întoarcem cu spatele la Treven.

Am urcat. Treven ne-a privit tot timpul, la fel cum îl priveam și noi.

— Hei! ne-a strigat, când am pornit motorul.

M-am uitat la el.

— Dacă vreunul dintre voi reapare în viața mea, voi presupune că n-a făcut-o ca să mai stăm iarăși de vorbă. Pentru că nu mai avem despre ce vorbi.

Larison a dat să răspundă ceva, probabil lipsit de diplomație, însă Horton i-a luat-o înainte.

— Nu uita ce ți-am zis, fiule. Dacă ai nevoie de mine, nu te simți prea mândru să mă apelezi.

Capitolul 19

LIVIA

În dimineața de după atac, Livia și șefa ei plecară din locuința lui Strangeland pentru a se întâlni cu Charmaine Best, șefa poliției din Seattle.

Livia era agitată. Abia dacă dormise, ceea ce nu era mare surpriză. Nu fusese însă vorba doar despre efectele atacului. Somnul în locuința locotenentului, ceva ce ar fi fost straniu în orice circumstanțe, căpătase dimensiunile suprarealului ținând seama de faptul că motivul era posibilitatea altei tentative de asasinat, dacă Livia ar fi încercat să plece acasă.

Făcuse cunoștință cu partenera lui Strangeland – Mia, chirurg traumatolog în sistemul medical din University of Washington. Fusese interesant să vadă un crâmpei din viața personală a lui Strangeland și Mia fusese destul de binevoitoare, însă se pregătea deja să plece la muncă atunci când sosiseră ele, așa că întâlnirea fusese pe fugă și stângace. Locuința lor era frumoasă – o căsuță în Crown Hill, multe cărți și LP-uri de vinil, și o atmosferă de cămin pe care Livia n-ar fi asociat-o cu locotenentul. De fapt, probabil că știa despre Strangeland la fel de puține pe cât știa șefa ei despre ea.

De aceea se întinsese pentru câteva ore pe patul din camera pentru oaspeți, derulând întruna atacul prin minte și străduindu-se să-și alunge temerile despre ce se putea întâmpla dacă ancheta mergea prost, sau ce s-ar putea descoperi despre ea chiar dacă ancheta ar fi mers bine, și cine dracu' putea fi pe urmele ei, și dacă într-adevăr prăbușiseră un avion ca parte dintr-o mușamalizare, și cum ar fi trebuit ea să procedeze. Până ce, într-un final, cedase și făcuse ceea ce-și dăduse seama mai devreme că ar fi trebuit să facă, și anume să ceară ajutorul lui Carl. În mod ciudat, după ce terminaseră de vorbit, se simțise mult mai bine și adormise imediat.

Iar după douăzeci de minute, Strangeland bătuse la ușă, fiindcă aveau audientă la șefa mare și trebuiau să plece.

Livia n-o întâlnise niciodată pe șefa mare, dar, desigur, știa despre ea – era primul șef de culoare al Departamentului de Poliție Seattle, cu vechime de douăzeci și șase de ani în forțele de ordine, respectată de toți, de jos până sus. Avea reputația unei femei care-și apăra oamenii, chiar și în fața înțelegerilor extrajudiciare cu Departamentul de Justiție sau în fața distorsionărilor și criticilor din mass-media. Ceea ce era oarecum liniștitor în circumstanțele actuale. Însă toate erau doar reputație, nu existau garanții.

Ea o întrebase pe Strangeland la ce să se aștepte și locotenentul răspunsese enigmatic, într-un fel care n-o caracteriza.

— O să-ți placă de ea, îi spusese, dar n-o lăsa să te aburească. Mai ții minte zicala aia veche: „Nu te-ncrede în nimeni de peste treizeci de ani”?

Livia aprobase din cap.

— Ei bine, adăugase Strangeland, haide să zic doar că toți șefii sunt trecuți de treizeci de ani.

Best se ridică imediat dinapoia biroului când asistenta ei le introduse pe Livia și Strangeland. Livia fu impresionată de gestul acela; nu recursese la jocurile de putere de felul „eu nu trebuie să mă ridic pentru tine” ce abundau în majoritatea birocrațiilor. Ba chiar, Best se apropie și o îmbrățișă pe Strangeland, spunând:

— Mă bucur să te văd, Donna, mulțumesc că ai venit.

Lăsa impresia că era o întâlnire ce avea loc în altă parte, nu că ar fi fost o audiență în biroul șefului poliției. După aceea se întoarse și-i întinse mâna Liviei:

— Detectiv Lone, sunt onorată să te întâlnesc. Am auzit despre tine numai lucruri excepționale.

— Mulțumesc, șefa, răspunse Livia simțindu-se nelalocul ei în mijlocul fotografiilor de pe pereți

care o arătau pe Best alături de primar, de guvernator și de diverse alte VIP-uri, ca și al panoramelor orașului și golfului Elliott din depărtare.

— Te rog, spune-mi Charmaine. Arătă spre o sofa și scaune din colțul încăperii. Haideți să ne așezăm acolo. Doriți ceva? Cafea?

Strangeland, care, din câte știa Livia, nu refuzase în viața ei o cafea, spuse:

— O cafea ar fi excelentă. Apreciez.

— Eu nu vreau decât un pahar cu apă, o rugă Livia, gândindu-se că era mai bine să accepte o formă de ospitalitate, dar simțindu-se în același timp destul de tensionată. Mulțumesc!

— Lloyd, strigă Best, poți să ne aduci cafea și o carafă cu apă? Mersi! O privi apoi pe Livia. Cum te simți?

Grija și empatia femeii le aminteau pe ale lui Strangeland. Diferența era, Livia o știa prea bine, că în cazul lui Strangeland sentimentele acelea fuseseră autentice. În cazul lui Best, care trebuia să fie un fel de politician pentru a ajunge acolo unde se găsea, orice era posibil.

— Sunt bine, mulțumesc.

— Nu, Livia. Cum te simți?

Best știa cu adevărat cum să proiecteze empatie. Probabil că fusese un anchetator excelent. Ceea ce, în momentul acela, nu era chiar liniștitor.

— Încă… procesez, spuse Livia.

Best încuviință din cap.

— Bineînțeles. Asta va dura o vreme. Acum vreo douăzeci de ani, am fost implicată în ceva similar. O situație perfect clară – am răspuns la foc după un filtru rutier „de rutină”. Un bărbat pe nume Elbert Tidbury, pe numele căruia s-a dovedit că exista mandat de reținere. Mi-a fost totuși imposibil să nu fiu neliniștită până n-am fost reabilitată. Iar asta se întâmpla cu mult înaintea înțelegerilor extrajudiciare cu Departamentul de Justiție. Însă detectivul Phelps este unul dintre cei

mai buni: metodic, obiectiv și foarte inteligent. Exact genul de polițist pe care ți l-ai dori ca să-ți rezolve cazul și să disipeze orice suspiciuni.

Livia încuviință din cap. Dacă Best auzise ceva preliminar din partea lui Phelps, își ținea atuurile bine ascunse.

Lloyd apăru cu o tavă cu băuturi, o așeză pe masă și ieși, închizând ușa după ea. Best indică sofaua:

— Vă rog!

Se așezară și Best îi turnă cafea lui Strangeland. N-o întrebă dacă dorea frișcă sau zahăr – în mod evident, o cunoștea bine. Ceea ce nu făcu decât să crească disconfortul Liviei față de terenul nefamiliar. Cele două superioare se cunoșteau reciproc, aveau un trecut comun, pe când Livia se confrunta pentru prima dată cu toate problemele astea. Și cu toate că stilul grijuliu al lui Best nu părea tocmai o mască, îndărătul lui trebuia să existe un grad de calculare. În societate, grija acordată oamenilor pentru a se simți destinși era un semn de amabilitate. Când se recurgea la ea într-o cameră de interogatoriu, avea scopul de a-l încuraja pe suspect să devină mai deschis.

— Și acum, spuse Best, după ce umplu cele două pahare cu apă, spune-mi mai multe despre ce s-a întâmplat cu operațiunea ta Child's Play. Și despre ce ți-a spus agenta Smith înainte de a se îmbarca în cursa aceea nefericită.

Livia îi povesti totul. După ce termină, Best rămase tăcută.

— Charmaine, rosti Strangeland, aici e ceva putred.

Cealaltă aprobă din cap.

— Sunt de acord.

Strangeland își puse cafeaua pe masă.

— Vreau să zic: este posibil ca FBI-ul să stopeze o operațiune comună – care avea loc chiar aici în Seattle, cu un polițist de la DPS –, fără să vorbească mai întâi cu tine? Și așa ar fi un rahat

serios. Dar ca doi asasini s-o atace pe Livia, iar avionul să se prăbușească după câteva ore? Ceva e al dracului de strâmb aici, fără supărare.

— Din nou, sunt de acord.

— Bun. Mulțumesc. Acum – ce facem noi în privința asta?

Livia se uită la Strangeland, care era cam insistentă și, fiind îngrijorată pentru Livia, părea să uite că vorbea cu șefa poliției, nu cu unul dintre subalternii ei.

Best nu părea totuși deranjată de tonul acela.

— L-am sunat deja pe J.J. Arrington, șeful Diviziei de Investigații Criminalistice a FBI-ului. În calitate de șefă a CVIC, agenta Smith îi raporta direct.

Strangeland încuviință din cap.

— Dar șeful Grupului operativ internațional al CVIC? Ei ar fi trebuit să lucreze cu Smith pentru a stabili legătura cu omologii din străinătate. Operațiunea Child's Play implica multiple jurisdicții străine. Smith nu era singura din CVIC care ar fi putut face oarece lumină.

Best își țuguie buzele, un prim indiciu a ceea ce Livia interpretă drept iritare.

— Înțeleg ce simți, dar pentru a obține cooperarea FBI-ului nu trebuie să-l ocolești pe cel aflat la conducere. De aceea am început cu Arrington.

— Bun, în regulă, dar până atunci Livia se găsește în pericol.

Best aprobă din cap.

— Tocmai de aceea voi repartiza doi agenți SWAT[17] care s-o protejeze non-stop până vom stabili cu cine au avut legături atacatorii – dacă au avut legături cu cineva.

Pentru o clipă, Liviei i se păru că vede pe fața lui Strangeland o licărire – disconfort? suspiciune? – care dispăru iute. Sau poate fusese doar imaginația ei, fiindcă, deși era ușurată s-o audă pe Best descriindu-i pe cei doi ca „atacatori", detesta

ideea de a fi urmărită de doi oameni din SWAT. Nu dorea să fie urmărită. Nu dorea să fie văzută.

Strangeland se uită la Livia ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Să nu cumva să-ncerci să spui „nu”, rosti ea.

Best își arcui sprâncenele.

— Este posibil așa ceva?

Strangeland clătină din cap.

— Nu, nu este. Uneori detectivului Lone îi vine greu să primească ajutor din partea oamenilor care țin la ea. Am înregistrat totuși progrese în privința asta.

Livia nu spuse nimic, știind că nu era o bătălie pe care s-o poată câștiga. Și că ducerea bătăliei în sine ar fi părut ciudată. Ce polițist aflat în poziția ei n-ar fi dorit un grad de protecție, cel puțin până se aflau mai multe?

Ea însă avea senzația că drumul real pentru rezolvarea situației, indiferent care ar fi fost aceasta, îi includea pe Little, pe care și pe prietenul pe care-l amintise el, pe Kanezaki și orice alte contacte aveau ei. Dacă urma să aibă în cârcă doi tipi din SWAT, nu avea să ușureze deloc utilizarea acelor căi.

— Ce altceva aș mai putea face? întrebă Best, și Livia trebui să admită că reputația ei pentru susținerea subalternilor părea pe deplin meritată.

— M-am gândit la asta, spuse Strangeland. Și la ce putem noi deduce despre motivul pentru care a fost atacată Livia. Explicația cea mai plauzibilă pare a fi că cineva dorește să împiedice un scandal de mari proporții despre o rețea de pornografie infantilă care operează în interiorul Serviciului Secret. Cred că modul cuvenit pentru a dezamorsa motivul respectiv este de a divulga totul în public.

Best păstra o expresie neutră.

— Nu înțeleg.

— Mă gândesc că ați putea ține o conferință de presă, fie tu, fie chiar primarul, anunțând la ce lucra Livia și ce a descoperit ea, și că cei doi

angajați ai FBI-ului cu care era asociată se aflau în avionul respectiv. Și că noi credem că toate astea sunt conectate laolaltă. În felul acesta, le va fi greu să mai acționeze împotriva Liviei. Pentru că orice i se va întâmpla ei va fi o dovadă a justeței acuzațiilor. Va cauza multă presiune. Atacatorii vor vedea că au ratat ocazia respectivă și vor bate în retragere.

Best încuviință încetișor din cap, de parcă s-ar fi gândit la idee, dar Livia simți că de fapt se gândea cum să-și formuleze refuzul.

— Este o idee interesantă, spuse ea după un moment, dar îți poți imagina care va fi reacția, dacă vom acuza public Serviciul Secret – Departamentul pentru Securitate Internă, pentru Dumnezeu! – nu doar că a încercat să asasineze o polițistă din Seattle, ci și că a doborât un avion american, totul pentru a camufla o rețea de pornografie infantilă în care noi suspectăm, dar nu putem deocamdată nici pe departe dovedi, că ar fi implicat Serviciul Secret?

— Bineînțeles că-mi pot imagina, răspunse Strangeland. Dar…

— Iar acesta nu-i decât costul garantat. Să-l lăsăm însă deoparte și să analizăm beneficiul potențial. Nu putem fi siguri că publicitatea îi va determina pe atentatori să bată în retragere. Chiar dacă nu-i decât o coincidență – și nu știm asta – creșterea mizei i-ar putea face să dorească încă și mai mult s-o reducă pe Livia la tăcere. S-ar putea ca ei să se gândească acum că, dacă nu mai există hackerul angajat prin contract – care, din câte mi-ați explicat, era poziționat ideal pentru a face o legătură între Child's Play și Serviciul Secret – și dacă nimeni nu pune prea multe întrebări, nu mai merită să organizeze alt atac împotriva Liviei.

Strangeland încuviință scurt din cap.

— Da, însă ei nu știu…

— Exact asta spun și eu. Ei nu știu cât de multe i-a spus hackerul Liviei, care este nivelul de

amenințare pe care-l reprezintă ea. Dacă Livia devine un punct focal de investigare, s-ar putea răzgândi. Iar noi am fi cei care au cauzat asta.

Livia nu era neapărat de acord cu punctul acela de vedere, totuși aprecia orice soluție care ar fi ținut-o departe de posturile de știri.

Strangeland nu mai spuse nimic. Livia simți că locotenentul știa că pierduse și se chinuia cu imboldul de a continua totuși lupta.

Best se întinse și-și puse mâna peste a lui Strangeland.

— Donna, am cea mai mare recunoștință și foarte mult respect pentru devotamentul pe care-l ai față de oamenii tăi. Pentru dorința ta de a găsi o modalitate să-ți protejezi detectivul. Însă modul cel mai bun de a proceda nu este organizarea unei conferințe de presă. Și niciun telefon anonim către vreun reporter înțelegător dintre cei pe care, crede-mă, îi cunosc personal. Nicio agenție de știri de nicăieri nu ar difuza o știre cu surse atât de firave ca ale noastre și nimeni n-ar băga-o în seamă.

Avertismentul nu fusese chiar așa de subtil: „Dacă vă gândiți cumva să mă ocoliți în privința asta, nu-ncercați! O să știu că ați fost voi”.

Strangeland încuviință din cap. Livia văzu că nu băuse nici jumătate din cafea. Era unul dintre semnele cele mai evidente pe care și le putea imagina despre profunzimea tulburării ei vizavi de situație.

— Știu că nu-i ceea ce doriți, urmă Best, însă ancheta detectivului Phelps, investigațiile mele în cadrul FBI-ului – pe care le voi adânci dacă va fi necesar – și, mai presus ca orice, protecția SWAT sunt, după părerea mea, modul corect în care trebuie procedat.

Livia știu că se terminase. Iar pentru eventualitatea în care Strangeland n-o știa, adăugă repede:

— Mulțumesc, șef… Charmaine. Apreciez cu adevărat tot ce faci.

Best se ridică și Livia o imită. Simți că va urma o îmbrățișare și se sili să nu se tragă înapoi. În forțele de ordine mai erau și alți adepți ai îmbrățișărilor și, cu toate că momentul de contact fizic nu-i plăcea deloc, dobândise experiență în a-și camufla reticența.

Însă poate că Best știa ceva, deoarece îmbrățișarea fu notabil de scurtă. Strangeland se ridică și fu, de asemenea, îmbrățișată. Cumva însă îmbrățișarea părea lipsită de căldura celei de la întâmpinare.

Șefa de poliție le conduse la ușa cabinetului ei. Dar, la fel ca îmbrățișările, gestul acela de politețe îi păru Liviei diferit acum. Mai puțin natural. Mai degrabă un rol.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, Donna, spuse Best când ajunseră la ușă, vreau să iei imediat legătura cu mine. Asta-i valabil și pentru tine, Livia. Indiferent dacă o faci prin intermediul locotenentului tău sau direct. Știi cum să dai de mine.

Amândouă îi mulțumiră și porniră spre lift. După ce rămaseră singure, Livia spuse:

— Mersi, șefa. Ai încercat.

Strangeland clătină din cap.

— Nu-mi place chestia asta.

— A avut dreptate, zise Livia. Șefa mare, primarul… ei sunt politicieni. N-o să acuze public Serviciul Secret pentru c-a acoperit o rețea de pornografie infantilă. N-o vor face în niciun caz fără mult mai multe dovezi decât avem noi.

Intrară în cabina liftului. Strangeland apăsă butonul de închidere a ușilor, dar nu și pe cel de coborâre. În mod evident, dorea ca ele două să beneficieze de câteva clipe de intimitate.

Ușa cabinei se închise. Erau singure înăuntru. Strangeland se uită la Livia.

— Care sunt șansele să poți obține dovezile respective?

Livia nu știa unde voia să ajungă.

— Te referi la… Little?

— Da, la Little. Ai aflat ceva?

— Nu încă.

— Aha. M-am întrebat dacă cu el ai vorbit azi-dimineață. În camera de oaspeți.

La naiba! Atunci vorbise cu Carl. Oare locotenentul auzise discuția? Livia observase că ușile casei nu erau masive, ci din tăblii subțiri, și avusese grijă să vorbească încet.

— N-am auzit ce spuneai, continuă Strangeland, și nici n-am tras cu urechea. Pereții casei sunt atât de subțiri, încât Mia și cu mine purtăm căști dacă vreuna se uită la televizor și cealaltă încearcă să doarmă. Dar te-am auzit vorbind și tonul tău părea mai aparte. Era cineva care ar putea ajuta? Nu te-ntreb nimic altceva.

Livia șovăi, apoi zise:

— Da, cred că-i cineva care ar putea ajuta. Cel puțin, va-ncerca s-o facă.

— Bun. Zi-mi acum ce aș putea *eu* să fac?

Livia nu înțelegea ce voia să spună.

— Ai făcut deja.

— Nu mi-a plăcut cum s-a derulat întâlnirea cu șefa mare. Da, motivele ei pentru a păstra discreție în jurul evenimentelor erau justificabile, dar dacă pui totul cap la cap, rezultă de fapt că ea își proteja scaunul. Apelează la canalele FBI-ului. Nu face public nimic, nici măcar o scurgere anonimă – ceva ce s-ar putea face foarte ușor, ținând seama de contactele pe care le are. Iar tipii ăia din SWAT ar putea fi și băgători de seamă, nu doar bodyguarzi. Dacă vei avea nevoie de spațiu de manevră, cum vei proceda când ei te vor supraveghea non-stop?

— Am crezut că tu ești de acord cu prezența lor. Ai spus că…

— Am spus ceea ce trebuia, pentru ca șefa mare să simtă că a câștigat. Dacă băteam în retragere prea repede, i-aș fi trezit bănuieli. De fapt, nu vreau să te urmărească zi și noapte doi informatori

care să-i raporteze ei, ci vreau să fii în siguranță. Dacă pentru asta va trebui să dispari o vreme, așa cum ai procedat în Bangkok anul trecut, atunci vreau s-o faci. Oricum, ești suspendată administrativ. Phelps pare decis să-și încheie rapid ancheta, dar dacă va fi nevoie, îl pot determina s-o tărăgăneze. Să-ți câștige nițel timp.

Livia clătină din cap, simțindu-se complet zăpăcită. Bangkok? Cât de multe știa șefa ei? Sau cât suspecta?

— Șefa… nu-s sigură de ce-mi spui toate astea.

Strangeland apăsă butonul pentru etajul lor și cabina se puse în mișcare.

— Iisuse, Livia, chiar trebuie să-ți silabisesc? Nu cred că ești în siguranță aici. Cred că ai o țintă desenată pe spate, iar vreo doi tipi din SWAT ar putea îngreuna ajungerea la tine, dar nici ei n-o vor opri complet. Cel puțin, nu pentru totdeauna. Cred c-ar trebui să pleci din oraș. Aș zice să stai deoparte, însă nu-i stilul tău și nu va rezolva problema. Ce vreau, ce cred că ai tu nevoie, este să lucrezi la cazul ăsta. Și să-l rezolvi ca să-l facem dracului public!

Capitolul 20

BEN

Ben așteptă până ce nu mai văzu stopurile mașinii, apoi porni prin pădure, paralel cu șoseaua. Nu credea că Hort sau Rain s-ar fi întors după el, însă nenorocitul ăla de Larison era capabil de orice.

După cinci sute de metri, traversă șoseaua tăcută și intră în pădurea de pe partea opusă. Era greu să nu și-l imagineze pe Larison încercând să-i convingă pe Hort și Rain. Apoi pe Larison

coborând din mașină și ghemuindu-se în șanțul de scurgere din lungul drumului…

Înaintă cu ușurință printre copaci, afundându-se în pădure, pășind încet și oprindu-se frecvent ca să privească și să asculte. Acțiunile de război în junglă fuseseră în majoritate exerciții de instruire, pentru că experiența lui reală era aproape integral urbană. Totuși instruirea aceea fusese dură și intensă, iar bezna nopții în pădure era liniștitoare.

„Dar dacă ei au echipamente pentru vedere pe timp de noapte?”

Brusc, relaxarea îi dispăru.

„Nu, n-au așa ceva. Din câte ți-au spus, au plecat în grabă din casa lui Hort, în mașina închiriată de Rain și Larison. N-au avut timp să-și ia echipamente și nici nu intenționau să te ucidă. Ești bine”.

Da. Era bine. Numai Larison era de vină. Individul ăla îl neliniștea de fiecare dată.

După aproape două ore, ajunse într-un punct de la marginea orașului, de unde își putea zări casa. Se așeză cu spatele rezemat de rambleu și privi. Probabil că era inutil, însă dorea să beneficieze de ocazia asta pentru a mai evalua puțin lucrurile, pentru cazul în care ei deciseseră să nu-l atace pe șosea, ci în locul unde știau că va ajunge în cele din urmă.

Acum când nu mai trebuia să se gândească la tactica deplasării, își dădu seama cât îl iritase faptul că păcălicii ăștia chiar crezuseră că el avea să-i ajute. Și ce problemă potențială creaseră ei pur și simplu prin faptul că-l întrebaseră.

Adevărul era că el detesta treaba pe care o făcea la OGE, dar după „neînțelegerea” legată de atacurile sub drapel fals din toată țara ce avuseseră loc cu câțiva ani în urmă, ce era să facă? Da, totul fusese limpezit ulterior, așa că, cel puțin, nimeni nu încerca să-l omoare sau să-l bage la închisoare pentru cele făcute, dar scandalul și incertitudinea dăinuiseră suficient pentru ca el să nu mai fie un

activ strict secret. Terminase cu activitățile de susținere pentru serviciile de informații ale armatei sau, mai precis, ei terminaseră cu Treven. Asta îl duruse – realmente îl duruse –, dar trebuise s-o accepte. De acum nu mai făcea parte din elită, nu mai era un ins din interior, iar situația asta n-avea să se mai schimbe vreodată.

Și care ar fi fost celelalte opțiuni pentru el? Viața lui personală era de rahat. O fostă soție care nu dorea să mai aibă absolut nimic de-a face cu el – care, de altfel, îi și spusese fiicei lor că tatăl ei era noul bărbat din casa lor. Un frate, Alex; de acord, de acum ei doi nu se mai urau reciproc, dar nici nu prea aveau ceva în comun, iar în puținele ocazii când încercaseră să reia legătura după ce Ben îl ajutase, revederea fusese stingheritoare. Părinții lor muriseră de mult, iar sora lor, Katie, care-i ținuse pe toți împreună, dispăruse de încă și mai multă vreme.

Ben se pricepuse în viața lui doar să alerge și să tragă cu arma. Și dacă nu mai putuse continua în ASI[8], atunci s-ar fi putut alătura unei companii din sectorul privat. Iar OGE era cea mai bună dintre ele.

Cel puțin, în OGE era apreciat. Ei aveau oameni ce fuseseră în CIA, Delta, DEVGRU[9]… însă Treven era singurul care activase în ASI, așa că avea un plus de faimă, chiar printre indivizi destul de specializați. Deși se întreba dacă ceilalți nu suspectau cumva că era pătat. Le spusese că se angajase în sectorul privat pentru diurna mai bună, dar cine ar fi părăsit ASI doar pentru câțiva dolari în plus? Ben Treven în niciun caz.

După aceea Graham îl întrebase ce știa despre un tip pe nume John Rain, despre care se zvonea că lucrase cu Ben, contracarând operațiunile sub drapel fals. *Chestia aia cu asasinate ce păreau decese survenite în urma unor „cauze naturale” era adevărată*? întrebase Graham. *Sau totul nu era decât o legendă*?

Ben recunoscuse că lucraseră împreună. Și că, da, povestea cu „cauzele naturale” era adevărată. Graham fusese încântat. Îi spusese că avea ceva important pentru Rain și că ar fi însemnat mult dacă Ben i-ar fi putut pune în legătură. Mai spusese că era genul de misiune de care depindea viitorul companiei și că el voia ca Ben să facă parte din viitorul respectiv.

Dar, la dracu’, acum când se gândea la asta, asigurările lui Graham despre locul lui Ben în viitorul OGE păreau superficiale. Poate că el înghițise aburelile alea pentru că dorise atât de mult să creadă în ele. Pentru că, la naiba, ce alt fel de viitor îl aștepta?

Așadar, ce ar fi trebuit să facă acum? Să-i spună lui Graham că idioții ăștia îl vizitaseră? Să-i spună despre acuzațiile lor? Dacă n-o făcea, iar Graham afla oricum, atunci Ben ar fi apărut neloial.

Dar dacă acuzațiile erau reale, ar fi fost oare posibil ca, recunoscând că știa ceva, să se expună vreunui risc?

Era greu de știut ce să-nțeleagă din toate astea. Existau o sută de motive pentru care Graham sau altcineva să fi dorit să-i lichideze pe Hort, Larison și Rain. Nu trebuia neapărat să fie implicate avioane doborâte și rețele de pornografie infantilă.

Ben se gândi din nou la declarația lui Graham: „Tu ești viitorul acestei companii”. Dacă el crezuse asta pentru că dorise s-o creadă, era oare posibil să se autoamăgească în mod similar și în privința avionului și a celorlalte?

„Și ce dacă? Așa cum ai zis mai devreme, ce legătură au toate astea cu tine?”

Decise că trebuia să-i spună totul lui Graham. Să nu riște să fie prins ulterior că ascunsese ceva. „Da, au apărut la mine acasă. Mi-au spus că bla-bla-bla. I-am ascultat politicos și le-am spus s-o șteargă”.

Acesta era modul cel mai sigur în care să procedeze. Cel inteligent.

Și atunci de ce se simțea ca un rahat?

Capitolul 21

DOX

Dox trecu prin vama de pe aeroportul Sea-Tac purtând doar un rucsac și un zâmbet dezarmant. Cu numai douăzeci și patru de ore în urmă primise telefonul de la Labee. Imediat după aceea, făcuse rezervare online la o cursă, știind că era posibil să n-o prindă, își înghesuise câteva echipamente în rucsac, sărise pe Rebel și gonise ca un nebun spre Denpasar. Acționase în mod automat, în asemenea măsură încât abia mai ținea minte ce băgase în rucsac. Lenjerie intimă, evident. O pereche de blugi și niște tricouri. O jachetă din *fleece,* slavă cerului, pentru că, locuind în Bali, era cam greu să-ți imaginezi cât de frig putea fi în Seattle. Și, desigur, articolele esențiale, cele fără de care nu pleca de acasă – în cazul ăsta, credinciosul lui cuțit pliant Emerson Commander și micuțul și afurisitul Fred Perrin La Griffe pe care-l purta pe un șnur, ca rezervă. Imediat ce termină cu serviciul vamal și ieși în terminalul pentru sosiri, se duse într-o toaletă, unde prinse Commanderul în buzunarul din față al pantalonilor să-i cargo, iar pe cel La Griffe și-l atârnă de gât. Ar fi fost grozav să fi avut asupra lui și o armă de foc corespunzătoare, dar asta ar fi însemnat prea mult timp pierdut, hârțogăraie și verificări în cazul călătoriilor internaționale, așa că pentru moment trebuia să se mulțumească cu cele două obiecte ascuțite.

Din fericire, asta nu avea să dureze mult. După ce vorbise cu John și cu Larison de pe Narita, îl sunase pe Kanezaki și trecuse direct la subiect.

— Tom, spusese el diminutivul de la numele *nisei*[10]. Tomohisa al lui Kanezaki, scuză-mi stilul neobișnuit de a nu flecări vrute și nevrute, dar n-am la dispoziție mult timp. Peste vreo șaisprezece

ore voi ajunge în Seattle și am nevoie să mă aștepte un pachet. Ideal ar fi o pușcă Rangemaster .308 sau SR-25 cu lunetă, dar știi bine că pot fi flexibil. Principalul este că aș prefera să fie cu alimentare din magazie, nu prin acționarea închizătorului, și că n-am nevoie neapărat de ceva cu calibru mare, fiindcă totul e doar antipersonal și nu m-aștept să operez la distanțe mari.

La celălalt capăt al firului se făcu tăcere. Apoi Kanezaki spuse:

— Asta-i tot?

— *Amigo,* știi bine că-ți respect imboldul înnăscut de a reacționa ca și cum o rugăminte ar fi mult mai dificil de îndeplinit decât e de fapt, pentru a putea obține concesii la schimb. Ba chiar am învățat asta de la tine. Îți spun însă altceva – acum nu-i momentul. Ai înțeles? Este o chestiune personală și te rog ca prieten să m-ajuți fără obișnuitele rahaturi de negocieri. Poți să-mi obții ce am nevoie?

Altă tăcere.

— Am auzit și am înțeles. În același timp, îți spun direct că nu pot mișca genul ăsta de echipamente chiar așa de rapid. În tot cazul, nu pot pe plan intern și în niciun caz în șaisprezece ore. Există alt mod în care te pot ajuta?

Dox zâmbi în barbă. Vorbise serios când spusese că învățase din stilul de negociere al lui Kanezaki, iar unul dintre lucrurile pe care le deprinsese de-a lungul anilor fusese că dacă începeai cu o solicitare uriașă, aveai mai multe șanse să sfârșești prin a căpăta ceea ce sperai de fapt. Desigur, Dox n-ar fi obiectat față de o pușcă adevărată – în experiența lui, schimburile de focuri erau întotdeauna mai plăcute când erau conduse de la depărtare –, dar după cum își imagina lucrurile, credea că și ceva mai mic ar fi fost probabil perfect.

— Bine, spuse el. Mulțumesc pentru sinceritate și-mi pare rău că te expun. Bănuiesc că m-aș putea

descurca și cu un pistol.

— Uite ce-i, chiar și un pistol…

— Ah… exact despre reacția asta a ta vorbeam… totuși nu te învinovățesc, știu că nu-i decât un reflex, un obicei inconștient pe care eu însă te pot ajuta să-l controlezi.

— Nu este un obicei, ci-ți spun că…

— Tom, termină. Taci și ascultă-mă. Ți-am spus, te rog ca pe un prieten. Nu-i ceva ce să fac cu ușurință și nu m-aștept nici din partea ta să-l tratezi cu ușurință. Pentru că, dacă vreodată vei avea nevoie de ceva din partea mea ca prieten, îți promit că va fi răspunsul cel mai bun pe care l-ai visa. Și indiferent cine ar fi persoana cu care tu vei avea o problemă, ea nu va avea niciodată un dușman mai teribil. Ți-am zis, așadar, că sunt într-un necaz și tu ai spus că nu-mi poți face rost de o pușcă și eu am zis OK, nu-i nimic, m-aș putea descurca și cu un pistol. Dar dacă tu-mi spui acum că nu poți nici asta și-ncepi să mă aburești că sigur că da, vrei să m-ajuți și poate că mi-ai putea face rost de-o praștie sau de-o sarbacană sau mai știu eu ce, atunci mi-ai putea spune la fel de bine că eu am greșit fundamental crezând că suntem prieteni. *Comprendez*?

Altă pauză. Kanezaki rosti:

— Același model ca ultima dată e bine?

Ultima dată fusese un Wilson Combat Tactical Supergrade, pistolul favorit al lui Dox.

— Același model ca ultima dată ar fi mai mult decât bine. Plus încărcătoare suplimentare, muniție și un toc de centură. Îți mulțumesc, Tom. Nu am timp acum să discut condițiile, așa că deocamdată să zicem doar că-ți sunt dator.

— Nu-mi ești dator, suntem prieteni.

Dox râse, ușor surprins de cuvintele acelea.

— Ei bine, acum chiar mă simt ca un rahat.

— Nu, nu trebuie să te simți așa. Nu știu niciodată ce se-ntâmplă, până nu forțez nițel lucrurile. Dacă ai într-adevăr nevoie de astea, se

face. Pe de altă parte, am vorbit serios în privința puștii. Atât de repede, pur și simplu nu pot.

— Nu-ți mai face probleme. Te cred.

— Te pot ajuta și cu altceva?

— Așa sper. O să-ți spun ce știu eu despre situație, ceea ce, cunoscându-ți pasiunea pentru aventurile colegilor tăi din așa-zisa comunitate de informații, ar trebui să aibă o valoare pentru tine. În același timp, dacă ai idei, să știi că mi-ar putea fi de mare ajutor.

Din păcate, Kanezaki fusese sărac în idei, în mod necaracteristic. El îi cunoștea pe jucători – toți îi știau pe Graham și OGE și de fapt ar fi fost surprinzător dacă însuși Kanezaki n-ar fi apelat ocazional la serviciile lor. Dar partea cu implicarea Serviciului Secret continua să fie o cutie neagră. Cu toate acestea, când Dox îi spuse ce s-ar fi putut întâmpla în realitate cu Boeingul 737, el păruse stupefiat și Dox știa din experiență că reacția fusese autentică. Kanezaki îi asigură că va căuta să afle tot ce putea, iar asta însemna destul de mult, fiindcă atunci când își afunda nasul în pământ reușea de cele mai multe ori să descopere o trufă gustoasă.

Dox străbătu terminalul până găsi un telefon public. Aparatele continuau să fie disponibile în majoritatea aeroporturilor mari, dar în tot cazul erau o specie pe cale de dispariție în epoca omniprezentelor telefoane mobile. „Profită cât există”, cum se spune. El și Labee aveau să pună la punct ceva mai sigur, odată ce apărea ocazia de a vorbi față în față.

Gândul acela făcu să-i tresară puțin inima.

„Hei, te afli aici din motive întemeiate, nu?”

Se opri o clipă și privi prin terminal. Peste tot văzu oameni normali, cu problemele lor normale, grăbindu-se cu bagajele spre cine știe ce locuri.

De ce se afla el aici?

Știa că dorea s-o vadă pe Labee. Indiferent de circumstanțe, știa asta.

Dar chiar mai mult, dorea s-o protejeze. Dorea să omoare pe oricine ar fi fost pe urmele ei. Dorea ca ea să fie în siguranță. La dracu', mai mult decât doar în siguranță! Atât de fericită, împlinită și tihnită cât era cu putință.

Iar dacă Dox putea să facă ceva în privința asta, atunci n-avea să-l deranjeze nici chiar posibilitatea să n-o mai vadă niciodată.

Acum zâmbi, știind că era perfect adevărat. Dorea totuși pur și simplu s-o vadă. Adevărul unei afirmații nu anula adevărul celeilalte.

Pescui niște fise din buzunar și formă numărul. Două țârâituri, apoi:

— Alo?

— Labee, scumpo. Cred că n-o să obosesc niciodată să-ți aud glăsciorul minunat.

— Carl?

— Cine altul?

— Ești… ăsta-i un prefix de Seattle?

— Păi ți-am spus că vin.

— Știu, totuși…

— Și m-am temut că, dacă mai vorbim o dată, o să-ncerci să-mi faci vânt.

— Da, s-ar fi putut s-o fac.

Dox simți totuși că femeia zâmbea.

— Și tocmai de-aia am venit *pronto*. Ai trăit ca o fugară, așa cum am discutat?

— Da.

— Bun. Întâmplător însă, eu știu că asta-i mai dificil și mai obositor decât își dau seama oamenii obișnuiți, ba chiar mai mult decât își dau seama majoritatea polițiștilor afurisiți. De aceea mă gândeam c-aș putea fi de ajutor.

— Ai vorbit cu prietenul tău?

— Da. El crede că ar trebui să părăsești orașul și sunt de acord.

Urmă o pauză și Dox crezu că femeia va protesta. Labee spuse însă:

— Și eu cred la fel.

— Serios? Bun, asta-i excelent.

— Pari surprins.

— De ce aș fi surprins? Doar nu te-ai împotrivit vreodată când eu am sugerat ceva.

Ea râse. Numai puțin, dar cu Labee puțin însemna întotdeauna mult.

— Momentul e cam aiurea, pentru că am un caz important. Nu Child's Play, ci altceva. Și pur și simplu detest… detest să renunț la el. Dar până și locotenentul meu crede c-ar trebui să plec. De altfel, sunt suspendată administrativ, așa că bănuiesc c-o pot face.

— Eu sunt acum la aeroport. Ce-ar fi să vii încoace și să plecăm imediat?

Nu avea să fie prea încântat de conversația pe care urma s-o aibă cu Kanezaki: *Îmi pare rău că n-am mai apărut în Seattle pentru pistolul pe care te-ai chinuit atât să mi-l procuri, dar ai putea să-l redirecționezi spre Coasta de Est*? De asta se putea ocupa însă și mai târziu.

— Trebuie mai întâi să trec pe-acasă, să-mi iau niște lucruri.

— Exclus! „Acasă" este ultimul loc în care ar trebui să te duci.

— Știu, totuși sunt niște lucruri fără de care nu pot pur și simplu să călătoresc.

Dox bănuia că ea se referea la arme. Era pe punctul de a argumenta și de a-i spune că se vor ocupa de asta pe drum. Totuși n-ar fi fost o idee rea ca Labee să aibă pașaportul asupra ei. Și în plus…

— Fii atentă, spuse el. Ce ar fi să efectuez eu o recunoaștere mai întâi? Iar dacă locul e curat, te anunț, vii, îți iei lucrurile și am șters-o.

— Și dacă nu-i?

— Atunci o să fac eu curățenie. După care tu vii, îți iei lucrurile și am șters-o.

— Și după ce persoane te vei uita, mă rog?

— După cineva care să semene mult cu mine, deși probabil nu va fi nici la fel de arătos și nici la fel de competent. Principalul este că ei nu mă

cunosc și vor fi cu ochii-n patru după tine. Iar așa ceva e ușor de observat, chiar și de o primată antediluviană ca mine.

— Mi-am dat seama cam de mult că nu ești nici pe jumătate atât de antediluvian pe cât îți place să-i lași pe alții să creadă.

Lui Dox îi plăcu că ea cunoștea termenul. Lui îi plăcea să utilizeze cuvinte mai rare din dicționar, tocmai pentru a-i zăpăci pe oameni. Să le spună că participa la întâlnire fortuit, după care să râdă când ei își cereau scuze și-l asigurau că nu-l forțaseră defel. Încă nu găsise niciun cuvânt cu care să-l pună în încurcătură pe John, dar nici nu avea de gând să abandoneze încercarea.

Zâmbind larg, spuse:

— Ah, asta-i din cauză că tu ești polițistă. Un om obișnuit n-ar ști niciodată. Dar, hei, măcar tu știi că sunt o primată, antediluviană sau nu.

Femeia tăcu și Dox știu că se gândea la propunerea lui de a-i cerceta casa. Ideea era bună, așa că ezitarea ei trebuia să fi fost doar rezultatul încăpățânării înnăscute și al reticenței generale de a accepta ajutor, indiferent cât de logic sau de bine intenționat ar fi fost.

De aceea, fu plăcut surprins când ea zise simplu:

— Bine. Mai întâi mergi tu în recunoaștere.

Dox știa că Labee n-ar fi acceptat ajutor de la oricine, ceea ce-l făcu să se simtă străbătut de un val de recunoștință și duioșie. Alungă iute sentimentul acela. Trebuia să se focuseze.

— În regulă, spuse el. Cât de departe e locuința ta de aeroport?

— La vreo jumătate de oră.

— În Seattle?

— Da. În Georgetown. La sud de centru, la nord de aeroport.

— Perfect. Dă-mi adresa și fă-mi o descriere amănunțită a terenului din jur. Eu trebuie să ridic un cadou pe care mi l-a lăsat K., după care voi merge direct acolo și te sun imediat ce sunt sigur

că totul e satisfăcător. Tu să stai prin preajmă – dar nu prea aproape – și să fii pregătită să intri, să-ți iei lucrurile și să ieși îndată ce te anunț.

Capitolul 22

BEN

— Salut, Ben, spuse Oliver Graham, când ieși dinapoia biroului masiv, purtând cămașă apretată și cizme de cowboy. Intră! Curtis, ești amabil să ne aduci niște cafea proaspătă? Nu-i nici ora nouă și am terminat prima cană.

— Da, domnule, rosti Curtis.

Răspunsul scurt și prompt era condiționat, sau în tot cazul confortabil, pentru cineva despre care Ben știa că fusese pușcaș marin.

Treven intră în cameră. Era mobilată ca un fel de living: covor gros, fotolii masive tapițate cu piele, mahon peste tot, iar prin ferestrele din nord, înalte cât peretele, se vedea panorama crestelor verzi ale munților Catawba. Existau o mulțime de antichități scumpe, majoritatea datând din Războiul Civil, printre care o sabie Thomas Griswold de ofițer din cavaleria confederată, excelent întreținută, și o pușcă cu levier model Henry 1860. Singurul indiciu că locul făcea parte din sediul unei corporații și nu era un club îl constituia peretele pe lângă care musafirii trebuiau să treacă în drum spre fotolii și pe care era imposibil să nu observi zecile de fotografii înrămate ale lui Graham alături de prinți și potentați cu fețe recunoscătoare.

De fapt, nu numai cabinetul lui Graham avea tușa aceasta de club privat, ci toată clădirea. Anterior, ea făcuse parte dintr-o fermă de cai și Graham nu întreprinsese nimic pentru a-i modifica atmosfera generală după ce o cumpărase și o

transformase în sediul OGE. Ba chiar în grajduri continuau să existe cai, iar pe unul dintre ei, un armăsar arab negru pe nume Charon, Graham îl călărea de câteva ori pe săptămână, dimineţile, ca parte dintr-un program eclectic de menţinere a formei fizice. În copilăria sa din Texas, bărbatul călărise şi păstrase obiceiul, ca şi cel de a purta cizme. Lăsând la o parte concesiile respective, tot ce era legat de el şi de obiectele din jurul lui anunţa răspicat apartenenţa la vechea aristocraţie de pe Coasta de Est a Statelor Unite, chiar împinsă la extrem. Nimic din toate astea nu era pe gustul lui Ben – care, de fapt, recunoştea că nu avea gusturi anume. Totuşi el presupunea că, dacă nu eşti de-al locului şi vrei să laşi o impresie bună, trebuie să-i imiţi pe cei din jur, ba poate chiar să-i depăşeşti.

— Haide, haide, zise Graham şi-l bătu pe umăr. *Mi casa tu casa*. Ia zi, care-i problema? Telefonul acela de dimineaţă a fost destul de enigmatic.

— N-am vrut să spun prea multe prin telefon.

— Da, mi-am dat seama. Ei bine, locul ăsta e perfect pentru o conversaţie între patru ochi. De două ori pe zi e verificat de trei echipe diferite împotriva microfoanelor sau a altor drăcii electronice. Ce se-ntâmplă în OGE rămâne în OGE. Desigur, cu excepţia rezultatelor bune pe care le lăsăm în urma noastră. Haide – ia loc.

Până ajunseră la fotolii, Curtis se întoarse. Aşeză o carafă pe măsuţa pentru cafea, se răsuci băţos şi ieşi. Ceştile, farfuriile, frişca şi zahărul aşteptau deja.

Graham se aşeză în fotoliul orientat spre centrul încăperii, aşa că Ben luă loc pe sofaua cu panorama superbă. Soarele era acum deasupra piscurilor şi, văzuţi în pâclele de după ploile recente, munţii Blue Ridge îşi justificau numele – „creste albastre”.

— Serveşte-te, spuse Graham. Eu o să-ncerc să mai amân câteva minute. Mi se pare încă prea

devreme să încep cana a doua.

Ben își umplu o ceașcă și sorbi. Da, Graham era doar cu puțin mai vârstnic decât el, însă câștigase deja o avere. Într-adevăr, pe timpuri făcuse parte din SEAL, ceea ce nu era puțin lucru, totuși singurele lui misiuni de luptă peste hotare – Haiti și Balcani – nu fuseseră cine știe ce. În plus, Graham plecase din armată de numai trei ani, când tatăl lui murise, iar el preluase compania de mașini-unelte, utilizându-și contactele din armată și unele momente bine alese pentru a o transforma în ceea ce devenise OGE. Cu toate acestea, el era bossul și Ben avea nevoie de slujbă, așa că, deși cafeaua nu-i spuse mare lucru, își aminti să aprobe apreciativ din cap.

— Aseară am avut o vizită ciudată, rosti el, și m-am gândit că ar trebui să știi despre ea.

În următoarele douăzeci de minute îl informă pe Graham despre tot ce se întâmplase. Știa că cel puțin unele dintre lucrurile pe care i le spuseseră Hort și tovarășii lui erau adevărate – imediat cum se crăpase de ziuă, trecuse cu mașina pe lângă casa lui Hort și văzuse că locul era păzit de poliția statală. Întrebase ce se petrecuse și un polițist îi spusese că fusese un incendiu. Mass-media locală anunțase la fel: un incendiu de proporții la locuința legendei locale, colonelul Scott „Hort” Horton, cu flăcări atât de puternice, încât pompierilor voluntari nu li se permisese să se apropie. Colonelul era dat dispărut și se credea chiar că murise. Ben însă știa ce era mirosul acela – fum de lemn, desigur, dar pe de altă parte nimic nu semăna cu izul de napalm dimineața ori cu efectele unui atac cu rachete. În plus, el se oprise într-un local din Coleman Falls, unde auzise vorbindu-se despre elicoptere și explozii, și speculându-se că fostul colonel fusese ucis de ruși.

După ce Ben termină, Graham se lăsă pe spate și-și încrucișă cizmele de cowboy pe un taburet

scund. Clătină încet din cap, ca și cum toată povestea aceea l-ar fi întristat.

— Ei bine, rosti el după câteva clipe, mă bucur că ai venit la mine, Ben. Ai procedat corect. Mai vrei cafea?

Părea atât de calm, încât Ben nu avea habar ce gândea. Însă după o asemenea relatare și după asemenea afirmații, calmul în sine părea artificial. Ben speră că nu spusese prea multe. Își reaminti că existau, de asemenea, riscuri și dacă spuneai prea puține.

— Nu, mulțumesc, răspunse el, nu mai vreau. Oricum, nimic din toată povestea asta nu-i treaba mea, decât dacă vrei tu să fie. M-am gândit doar că tu…

— Dă-mi voie să te-ntreb ceva, Ben. Tu crezi ce ți-au zis oamenii aceia? Vreau să spun – noi detonăm acum avioane? Și ne implicăm în mușamalizări de pornografie infantilă?

Întrebarea era periculoasă.

— Cu toată sinceritatea, domnule, povestea asta pare deasupra nivelului meu ierarhic. Și, după cum am spus, nu-i treaba mea.

Graham aprobă din cap.

— Ăsta este un răspuns cu adevărat sincer. Sper totuși că „deasupra nivelului meu ierarhic” nu va mai fi mult timp o problemă. Vorbesc foarte serios. Ți-am mai spus-o, mă uit la tine, și la alți câțiva ca tine, și văd viitorul acestei companii.

Ben aprobă din cap. Dorea să creadă că era adevărat. Dar unde voia Graham să ajungă?

Graham își coborî tălpile pe podea, se aplecă în față și luă recipientul cu cafea.

— Ești sigur că nu mai vrei deloc?

— Poate doar o jumătate de ceașcă.

Graham zâmbi și-i umplu ceașca până sus, apoi zise:

— Ce dracu’!

Își umplu și ceașca sa. Sorbi și scoase un mormăit prelung.

— Asta-i o varietate peruviană, cumpărată de la Ritual Coffee Roasters din San Francisco. Nu mă mai satur de cafeaua lor. În fiecare lună cumpăr câte zece kilograme și tot abia dacă îmi ajunge. Tu ești din California, nu-i așa?

Era interesant să-l audă pomenind de Ritual Coffee. Ben asocia cafeneaua aceea cu Sarah, o altă relație ratată, la care prefera să nu se gândească.

— Da, zise el și încuviință din cap.

— E un loc bun. Eu am fost instructor în Coronado. Poți să crezi ce vrei, dar hipioții se pricep la cafea.

Ben aștepta; simțea că celălalt încerca să-l facă să vorbească prin tăcerile sale și era decis să nu-i intre în joc. El transmisese faptele. Orice altceva nu putea decât să creeze și mai multe probleme.

— Oricum, urmă Graham, uite cum stă treaba. Da, Hort și cu mine ne-am mai dondănit de-a lungul anilor. Iar cu Rain am stat de vorbă și n-aș zice c-a mers chiar bine. Aș fi preferat ca toți să fi lăsat lucrurile pur și simplu așa. Însă dacă ei doi, iar acum împreună cu amicul lor Larison, formează un fel de grup secret, povestea se schimbă complet. Și dacă te mai abordează și pe tine – unul dintre oamenii mei –, atunci mi se confirmă că am o problemă reală.

Bazându-se pe cele aflate de la Hort, Larison și Rain, Ben nu credea că Graham mințea în totalitate. Pe de altă parte, acesta nici nu recunoștea că încercase deja să-i omoare pe cei trei.

— Ce ar trebui eu să fac, urmă Graham, știind că trei specialiști în asasinate au pornit pe urmele mele? Să ridic din umeri și să încerc să trăiesc în condițiile astea? Vreau să zic – ei așa ar face? Tu așa ai face?

Ben simți că ultima întrebare nu fusese retorică.

— Nu, răspunse el.

— Bineînțeles că nu. Ar fi o prostie. Ar fi suicidar. Din cauza propriilor lor amăgiri și fantezii paranoice, m-au adus într-o poziție în care aș fi preferat să nu fiu. Însă negarea… știi și tu ce se spune despre negare.

Ben încuviință din cap, văzând în ce direcție mergeau lucrurile, totuși nedorind să arate ce gândea el de fapt despre asta.

— Nu are valoare de supraviețuire.

— Exact! Iar când supraviețuirea devine un joc cu sumă zero… ce opțiuni mi-au mai lăsat ei?

Ben sorbi din cafea. El nu avea să ofere nimic, ci Graham trebuia să-i ceară.

După o clipă, Graham spuse:

— Ce părere ai despre Paris?

Nu era întrebarea la care se așteptase. Cel puțin nu credea asta.

— Paris? repetă el.

— Ca mediu operativ, vreau să spun.

Ben ridică din umeri, neînțelegând de ce vorbeau despre așa ceva.

— Depinde de detalii. Însă DGSI[11], ca și celelalte servicii secrete și de securitate franceze sunt bune. Iar după atentatele din noiembrie 2015 au mai multă mână liberă ca oricând.

— Eu nu mă gândeam la forțele lor de securitate.

— Dar la ce?

— La Rain, bineînțeles. La Hort și Larison.

— Scuze, dar nu-nțeleg. Ce legătură au ei cu Parisul?

— Săptămâna viitoare voi fi acolo pentru dezvoltarea afacerii. Multe întâlniri și multe mese, stropite din belșug. Francezii nu-s proști. Ei încheie mai multe contracte pentru livrări de arme, folosind restaurantele cu trei stele Michelin și șampania Domaine Leroy Musigny Grand Cru, decât o fac rușii, folosind cele mai râvnite curtezane din lume. Bineînțeles, eu am o echipă excelentă care mă însoțește pentru protecție

imediată, formată din foști membri ai Agenției de Contrainformații și Securitate pentru Apărare și, ca o ironie a sorții, ai Serviciului Secret. Ei focusează pe toate tiparele cunoscute. Dar în clipa asta doresc pe cineva care să știe să se uite nu doar după tipare. Doresc pe cineva care să se uite după ceva foarte specific.

— După Rain și compania.

— Exact.

— Crezi că te vor ataca în Paris?

— Sunt convins de asta. Pentru că tu le vei spune că te vei ocupa de protecția mea acolo.

Ben nu răspunse. Era sfâșiat între admirația pe care i-o trezea propunerea abilă a lui Graham și refuzul de a face parte din tot rahatul acela.

— Te-ai prins ce vreau să spun? întrebă Graham.

— Așa cred. Vrei să le spui tipilor ălora că m-am răzgândit. Că vreau să-i ajut. Să le ofer informații-cheie și un om dinăuntru. În felul ăsta, o să știu ce plănuiesc ei, o să-ți spun ție și o să poți preveni totul.

— Da, asta-i ideea. Acum fă-mi o evaluare SWOT. Puncte tari? Puncte slabe? Oportunități? Amenințări?

Ben privi pentru o clipă munții și sorbi din cafea, încercând să ignore felul în care stomacul părea să i se ridice în gât.

— Totul se rezumă la întrebarea dacă ei vor fi convinși. Dacă vor mirosi o capcană, nu vor apărea. Sau vor introduce capcana în propriile lor planuri tactice. Însă dacă n-o vor mirosi, vor intra direct în ea și n-o vor vedea declanșându-se.

— De acord! Prin urmare, ne trebuie cineva care să le poată vinde convingător ideea. Cum era replica lui George Burns? „Sinceritatea – dacă o poți simula, ai reușit”. Tu o poți face, Ben? Poți simula suficient de bine ca să fii convingător?

Stomacul lui Ben își continuă traiectoria neplăcută.

— Ei vor dori să știe de ce o fac, de ce mi-am schimbat părerea.

— Și tu ce le vei spune?

Ben văzu răspunsul. Nu-i plăcea, dar îl văzu.

— Că m-am mai gândit la ce mi-au spus ei. La importanța acțiunii. La eroarea pe care o comit eu.

— Și asta va fi suficient?

Ben șovăi, apoi spuse:

— Nu.

— Și atunci ce le vei mai spune?

El nu era sigur dacă ar fi trebuit să spună mai multe. Nu avea încredere în propriile lui motive.

„La dracu'!"

— O să le spun că mi-am dat seama că mănânci rahat. Că mă duci pur și simplu de nas cu o momeală de tot râsul de felul: „Tu ești viitorul acestei companii".

— Și crezi cu adevărat asta?

— Nu sunt sigur.

— Din nou, un răspuns onest. Voi fi și eu onest la rândul meu. Nici măcar nu contează. Știi ce contează de fapt?

— Nu.

— Loialitatea. Oamenii care dovedesc loialitate față de mine sunt răsplătiți. Oamenii care nu dovedesc sunt tratați diferit.

— Mi se pare rezonabil.

— Cum a zis Sonny Barger? „Tratează-mă bine și te voi trata și mai bine. Tratează-mă rău și te voi trata și mai rău".

Pe Ben începuseră să-l plictisească aforismele second-hand ale lui Graham. Nu spuse nimic.

— Tu te afli la o răspântie, Ben. Știu cum te simți într-un asemenea loc. Și eu am fost acolo. Dar o răspântie este în același timp o oportunitate. Știi de ce?

— Pentru că poți să apuci în altă direcție, fără să te murdărești pe pantofi?

Graham izbucni în râs.

— Așa ceva. O persoană înțeleaptă mi-a spus odată: „Dacă dorești ceva ce n-ai avut niciodată, trebuie să faci ceva ce n-ai făcut niciodată”. Asta-i răspântia despre care vorbesc.

Ben aprobă din cap. Graham îi privi ceașca.

— Ți-o umplu?

— Da.

— Ce ți-am zis? Chestia asta provoacă dependență.

Graham umplu ceașca lui Ben, apoi propria lui ceașcă. Amândoi rămaseră tăcuți. Ben își dădu seama că celălalt nu avea să întrebe, ci el trebuia să ofere.

— O să-i sun, rosti după un timp.

Graham sorbi din cafea.

— Și-i poți convinge?

— Da.

— Și o să-i convingi?

— Da.

— Spune-o.

„Eu n-am cerut asta”, gândi Ben. „Eu n-am vrut asta. Voi, idioților, m-ați adus aici. Este din cauza voastră, nu din cauza mea”.

Se uită la Graham.

— O să-i conving. Mă vor crede.

— Și ce se va-ntâmpla după aceea?

Ben încuviință din cap, imaginându-și.

— Vor intra drept în capcană.

Capitolul 23

DOX

Dox intră pe site-ul securizat. Kanezaki nu-i lăsase deocamdată niciun fel de informații pe baza cărora să poată acționa, dar exista o veste bună privind arma: pachetul avea să fie livrat într-un local numit All City Coffee. Căută adresa online și

nu era departe de mansarda lui Labee. Nu pentru prima dată, Dox trebuia să-i dea lui Kanezaki notă maximă pentru ceea ce făcea. Din cauza videocamerelor și a agenților de securitate, aeroportul în sine ar fi fost un loc prea „fierbinte". Și în funcție de locul către care se îndrepta Dox, centrul orașului putea fi inutil de departe. Un local mai periferic, frecventat de obicei de foarte mulți iubitori de cafea aflați în trecere, părea perfect, iar fotografiile și descrierile on-line pe care le găsi îl convinseră de asta. O sumedenie de persoane care stăteau singure la mese, absorbite de laptopuri și văzându-și de treburile lor; un amestec excelent de tineri și bătrâni, bărbați și femei, hipsteri și muncitori. Nu era genul de local în care ar fi fost ușor să ieși în relief, să fii observat sau ținut minte de cineva.

Folosi telefonul prin satelit pentru a-i expedia un SMS lui Kanezaki în care-l anunța să-l aștepte la ora – se uită la ceas – zece și jumătate. După un minut primi răspunsul: „Femeie cu bentiță, cu *Seattle Times*. Întreab-o dacă localul e unic sau dacă face parte dintr-un lanț. Răspuns: «E unul și numai unul»".

Putea să plece. Dox ieși din clădirea terminalului, fericit că-și adusese jacheta din *fleece*: dimineața era rece, plumburie și cețoasă. Nu-i plăcea s-o recunoască, dar era posibil ca sângele să i se fi subțiat după atâta timp petrecut la tropice. Și în ciuda unor antrenamente și misiuni din trecut în condiții de temperaturi foarte scăzute, pe care le rezolvase perfect și fără probleme, se obișnuise să transpire zilnic, nu să tremure de frig. Își puse o căciulă de lână pe care o cumpărase din aeroport – un fes cu moț în culorile bleumarin, verde și cenușiu ale echipei de fotbal Seattle Seahawks. În mod uzual, n-ar fi purtat ceva atât de distinctiv când era în toiul unei operațiuni, dar simțea că aici orice ținea de Seahawks făcea parte din peisaj.

Se așeză la coada pentru taxiuri – dacă foloseai Uber sau Lyft, puteai la fel de bine să-ți legi de picior un emițător – și după douăzeci de minute stătea în fața unei cafenele Starbucks, la cinci sute de metri de All City. Cândva, i-ar fi dat șoferului adresa finală, pentru că – hai să fim serioși! – ce taximetrist și-ar fi amintit sau i-ar fi păsat unde-l lăsase? Trebuia totuși să admită că, după ce lucrase atâția ani alături de John, tacticile lui erau superioare, sau poate mai degrabă paranoia îi sporise. Intră în Starbucks, folosi toaleta, apoi merse pe jos spre All City, profitând de oportunitate ca să se familiarizeze cu împrejurimile. Zona era definiția utilizării mixte: industrie ușoară, blocuri de apartamente, căsuțe modeste. Pentru o singură familie și câteva magazine și restaurante, unele atent întreținute, altele destul de ponosite, majoritatea arătând vechi de minimum un secol. Îi plăcea să vadă cartierul în care locuia Labee și nu fu surprins că femeia prefera să trăiască la periferie, nu în centru, ținând orașul la distanță, așa cum făcea și cu oamenii.

Apoi zări și All City Coffee, faimos în toată lumea, care ocupa cea mai mare parte din colțul parterului unei clădiri vechi din cărămidă, cu un singur etaj, fiind încadrat de un magazin pentru discuri vechi și un atelier de sticlărie.

Intră, ușa se închise în urma lui și în clipa când simți aroma cafelei își dădu seama cât de multă nevoie avea să bea o ceașcă. Zburase cu clasa I și dormise, dar acum începea să simtă diferența de fus orar.

Se apropie de tejghea. Un *barista* de douăzeci și ceva de ani, acoperit de tatuaje, cu tunsoare pompadour și barbă Grizzly Adams îl întrebă:

— Cu ce te pot servi?

Dox încuviință apreciativ.

— Cafea, neagră și multă.

— Deci, *large*?

— Aș lua cu castronul, dac-ai avea așa ceva. Pentru că n-ai, atunci, da, *large*.

Tânărul râse.

— Imediat.

În timp ce i se pregătea cafeaua, Dox se întoarse și examină localul. Înăuntru erau zece-douăsprezece persoane, majoritatea stând singure la mese, și avu nevoie de un minut s-o descopere pe curieră, pentru că – frățioare! – nu era deloc cum se așteptase. Își închipuise că va fi o femeie albă sau poate asiatică, la vreo treizeci de ani, cu aspect sportiv, poate cineva identificabil ca fost militar sau membru al comunității de informații. Dar cu părul prins în bentiță, răsfoind un ziar *Seattle Times* deschis în fața ei pe masă, cu ochelari de citit cocoțați pe vârful nasului, era o negresă durdulie, ce părea destul de vârstnică pentru a avea doi nepoți și cu o expresie atât de dulce și de blândă, încât Dox se întrebă dacă nu cumva chiar îi avea.

Achită cafeaua și se așeză la masa de alături, în așa fel încât stătea cu spatele la ea. Sorbi o dată – „Oh, da, mulțumesc, Doamne” –, apoi se întinse și privi în jur ca și cum ar fi admirat interiorul.

— Iertați-mă, doamnă, rosti după aceea încetișor, aplecându-se spre ea. Îmi cer scuze fiindcă vă întrerup din lectura matinală a ziarului, dar îmi puteți spune dacă localul acesta e unic, sau face parte dintr-un lanț?

Femeia se întoarse și-l privi peste rama ochelarilor.

— E unul și numai unul, dulceață, răspunse ea cu un surâs însorit. Îți place cafeaua?

„Putem începe”.

— Da, doamnă, chiar îmi place.

Ea se întoarse mai mult spre Dox și din aceeași mișcare luă din poală o sacoșă de pânză și o lăsă pe podea lângă scaunul lui. Dacă n-ar fi fost pregătit pentru așa ceva, mișcarea nu i-ar fi atras în

niciun fel atenția. La naiba, bătrânica era chiar bună!

— Mă bucur să aud asta, spuse ea, și ridică paharul de carton pe care-l ținea. Eu una prefer un *latte* – cafeaua nu-mi mai cade bine la stomac, dar prezența laptelui o face tolerabilă. Oamenii uită adesea să aprecieze lucrurile mărunte, nu crezi?

— Da, doamnă, din experiența mea este o meteahnă larg răspândită, deși nu mai puțin deplorabilă pentru asta.

— Ei bine, îmi pot da seama că dumneata nu ești așa. Și ți-o spun – asta mă bucură.

Se întoarse, împături ziarul, îl băgă într-o sacoșă de pânză identică cu cea aflată acum pe podea lângă scaunul lui Dox, apoi puse tot acolo și ochelarii de citit. Se sculă și ridică spre bărbat paharul cu *latte,* parcă într-un toast.

— A fost o plăcere să stau de vorbă cu dumneata, tinere. Și oricât de mult mi-ar plăcea să mai zăbovesc, trebuie să-mi recuperez nepoții.

— Pun prinsoare că așa este. Și, dacă nu vă supărați că v-o spun, cred că sunt norocoși că vă au pe dumneavoastră.

Bătrânica zâmbi.

— Și mie îmi place să cred asta. Dar a fost frumos din partea dumitale s-o spui. Să ai grijă de dumneata, ai înțeles?

— Cu siguranță acum îmi va fi mult mai ușor, doamnă, și pentru asta vă sunt recunoscător.

Ea părăsi cafeneaua și porni pe trotuar, trecând prin fața ferestrelor cu pas încet, artritic.

„La naiba”, își spuse Dox. „Sper să pot fi și eu la fel de bun la vârsta ei”.

Bineînțeles că una era să transmiți un pachet și cu totul altceva să nimerești centrul unei monede de la cinci sute de metri distanță în semiîntuneric și alte condiții adverse. Una dintre abilități era ceva mai dificilă și se pierdea mai ușor decât cealaltă.

Ei bine, el se mai confruntase și altă dată cu efemeritatea vieții. Probabil că ocazii similare aveau să se mai ivească. Dar nu azi. Azi era rândul altcuiva. Al celui care o vâna pe Labee.

Când o sunase pe femeie de pe aeroport, Dox o descususe amănunțit despre locuința ei, iar acum, judecând din punctul de vedere al inamicilor, întrevedea trei posibilități primare. Una era poziționarea cuiva, sau chiar a doua persoane, lângă intrarea în clădire. Însă Labee îi spusese că, în afară de mansarda ei – pe care proprietarul i-o închiriase ieftin, pur și simplu pentru a avea un polițist deasupra magazinului –, locul era dedicat exclusiv industriei. Acolo funcționa un atelier de dezmembrări auto, o secție pentru reciclarea metalelor și un atelier mecanic, iar toate acestea determinau în timpul zilei multă activitate în jurul clădirii. În plus, existau multe videocamere de supraveghere antifurt, mai ales în zona intrării, care erau semnalate prin indicatoare. Prin urmare, n-ar fi fost un loc convenabil în care să aștepte un asasin. A doua posibilitate era ca asasinul să aștepte chiar în mansarda femeii, aflată la nivelul al treilea, într-un spațiu dedicat depozitării. Labee îl asigurase însă că așa ceva era imposibil, deoarece contramăsurile ei erau formidabile. Ca atare, a treia posibilitate devenea cea mai probabilă – un lunetist.

Pe drumul cu taxiul spre All City, Dox petrecuse o vreme cu niște aplicații de hărți online și se gândise că, dacă el ar fi fost lunetistul angajat pentru jobul acesta, i-ar fi plăcut poziția. Intrarea în clădirea lui Labee se afla pe malul estic al râului Duwamish. Malul opus era industrial – șlepuri, depozite de containere și cimitire de mașini, multe dintre ele părând acoperite de vegetație, ba chiar dezafectate. Undeva printre toate caroseriile acelea metalice, garduri și buruieni, trebuia să existe o poziție camuflată situată mai sus, cu linie directă de foc spre intrarea în clădirea femeii. Dacă OGE

avea un lunetist pe statul de plată – și din moment ce atacaseră locuința lui Horton cu ditamai elicopterul înarmat, de ce n-ar fi avut? –, acolo s-ar fi pitit acesta.

Își puse rucsacul pe umăr și se duse la toaletă, ca să verifice dacă pachetul conținea ceea ce se așteptase – da, așa era, un Combat Tactical Supergrade încărcat, trei încărcătoare suplimentare și un toc de centură. Putea să treacă la treabă. Își prinse tocul și vârî pistolul în el, îl acoperi cu jacheta, după care se verifică în oglindă și fu mulțumit că proeminența nu era evidentă. Încărcătoarele suplimentare le distribui în buzunarele pantalonilor cargo. Ieși din cafenea, aruncă sacoșa într-o pubelă la câteva străzi depărtare de All City și continuă drumul pe jos; în urma documentării online, știa că mai avea vreo trei kilometri până la destinație.

Traversă râul pe podul First Avenue South, care în sine ar fi oferit acces bun la clădirea lui Labee, însă era nepotrivit din alte puncte de vedere, întrucât nu aveai unde te ascunde, iar traficul auto era destul de intens. Cineva suficient de abil și de răbdător – ca Dox, de pildă – ar fi putut găsi o modalitate de a se instala în structura de zăbrele din oțel ce susțineau podul pe dedesubt. Dar potrivit indicatoarelor rutiere blestemăția era un pod basculant, așadar apărea un important factor dezastruos ce ar fi făcut ca lunetistul diabolic de isteț care se pitise acolo să fie ridicat brusc în aer și rotit cu nouăzeci de grade deasupra râului la înălțimea de treizeci de metri. Ca atare, podul era tăiat de pe listă. Posibilitatea cea mai bună ar fi fost pe celălalt mal al râului, într-o parte a orașului numită South Park. Distanța ar fi fost mai mică și obstacolele mai puține. Iar părțile în mișcare ar fi fost reduse la număr, literal și figurat vorbind.

Dox traversă podul mergând pe jos, cu respirația ridicând aburi în aerul rece și umed, apoi continuă pe trotuarul acoperit cu crăpături din care se

ridicau fire de iarbă și buruieni, pe lângă o curte cu gard din plasă de sârmă plină ochi cu butoaie din oțel. Traficul auto era destul de susținut, dar nu se prea vedeau pietoni, cu excepția câtorva boschetari. Vegetația de sub podul ce rămăsese în urma lui era presărată de corturi și prelate – adăposturi de oameni ai străzii. În orice altă ocazie, Dox i-ar fi milostivit cu câțiva dolari, dar nu amesteca umanitarismul cu afacerile.

Trecu pe lângă muncitorii de pe un șantier, ajunse la un semafor și văzu strada pe care o căuta: South Holden. Coti la stânga pe ea și apoi din nou la stânga, pe Second Avenue South. Merse pe lângă resturile unui adăpost solitar al unui om al străzii – o saltea zdrențuită, o prelată sfâșiată, cenușă de la un foc pentru gătit –, dar ocupantul său nu se zărea pe nicăieri.

După porțiunea pavată, strada deveni acoperită cu pietriș. La douăzeci de metri mai departe, pe partea dreaptă, Dox văzu containere de transport, stivuite câte două, trei și patru pe înălțime. Dacă vreunul dintre ele ar fi fost deschis, ar fi reprezentat o ascunzătoare aproape perfectă. Asta era. Ăsta era locul!

Simți un impuls scurt de adrenalină și-și dădu seama că ceea ce începuse ca un exercițiu de tipul „să eliminăm posibilitatea asta” se metamorfozase în ceva mult mai concret. De acum el nu mai evalua posibilitățile din propria lui perspectivă, ci mai degrabă din cea a lunetistului pe care-l vâna, un individ despre care era convins că trecuse recent exact pe aici, evaluând tactic drumul, așa cum o făcea el. Și care chiar acum era poziționat undeva la nici cincizeci de metri depărtare, ghemuit și urmărind intrarea în clădirea lui Labee printr-o lunetă de înaltă calitate, cu ritmul bătăilor inimii sub șaizeci pe minut, un individ care avea să tragă un glonț în creierul femeii cu precizie și calm, aproape cert fără să știe niciodată motivul

asasinatului său, după care avea să se îndepărteze netulburat și nu avea să fie găsit niciodată.

De data asta adrenalina nu mai era doar un firicel, ci un jet. Dox se opri o clipă și se uită peste apa cenușiu-verzuie. Clădirea lui Labee era vizibilă printr-un pâlc de copăcei chirciți. De aici nu-i putea zări intrarea, ci doar acoperișul și nivelul al treilea. Dar din vârful stivelor de containere, ar fi putut vedea totul.

Răsuflă lent și egal. După o clipă, își regăsi calmul. Continuă să meargă, privind în același timp containerele. Nu zări nimic, însă nu era de mirare, deoarece containerele erau închise pe latura dinspre stradă. Dacă unele dintre ele ar fi fost deschise, asta ar fi fost pe latura dinspre râu, cu vedere spre clădirea lui Labee. Locul cel mai bun pentru un lunetist ar fi fost în ele, pe ele sau între ele.

Dox merse mai departe, încercând să decidă modul cel mai bun prin care să se apropie de containere. În clipa aceea zări altă posibilitate. Drept în față, în interiorul unui teren înconjurat cu gard din plasă de sârmă, se aflau mai multe conducte metalice largi, fiecare lungă de cinci metri și cu diametrul de un metru, stivuite pe patru niveluri, câte patru țevi pe un nivel. Erau roșii de rugină, iar scurgerile de ploaie creaseră un șanț în pământ împrejurul lor. Indiferent care le fusese scopul, nu mai ajunseseră să fie utilizate niciodată și se părea că se decisese că mutatul lor ar fi costat mai mult decât abandonarea lor aici. Un capăt era orientat spre copaci și buruieni dese, iar capătul opus era deschis spre râu.

„Unde te-ai instala – în containere sau în țevi?”

Pe măsură ce se apropia de teren, decise că țevile ar fi oferit o linie de vizare cel puțin la fel de bună, plus o intimitate substanțial superioară. Erau înconjurate de mașinării defecte: o bandă transportoare prăbușită, rămășițele unui tractor, un morman de piese de motoare. Cineva agățase de

gard o plăcuță *Trecerea interzisă*, care ruginise și atârna strâmb, într-un singur șurub. Și cu toate că poarta era închisă cu lanț și gardul acoperit cu sârmă ghimpată, ici-colo existau găuri suficient de mari prin care să te poți strecura înăuntru. Pe ansamblu, arăta exact ca un loc pe care n-ai da nici doi bani. Dacă se strecura printr-o gaură din acelea cu un sac de dormit și ceva provizii, un bărbat putea să aștepte într-o conductă zile întregi, dacă ar fi fost nevoie, cu țeava puștii retrasă de la margine, practic invizibil pentru orice trecător care ar fi privit în direcția lui.

Dox ar fi putut continua să meargă pe strada care cotea la stânga, până ajungea în spatele acelui teren. Dar astfel ar fi trecut prin fața conductelor, ceea ce ar fi însemnat: *A*, să avertizeze pe oricine din interiorul vreuneia asupra unei posibile probleme, și *B*, să treacă direct prin linia de foc a lunetistului. Niciuna dintre variante nu-l atrăgea.

De aceea preferă să se întoarcă pe drumul pe care venise, până ajunse în parcarea unui atelier cu firma Bob's Automotive Repair. Merse pe aleea de acces până la parcarea din spate, despre care bănuia că ducea la alt teren, apoi la altul. Putea fi necesar să sară câteva garduri, dar, dacă totul mergea bine, în câteva minute se aștepta să ajungă la conducte venind din spatele lor.

Însă partea cu „dacă totul mergea bine" nu ținu mult. Tocmai ajunsese la gardul de pe latura de nord a terenului, când auzi pe cineva strigând din atelier:

— Te pot ajuta cu ceva?

Ceea ce, în experiența considerabilă a lui Dox în asemenea situații, era modul politicos de a întreba: „Alo, tu ce dracu' faci acolo?"

Ridică ochii și văzu ieșind din atelier și îndreptându-se spre el un bărbat chel, care ținea în mână o cheie masivă cu clichet și purta o salopetă neagră cu un ecuson pe care scria „Bob".

Dox se opri și flutură din mână.

— Scuze dac-am deranjat! strigă el, cu cel mai bun accent yankeu de care era în stare. Mi-e cam jenă s-o spun, dar taică-meu a fugit din nou din căminul de bătrâni, și-n ultimele trei rânduri, l-am găsit dormind prin zona asta. L-ai văzut cumva? Un tip voinic, mai solid ca mine, da mai bătrân, evident. Are o barbă albă, dar rară, și răspunde la numele Bill, deși în rest a cam uitat totul.

— Nu, zise Bob, n-am văzut pe nimeni de felul ăsta. Ai anunțat poliția?

— Da, i-am anunțat de fiecare dată când a fugit. Și nici n-am mai avut vreo veste de la ei. Bănuiesc c-au cazuri mai serioase decât un moș care-a fugit din cămin, așa că m-am obișnuit să plec eu după el și să-l găsesc. Am un schimb de haine în rucsac și niște pantaloni curați pentru orice eventualitate. Îți zic – nu-i ușor să ai grijă de ai tăi, când îmbătrânesc.

Bob privi în jur.

— Dar de ce vine tocmai aici? A lucrat prin zonă, sau așa ceva?

Pentru o clipă Dox se întrebă dacă mecanicul acesta era autentic. Totuși salopeta, petele de vaselină de pe palme și pur și simplu aerul general pe care-l degaja îl convinseră că ideea aceea era inutil de paranoică. Și totuși, nu cumva încerca să-l prindă cu minciuna, determinându-l să precizeze detalii? Probabil că nu, dar nici nu avea rost să riște.

— Nu, dar am impresia că el și cu mama se-ntâlneau pe-aici când îi făcea curte, așa cum se făcea pe atunci, fără să știe părinții lor. Câteodată, el uită că ea a murit de mult și cred că-n mintea lui se-ntoarce în vremuri mai bune. Din unele puncte de vedere, mă bucur pentru el, fiindcă au avut o căsnicie fericită. Pe de altă parte însă, nu-l pot lăsa pur și simplu să bântuie așa și să răcească. Oricum, îmi cer scuze din nou dacă te-am deranjat. Vreau doar să trec prin terenurile astea și să mă uit dac-a lăsat cumva vreo urmă.

Se întoarse și sări gardul, înainte ca Bob să-i poată răspunde. Simțea că fusese convingător, dar, pe de altă parte, mecanicul fusese suficient de suspicios ca să-l ia la întrebări, ceea ce însemna că putea să fie, de asemenea, tipul de om care să aprecieze că era de datoria lui civică să informeze poliția de orice evenimente suspecte.

Dox străbătu iute următoarele două terenuri, sărindu-le gardurile fără alte probleme, după care începu să înainteze mai silențios și furișat, menținându-și direcția perpendiculară spre conducte, astfel încât să nu poată fi văzut din capetele lor. Ar fi vrut să meargă mai repede, dar posibilitatea existenței unor sârme declanșatoare de alarme sau eventualele probleme ce ar fi putut apărea dacă ar fi călcat pe crenguțe sau pe frunze uscate îl făceau să fie precaut. Ajunse la mijlocul conductelor și înaintă prudent în lungul lor, îndepărtându-se de apă, până aproape de deschiderile lor dinspre copaci.

„Care dintre ele? Bineînțeles, ai vrea să fii cât mai sus. În dreapta, fiindcă unghiul e nițel mai bun. Dar nu chiar în extremitatea dreaptă, pentru că, dacă ai fi chiar la margine, te-ai simți mai puțin sigur”.

Apoi simți un iz specific. Miros de sânge. Se uită atent pe jos și văzu o adâncitură în buruienile din partea unde conductele se deschideau spre copaci. Solul de acolo era umed și cu pete întunecate.

Instantaneu știu ce se întâmplase cu misteriosul locuitor al sălașului pustiu de om al străzii. Amărâtul văzuse pe cineva furișându-se aici, probabil noaptea târziu, și venise să cerceteze. Sau poate crezuse că era alt om al străzii și dorea să împartă resurse, sau dorea pur și simplu tovărășia altui om. Iar apoi se alesese cu beregata retezată.

Dintr-un motiv necunoscut, care depășea până și dorința lui de a o proteja pe Labee, Dox își ieși din minți văzând ce se întâmplase cu sărmanul om al

străzii. Instinctul și experiența îl determinară să-și înfrâneze sentimentul acela. Ulterior putea să tolereze toate sentimentele de pe lume și de altfel știa prea bine că așa va face. Avea însă o misiune de îndeplinit și trebuia să se concentreze asupra acțiunilor necesare pentru a o duce la bun sfârșit.

Așeză cu grijă pachetul pe sol. Scoase pistolul Wilson. Inspiră adânc și expiră. Era momentul să înceapă treaba.

Mișcă fulgerător capul și se uită în interiorul celei mai apropiate conducte aflate la nivelul solului. Era goală.

Repetă mișcarea pentru cea mai apropiată țeavă de la nivelul al doilea. Goală.

Cea de deasupra era prea sus ca să se poată uita de pe pământ. Trebuia să suie.

Înaintă silențios, până ajunse în fața conductei de la nivelul solului pe care tocmai o verificase. Se lăsă pe vine și privi în țeava din stânga ei. Mirosul îl anunță chiar înainte să fi văzut corpul omului străzii cu capul dat mult pe spate și beregata larg căscată. Probabil că lunetistul îl târâse înăuntru, trăgându-l de călcâie din celălalt capăt.

Dox nu se mai gândi deloc la asta. Ridică fulgerător capul ca să privească în țeava aflată deasupra celei în care se afla mortul. Era goală.

Puse grijuliu un picior pe partea de sus a conductei în care era boschetarul mort, îi testă rezistența, apoi se ridică încet, cu mâna liberă pe partea de sus a țevii de pe al doilea nivel, ca să nu-și trădeze prezența dacă ar fi fost cineva pitit în conducta de deasupra ei. Ținând pistolul în dreptul capului, se înălță până ce ochii îi ajunseră imediat deasupra marginii inferioare a țevii de la al treilea nivel și – bingo! – acolo era: un lunetist îmbrăcat complet în negru, care se contura însă perfect pe deschiderea din capătul opus al conductei. Poziția clasică, pe burtă, cu picioarele desfăcute, cu pușca sprijinită pe un suport; înapoia lunetei, bărbatul era în mod evident relaxat și simultan alert. Dox îl

privi o clipă, surprins și dorindu-și câteva momente să examineze motivul surprinderii sale. Se așteptase ca insul să fie într-o conductă cu un nivel mai sus, asta era, dar oricât de mult ar fi dorit să intre în mintea lui, nu avea capacități parapsihice și trebuia să fie de acord că întotdeauna existau și variații.

„Totuși, de ce nu-i în conducta cea mai de sus? Unghiul ar fi fost mai bun și…”

Îl auzi. Sau poate că „auzi” nu era tocmai termenul corect, ci era ceva mai subtil, subconștientul lui care aplica un șablon construit dintr-o experiență îndelungată pentru ceva altfel aproape imperceptibil care se afla în stânga lui și mai sus. Era imposibil să spună ce fusese, pentru că, de fapt, fusese mai puțin decât un sunet și mai degrabă… ceva nelalocul său. Ceva furișat. Și nenatural. Și cu intenții rele.

În clipa aceea Dox înțelese totul, nu în cuvinte, ci în limbajul instant al supraviețuirii…

lunetistul la nivelul trei, *observatorul la nivelul patru și în stânga lunetistului*, *pentru a aborda orice probleme dintr-o poziție superioară și pentru a sili în același timp un intrus dreptaci să tragă peste propriul lui corp, o echipă care făcea rotație, unul la pușcă pentru a trage în țintă și celălalt atent la securitatea din spate, schimbându-și locurile periodic între ei pentru a împiedica oboseala*, *iar dacă te apropiai de conducte dinspre unul din capetele deschise, nu din lateral, ai fi fost mort de acum*

… totul simultan, fără să pună nicio întrebare, fără să fie surprins, fără nimic altceva decât nevoia de a reacționa *imediat*.

Folosindu-se pentru stabilitate de priza de pe conducta de pe nivelul al doilea, Dox se lăsă să cadă ghemuit pe conducta cea mai de jos, ridică pistolul, îl duse de-a curmezișul corpului și trase trei gloanțe în fața pe care o văzu ieșind din deschiderea conductei de la ultimul nivel, în stânga

sa. Individul dispăru, însă Dox știu că nu-l nimerise, unghiul fusese prost și el nu încercase decât să mai câștige o secundă. Dacă ar fi sărit pe sol, ar fi fost complet expus unui trăgător care beneficia de acoperire, camuflare și poziția mai înaltă. Așa că el trase din nou, pur și simplu focuri menite să-l împiedice pe individ să revină în joc cât timp Dox nu avea o poziție bună, și continuă să tragă în timp ce se cățără cu disperarea unei maimuțe pe conducte, pe lângă deschiderea conductei în care se afla lunetistul, dar atât de iute, încât bărbatul dinăuntru nu avu timp să scoată un pistol și să tragă în el. Ajunse la conducta cea mai de sus și se târî peste ea, tocmai când observatorul izbuti să tragă el însuși două focuri, iar gloanțele șuierară atât de aproape, în ciuda unghiului greu, încât Dox le simți practic atingându-i gambele, când își trase picioarele.

„Dumnezeule atotputernic, ăsta-i un țintaș dat dracului!”

Sări în picioare, aruncă încărcătorul aproape gol, băgă altul nou și privi cu atenție în jur, căutând un unghi favorabil. Nu văzu nimic.

„Rahat, poate c-ar fi trebuit să te fi băgat în conducta lunetistului, în loc să te sui aici, dar acum e prea târziu”.

Probabil că și lunetistul avea un pistol – Dox ar fi avut cu certitudine –, ceea ce însemna că peste vreo secundă și jumătate Dox avea să se confrunte cu doi inși obișnuiți să acționeze în echipă, care îl puteau ataca dinspre oricare capăt al conductelor, separat sau împreună.

Șansele nu erau deloc bune, totuși exista una.

Ridică piciorul și izbi cu talpa în partea apropiată a conductei din stânga celei în care se afla observatorul, care era ultima de pe nivelul cel mai de sus. Se auzi un *bum*! metalic puternic și conducta se legănă, dar nu căzu.

La naiba, probabil că între conducte fuseseră puse pene pentru a le fixa. În regulă, ori o faci, ori

ai mierlit-o. Dox se retrase trei pași, după care sprintă înainte și sări în aer, trăgându-și ambele picioare spre corp, după care le destinse, lovind conducta cu toată puterea. Iar conducta se mișcă de la locul ei, se urni și apoi căzu. Dox ateriză în fund, dar se ridică fulgerător chiar înainte să fi auzit cum țeava izbește solul scoțând un bufnet surd ca o notă de bas… la timp pentru a-l zări pe observator, care încerca să-l localizeze. Trase trei gloanțe și bărbatul se retrase în conducta sa. Dox se dădu înapoi cât putu de mult, după care porni în fugă, iar când sări îl zări iarăși pe observator care tocmai îndrepta pistolul spre el…

Călcâiele sale loviră în flancul conductei observatorului, iar glonțul acestuia își rată de departe ținta. Conducta se rostogoli spre margine, dar nu căzu de sus. Observatorul dispăru pentru o clipă, având probabil probleme cu păstrarea echilibrului, după ce fusese răsturnat în conducta ce se rostogolea. Dox se retrase încă o dată, imaginile mișcându-se cu încetinitorul acum în vederea lui plină de adrenalină, în mod clar totul dura prea mult, observatorul avea să-și adapteze tactica și de data asta avea să-l lovească în plin, așa că sări, iar observatorul apăru într-adevăr din nou, dar acum Dox era cu o jumătate de secundă înaintea lui și tocurile cizmelor lui izbiră conducta, iar observatorul nici măcar nu avu timp să apese pe trăgaci înainte ca țeava să cadă de sus, cu bărbatul ieșit pe jumătate prin capătul ei și urlând în timpul prăbușirii.

Conducta o lovi pe cea căzută anterior, cu genul de dangăt metalic care crăpase Clopotul Libertății. Capul și trunchiul observatorului ricoșară brutal în urma impactului și, înainte ca el să fi avut posibilitatea să-și revină, Dox îl ținti cu Wilsonul și-i trase două gloanțe în față.

„Bun, și acum…?”

Să repete operațiunea în partea opusă? Ar fi trebuit să mai răstoarne două conducte doar pentru

a ajunge la cea în care se afla lunetistul, ceea ce i-ar fi luat mult timp. În plus, lunetistul îi înțelesese tactica și avea să reacționeze…

„Cum?”

Ei bine, era cât se poate de sigur că n-avea să aștepte ca și țeava în care se afla el să fie aruncată peste margine. O imagine se ivi brusc în mintea lui Dox: lunetistul ieșea din conductă prin capătul dinspre râu, cu un pistol în mână și având tot timpul de pe lume să se apropie silențios și să țintească cu grijă în timp ce Dox sărea inutil pe țevi…

Dox se mișcă iute spre deschiderea conductelor dinspre copaci și privi peste margine. Nimic.

„La dracu’, în care dintre ele este? Stă locului sau se mișcă? Amândoi sunt pricepuți. Tu ce ai fi făcut?”

Nu avea timp să gândească mai departe de atât. Dacă lunetistul era priceput, și era, fără doar și poate, atunci ar fi plecat din locul unde fusese surprins. Într-un fel sau altul.

În regulă! Dox se întinse pe burtă pe conducta cea mai de sus din partea îndepărtată, acolo de unde trântise deja două conducte pe sol. Lăsă capul în jos și-l retrase aproape imediat, iar în clipita cât privise nu zărise nimic, nimeni nu ieșea prin deschiderile dinspre copaci. Cu mâna liberă se prinse de marginea conductei celei mai de sus și trecu peste ea, astfel că tălpile i se sprijineau pe partea de sus a conductei aflate la nivelul solului.

Deplasându-se în lateral cu pași adăugați, într-un mers care părea a fi al unui porumbel după o doză de LSD, Dox întinse iute capul spre dreapta, văzu că țeava din partea aceea era goală și că nimeni nu încerca să se cațăre pe lângă ea, apoi grăbi pasul în direcția respectivă și repetă procesul. Totul continua să se miște cu încetinitorul, deși probabil că nu trecuseră mai mult de două secunde înainte de a ajunge la deschiderea conductei care

fusese ascunzătoarea lunetistului. O examină fulgerător – era goală.

Îl cuprinse teama. „Unde dracu' e?"

Își imagină totul cu o clipă înainte să se întâmple. Da, el se gândise că tipii ăștia erau buni, iar ei gândeau la fel despre Dox – mai ales lunetistul, care înțelesese ce se întâmplase cu partenerul său observator. Ca atare, lunetistul nu recursese la manevra inteligentă, care ar fi fost de așteptat, și anume să urce, ci o executase pe cea riscantă: sărise jos. Dacă Dox ar fi rămas sus pe conducte, lunetistul ar fi fost într-o poziție extrem de proastă. Însă acum Dox înțelese că individul gândise mai inteligent și-i dădea deja ocol, pe când el se ținea agățat de partea laterală a unei stive de conducte ruginite, ca un copil prostuț pe echipamentul de cățărat cel mai stingheritor din lume…

Nu stătu pe gânduri. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi dat seama că riscul era prea mare și ar fi șovăit. Își dădu pur și simplu drumul să cadă pe spate în buruieni, cu tălpile spre direcția dinspre care simțea, dintr-un motiv pe care nu l-ar fi putut lămuri, că va sosi lunetistul. Dacă intuiția fusese greșită, avea să moară.

Dar nu se înșelase. Bărbatul apăru de după stiva de conducte, cu pistolul ținut cu două mâini, cu țeava ridicată, orientată spre locul unde se aștepta să-l vadă pe Dox agățat de țevi. Atâta doar că Dox nu mai era acolo. Era întins pe spate, cu genunchii ridicați și sprijinind pe gleznele sale încrucișate cel mai grozav Wilson Combat Tactical Supergrade providențial. Lunetistul înțelese greșeala comisă și, pentru o fracțiune de secundă, Dox văzu frică și oroare pe chipul lui când încercă să se adapteze situației. Era însă prea târziu. Dox îi trase trei gloanțe în piept. Individul se clătină spre înapoi, slobozi două focuri ce-și ratară mult ținta, se împiedică de ceva și căzu pe spate, iar pistolul îi zbură din mână.

Dox sări în picioare și se apropie de el, cu Wilsonul ținut la nivelul bărbiei și ațintit spre capul lui. Păși încet, grijuliu să nu se împiedice de orice s-ar fi putut afla prin iarbă și-i răsturnase adversarul, apoi, când ajunse lângă el, îi aținti pistolul drept spre față. Privi iute în jur și verifică dacă erau singuri.

— Medic…, bolborosi șuierat lunetistul. Cheamă… un medic.

— Sigur că da, încuviință Dox fără să schimbe deloc poziția armei. Imediat după ce-mi spui toate chestiile despre care știi că mă interesează.

Lunetistul păru să capete puteri la posibilitatea sosirii unui medic. Ochii i se zbătură în orbite, apoi focalizară asupra lui Dox.

— Cine ești tu? îl întrebă.

— Nu, domnule, ai înțeles complet greșit. Aici o singură persoană pune întrebări, iar persoana aceea nu ești tu. Cu cine lucrezi? Spune-mi și-o să chem paramedicii mai repede decât poți tu spune: „Ajutor, zac într-o baltă de sânge și mor din cauza unor răni în piept”.

Bărbatul încuviință, părând că ar vrea să-și anunțe dorința de cooperare.

— OGE.

— Da? Și de ce te-au trimis?

Lunetistul șuieră o clipă, după care spuse:

— S-o omor pe femeie.

— Da, idiotule, asta mi-am dat seama și singur. Te întreb – de ce tocmai pe ea? De ce vrea OGE ca ea să moară?

— De unde dracu’ să știu? Rahat, eu sunt doar un contractor.

Din păcate, părea extrem de veridic. Individul nu era decât un asasin plătit. De ce să-i fi destăinuit cineva orice informații care nu-i erau necesare?

Ei bine, oricum nu mai avea mult timp la dispoziție. Se trăseseră destule focuri de armă. Chiar dacă Bob nu anunțase autoritățile, era

imposibil ca poliția să nu apară dintr-o clipă în alta.

Probabil că tăcerea lui îl neliniștise pe lunetist, pentru că tuși stins și rosti:

— Haide, nenică. Îmi dau seama că-nțelegi. Oricine-ar fi ea, nu-i decât un contract.

Dox îl privi.

— Da? spuse el. Ei bine, ghinionul tău, prostovane, fiindcă pentru mine nu-i doar un contract.

Îl împușcă în frunte.

Bărbatul tresări și rămase nemișcat. În orice alte circumstanțe, Dox ar fi savurat momentul, dar acum trebuia să se grăbească. La dracu', cum avea să ajungă la locuința lui Labee? Din hărțile pe care le studiase, știa că de aici putea să meargă până la pod pe mal, ca să nu se întoarcă pe drumul pe care venise. Pe de altă parte, podul reprezenta o distanță mare și expusă pe care ar fi trebuit s-o parcurgă un bărbat care corespundea descrierii făcute de mecanicul auto Bob, cu palmele acoperite cu reziduuri de praf de pușcă și ale cărui amprente aveau să coincidă cu cele de pe tuburile de cartușe și încărcătorul pe care polițiștii aveau să le găsească în scurt timp la locul unor crime.

Dox auzi prima sirenă de poliție, apoi o a doua și gândi: „Ei bine, n-o să te mint, dar situația arată cam nașpa pentru eroul nostru".

Capitolul 24

GRAHAM

După plecarea lui Treven, Graham îi ceru lui Curtis să închidă ușa și să nu-l deranjeze decât pentru urgențe excepționale.

Se așeză apoi pe sofa și privi spre munții Blue Ridge. Îi plăcea panorama. Nu doar pentru

frumusețea ei, ci și pentru felul în care-l ajuta să se focuseze pe tabloul de ansamblu. Grijile mai puțin parohiale. Lucrurile ce aveau să dăinuie.

„Treven", gândi el. „Ce păcat…"

Bărbatul era un operator excepțional. Antrenat și experimentat, deținând reflexe excelente și judecată de luptă în mediul urban.

Un războinic, fără doar și poate. Dar în esență, un agent solitar, nu un lider. Și – ce Dumnezeu! – nici pe departe priceput să-i convingă pe alții. Ideea că Treven ar fi putut convinge un grup de supraviețuitori cinici ca Hort, Larison și Rain… ei bine, ar fi fost de râs, dacă n-ar fi fost atât de tristă.

Indiferent ce le-ar fi spus Treven, ei nu-l vor crede niciodată. Vor presupune că era o capcană.

Ceea ce nu însemna totuși că eforturile sale ar fi fost inutile. Nici pe departe. Hort și compania nu vor renunța să mai vină după Graham, dacă vor bănui că Treven le întindea o cursă. Ei o vor ocoli, pur și simplu. Iar aceea, desigur, avea să fie adevărata cursă.

Pentru moment, era deranjat de faptul că Treven părea să creadă că Graham ar fi fost realmente în stare să detoneze un avion de pasageri doar ca să acopere o rețea de pornografie infantilă. Ba se simțea chiar insultat. Ce fel de valori credea Treven că are? Graham n-ar fi făcut niciodată ceva atât de monumental pentru o miză așa de mică.

Suspină și-și umplu o ceașcă cu cafea. Era în regulă. De fapt, nu era vina lui Treven. Individul pur și simplu nu înțelegea că mizele erau mult, mult mai mari.

Capitolul 25

DOX

Dox urmă o potecă pe sub podul First Street South, printre tufișuri și buruieni înalte. După ce fu suficient de camuflat pentru a nu fi văzut de pe stradă și se simți în siguranță pentru moment, începu să tremure. Se ghemui pe vine și respiră egal și constant, până se potoli. După aceea scoase din rucsac telefonul prin satelit și o sună pe Labee.

Femeia răspunse imediat.

— Ești bine? Am primit semnalări de focuri de armă și polițiștii au pornit într-acolo.

— Sunt foarte bine, scumpa mea. Vestea proastă e că doi tipi te așteptau de pe malul celălalt al râului: un lunetist și un observator. Vestea bună este că ei sunt morți acum. Vestea proastă e că eu nu pot ieși de aici, pentru că, ai dreptate, se aud sirene de jur-împrejur și ar fi mai bine dacă polițaii locali nu m-ar vedea plecând de la locul unor crime.

Două echipaje de poliție trecură cu sirenele urlând pe podul de deasupra.

— Unde ești? întrebă ea.

— Ghemuit prin tufele de lângă o tabără a oamenilor fără adăpost sub podul First Street South. Pe malul vestic al podului, lângă un pârâiaș, dacă asta-nseamnă ceva pentru tine.

— South Park. Highland Parkway Southwest. Știu exact unde ești.

— Ei bine, asta-i grozav, pentru că, dacă m-ar întreba cineva, mi-aș descrie situația actuală ca fiind de tipul „necesită salvare”.

— Ajung acolo în zece minute.

— Zece minute? Nu c-aș fi nerecunoscător, dar crezusem că vei fi undeva în apropiere.

— Da, sunt în apropiere, dar mai întâi trebuie să trec pe acasă.

— Dumnezeule, indiferent de ce ai avea nevoie, nu poate fi chiar atât de important! K. îți poate face rost practic de orice armă ai nevoie…

— Nu-i o armă.

— Da’ ce-i atunci? Uite care-i treaba, eu mă așteptasem doar la un lunetist dincolo de râu, dar am găsit doi. N-am nicio certitudine că la tine acasă nu va mai fi cineva. Poate chiar înăuntru. Cel puțin, lasă-mă să vin cu tine.

— Pe tot perimetrul clădirii sunt videocamere. Nu putem risca să fii înregistrat pe ele.

— Puțin îmi pasă. De ce…

— O să-ți explic mai târziu. Stai acolo și nu te mișca. Sosesc în zece minute. Poate chiar mai repede.

— La dracu’, Labee, vrei să m-asculți măcar un minut?

Femeia închisese însă telefonul.

— La naiba! rosti el cu glas tare. De ce trebuie să fie atât de încăpățânată?

Auzi pași prin tufișurile din stânga sa. Apropierea lor nu avea nimic silențios – ba chiar, pașii erau de-a dreptul zgomotoși –, dar întrucât era surescitat de întâlnirea anterioară atât de apropiată cu moartea, sări în picioare și băgă mâna sub jachetă, pe patul pistolului.

Nu era totuși nicio problemă, ci doar un ins bătrân și slăbănog, care trebuie să fi fost unul dintre cei care dormeau în corturile de sub pod. Avea părul alb, era aproape complet știrb și pielea de pe față îi era la fel de cafenie și zbârcită ca tutunul uscat la soare.

— Salut, prietene, i se adresă bătrânul cu un accent mexican. Mi s-a părut c-aud pe cineva pe-aici.

— Salut și ție, răspunse Dox lăsând Wilsonul și băgând telefonul înapoi în rucsac. Prietena mea și cu mine am avut o discuție mai aprinsă și a trebuit să fac o plimbare să mă răcoresc nițel. Îmi pari un om care a dobândit înțelepciune de-a lungul anilor. Poți să-mi spui de ce sunt femeile atât de dificile? Vreau să zic, eu le iubesc, totuși… de ce?

Bătrânul strânse din umeri.

— Pentru că ele sunt oameni. Nu femeile sunt dificile, ci oamenii.

Dox îl privi perplex. Încercase să arunce niște vorbe cu care să-l distragă pe mexican și nu se așteptase să primească în schimb o înțelepciune reală. Trebuia să-i fie rușine fiindcă îl subestimase.

— Ei bine, domnule, spuse el, trebuie să recunosc că ideea asta e profundă. Noi doi nu ne cunoaștem de multă vreme; dar mi-ai oferit ceva profund la care să mă gândesc și-ți sunt recunoscător.

Bătrânul îi zâmbi, sclipitor, deși dezvelise aproape numai gingii.

— Închipuie-ți doar cât de dificili părem noi pentru ele. E greu să te pui în pielea altuia. Poate că n-am învățat eu multe, dar pe asta cu siguranță am învățat-o.

Dox aprobă din cap, simțindu-se simultan umil și impresionat.

— Uite ce-i, zise el, sper că n-o să consideri întrebarea asta ca o impolitețe din partea mea, dar dacă ești cumva temporar în pană de bani, ar fi plăcerea mea să-ți împart puțin din norocul meu, ca mod prin care să-ți mulțumesc că mi-ai deschis ochii.

Bătrânul se îndreptă puțin de spate și clătină din cap.

— Nu e nevoie s-o faci.

La naiba cu demnitatea lui de a refuza un act caritabil de care avea în mod vădit nevoie!

— Știu asta, domnule, dar mi-ar face plăcere. Ai fi atât de amabil să-mi satisfaci acest capriciu?

Urmă o tăcere scurtă, apoi bătrânul încuviință din cap.

— Bine.

Dox își scoase teancul de bani din buzunar și numără zece bancnote de câte douăzeci de dolari.

— Sper că asta va mai ușura situația, spuse el.

Bătrânul privi banii cu ochii holbați. După aceea se uită la Dox și aprobă din cap.

— Mulțumesc.

Dox clătină încetișor din cap.

— Îmi pare rău că nu pot face mai mult, dar cred că s-ar putea să am nevoie de ceea ce a rămas.

Se auziră și mai multe sirene. Bătrânul înclină ușor capul spre un umăr, parcă ascultând cu atenție.

— Sirenele astea de poliție… Urechile mele nu mai sunt ca odinioară, dar mi s-a părut c-am auzit focuri de armă. Cred că nu m-am înșelat.

Dox își suprimă un zâmbet. Urechile mexicanului fuseseră cu siguranță suficient de bune ca să-l audă vorbind la telefon mai devreme.

— Da, și eu le-am auzit. Am crezut că sunt focuri de artificii, dar poate că ai dreptate, cu atâția polițiști care aleargă prin jur.

— Ei nu-și fac decât datoria. Îți spun însă, eu mi-am făcut obiceiul să nu stau de vorbă cu ei. Polițiștii își fac treaba lor, eu mi-o fac pe a mea. O să fii bine?

Dox aprecie mesajul bătrânului – atât subtilitatea, cât și aparenta lui sinceritate.

— Mulțumesc pentru grijă, domnule, dar voi fi bine. De fapt, chiar prietena mea va apărea probabil dintr-o clipă în alta ca să mă ia cu mașina.

— Te va ierta?

— Cred că mai degrabă am iertat-o eu pe ea, dar… poate că ai dreptate. Ar trebui să mă gândesc la asta, ținând seama de ceea ce ai împărtășit azi cu mine.

Bătrânul îi oferi din nou surâsul lui luminos și știrb.

— Principalul este să nu te temi să-i spui că o iubești. Dragostea învinge cu adevărat întotdeauna.

— Nu, nu, nu-i deloc ceva de felul ăsta. Vreau să spun că eu țin foarte mult la ea, desigur, dar… e complicat.

Bătrânul mexican îi zâmbi din nou, de data asta cu un aer cunoscător.

— Oamenii sunt complicați. Deocamdată mulțumesc pentru ajutor.

După aceea îi făcu o plecăciune scurtă și dispăru printre tufele din care își făcuse apariția.

Dox scutură din cap, încercând să și-l limpezească. Doi bătrâni misterioși în aceeași zi, ambii filosofi. Asta îl făcea să fie mai puțin îngrijorat față de propria-i îmbătrânire. Ce dracu', pentru moment el era fericit să fie pur și simplu în viață!

După câteva minute văzu o mașină încetinind și înaintând cu viteza melcului pe stradă. Un jeep. Se târî prin tufăriș și văzu că era ea. Labee.

Dox începu să meargă cu pas energic, fără să fugă, dar în niciun caz agale. Femeia îl zări și deschise prompt portiera din dreapta ei. După ce Dox sui, ea acceleră lin.

— Labee, scumpo, rosti Dox, copleșit de vederea ei.

Aproape că uitase cât de frumoasă era și bănuia că asta se datora tocmai faptului că încercase s-o uite. Nu era fardată, purta părul strâns în coadă la spate, avea blugi și o jachetă tip *fleece* – nu se străduise deloc să fie atrăgătoare și totuși exista în ea ceva care-l putea ameți.

Labee se întinse și-l strânse ușor de genunchi – Dox știa prea bine că așa ceva era un gest major de afecțiune din partea ei –, dar în același timp păstră ochii pe stradă.

— Ce s-a-ntâmplat? Ești bine?

— Ți-am spus, sunt bine. Dar tu? Ai trecut pe acasă?

— Da.

— Probleme?

— Nu, indiferent ce probleme au existat, te-ai ocupat tu deja de ele.

Văzând că Labee era în siguranță, bărbatul se înfurie brusc pe ea.

— Ei bine, atunci să știi c-ai avut noroc! Ce dracu' era atât de important, încât aveai neapărată

nevoie de el, cu riscul să cazi într-o ambuscadă acolo?

Ea îl privi și se încruntă.

— Să nu faci asta.

— Ce să nu fac? Cum crezi că m-am simțit, ascunzându-mă în tufișuri după ce mi-ai închis, imaginându-mi că vei da peste știi tu cine?

— Probabil la fel cum m-am simțit eu când nu aveam nicio veste de la tine și erau raportate focuri de armă.

Asta îl făcu să bată în retragere.

— Ăsta-i felul tău de a spune că ții la mine?

Labee îl privi iarăși și el nu-și putu da seama dacă era iritată sau se străduia să nu zâmbească. Poate că ambele.

— Oricum, spuse Dox, dacă filosoful ăla bătrân nu m-ar fi distras, mi-aș fi ros unghiile de nervi.

— Care filosof bătrân?

— Nu contează.

— Te-a văzut cineva?

— Da, la dracu', m-a văzut cineva. Numitul Bob de la Bob's Automotive Repair și cu mine suntem practic amici de-acum. Plus niște muncitori care mă văzuseră anterior plimbându-mă prin zonă. Și, da, desigur, filosoful bătrân cu care am flecărit până acum, așteptându-te pe tine.

Femeia aprobă din cap.

— Exact de asta nu puteai să vii la mine acasă. Una este ca poliția să capete o descriere de la martori oculari, dar cu totul altceva este să aibă imagini video pe care să le arate martorilor.

Dox căzu pe gânduri. În mod obișnuit, el ar fi avut grijă de toate astea fără ca măcar să se gândească în mod conștient. Nu era pentru prima dată când își dădu seama că grija lui pentru Labee îl făcea să uite de sine. Trebuia să fie cu ochii în patru la tendința asta. Mort, nu i-ar mai fi fost de prea mare ajutor. Deși gândul că femeia i-ar fi putut duce dorul îi conferea un sentiment plăcut.

— Ai dreptate, recunoscu el. Dar, la naiba, corpurile alea pe care le-am lăsat nu vor fi o problemă pentru tine? Vreau să zic că, ținând seama de circumstanțe, e evident c-au avut o legătură cu tine, nu? Doi morți, o pușcă de lunetist, linia de vizare peste râu spre casa ta… nu m-am gândit la asta până acum, dar nu vei deveni un soi de suspectă?

— Când au fost trase focurile de armă, eu mă găseam într-un local numit Hangar Café, la vreun kilometru și jumătate de casă. Merg frecvent acolo și-l cunosc pe proprietar, Justin. Am folosit cardul de credit. Iar după aceea am fost înregistrată cu etichetă temporală de videocamerele din jurul clădirii mele. N-aș fi putut avea nimic de-a face cu împușcăturile. Cel puțin, nu în mod direct.

Dox zâmbi.

— Te-ai gândit la toate astea din timp, așa-i?

— Tu ce crezi? îl privi ea scurt.

— Sper că nu ți s-a părut că am vorbit condescendent. Am fost sincer admirativ.

— Am fost pur și simplu precaută. Dar ai dreptate, departamentul de poliție Seattle va asocia corpurile alea cu necunoscuții care încearcă să mă asasineze.

— Și asta-i bine sau rău?

— Nu sunt sigură. Bănuiesc că-i bine, deoarece chiar în clipa de față sunt investigată ca polițist implicat în omucideri și deocamdată e destul de clar că am fost în legitimă apărare fără echivoc. Dar în același timp este și rău, pentru că… pur și simplu nu doresc genul ăsta de atenție.

— Știi, majoritatea polițiștilor voștri ar fi putut spune: „E rău, fiindcă înseamnă cu siguranță că niște oameni cu destule capacități doresc neapărat să mă omoare”.

— Da, și asta.

Dox nu insistă, dar glumise numai pe jumătate. Era ciudat că pe Labee o preocupa mai mult

atenția acordată de alții decât faptul că putea fi omorâtă.

— Oricum, continuă el după câteva secunde, sper că ceea ce ai luat de acasă a meritat toate firele de păr alb pe care mi le-ai scos.

— A meritat, aprobă ea.

— Ar fi extrem de indiscret din partea mea să întreb ce poate fi mai important decât culoarea în general tinerească a părului meu?

— Laptopul pe care l-am folosit în investigația Child's Play. Plus un caz. Un violator în serie din afara orașului. Operează în parcuri. De două ori în Seattle în ultimele săptămâni și în curând va face următoarea victimă. Probabil când va ploua. Există un șablon și mă apropii de o cale prin care să-i dejoc intenția. Notițele mele despre caz erau în mansardă.

O parte din Dox dori să spună: „Te-ai întors acolo. Ți-ai pus viața în pericol. Pentru niște notițe".

Dar pe de altă parte, se potrivea cu tot ce știa despre Labee. Oricum, cu tot ce simțea el. Și cu tot ce admira.

De aceea, zise doar:

— Să știi că, dacă pot, mi-ar face plăcere să te ajut cu asta.

Ea îl privi din nou, încuviință o dată scurt din cap, apoi reveni cu privirea la stradă. Dox avu senzația că femeia se străduise brusc să-și stăpânească lacrimile. Era unul dintre lucrurile care îl mișcau atât de mult la ea. Labee era una dintre femeile cele mai dure pe care le cunoscuse vreodată – unul dintre oamenii cei mai duri – dar în același timp avea foarte multă empatie și era mult mai sensibilă decât și-ar fi dat mulți seama.

— Bine, rosti el. Ești pregătită să pornim într-o călătorie?

Labee îl privi și-i zâmbi scurt.

— Unde mergem?

— Prietenul despre care ți-am povestit – apropo, se numește John Rain, deși preferă ca numele să nu-i fie folosit nici chiar în convorbiri telefonice criptate, într-atât e de paranoic – se află în prezent în zona DC. Împreună cu alți prieteni pe care cred c-ar trebui să-i întâlnești. În plus, Kanezaki e tot acolo și e dispus să dea o mână de ajutor. Una peste alta, nu mă pot gândi la un grup mai sigur alături de care să fii.

Spera să aibă dreptate. Dorea să creadă asta. Dar oricât de buni erau John, el și toți ceilalți, nu dispuneau pur și simplu de resursele necesare pentru a doborî avioane, a trimite elicoptere înarmate cu rachete sau pentru a deplasa lunetiști pe tabla de joc ca și cum n-ar fi fost decât simpli pioni. Dox mai trecuse prin situații neplăcute, unele chiar al dracului de neplăcute, dar asta i se părea cea mai groaznică. Poate din cauza acțiunilor de care era capabilă OGE. Poate din cauza faptului că de data asta ținta nu era el.

Ei bine, indiferent de capacitățile lor, el spera că merita să moară pentru asta. Pentru că avea să omoare mulți indivizi înainte de a îngădui să i se întâmple ceva lui Labee.

Capitolul 26

RAIN

În noaptea de după vizita la Treven, în ușa camerei noastre de motel s-au auzit două ciocănituri lente, urmate de alte trei ciocănituri rapide. Horton și Larison s-au plasat imediat înapoia paturilor duble, cu pistoalele în mâini. Eu am avut misiunea ceva mai puțin plăcută de a sta lângă ușă.

— Cine este? am întrebat.

— Tu cine dracu' crezi c-ar fi? s-a auzit inconfundabilul accent texan. I-ai mai spus altcuiva să vină pe la miezul nopții și să ciocănească în stilul ăsta?

M-am întors și i-am privit pe Horton și Larison. Amândoi au încuviințat din capete.

Am deschis ușa și era într-adevăr Dox, ținând în mâini o cutie de carton și rânjind larg; lângă el se afla o asiatică de vreo treizeci și cinci de ani, cu o expresie bănuitoare pe chip.

Femeia i-a văzut imediat pe Horton și Larison cu armele în mâini și s-a încordat.

— E-n regulă, a spus Dox. Ei sunt prietenii mei. Sunt pur și simplu precauți, la fel cum am fi și noi. Atâta doar că ei sunt mai puțin fermecători ca mine.

Au intrat, iar eu am închis și am încuiat ușa. Horton și Larison s-au ridicat și au coborât armele.

— Ei bine, John Rain, a rostit Dox, de pe chipul căruia nu dispăruse zâmbetul larg. A lăsat cutia jos și apoi și-a îndreptat spatele. Haide, vino-ncoace!

M-a cuprins în una dintre îmbrățișările lui de urs, cu care mă obișnuisem, dar despre care nu credeam că-mi vor plăcea vreodată atât de mult cât îi plăceau lui.

— Și Larison! a continuat mergând spre el. N-o să te mint, la-nceput n-am crezut că voi spune asta vreodată, dar să știi că mă bucur într-adevăr să te văd.

Larison a fost îmbrățișat și el, ba chiar a răspuns la gest, e drept, bătându-l stângaci cu palma pe Dox pe spate și rostind „gata, gata", când gestul se prelungise prea mult.

— Și domnul colonel, a urmat apoi Dox, strângându-i mâna lui Horton. A curs ceva apă pe sub pod de când nu ne-am mai văzut. Mă bucur că pentru prima dată stăm toți pe același mal, dacă-mi este permisă o metaforă prelungită.

— Și eu mă bucur să te văd, fiule, a răspuns Horton. După cum văd eu lucrurile, apa aceea a

rămas de acum mult în urma noastră.

— E elegant din partea dumitale să spui asta, colonele, ținând seama de toate cele petrecute.

Horton a încuviințat din cap.

— De ce să nu-i spunem pur și simplu Fosta Neplăcere și să ne concentrăm asupra viitorului? Viața e scurtă. Haide să găsim o cale prin care s-o prelungim.

— Amin! a exclamat Dox și apoi a arătat cu mâna spre femeie. Ea este prietena mea, Livia Lone. Livia, ei sunt, în ordine: John Rain, Daniel Larison și colonelul în retragere Scott Horton. Nu ți-ai fi dat însă seama.

A arătat spre fiecare dintre noi în timp ce făcea prezentările.

— Sunt exact oamenii pe care i-ai dori de partea ta când ai ajuns în bucluc. Și, domnilor, sper că mă veți crede când vă spun că același lucru se aplică și Liviei, pentru că, dacă n-ar fi adevărat, nu m-aș afla aici.

Urmară o serie de strângeri de mâini și politețuri, însă toți continuau să se simtă ezitanți, precauți, neîncrezători.

— Bun, spuse Dox. Livia și cu mine am adus niște aripioare și două six-pack de Dos Equis de la un local ceva mai sus pe șosea. Ne-am gândit că poate voi n-ați prea ieșit și haleala nu strică nimănui. Auziți, da' ce-i locul ăsta, până la urmă? Recepționera mi-a spus că-i un lac pentru răcirea unui reactor nuclear – serios?

Horton, care sugerase să ne întâlnim aici, i-a povestit detaliile. Motelul se numea Lake Anna Lodge și se afla pe malul lacului cu același nume. În 1972, statul construise un baraj pe râul North Anna, ca să creeze un lac de acumulare pentru răcirea reactoarelor nucleare pe care intenționa să le amplaseze în regiune. Câteva așezări mici apăruseră pe malul estic, care era deschis publicului, pentru îmbăiat, sporturi nautice și pescuit. Zona aceea publică a devenit cunoscută ca

„partea rece”, deoarece „partea fierbinte” privată era încălzită de reactoarele ce circulau apa în vederea răcirii miezurilor lor. Și pentru că peștii preferau apa mai caldă, utilizatorii autorizați ai părții private se aleseseră cu locuri de pescuit mai bune.

A fost interesant faptul că Horton știa atât de multe din istoria locală. Era evident că iubea zona. Și era evident, de asemenea, că el simțea că sentimentul era cumva reciproc. M-am întrebat cum ar fi fost asta. Situația cea mai apropiată de o asemenea noțiune ar fi fost Tokio, totuși dragostea aceea n-a fost niciodată reciprocă.

— Hmm, a spus Dox. Pescuit mai bun pentru șmecheri? Cred că aici există o metaforă.

A scos un six-pack din cutia de carton. Horton și Larison au luat fiecare câte o bere. Livia a refuzat. La fel și eu.

— Ești prea obosit? m-a întrebat Dox, după ce a golit jumătate din berea sa. Ce ați făcut voi? Ați dormit în schimburi?

— Bineînțeles, am răspuns.

De fapt, întrucât toți eram încă surescitați după atacul asupra casei lui Horton și, probabil chiar și acum, nu complet încrezători unii în alții ca să facem mai mult decât să picotim în aceeași cameră, mă îndoiam că Horton sau Larison dormiseră mai bine decât mine, chiar dacă încercaserăm să ne odihnim pe rând.

— Bun, nu-ți face griji – Livia și cu mine vom face la fel. Ea a așteptat afară, în timp ce am plătit pentru o cameră. Da, cu cash. S-a întors spre femeie. John este și paranoic și micro-manager. Economisesc timp dacă-i pot intui întrebările. Auziți, sper că și voi ați făcut la fel – că numai unul s-a înregistrat la recepție și a ieșit după cumpărături.

— Ăla am fost eu, a răspuns Larison.

Deoarece Horton era negru, iar eu pe jumătate asiatic, Larison ar fi fost cel mai puțin notabil

dintre noi și de aceea fusese desemnat ca interfață cu publicul.

— Aha, a spus Dox, asta explică de ce aveți camera asta discretă în spate, orientată spre pădure, nu spre șosea. Și eu am făcut la fel.

— Ce mașină aveți? am întrebat, ca să știu care dintre automobilele din parcare erau ale noastre și care putea reprezenta o problemă.

El a rânjit larg.

— Simțisem c-o să-ntrebi și asta. Am închiriat un microbuz, pentru eventualitatea în care va trebui să călătorim toți laolaltă. E un Nissan roșu, așezat cu botul în afară în capătul parcării. E bine?

Am aprobat din cap.

— Bine, a urmat Dox, haide să ne-aducem la zi în ceea ce pare a fi problema noastră comună: Oliver Graham și OGE. După aceea, eu va trebui să dorm nițeluș. Am plecat din paradis acum o zi și jumătate, am omorât doi oameni azi în Seattle și de atunci nu m-am bucurat decât de un pic de moțăială în avion.

Chiar și pentru Dox, asta era foarte multă pălăvrăgeală. M-am întrebat dacă proceda așa ca s-o destindă pe Livia, care era remarcabil de tăcută. Simțeam însă că nu tăcea fiindcă ar fi fost neliniștită, ci mai degrabă ca urmare a unei rețineri înnăscute. Ceva din aspectul ei părea acordat mai degrabă tăcerii, privitului și ascultatului, decât vorbitului. M-am întrebat cum se puteau înțelege ea și Dox, apoi am zâmbit, pentru că mi-am dat seama că aceeași întrebare fusese probabil pusă despre Dox și mine.

În timp ce am mâncat aripioare și s-a băut bere, de către ceilalți trei, și apă, de către mine și Livia, ne-am informat reciproc despre toate. Din păcate, când am ajuns la sfârșit, tot nu știam mai multe decât la început. OGE proteja ceva, cel mai probabil un fel de rețea de pornografie infantilă în Serviciul Secret. De asemenea, părea probabil că OGE opera și pentru altcineva – poate pentru

Serviciul Secret, poate pentru Departamentul pentru Securitate Internă, poate pentru FBI, sau poate chiar pentru o combinație a lor. Și, bineînțeles, în momentul acesta era motivată să-și ascundă propria implicare. Resursele pe care le cheltuise în tentativa de a reduce la tăcere pe oricine care știa despre rețea ori despre rolul jucat de OGE în mușamalizare sugerau un nivel ridicat de motivare și o probabilitate redusă ca micșorarea numărului participanților să-l determine pe Graham să-și înceteze acțiunile.

Livia ne-a spus că aștepta să primească informații de la o sursă din Divizia de Investigații a Departamentului pentru Securitate Internă, în care avea suficientă încredere, cel puțin pentru culegerea de date. Vorbise cu sursa respectivă înainte de plecarea din Seattle, informând-o despre Graham și lunetiști. Sursa îi spusese că investiga o pistă. Asta era bine, pentru că deocamdată nu aveam absolut nimic de la Kanezaki. Și cu toate că Horton era convins că Treven avea să-și schimbe părerea, eu apreciam că era excesiv de optimist.

— Telefonul meu e închis și pus într-o cușcă Faraday, a spus Livia, așa că nu știu dacă sursa mea a încercat să mă caute. L-a privit pe Dox. Telefonul tău prin satelit?

Dox s-a uitat la mine, anticipând obiecția.

— E criptat, mi-a zis el. Da, Graham poate trimite un elicopter spre noi, dar nu are și avioane de cercetare și alarmare îndepărtată. Iar să șofez optzeci de kilometri ca să găsesc un local fast-food cu conexiune wi-fi prezintă unele riscuri, dintre care principalul în clipa de față este adormirea la volan. Situația poate să evolueze rapid și avem nevoie de informații. Haide să le obținem.

Învățasem cu mult timp în urmă, pe când lucrasem cu Dox, că într-un parteneriat existau momente când trebuia să cedezi puțin. Părea că acesta era unul dintre acele momente. Am aprobat din cap.

— Rahat, a înjurat Dox, nu mai fi așa de încruntat.

I-a întins telefonul Liviei, care s-a apropiat de fereastră pentru un semnal mai bun.

— Până acum am avut noroc, a urmat Dox. Ambuscada pregătită pentru Livia la sala unde preda, atacul cu elicopterul asupra casei colonelului și echipa de lunetiști pe care am anihilat-o în Seattle. Totuși Graham are mai multe resurse decât noi și, mai devreme sau mai târziu, unul dintre atacurile astea va avea succes. Ne trebuie informații bune și o știți și voi.

— Nu te contrazic, am spus.

— Mă contraziceai din ochi.

— Am voie să contrazic din ochi.

El a izbucnit în râs.

— Cred că ai dreptate. Iar după ce termină Livia, unul dintre noi ar trebui să-l sune pe amicul K. și nu doar pentru a vedea dacă are ceva informații noi. Livia are pistolul de serviciu și văd că nici alții n-au plecat de acasă neînarmați, dar eu mă simt practic dezbrăcat fără o armă ca lumea. K. n-o să fie deloc încântat când va auzi, pentru c-a trebuit s-o arunc pe cea de care mi-a făcut rost în Seattle înainte de a veni cu avionul aici. Dar o să găsesc eu o modalitate prin care să mă revanșez față de el.

— Ar trebui să-mi verific căsuța vocală, a spus Horton. Cred că voi vă înșelați în privința lui Ben. El se luptă cu conștiința lui, așa cum a făcut dintotdeauna. Dar va porni pe calea cea bună.

— Mă-ndoiesc, a comentat Larison.

— Mai bine speră să te-nșeli, a replicat Horton, fiindcă vom avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putem căpăta.

Capitolul 27

LIVIA

— Hei, rosti Livia imediat ce Little răspunse. Eu sunt.

— Livia! La dracu', am tot încercat să dau de tine.

Ceva părea să nu fie în regulă. Ea apăsă telefonul mai tare pe ureche, alungându-și un fior de neliniște.

— Am fost pe drum. Totu-i bine?

— Știu c-ai fost pe drum. Ai zburat din Seattle la aeroportul Dulles din Washington.

Fiorul se preschimbă într-un junghi. Livia se uită spre bărbați. Toți ascultau cu atenție – mai ales Rain.

— De unde știi?

— Din înregistrările Serviciului Vamal. Pe care oricine din Departamentul pentru Securitate Internă le poate accesa instantaneu. Ce cauți aici?

— Urmăresc niște piste.

— N-o să ai niciodată încredere în mine, așa-i?

— Nu mai multă decât ar trebui.

Urmă o pauză și Livia simți că bărbatul se străduia să-și diminueze frustrarea pe care i-o crea. N-ar fi fost prima dată.

— Bănuiesc că nu contează, rosti el în cele din urmă. Am informații pentru tine. Unde ne putem întâlni?

— Prefer prin telefon.

Livia observă că Rain o privea cu atenție. În mod evident, îl neliniștea ideea că legătura ei propusese o întâlnire personală.

— Scuză-mă, Livia, dar m-am cam săturat de aiurelile tale. Am riscat mult pentru tine, am descoperit informații esențiale despre chestia cu care te confrunți și nu mai vreau să mă tratezi fără respect și să-ți impui numai condițiile tale. Și gândește-te cu mare atenție în cazul în care vrei să-mi închizi din nou telefonul, pentru că de data asta n-o să te mai sun înapoi.

„La naiba!” Pe de o parte, Livia nu credea că întâlnirea cu Little ar fi o problemă. Știa însă că pentru Rain ar fi, poate și pentru ceilalți. Și indiferent de părerea lor, detesta faptul că Little îi dăduse pe față cacealmaua. Detesta senzația că el o controla.

— Revin în cinci minute, îi spuse.

— Bine.

Livia închise și încercă să găsească o satisfacție în faptul că nu capitulase, ca și în acordul bărbatului ca ea să nu-i dea un răspuns imediat.

Fusese însă doar un paliativ. Știa că Little câștigase. Încercă să se focuseze asupra fondului – asigurarea lui că avea informații valoroase.

Se uită către Rain, știind că el urma să aibă obiecțiile cele mai mari.

— Spune că are informații, rosti Livia, și că trebuie să mă-ntâlnesc cu el.

Însă nu-i răspunse Rain, ci Carl.

— De ce ar fi necesară o întâlnire? Te-am asigurat că telefonul e criptat. Poate spune și prin telefon orice ți-ar putea spune față în față.

— N-avem timp să povestesc tot trecutul nostru comun. Până acum informațiile lui au fost solide. Am destulă încredere în el ca să ne-ntâlnim.

— Bine, cedă Carl, e decizia ta. Dar dacă n-ai nimic împotrivă, aș vrea să vin și eu. Nu poate strica să-ți asigure cineva spatele.

Deși era încordată, Livia nu putu să nu aprecieze grija cu care se exprimase. Nu știa dacă bărbatul o făcea în mod conștient sau dacă avea pur și simplu o intuiție excelentă, însă Carl știa să nu-i spună ei ce trebuia să facă, iar când el o dădea în bară găsea mereu un mod instantaneu de a rezolva treburile. Și poate că la un anumit nivel abordarea lui era manipulatoare, însă conta cel mai mult felul cum o făcea să se simtă. Ca și cum o înțelegea, fără să fie vreodată autoritar.

Rain clătină din cap.

— Nu-mi plac întâlnirile în general și în mod special nu-mi plac întâlnirile inutile care sunt propuse de altcineva.

— Nu mai trebuie să vină nimeni, rosti Livia. O să ascult ce are de spus și o să vă povestesc totul. Dar nu voi decideți dacă mă-ntâlnesc sau nu cu el. Asta nu-i ceva negociabil.

Rain își arcui sprâncenele, aparent ușor surprins. Foarte bine! Mulți bărbați plecau pur și simplu de la premisa că ei dirijau situațiile. Livia învățase că modul cel mai eficient de a scăpa de ei era să le-o spună clar și răspicat.

Dădu să replice, dar Carl îl opri.

— Stați așa – toată lumea, stați așa. Haideți să nu-ncepem să ne contrazicem și să stricăm munca în echipă chiar înainte să fi început. Toți avem aceeași problemă și aceleași obiective. Dar, pentru că suntem persoane diferite, uneori susținem tactici diferite. Asta nu-i rău, ba chiar e bine. Înseamnă că ne putem pune mințile laolaltă, ne putem verifica reciproc ideile în condiții de presiune și putem să acționăm împreună mai inteligent decât dacă am acționa singuri.

Larison îl privea pe Carl zâmbind, și Livia avu impresia că el îl mai văzuse și în alte ocazii netezind asperități – și că fie aprecia asta, fie era amuzat de tentativă, fie ambele.

Carl se uită la ea:

— Așadar, Livia spune că are încredere în informațiile și în intențiile sursei ei. Și fiindcă ea este singura care o poate face, este logic să ne încredem în judecata ei în această privință. Dar în același timp, Livia, nu există niciun motiv pentru care tu să nu te duci la întâlnirea aceasta într-un mod calculat, pentru a diminua orice riscuri posibile. Ți se pare rațional?

Liviei nu-i plăcu – ea se pricepea perfect la crearea unui cadru de lucru care să sune rezonabil pentru un suspect, dar care să fie conceput de fapt pentru a-l restricționa. Nu întrevedea însă niciun

mod de a respinge propunerea lui Carl, așa că încuviință din cap fără chef.

Carl se întoarse către Rain.

— John, eu nu știu pe nimeni mai priceput ca tine în aranjarea unei întâlniri în așa fel încât tipul cel cumsecade să plece după aceea la fel de sănătos cum a sosit. Poți să faci ceva în privința asta?

Rain îi oferi o aprobare din cap ce părea la fel de reticentă ca a Liviei.

Carl se uită la Horton.

— Colonele, dumneata pari să știi terenul local ca pe propriul buzunar. Poate că ne-ai putea sugera un loc pe care să-l putem controla – un loc unde John și inimitabilul domn Larison să poată asigura o supraveghere sau ceva de felul ăsta.

Horton surâse, recunoscându-i evident intenția.

— Parcul Național Lake Anna de aici ar fi ideal. La începutul traseului pentru drumeție există o parcare mare, iar după vreun kilometru, pe traseu, e un camping. În sezonul ăsta și la mijlocul săptămânii, ar trebui să fie pustiu.

Privi spre Rain cu o expresie care aștepta comentarii.

Rain se uită la Horton, apoi la Carl, și Livia avu impresia că bărbatul era exasperat, dar nu găsea nicio cale de ieșire. Să fi fost un tip obsedat de control? Poate că da. Ei bine, cine se aseamănă se adună.

— În regulă, răspunse Rain după o secundă. Livia, dacă îi spui sursei tale să vă întâlniți la camping, Larison și cu mine ne-am putea poziționa la începutul traseului. Așa vedem când sosește și dacă mai apare cineva.

Carl zâmbi.

— Da, este o idee foarte bună.

Rain îl fulgeră din ochi.

— Nu-nflori situația.

Zâmbetul lui Carl se lăți și mai mult.

— Nici vorbă de așa ceva, dar pur și simplu îmi place când se înjghebează un plan.

— Spune-i că întâlnirea va avea loc în parcarea de la Cooper Vineyards, la ora nouă mâine dimineață, cu două ore înainte de deschidere, rosti Horton. Localitatea Louisa, statul Virginia. Când va ajunge acolo, îi vei telefona din nou și-i vei spune locul real de întâlnire, care va fi Parcul Național, aflat la douăzeci de minute distanță. El va intra în parc și va merge pe Cabin Road până la parcare. Își va lăsa acolo mașina și va merge pe jos pe Fisherman's Trail. Tot traseul este marcat perfect, iar zona este des împădurită. Există destule locuri în care John și Daniel să se instaleze pe traseu din timp. Dox și cu mine te putem însoți la întâlnirea în sine.

— Mai e ceva, îi atenționă Livia. Carl, sursa mi-a spus că știe că am sosit cu avionul în DC, grație înregistrărilor Controlului Vamal. Ceea ce-nseamnă că te-a putut urmări și pe tine. Bilet cumpărat în ultima clipă… chestii din astea… Ne-ar putea asocia pe noi doi.

— „Carl"? întrebă Larison.

Carl îl privi, apoi se uită la ceilalți.

— Altcineva n-o să-mi mai zică așa.

Livia nu-și dădu seama dacă glumise sau nu. Și nimeni nu mai întrebă nimic.

— Oricum, urmă Carl după un moment, în prezent călătoresc cu acte false, grație Creștinilor în Acțiune. Într-adevăr, pentru cineva destul de isteț și cu destule informații la îndemână, și stratul acela de protecție poate fi perforat, dar nu-mi pasă. Sunt dorit pentru multe lucruri infame, de către inși încă și mai infami. Faptul că sunt un asociat cunoscut al vostru ar fi cel mai mic dintre delictele mele. Cât despre voi, dacă-ntreabă cineva, puteți nega pur și simplu că mă cunoașteți. În tot cazul, n-ați fi primii care au procedat așa.

Asta era o ușurare. Femeia spera că nu făcuse o gafă, spunându-i „Carl" de față cu ceilalți. Își dădu

seama că ar fi trebuit să observe că el îi spunea „Livia” când nu erau singuri.

Îl sună pe Little și-i relată planul. Se așteptase la o oarecare împotrivire sau cel puțin la un comentariu despre paranoia ei, dar nu avu parte de nimic de felul acela. Se părea că bărbatul nu fusese complet sigur că ea va ceda și nu dorea să forțeze lucrurile mai mult decât o făcuse deja.

— Mai vreau să dau un telefon, îi rugă Livia după ce termină. Șefei mele. Mi-a spus să plec din oraș, dar ținând seama de cei de care s-a ocupat Carl vizavi de locuința mea… trebuie să știu ce se-ntâmplă. Și, de asemenea, ca s-o anunț că n-am pățit nimic.

Îi telefonă lui Strangeland. Imediat ce-i auzi glasul, locotenentul întrebă:

— Iisuse, Livia, unde ești? Ești bine?

— Sunt OK. Am plecat din oraș, așa cum m-ai sfătuit.

— Azi-dimineață, pe celălalt mal al râului, vizavi de mansarda ta, au fost găsite două corpuri. Lunetiști, după cum se pare. Ambii uciși prin împușcare. Livia, te rog… dacă ai vreo legătură cu asta, spune-mi. E clar că cineva-i pe urmele tale din cauza operațiunii Child’s Play și va apărea ca alt caz de legitimă apărare. Nu însă și dacă tu fugi. Trebuie să reiasă că ești curată.

— Șefa, eu părăseam orașul când am auzit raportări despre focuri de armă. Dar n-am avut nicio legătură cu asta.

— Te rog, spune-mi c-o poți dovedi.

— Am fost în Hangar Café și am stat de vorbă cu Justin, proprietarul. Am plătit cu card de credit. De acolo am fost la mansarda mea să-mi iau niște lucruri. Cel puțin șase lucrători din clădire m-au văzut. În plus, sunt și videocamere. După aceea am plecat la aeroport. Am avut telefonul cu mine, așa că toate astea pot fi coroborate cu înregistrările antenelor-relee de telefonie mobilă. Dacă împușcăturile despre care am auzit au fost pe

celălalt mal al râului, mi-ar fi fost imposibil să fiu acolo. Așa că, da, pot să dovedesc că n-am fost implicată.

Urmă o pauză lungă.

— Livia, dă-mi voie să-ți spun două chestii. În primul rând, așa de multe dovezi – martori multipli, plăți și chitanțe cu carduri de credit, imagini înregistrate de videocamere de supraveghere, date de la antenele-relee – le pot atrage atenția unora ca fiind prea bune ca să nu fi fost planificate din timp. În al doilea rând, data viitoare când cineva îți pomenește de cele întâmplate – cineva ca detectivul Phelps sau ca șefa mare –, ar trebui să te prefaci nițel mai surprinsă și mai îngrijorată. Înțelegi – ceva de felul: „Poftim? Lunetiști peste drum de casa mea, care au fost uciși? Doamne Dumnezeule!” Ai priceput?

Livia nu răspunse. Își dădu seama că, întrucât se petrecuseră atât de multe, ea se focusase excesiv asupra dovezilor și insuficient asupra interpretării rolului.

— Acestea fiind spuse, urmă Strangeland, mă bucur că n-ai pățit nimic. Nici măcar n-o să te-ntreb unde ești. De fapt, probabil că e mai bine să nu știu.

Livia zâmbi, ușurată.

— Ceva noutăți de la Phelps?

— Da. N-a comentat cu privire la tărăgănarea anchetei lui, dar cred că nu va avea nimic împotrivă. Ipoteza actuală este că la academia de arte marțiale a mai existat o persoană – un șofer, pentru că toate vehiculele din cartier pe care le-am verificat sunt la locurile lor.

Livia își pusese și ea întrebarea asta. Dacă atacatorii avuseseră o mașină, ar fi lăsat-o undeva în apropiere, poate cu dovezi înăuntru.

— Ghinion, rosti ea.

— Da. Vestea bună e că înregistrarea video din parcare corespunde relatării tale.

În momentul acesta, aspectele asociate meseriei ei de polițist i se păreau foarte îndepărtate. Strangeland avea totuși dreptate. Era o veste bună.

— În privința potrivirilor ADN, continuă Strangeland, baza de date a Departamentului Apărării n-a găsit niciuna. Desigur, asta nu dovedește nimic, pentru că personalul militar poate solicita distrugerea mostrelor personale la părăsirea serviciului. Există totuși și ceva ce pare relevant. Întâmpinăm tot felul de bariere din partea FBI-ului cu privire la accesul la SAIAD. De obicei, izbutim să ne mai strecurăm pe acolo pentru cazurile prioritare. Însă nu și acum. De data asta, ne obligă să respectăm toate procedurile oficiale.

SAIAD era Sistemul integrat automat de identificare a amprentelor digitale, o gigantică bază de date a FBI-ului, cu amprente de civili și infractori.

Livia căzu pe gânduri.

— Deci concluzia probabilă…

— Este că atacatorii tăi sunt în sistem. Și că FBI-ul știe asta. Și că FBI-ul nu vrea ca noi să știm. Ceea ce sugerează mai departe că, indiferent cine altcineva mai poate fi implicat în încercarea de mușamalizare a operațiunii Child's Play, FBI-ul face parte din ea.

— Deloc liniștitor.

— Mda, și eu am probleme să procesez concluzia asta. Oamenii noștri lucrează acum la cazul lunetiștilor din South Park, iar bănuiala mea este că nici acolo nu se va găsi vreo mașină și că se vor poticni de aceleași aiureli birocratice din partea FBI-ului. Nu poți totuși să știi niciodată. Poate c-o să avem noroc cu baza de date a Departamentului Apărării – oamenii pleacă întruna din armată și nu se sinchisesc – sau uită – să solicite distrugerea mostrelor personale. Sau poate că le solicită, dar Departamentul nu apucă s-o facă,

ori rătăcesc hârtiile, sau cine știe ce altceva. Tu ce vești ai – vreun progres?

Din modul precaut în care se exprimase șefa ei, Livia simți din nou că putea fi îngrijorată de cele auzite la telefon. Poate că toți erau paranoici. Ei bine, nu fără motiv.

— Așa cred, rosti ea. Voi afla mai multe mâine dimineață. Mă mai poți acoperi o vreme?

— Ești încă suspendată administrativ. Phelps va dori să-ți pună întrebări despre lunetiștii uciși, dar îl pot determina ca pentru moment să se concentreze asupra dovezilor fizice. Iar șefa mare… Cred că și ea îți va acorda un respiro. Vreau să spun că două atacuri asupra ta în locuri despre care se știa că le frecventai înseamnă deja prea mult. Nu cred că cineva ar putea contesta faptul că trebuie să te dai la fund pentru o vreme.

Toate astea erau practic vești bune, totuși pe Livia o neliniștea atenția căpătată. Având destule piste pe care să le investigheze, Phelps putea descoperi ceva.

„Încetează! Ești OK. Cunoști fiecare unghi mort din acoperirea videocamerelor de supraveghere a clădirii. N-ai fost niciodată înregistrată venind sau plecând noaptea. Ți-ai lăsat de fiecare dată telefonul în mansardă. Phelps nu are ce să investigheze și nu are ce să descopere”.

Știa că toate astea erau perfect adevărate, însă sentimentul dăinuia.

— Mersi, șefa.

— Mai e nevoie să-ți spun să mă ții la curent?

— Nu.

— Pot să iau legătura cu tine?

— Îmi țin telefonul închis. Dar te sun eu.

— Bine. Nu mă face s-aștept prea mult. Am și așa destule fire albe în păr.

Strangeland întrerupse legătura și Livia îi restitui telefonul lui Carl.

— Totul e bine la serviciu? întrebă el.

Femeia privi telefonul, ca și cum ar fi vrut să-și confirme că vorbise într-adevăr. De fapt, avea nevoie de o clipă de răgaz. Încrederea lui Strangeland în ea, riscurile pe care era dispusă să și le asume… toate produceau un haos clocotitor de emoții pe care nu le putea aborda chiar acum.

Izbuti să le alunge în fundul minții și răspunse:

— Destul de bine.

El aprobă din cap.

— Iar acum, dacă nimeni n-are nimic de obiectat, îl voi suna pe domnul K. Poate că el are vreo informație utilă. Și chiar dacă n-are și voi ajunge în alt schimb de focuri, intenționez să fiu înarmat așa cum se cuvine. John, presupun că ești de acord?

Rain încuviință din cap.

— Colonele, ceva sugestii pentru alt loc potrivit de întâlnire?

— Aș zice Lake Anna Winery, din Spotsylvania, Virginia. Toate vinăriile au activitatea redusă în perioada asta a anului, mai ales diminețile.

Carl tastă niște cifre pe telefon și se apropie de fereastră pentru o recepție cât mai bună.

— Salut, spuse el după câteva clipe. Apoi: Da, totu-i OK. Acum sunt aici cu John. Vestea proastă însă este că scula aia de care mi-ai făcut rost se găsește acum pe fundul unui râu al cărui nume nu-l pot pronunța. Vestea bună este că mi-a salvat viața și a redus cu doi numărul oponenților.

Altă pauză.

— Da, o să-ți povestesc totul în detaliu, plus alte câteva chestii pe care le-am aflat. Dar ce-ai zice dacă am face-o chiar direct, ca să mai schimbăm nițel procedura? Pentru că suntem în zona ta și așa mai departe.

Altă pauză.

— Da, am dat de niște necazuri, nu trebuie să fii agent CIA ca să știi asta. Și de aceea aș fi recunoscător pentru încă două scule ca acelea pe care ai fost așa amabil să mi le împrumuți ultima

dată. Dă-mi voie să te scutesc de tot deranjul de a-mi spune cât de greu va fi. Am realmente nevoie de ajutorul ăsta și mă voi achita realmente față de tine. Vreau să zic, ce dracu', dacă nu vrei să știi tot ce-am aflat despre o rețea de pornografie infantilă care operează din interiorul Serviciului Secret și o mușamalizare care implică prăbușirea unui avion de pasageri – perfect, noi n-o să te împovărăm cu nimic în plus.

Altă pauză.

— Bine atunci. Ce ai zice de parcarea unui locșor numit Lake Anna Winery, din Spotsylvania, Virginia? Pentru tine, e-n linie dreaptă pe I-95, iar dacă o fixăm la răsăritul soarelui, nici măcar n-o să ai probleme de trafic.

O pauză.

— Ha-ha, „grijuliu" e porecla mea! Mersi, *amigo*. Apreciez efortul, vorbesc foarte serios.

Închise telefonul și rosti:

— Bun, totu-i pregătit.

— Vreau și eu să dau un ultim telefon, spuse Horton. Vreau să-mi verific căsuța vocală, să văd dacă Ben a lăsat vreun semn.

Carl se uită la Rain și, nezărind nicio obiecție, îi întinse telefonul.

Livia se simțea fascinată de relația dintre cei doi. Pe de o parte, Carl improviza și era în mod evident încântat să-l tachineze pe Rain. Pe de altă parte, cel puțin în unele aspecte, el părea să se supună implicit judecății celuilalt. Indiferent care ar fi fost relația lor, era clar că se cunoșteau de multă vreme și știau perfect când să insiste și când să accepte.

Ea se întrebă de ce Carl nu-i menționase că Rain era parțial asiatic. Sigur că da, nu era relevant, totuși o luase prin surprindere. Se întrebă dacă bărbatul crescuse în Statele Unite. Engleza lui era nativă, totuși ceva din el nu părea tocmai… relaxat. Iar asta o făcea să se întrebe dacă nu era posibil ca și Rain să fie un outsider, ca ea.

— Treven e o fundătură, rosti Larison.

— Cine-i Treven? întrebă Livia.

— Cineva cu care am lucrat eu, răspunse Horton, apropiindu-se de fereastră și tastând numărul. Pe care l-am instruit și antrenat personal, la fel cum am făcut cu Daniel. Și despre care cred că vrea să revină în grup.

După câteva secunde de ascultare, surâse.

— Mi-a telefonat. Așa cum v-am zis c-o va face, cinici neîncrezători ce sunteți.

Începu să tasteze alt număr și Rain interveni:

— Te deranjează dacă-l pui pe speaker? Va fi mai eficient.

Livia se gândi că Horton va obiecta pentru că fusese singurul căruia Rain îi interzicea o conversație privată. Cu certitudine, ea ar fi obiectat.

Însă fostul colonel reacționă plin de tact.

— Da, rosti el, este o idee bună. Și în același timp o practică bună pentru noi toți de acum înainte.

Termină de tastat numărul. Un țârâit, apoi se auzi glasul unui bărbat.

— Da.

— Ți-am primit mesajul, fiule, spuse Horton.

Urmă o pauză lungă. Treven întrebă:

— Ceilalți sunt acolo?

— Da.

Altă pauză.

— Graham va fi în Paris peste două zile. Știe că-l vânați. M-a numit la conducerea securității lui personale. Pentru că eu vă cunosc fețele și vă cunosc metodele. Asta-i ocazia voastră, dacă o vreți.

— Da? îl întrebă Larison. Și ce anume a cauzat convertirea ta?

Pe Livia n-o surprinse reacția aceea. Indiferent cine ar fi fost Treven, Larison își făcuse deja clară antipatia față de el. Se părea că exista un trecut comun al celor doi – poate invidie profesională,

ținând seama de faptul că Horton spusese că-i antrenase pe amândoi, sau poate altceva. În plus, dintre cei patru, Larison i se părea cel mai agresiv. Ceva din ființa lui radia pericol, ca un șarpe încolăcit, și se întrebă cum ajunsese Carl să-l cunoască.

— Nu vreți informațiile? reacționă Treven. Nicio problemă din partea mea. Ocupați-vă singuri de Graham.

— Mă gândesc, spuse Carl, că poate speakerul telefonului nu-i chiar așa de eficient cum i s-a făcut reclamă.

— Dox? întrebă Treven.

— Exact. Cum ești, Treven?

— Sunt OK. Acum, dacă tu sau oricare altul aveți să-mi spuneți ceva, spuneți-o. Am treabă.

— Eu cred, rosti Horton privindu-l fix pe Larison, că Daniel a vrut să-ți mulțumească.

— Nu, interveni Larison, n-am vrut deloc așa ceva. Treven, acum două zile ai spus că nu mai avem despre ce vorbi. Că dacă mai revezi pe vreunul dintre noi, se va ajunge la chestii letale. De aceea, te întreb: ce anume te-a făcut să te răzgândești? Și fă-mi o favoare: nu te mai comporta ca și cum întrebarea mea îți ofensează onoarea sau alt rahat de felul ăsta. Dacă ai fi în locul meu, și tu ai vrea să știi fix același lucru. Sau ai fi vrut să știi, dacă ai avea jumătate de creier.

— Da, concluzionă Carl. Vorbitul pe speaker este interzis de-acum înainte.

— Motivele mele nu sunt treaba voastră, răspunse Treven. În curând voi avea detaliile pentru Paris. Dacă vreți să vi le transmit, cereți-le. Dacă nu vă interesează, nu-i problema mea.

Întrerupse legătura.

Horton se uită la Larison.

— Ce dracu', Daniel…

— Haide, Hort, replică celălalt, știi bine că am dreptate.

— A fost o întrebare corectă, interveni Carl, dar mă pot gândi la câteva feluri diferite în care puteai s-o fi formulat.

— Nu contează cum a fost formulată, spuse Rain.

Ceilalți bărbați îl priviră, așteptându-l în mod evident să continue. O dată în plus, Livia fu surprinsă de deferența lor. Horton era colonel, sau cel puțin fusese cândva, și-l antrenase pe Larison, totuși Rain, în felul lui discret, părea să fie la conducere. Nu prin rang sau poziție, așadar ca urmare a unei… recunoașteri implicite. Se întrebă ce i-ar fi putut determina pe un colonel și, mai ales, pe un individ ca Larison să-l accepte în calitate de conducător într-o astfel de situație?

— Contează doar, urmă Rain, dacă informația e demnă de încredere. Dacă Treven nu poate garanta asta, atunci, Horton, cu tot respectul, ceea ce spune poate fi la fel de bine o capcană sau o informație utilă.

— Probabil cea dintâi, adăugă Larison.

— Am o idee, rosti Carl. Colonele, de ce nu te întâlnești chiar dumneata cu Treven mâine dimineață? Ulterior putem să examinăm – și eventual să respingem – orice ne-ar spune el, dar ne poate fi de ajutor să beneficiem de mai multe informații pe care să le evaluăm, chiar dacă nu va face altceva decât să ne furnizeze mai multe minciuni pe care să fim nevoiți să le descâlcim. Iar eu îl voi suna din nou pe K. și-i voi spune că Graham pleacă la Paris, ca să verific dacă informația asta e adevărată. Poate că, pe lângă ceea ce știe deja, K. ne poate da ceva ce-am putea utiliza pentru coroborare. Vi se pare rațional?

Larison și Horton se uitară la Rain. Rain aprobă din cap.

— Bine, continuă Carl. Mă bucur că avem un plan. Pentru că eu am o întâlnire mâine dimineață devreme și am nevoie neapărată de câteva ore de somn.

— O să ne întâlnim împreună cu amicul tău K., spuse Horton. John are dreptate. Conversațiile private vor duce la suspiciuni.

Carl îl privi pe Rain. Rain strânse din umeri.

— Nu-i ca și cum K. nu ne-ar fi făcut niciodată surprize.

Capitolul 28

LIVIA

Livia și Carl plecară spre camera lor, femeia cercetând atentă parcarea și pădurea din spatele acesteia în timp ce mergeau, cu mâna pe patul Glockului. Noaptea era tăcută și nu se auzeau decât greierii în iarbă și vântul prin copaci, nici măcar zgomotele vreunui trafic auto îndepărtat. Cele trei automobile pe care le văzu fuseseră acolo când sosiseră ea și Carl, iar capotele erau umede de rouă.

În unele momente, situația fusese încordată cu ceilalți, dar ea se obișnuise. Iar acum, când erau separați, se simțea din nou neliniștită, departe de casă și ieșită din mediul ei. Era mulțumită că se afla cu Carl.

Bărbatul descuie ușa și dădu s-o deschidă, dar ea îl opri.

— Lasă-mă să văd, îi spuse și scoase pistolul.

El deschise larg ușa. Lumina era aprinsă și ușa de la dulap deschisă, exact așa cum le lăsaseră la plecare. Livia înaintă, ținând Glockul sus. Până când Carl închise și încuie ușa după ei, ea verificase camera de baie. El se uită sub paturi, totul era în regulă.

— Ei bine, rosti Carl, așezându-se pe un pat și descheindu-și cizmele, ce părere ai de gașcă?

Livia se așeză pe patul de vizavi, continuând să se simtă încordată.

— Par un pic… iritabili.

— Ha! Ar fi trebuit să ne fi văzut ultima oară. A fost aproape un miracol că nu ne-am omorât între noi.

— Tu și Rain?

— Nu, nu cu John. Noi doi am depășit genul ăsta de prostii de mulți ani și de atunci am lucrat bine împreună, deși el are uneori tendința spre micro-management. Însă ultima dată Horton a fost în cealaltă tabără, iar Larison este ca nitroglicerina – trebuie să-l manevrezi cu foarte multă grijă. Și celălalt ins despre care ai auzit, Treven, este și el dificil și ambivalent în privința loialităților.

Ea încuviință din cap. Bărbatul își scoase cizmele și flexă degetele.

— Te simți bine? o întrebă. Au fost cam multe, știu, chiar pentru o tipă dură ca tine.

— Mă simt nițel… nu știu cum să zic. Ruptă de realitate. Ba chiar ca și cum totul ar fi suprareal.

— Cred că-nțeleg, dar pe partea cu plus, uite că suntem aici, împărtășind pericole și aventuri, din nou într-o cameră de hotel, împreună… e ca pe timpuri.

Livia zâmbi.

— Nici măcar să nu te gândești.

El îi răspunse la zâmbet.

— E prea târziu pentru așa ceva. Dar o să-ncerc.

— Perfect.

— Hei, am promis doar c-o să-ncerc.

Ea nu se putea opri să surâdă. Nu cunoscuse pe nimeni care s-o facă să surâdă precum Carl. Poate Sean, dar de atunci trecuse multă vreme.

— Oricum, urmă el scoțându-și ciorapii, te deranjează dacă stai tu prima de veghe? Nu-mi place să te rog asta, dar am ajuns de-acum la patruzeci și opt de ore de nesomn și-n pericol de halucinații. Nu-mi trebuie mai mult de o oră sau două, doar cât să mă deconectez.

— Nu mă deranjează deloc. E-n regulă dacă fac întâi un duș rapid? Am avut o zi lungă.

— Sigur că da. Aș putea face și eu unul după ce termini, ori s-ar putea s-adorm instantaneu, șansele sunt cincizeci-cincizeci. Îmi lași pistolul cât ești la duș?

Ea îi întinse Glockul, ținându-l de țeavă.

— Hei, îi spuse după aceea, nu trebuia să-ți spun „Carl” în fața celorlalți? Tu mi-ai spus Livia, așa că…

— Nu contează. Probabil că vor face doar mișto de mine. Mai ales Rain, fiindcă el n-are prea multe ocazii, așa că atunci când înhață una – Dumnezeule! – e nemilos. Oricum, nu-i vreo chestie de securitate. Dox nu-i decât o poreclă, un pseudonim, dacă vrei, și cu excepția alor mei nimeni nu-mi mai spune acum Carl. Mai exact, ai mei și cu tine.

Livia încuviință din cap.

— Îmi place să-ți spun așa.

Nu adăugă faptul că-i plăcea că nimeni nu mai avea dreptul s-o facă.

— Și mie-mi place. Și-mi place că te știu ca „Labee”. Dar m-am gândit că vei prefera să fii numită „Livia” în fața celorlalți.

— Da, așa-i. Doar tu să-mi spui „Labee”. OK?

El aprobă din cap.

— Haide, du-te și fă dușul ăla, până nu-ncep să spun chestii pe care o să le regreți, da?

Ea îl privi și, în mod neașteptat și ciudat, dori să-l atingă. Să-i atingă doar mâna sau fața. Ceva.

Totuși sentimentul era atât de neobișnuit, încât o alarma. Încuviință din cap și porni spre baie.

Sub duș, încercă să pună laolaltă tot ce se întâmpla, tot ce simțea. Renunță însă iute. Erau pur și simplu prea multe. Din cazurile la care lucrase, Livia știa că uneori trebuie să te retragi și să nu te gândești la nimic pentru o vreme. Și să reexaminezi problema după aceea din alt unghi.

Ea verificase mai devreme starea vremii în Seattle. Orașul se găsea în mijlocul unei perioade neobișnuit de secetoase, totuși n-avea să dureze

veșnic. Ea trebuia să termine cazul ăsta rapid, nu numai ca să poată reveni cu atenția la violatorul din parcuri, ci și ca modalitate de a reporni operațiunea Child's Play.

Lucrurile ar fi putut merge și mai prost. La urma urmelor, cu numai o zi în urmă fusese practic singură. Acum era cu Carl și cu ceilalți, și toți aveau acces la surse la care un polițist nici n-ar fi visat. Cu numai o zi în urmă, ea nu avusese decât o idee vagă despre cine s-ar fi putut găsi în spatele atacului de la academia de autoapărare. Acum știau despre implicarea OGE.

Cât despre Carl, singurul lucru pe care Livia îl știa cu certitudine era că el o făcea să se simtă în siguranță.

Deși, dintre toate lucrurile înspăimântătoare care i se întâmplaseră, acesta i se părea cel mai tulburător.

Capitolul 29

RAIN

Potrivit planului, ne-am întâlnit cu Kanezaki în parcarea de la Lake Anna Winery. Dox îl atenționase că nu vom fi doar noi trei. Și cu toate că, într-adevăr, Kanezaki fusese nemulțumit de ușoara schimbare de plan, ocazia de a-și extinde rețeaua neoficială și secretă de informatori și oameni de acțiune era prea bună ca s-o ignore.

Kanezaki stătea lângă o Toyota Camry gri, când am sosit noi cinci – Larison, Horton și cu mine în mașina închiriată de mine și Larison pe aeroportul Dulles; Livia și Dox în microbuz. Ajunsesem de mult să accept că pentru mine Kanezaki nu reprezenta o amenințare și acum eram în stare să-l admir pentru că învățase că cel care sosește primul la o întâlnire este, de asemenea, și cel mai probabil să plece de acolo pe picioarele sale.

Am coborât din mașină în fața unei clădiri ce părea un fost hambar. Aerul dimineții era destul de rece, făcând vizibil aburul răsuflării, totuși cerul era deja albastru spre răsărit, iar zorii începuseră să se strecoare printre vârfurile copacilor din spatele clădirii. De jur-împrejur se vedeau câmpuri verzi, păduri și se auzeau cântecele păsărilor, iar briza aducea miros de pământ și de iarbă proaspăt tăiată. Era o dimineață tipică pentru statul Virginia și mi s-a părut că pot înțelege atașamentul lui Horton față de regiune.

Am pornit spre Kanezaki și pașii ne-au răsunat pe pietriș în liniștea zorilor.

— Salut, Tom! a strigat Dox. În carne și oase, și mai chipeș ca oricând.

Kanezaki a întins o mână pe care Dox i-a strâns-o, iar în același timp l-a tras spre el pentru obișnuita îmbrățișare de urs.

După ce i-a dat drumul, i-am strâns și eu mâna.

— Am auzit că acum tu ești bossul cel mare, i-am spus.

A zâmbit, ceea ce l-a făcut să semene mai mult cu puștiul începător din CIA pe care-l cunoscusem cu atâția ani în urmă, și mai puțin cu operatorul experimentat – și mai stropit de sânge – care devenise.

— Nu tocmai. Sunt doar șef de divizie.

Am aprobat din cap.

— Tatsu ar fi mândru.

Tatsu fusese un prieten al meu, un polițist formidabil din *Keisatsuchō* poliția japoneză. Înainte de a muri răpus de cancer, se atașase de Kanezaki, pe care-l tratase ca pe fiul pe care nu-l avusese niciodată. Iar afecțiunea aceea, o știam, fusese reciprocă.

— Mulțumesc, a răspuns Kanezaki. Îi duc dorul.

Livia, care fusese remarcabil de reținută în noaptea trecută la motel, a fost surprinzător de prietenoasă cu Kanezaki.

— Am senzația că ar trebui să-ți spun K., a remarcat ea când au dat mâna.

El a surâs.

— Mi s-a spus și mult mai rău.

— Îți mulțumesc pentru tot ajutorul, a surâs și ea. Pentru cel de acum, desigur, dar și pentru cel dinainte.

M-am întrebat dacă femeia înțelegea că ajutorul acela nu era o favoare. Și că, la un moment dat, Kanezaki avea probabil să solicite o formă de ajutor la schimb.

Și întâlnirea cu Larison a fost caldă. Cei doi ajunseseră să se respecte reciproc, în timpul cât eu și Larison făcuserăm parte din detașament – pe care Kanezaki îl susținuse în mod esențial.

Față de Horton a fost însă mai rigid. Horton își dăduse probabil seama că el ne ajutase pe mine, pe Dox și pe Larison în cursul a ceea ce el prefera să numească Fosta Neplăcere. Iar Kanezaki știa, bineînțeles, că faptele de eroism politic ale lui

Horton din perioada aceea fuseseră mânjite, ca să folosesc un eufemism.

După ce s-a terminat cu saluturile, Kanezaki i-a întins lui Dox o geantă de sport.

— Sper că acum nu va fi ca atunci, la școală, când a fost nevoie să aduc pentru toți, a spus el.

Dox a luat geanta și i-a tras fermoarul.

— Nu, unii copii și-au adus gumele lor de mestecat. Doar John și cu mine suntem mai dezbrăcați. A privit înăuntru și a zâmbit. Mulțumim, Moșule, ne bucurăm de fiecare dată când Crăciunul vine mai devreme!

A scos dinăuntru un toc de pistol de tip centură elastică, cu care eu m-am încins pe sub cămașă, în timp ce Dox l-a întrebat pe Kanezaki:

— Ceva noutăți despre Graham?

Agentul CIA a aprobat din cap.

— Pista cu Parisul a fost de mare ajutor. Și pare reală.

Dox mi-a întins un Wilson Combat .45. Am verificat magazia și l-am vârât în toc.

— „Reală”… în ce sens? am întrebat.

— Graham și-a rezervat bilet la avion acum mai bine de o lună, a continuat Kanezaki. Clasa întâi, dus-întors, de la Dulles de la Gaulle. Așa că, dacă prezența lui în Paris nu este decât o cursă, ar însemna s-o fi pus în mișcare chiar înainte să ia legătura cu tine. Ceea ce pare improbabil.

Horton l-a privit pe Larison.

— Ce ți-am spus?

— Asta nu înseamnă coroborare, am ripostat eu, uitându-mă la fostul colonel. Graham nu-i atât de prost încât să ne dea o informație despre care am fi putut confirma că a fost „preparată” ieri. El ar fi țesut informația falsă într-un context deja existent. La fel cum ai fi procedat și tu.

— La fel cum *ai procedat* tu, a adăugat Larison, privindu-l pe Horton.

— Hei, a intervenit Dox iute, nu uitați că trebuie să ne focusăm pe viitor.

Nu mi-am luat ochii de la Horton.

— Trebuie să abandonăm orice subiectivism. Fiecare dintre noi are motivele lui să creadă ori să nu creadă. Să le lăsăm la o parte și să evaluăm tiparele. De acord?

— Tot ce vreau să spun, a rostit Horton, este că mie mi se pare OK. Ai însă dreptate, nu este nimic final.

Am revenit la Kanezaki.

— De ce tocmai Parisul?

— Graham își dezvoltă afaceri în toată Europa și în Orientul Mijlociu. În prezent a intrat chiar în Beijing și Moscova, dar Parisul pare a fi o atracție pentru el. Merge acolo de câteva ori pe an. Ai putea spune că iubește orașul.

Era clar că dorea să mușc nada, așa că l-am satisfăcut.

— Bun, și care-i atracția specială?

— Din câte îmi pot da seama, ar fi mai multe chestii. În primul rând, dezvoltarea afacerilor, de care am amintit deja. În al doilea rând, el are o colecție de vinuri de Burgundia care valorează un milion de dolari și obișnuiește să-și rezerve niște zile, ca să facă unele achiziții când este în Franța. În al treilea rând, pare să îndrăgească hotelul Ritz, pentru că trage acolo de fiecare dată.

— Cu bănetul ăla, a intervenit Dox, și cu atâta timp pe care-l petrece la Paris, de ce nu-și cumpără mai degrabă un hogeac șmecher?

— Asta întreabă-l pe el, a replicat Kanezaki. Bănuiala mea este că-i place comoditatea și prestigiul oferite de Ritz. Hotelul îi ține totul pregătit, iar când ajunge, apartamentul lui este deja gata, cu hainele spălate și călcate, frigiderul plin cu brânzeturile lui favorite și o selecție de vinuri care îi este asigurată în mod special. Locuiește întotdeauna în unul dintre apartamentele de prestigiu, de obicei Mansart de la ultimul etaj, cu „panorama magică a acoperișurilor Parisului”, la șapte mii de euro pe noapte.

— Interesant, a spus Dox. Dacă el vede acoperișurile Parisului, atunci și acoperișurile Parisului îl văd pe el.

— De unde știi toate astea? am întrebat.

— Dumnezeule, nu-l întreba, a chicotit Dox. E pur și simplu o ocazie pentru el să se simtă superior pentru „sursele și metodele” personale.

Kanezaki a zâmbit.

— Ei bine, în cazul ăsta n-aș divulga nimic din ceea ce n-a apărut deja în mass-media, pe baza dezvăluirilor lui Snowden, lucruri despre care s-a speculat, de asemenea, în mod corect în unele romane cu spioni mai informate. În principal, este vorba despre plăți făcute cu carduri de credit și localizări ale telefoanelor mobile. Chestii de felul ăsta. Dar dacă vreți să aflați despre programele care ne asigură acces la tot ce cumpără o persoană altfel decât cu cash și la toate locurile unde se duce și cu cine se întâlnește, cu excepția cazului în care persoana respectivă și toți cei care-i sunt asociați nu și-au lăsat telefoanele acasă, și tot ce caută ea pe internet, și tot ce știe și cu cine interacționează prin intermediul rețelelor sociale…

A făcut o pauză, în mod evident, pentru efect dramatic. Dintr-un motiv necunoscut, Livia îl privea cu multă atenție. Poate că ea nu știa despre programele acelea sau poate că nu-și imaginase cât de exhaustive puteau fi. M-am întrebat dacă era oripilată de prima ei întrezărire a unei situații despre care majoritatea civililor preferă să pretindă că nu există.

— … atunci, a urmat el, va trebui să spun doar că programele acelea fie sunt secrete, fie nici măcar nu există.

— Ce v-am zis? a pufnit Dox.

— Nu te plânge, a continuat Kanezaki. Încă nici n-am ajuns la partea cea mai bună.

Dox a rânjit larg.

— Întotdeauna îmi place când există o parte cea mai bună.

— Graham are o amantă pe nume Dominique Deneuve. Patruzeci și unu de ani, fost model. Vine cu ea la întâlnirile de afaceri.

— De ce? a întrebat Larison.

Kanezaki a ridicat din umeri.

— Unor bărbați le place să-și discute afacerile în prezența unor femei frumoase. În Japonia asta este o practică uzuală – în trecut, în casele de gheișe, iar în prezent în cluburile de animatoare. John îți poate spune mai multe. Iar unii dintre clienții cu care Graham cinează în Paris provin din Orientul Mijlociu, unde blondele sofisticate sunt considerate femeile cele mai dezirabile.

— Interesant, a spus Horton. Acum câțiva ani am participat alături de Graham la o întâlnire de afaceri în Londra. Apoi la alta, în Bruxelles. În ambele ocazii a avut la braț câte o blondă remarcabilă.

Dox mi-a aruncat o privire.

— Deci îi plac blondele, a murmurat el, ca și cum ar fi reflectat la ceva.

I-am ignorat privirea. Kanezaki a aprobat din cap.

— În mod cert, așa pare.

Dox a continuat să mă privească. Eu am continuat să-l ignor.

— Oricum, a urmat Kanezaki, prezența lui Graham în Paris pare autentică. Dar nu pot spune dacă informația voastră despre prezența lui acolo este o „scurgere” sau dacă el vrea ca voi s-o știți întrucât a pus la punct o cursă.

— Poate că nici nu contează, a răspuns Larison. Îl suim pe Dox pe unul dintre acoperișurile acelea, dotat cu echipamentul cuvenit, și problema s-a rezolvat.

Am clătinat din cap.

— Doar o parte din problemă. Mă îndoiesc că Graham este mai mult decât un „mușchi”.

Larison s-a întors spre Horton.

— Elicopterele înarmate sunt genul de „mușchi” cu care aș prefera să nu lupt.

— Dacă se va ajunge la așa ceva, am intervenit. Mai întâi informațiile, și abia apoi acțiunile. Tom, mai ai și altceva cu care am putea lucra?

— S-ar putea. Lui Graham îi place barul Hemingway din hotel. Bea întotdeauna Martini „murdar”. Și folosește separeul privat al restaurantului pentru a primi oaspeți.

— Ai putea face rost de programul lui? a întrebat Horton.

— Mă străduiesc, a spus Kanezaki, totuși e mai simplu să pun laolaltă chitanțe de plăți făcute cu carduri de credit, localizări de telefoane… acțiuni ce au avut loc deja, care au fost deja consemnate. Pentru ceea ce nu s-a întâmplat încă, trebuie să intru în alte rețele. Devine mai degrabă o operațiune inter-agenții, așa că-mi vine mai greu să operez fără să-mi las amprentele.

— Bun, rosti Horton, așa cum ați observat, punctul cel mai slab este Dominique Deneuve. Presupunând că ea este într-adevăr o civilă și că-l însoțește permanent pe Graham, atunci, la un moment dat, ar trebui să ne poată conduce la el.

— Ai făcut o treabă excelentă, Tom, l-a lăudat Dox. Îți suntem toți recunoscători. Și nu mai trebuie să ne spui, o să te anunțăm imediat cum înțelegem despre ce-i vorba și care-i lanțul ierarhic. De asemenea, cândva, dacă vei dori ca un om rău să fie îndepărtat fără ca urmele să ducă spre voi, știu că nu vei ezita să ne telefonezi.

Kanezaki a aprobat din cap, probabil încântat că nu mai trebuia să negociem în privința aspectelor acelora.

— Trebuie să fiți atenți, ne-a avertizat el. Graham are mulți prieteni puternici, atât în guvern, cât și în afara lui. Să nu credeți că genul de programe pe care le-am utilizat eu ca să compilez toate informațiile astea nu-i este accesibil și lui, într-un fel sau altul. Și că veni vorba, trebuie să

plec. Mi-am închis telefonul când am plecat de dimineață. Vreau să-l activez înainte să înceapă să se întrebe cineva pe unde sunt.

Am așteptat să plece, apoi am plecat și noi, tot în vehicule separate. Ne-am oprit la un McDonald's drive-thru, am cumpărat cafea și mic dejun, după care am continuat drumul spre Parcul Național. Contactul Liviei avea să apară în curând și doream să beneficiez de timp suficient ca să-mi ocup poziția cu Larison, pentru eventualitatea în care Little n-avea să vină singur.

Capitolul 30

LARISON

Larison și Rain erau întinși pe burtă sub copacii de pe o culme din Parcul Național Lake Anna și priveau parcarea de dedesubt. Larison era mulțumit că lucra din nou doar cu Rain. Avea încredere în intențiile și în capacitățile lui – ceea ce nu putea spune despre altcineva. Bănuia că Dox se apropia destul de mult de aceleași calități, dar, deși începuse să-i placă lunetistul masiv, Dox rămânea prea îndrăzneț și prea exuberant pentru ca Larison să se simtă sută la sută confortabil alături de el. Siguranța tăcută și planificarea meticuloasă a lui Rain erau mai pe placul lui. În plus, putea spune că, precum el însuși, Rain se simțea ca un outsider, detașat și înstrăinat de lume, însă tot căutând un fel de conexiune. Ei bine, el stabilise una cu Larison, pe care Larison nu avea s-o uite.

Ceilalți trei se aflau la aproape un kilometru mai departe pe traseul de drumeție, așteptând să apară contactul Liviei, agentul B.D. Little din Divizia de Investigații a Departamentului pentru Securitate Internă. Livia îl descrisese ca fiind negru, de vreo patruzeci și cinci de ani, cam de 1,90 m înălțime și

100 de kilograme, cu conformația unui fost jucător de fotbal american, purtând probabil ochelari și costum, astfel încât puteai spune imediat că reprezenta o instituție federală de aplicare a legii. Întrebarea era dacă avea să fie însoțit de cineva sau, mai îngrijorător, urmat de cineva.

Deși Little se aștepta ca întâlnirea să fie la vinărie, Rain dorea să ocupe cât mai repede poziția din parc. Larison nu avea nimic împotrivă. Întotdeauna era bine să ai timp să simți atmosfera și ritmul vieții dintr-un loc. Așa era mai ușor să detectezi disonanțele.

Priviseră în tăcere locurile de aproape douăzeci de minute, când Rain spuse:

— Cum merge… cu tine și Nico?

Larison se încordă. El știa că Rain și ceilalți cunoșteau relația lui, dar în același timp prefera ca ei să pretindă că habar n-aveau. Însă… în orice alt context, ar fi fost o întrebare normală, nu? Ba poate chiar ar fi părut nepoliticos să nu întrebe. Poate că asta și făcea Rain. Se comporta pur și simplu… normal.

Nu era totuși sigur cum să răspundă. După o pauză prelungă, răspunse:

— Bine.

Amândoi tăcură din nou, privind parcarea. Trecu un minut. Rain spuse:

— Ești norocos.

Rain părea neobișnuit de vorbăreț. Și mai ales despre un subiect nu tocmai confortabil. Larison încercă să deslușească misterul acela, dar nu reuși. Până la urmă, rosti:

— Tu… n-ai pe cineva?

— Nu mai am.

— Ce s-a-ntâmplat?

— E o poveste lungă.

Larison își privi ceasul.

— Mai avem cincisprezece minute.

Rain suspină.

— Ne-am certat prostește. Însă aceea n-a fost cauza, ci doar un simptom. Ea lucra tot în domeniu și nu dorea să se lase de meserie.

Larison încercă să se gândească la ce să răspundă. Înainte de a fi putut zice vreun cuvânt, Rain adăugă:

— Tu cum ai reușit să faci să funcționeze relația cu Nico? Cu un civil?

Larison căzu pe gânduri.

— Tocmai de aceea funcționează. Viața asta de rahat… Nico e atât de inocent, încât aproape că mă face și pe mine să mă simt iarăși inocent.

Iisuse, chiar spusese chestia aia? Nu se gândise la ea, ci cuvintele îi ieșiseră pur și simplu de pe buze. Era însă prea târziu să le mai ia înapoi.

— Aș vrea să fi putut simți și eu așa, rosti Rain, dar nu pot. Nu cu ea.

Larison râse scurt, auzindu-l.

— Eu nu spun că asta durează. Tu și cu mine nu ne vom simți niciodată inocenți. Nu tocmai. Ar trebui să fii mulțumit dacă ea te face să te simți bine. Iar tu să faci la fel pentru ea.

Tăcură din nou. După un minut, Rain continuă:

— Oricum, probabil că-i prea târziu.

— De ce nu te duci s-o vezi? Unde e?

Rain îl privi cu o expresie tristă.

— La Paris.

Larison avu nevoie de o secundă să stabilească conexiunile.

— Ia stai – de aceea te-a privit așa Dox, când Kanezaki și Hort vorbeau despre blonde?

Rain încuviință din cap fără un cuvânt.

— Ai spus că lucrează tot în domeniu. Nu ne-ar putea ajuta?

— Eu… fir-ar să fie! Nu vreau să vorbesc despre asta.

Larison izbucni în râs.

— Auzi, nimeni n-o să mă confunde vreodată cu vreun psihiatru, dar – la dracu'! – sigur că vrei să vorbești despre asta, tu ai deschis subiectul.

— De-acord, însă nu…

Se opri brusc și arătă cu degetul spre parcare.

Un sedan negru tocmai intrase. Se opri. Din el coborî un bărbat care se potrivea perfect descrierii făcute de Livia.

— Little, spuse Larison.

Rain aprobă în tăcere.

— Bun. O să vorbim despre chestia cealaltă mai târziu.

— Nu-i necesar.

— Cum vrei. Probabil că nu sunt persoana cea mai potrivită care să ofere sfaturi inimilor frânte și știu că te temi că Dox te va lua peste picior pentru asta. Pe de altă parte, opinia mea… dacă are vreo valoare pentru tine… Vorbește cu cineva. Dacă joci cartea greșit, regretele vor fi prea mari.

Priviră amândoi cum Little citi indicatorul de la începutul traseului, apoi dispăru în pădure.

Rain se uită spre Larison.

— Cred că s-ar putea să fii mai bun decât crezi în materie de sfaturi.

Larison râse din nou.

— O să-mi păstrez jobul de până acum. Pentru orice eventualitate.

După un minut, un alt sedan negru sosi în parcare. Se opri vizavi de mașina lui Little. Din el coborâră doi bărbați voinici în costume cenușii. Fără cravate. Porniră cu pas energic spre începutul traseului de drumeție.

Rain surâse larg.

— Unul dintre semnele mele favorite de filaj, remarcă el.

Larison aprobă din cap.

— Vestimentația la mijloc de drum.

— Exact. Tipii ăștia îl urmăresc pe Little, dar nu știu unde ar putea să ajungă. Poate într-un cartier comercial, poate la un dineu. Poate într-un mall. Așa că se îmbracă la capătul inferior al protocolarului pentru unele medii, și la capătul superior al neprotocolarului pentru altele.

— Totuși nu fuseseră pregătiți pentru o excursie prin pădure.

Rain îi studie pe cei doi bărbați.

— Părerea ta este că îl filează pe Little, nu că lucrează împreună cu el?

— Da.

— De ce?

Larison căzu pe gânduri. Era greu de explicat, totuși știa că el și Rain vedeau exact același lucru.

— După cum mergea, Little pare să fie polițist, nu operator pe teren. Habar nu avea ce poate fi în urma lui, indiferent că ar fi fost vorba despre ostili sau despre oamenii lui. Iar dacă bărbații ăștia ar fi fost cu el, nu l-ar fi urmat atât de aproape. El le-ar fi spus unde va fi și ei puteau rămâne mai în spate și abia apoi să pornească la drum. Pe când ăștia… au pierdut o clipă contactul vizual și asta nu le-a plăcut. Așa că au iuțit pasul.

Rain încuviință din cap.

— De acord.

Larison înțelese ce implica „de acord”. Nu mai trebuia adăugat nimic.

După câteva minute, Little apăru de după un cot al potecii și trecu pe lângă poziția lor. Larison nu se putea închipui vreodată mergând pe un traseu marcat prin pădure și urmând instrucțiuni primite de la cineva. Decât dacă ar fi fost un sinucigaș și ar fi vrut să termine pentru totdeauna socotelile cu viața. Își reaminti că Little era un bun anchetator, cum spusese Livia, dar în mod clar nu era nici măcar polițist de stradă.

Imediat după ce Little trecu pe lângă ei, cei doi ocupară poziții în spatele unor copaci de o parte și de cealaltă a traseului.

Filatorii lui Little își făcură apariția de după cotul potecii. Niciunul nu avea vreo armă în mână.

„Bun”.

Larison și Rain ieșiră simultan din adăposturile lor, cu armele ridicate.

— Nici măcar să nu clipiți, rosti Larison, altfel ați terminat-o fix în locul ăsta.

Amândoi încremeniră, cu ochii lărgiți, cu brațele ușor depărtate de corp și tremurând sub efectul tensiunii provocate de semnalele contradictorii ce le asaltau creierul: să înlemnească ori să ducă mâna la arme.

— Ușurel, îi atenționă Rain. Nu vrem decât să vă punem niște întrebări. Dacă răspundeți la ele, puteți pleca nestingheriți de aici. Orice altceva înseamnă instantaneu un glonț în cap. E clar?

— Ce dracu-i asta? spuse unul dintre bărbați, gândindu-se că putea scăpa cu o cacealma.

Însă limbajul lor corporal transmitea cu totul altceva. Erau speriați și furioși, dar în niciun caz nu dovedeau genul de reacție pe care ar fi avut-o un civil, dacă ar fi fost oprit de două persoane care-l amenințau cu arma pentru a le răspunde la întrebări.

— Asta a fost ultima voastră întrebare, zise Rain. Restul vor fi ale noastre. E clar?

Cei doi bărbați încuviințară din capete. Larison era convins în proporție de nouăzeci la sută că Rain le oferea doar o speranță deșartă. Nu te puteai aștepta ca oamenii să coopereze, dacă ar fi știut că vor muri oricum. Dar chiar dacă Larison se înșela, era lipsit de importanță. Faptul că el supraviețuise atâta vreme se datora în bună parte înverșunării lui de a ucide pe oricine ar fi putut după aceea să-l caute ca să-i vină de hac. Treven reprezenta singura excepție. Și Larison știa bine că era excepția ce confirma regula.

— Veți face acum exact ce vă spun eu, ordonă Rain. Mâinile deasupra capului. Mai sus. Brațele complet întinse. Răschirați degetele. Bun. Acum întoarceți-vă cu spatele. Bun. Acum, ținând brațele sus, vă așezați încet – *foarte* încet – în genunchi. Bun. Acum coborâți brațele drept înainte și vă întindeți pe burtă. Dacă mâinile vi se apropie cât

de puțin de corp, nu veți primi niciun avertisment, ci direct un glonț în ceafă. E clar?

Cei doi încuviințară din capete și se întinseră încet cu fața în jos pe pământ. Larison se întrebă dacă Rain vorbise serios când spusese că va discuta cu ei, sau nu voia decât să-i ofere lui Little timp să se îndepărteze suficient pe potecă pentru a nu auzi împușcăturile. Era greu de spus cu Rain. Larison îl văzuse vorbind cu oameni pe care-i omorâse după o clipă, fără variațiuni notabile de comportament.

— Bun, continuă Rain. Acum întindeți brațele în lateral, de-o parte și de alta. Palmele spre cer și ridicate de la pământ. Acum depărtați picioarele. Cu călcâiele spre interior și vârfurile spre exterior. Acum întoarceți amândoi capul la dreapta. Obrazul stâng lipit de pământ. Bun. Acum puneți încet – *foarte* încet – mâna stângă între omoplați cu palma în sus.

Cei doi se executară. Rain se apropie de cel din stânga. Își puse talpa stângă pe sol în stânga capului bărbatului, apoi așeză genunchiul drept sub încheietura mâinii lui și i-o împinse în sus pe spinare ca într-un lacăt de luptă. Bărbatul icni. Cu mâna liberă, Rain îi apăsă capul ferm în pământ, imobilizându-l. Mai obișnuit cu omorârea oamenilor decât cu restricționarea lor, Larison păși în fața celor doi, pentru a-i putea împușca în cap nestingherit.

Rain își apăsă țeava pistolului în ceafa bărbatului.

— De ce-l urmăreați pe omul acela?

Niciunul dintre cei doi nu răspunse.

Rain se uită la Larison și încuviință din cap.

— O să jucăm un joc care-mi place mult, anunță Larison. Se numește: „Cine nu răspunde primul la întrebare moare”.

Rain privi arma lui Larison și clătină din cap, apoi se uită la bocancul său și aprobă scurt. Larison răspunse prin același gest.

— De ce-l urmăreați pe omul acela? repetă Rain.

Niciunul nu răspunse.

Larison înaintă un pas, ridică talpa și călcă apăsat cu tocul pe gâtul bărbatului, de parcă ar fi încercat să frângă un vreasc. Brațele individului se ridicară simultan. Cartilaje și vertebre se rupseră. Corpul se zbătu și Larison mai izbi odată cu talpa, ca să fie sigur. Și încă o dată. După a treia lovitură, degetele bărbatului continuau să mai zvâcnească, dar corpul rămăsese nemișcat.

— La dracu', rosti Larison, de fapt voi doi ați fost la egalitate. Va trebui să mai joc o dată.

Bărbatul pe care Rain îl ținea cu brațul imobilizat la spate începu să gâfâie.

— Maica mă-sii! spuse el.

— Ia-o ușurel, îl sfătui Larison. Acum ești singurul jucător. Ai o șansă mai bună să câștigi.

— Nu știu de ce-l urmăream, rosti iute bărbatul. Așa ni s-a spus.

Rain îi aruncă lui Larison o privire de felul „Stai așa, că înregistrăm progrese".

— Cine v-a spus?

— OGE.

— Știm despre OGE, spuse Rain. Ce vrea Graham de la bărbatul ăla?

— V-am spus, nu știu. Ni s-a cerut doar să-l urmărim. Să vedem cu cine s-ar putea întâlni. Iisuse, cine sunteți voi? De ce faceți asta? E o greșeală? Noi doar l-am urmărit, n-am făcut nimic altceva.

— Cum îl urmăreați? întrebă Rain.

Trecu peste faptul că bărbatul încălcase politica lui „Doar noi punem întrebări". Oricum nu conta, de fapt.

— Cineva de la sediu e conectat la telefonul lui, răspunse bărbatul. Ne dă instrucțiuni pas cu pas.

— Cine de la sediu?

— Nu-i știu pe toți de la sediu, da? E o operațiune mare. Acolo sunt oameni care fac doar

chestia aia. Sau care cunosc oameni care fac chestia aia. Sau altceva. Și care trimit datele la cei de pe teren, ca mine. Eu încerc realmente să vă ajut. Cred că nu-i decât o greșeală, da?

Rain se uită spre Larison și ridică întrebător sprâncenele. Larison clătină din cap – nu mai aveau ce afla de la individ.

Fără alt cuvânt, Rain ridică pistolul și lovi cu patul lui în artera carotidă a bărbatului. Insul se înmuie. Rain puse mâna cu arma pe umărul lui drept, țintuindu-l de sol, duse mâna liberă sub bărbia lui și-i smuci capul spre spate în diagonală, ca și cum ar fi tras de mânerul demaror al unei drujbe. Se auzi un trosnet puternic și gâtul se rupse. Rain se ridică și se retrase un pas, cu pistolul pregătit, dar nu mai era nevoie – moartea fusese instantanee.

Percheziționară cadavrele și luară telefoanele mobile, portofelele și două pistoale SIG Sauer P229 cu încărcătoarele de rezervă. Pe Rain nu-l interesau pistoalele, având-l pe cel de la Kanezaki, dar Larison avea grijă mereu să-și înmulțească diversele ascunzători pentru arme, așa că le luă pe amândouă, îndepărtară corpurile de lângă potecă și le acoperiră cu frunze. Aveau să fie găsite în scurt timp, dar „scurt timp” avea să însemne timp suficient.

Capitolul 31

RAIN

După o oră, noi cinci plus Little stăteam în microbuz, în spatele unui supermarket de la periferia comitatului Spotsylvania. Din parcare, Larison îl sunase pe Dox utilizând telefoanele prin satelit și-i povestise cele întâmplate. Trebuia ca Little să-și abandoneze imediat telefonul și toți să

revină imediat în parcare, ca să plecăm urgent de acolo.

Spre meritul său, Little și-a păstrat calmul când l-am luat la întrebări. A susținut că nu știuse că era filat și l-am crezut. Sigur că da, văzusem atât comportamentul lui pe traseu, cât și pe al urmăritorilor. Dar în plus, dacă OGE ar fi știut că el era pe punctul să se întâlnească cu noi, probabil că n-ar fi trimis doar doi indivizi – care nu avuseseră nici măcar armele scoase când eu și Larison îi interceptaserăm.

— Unde sunt ei acum? a vrut el să știe.

— Nu mai reprezintă o amenințare, a răspuns Larison.

Sosită din partea unuia cu aspectul său, afirmația putea fi interpretată într-un singur fel.

— Dumnezeule, a zis Little, i-ați ucis?

— Ei nu mai reprezintă o amenințare, am repetat eu. Ceea ce este bine, fiindcă în ultimele zile Livia a fost atacată de patru indivizi, noi ceilalți de doi indivizi plus de un elicopter înarmat, iar acum alți doi erau pe urmele tale. Crezi că bărbații ăia veneau după tine ca să aibă grijă să nu pățești ceva în pădure? Au lăsat cumva să se creadă că-i consideră intangibili pe cei din forțele de ordine?

Little n-a răspuns.

— Așa că, ce-ar fi dacă ai zice doar „mulțumesc”, a preluat Larison, și ai fi fericit că-ți credem povestea că nu știai că erai urmărit?

— Ajunge! a intervenit Livia. Little, trebuie să ne punem toți mințile la contribuție ca să aflăm motivul pentru care erai urmărit. Din cauza faptului că noi doi am vorbit la telefon și ei au stabilit în felul acela o conexiune între noi?

Little a tăcut o clipă, cu maxilarele încleștate. Știam că își aduna gândurile. Indiferent de experiența pe care o avea, aceasta nu implica luarea de decizii de felul celei pe care o luaserăm eu și Larison în pădure și pe baza căreia

acționaserăm imediat după aceea. Acesta era un ins care credea că înota confortabil în ocean, deși apa era întunecată și turbulentă, iar acum afla ce fel de creaturi pândeau în adâncuri.

În cele din urmă, el a expirat prelung.

— Poate fi asta, a spus, dar sunt aproape sigur că-i altceva. Cred că problema vine de la FBI. Nu știu însă „de ce”.

Livia a ridicat o mână, invitându-l să continue.

— Uite cum am gândit eu, a zis Little. După ce am vorbit cu tine prima dată, m-am întrebat: „Cum ajungi să ai șase prădători pedofili în Serviciul Secret?” Și nu mă refer la cei banali, pe care-i găsești pe toate drumurile, ci la cei mai nenorociți – la specialiștii în *hurtcore*. Statistic vorbind, șase înseamnă foarte mult pentru o organizație relativ mică.

Nimeni n-a comentat nimic, așa încât Little a urmat:

— Bun, să zicem, pur și simplu, că sunt într-adevăr atâția. Improbabil, da, însă bănuiesc că nu imposibil, deoarece statisticile nu sunt distribuite egal. Dacă aruncăm o monedă de o mie de ori, nu va fi cap, stemă, cap, stemă și tot așa până la sfârșit. Putem obține și serii improbabile – de cinci ori stemă la rând, sau poate chiar de zece ori. Perfect, să admitem deci asta – să admitem că, oricât de improbabil ar părea, în Serviciul Secret există șase prădători pedofili.

A făcut o pauză și văzând că nu existau întrebări, a continuat:

— Dacă așa stau lucrurile, trebuie să fi existat o indicație preliminară a existenței unei probleme. La un moment dat, cineva a fost surprins utilizând un computer de la serviciu ca să acceseze pornografie infantilă, sau o victimă a depus o plângere, sau a răzbătut la lumină o infracțiune anterioară. Ceva… *Ceva*! Nu poate să existe doar o pânză care să fie imaculată pe o parte, iar pe cealaltă parte să ascundă șase pederești prădători

pedofili și toate nemerniciile lor. Nu! Așa ceva este practic imposibil. Bun, dacă un angajat federal comite un delict federal major, procedura de operare standard cere raportarea delictului către Departamentul de Justiție. Ca atare, m-am îndreptat într-acolo. Am stat de vorbă cu un tip de la arhivă pe care-l cunosc și am întrebat despre mai multe chestii, ca să camuflez natura interesului meu real. Iar când am zis la un moment dat: „Ah, și încă ceva… în ultimii vreo cinci ani au existat acuzații de pornografie infantilă la adresa vreunui agent al Serviciului Secret?", știți ce mi-a răspuns?

Am tăcut toți.

— „Interesant", mi-a spus tipul, „ești al doilea care mă-ntreabă chestia asta. Se-ntâmplă ceva pe-acolo?" L-am întrebat cine fusese primul și-n clipa aia a devenit neliniștit, gândindu-se poate că spusese deja prea multe. A zis că nu era autorizat să dea alte informații și că, oricum, rapoartele respective fuseseră trecute la „secret". Asta însemna că, pentru a le accesa, ar fi trebuit să trec printr-o procedură inter-agenții diabolică, ba poate chiar să fiu nevoit să solicit mandat judecătoresc. Și chiar după aceea ar fi fost perfect posibil să descopăr că rapoartele fuseseră cine știe cum rătăcite sau distruse.

— Cine s-a interesat de asta înaintea ta? a întrebat Livia. Și ce a descoperit?

Little a privit-o drept în ochi.

— Ai auzit vreodată de J.J. Arrington?

— Da, a răspuns ea. Este șeful DIC. Șefa mea i-a telefonat, pentru că agenta Smith era șefa CVIC și-i raporta lui.

— DIC? a repetat Dox. CVIC?

Livia a încuviințat din cap.

— DIC este Divizia de Investigații Criminalistice a FBI-ului. Iar CVIC este programul FBI-ului „Crime Violente Împotriva Copiilor", care face parte din DIC. S-a uitat la Little. Ce-i cu Arrington?

— Eu mă gândisem deja la el ca fiind o persoană interesantă, deoarece era superiorul imediat al lui Smith și practic răspundea de grupul operativ comun Child's Play. Apoi, când arhivarul de la Departamentul de Justiție mi-a spus că altcineva se interesase de agenți din Serviciul Secret care fuseseră raportați pentru a fi investigați și posibil acuzați de pornografie infantilă, am știut că trebuia să fie cineva din justiție, dacă respectivul avusese acces și apoi obținuse secretizarea rapoartelor. Nu era neapărat necesar să fi fost Arrington, dar cu siguranță ar fi putut fi. Și pentru că tu mi-ai povestit despre OGE, m-am întrebat dacă nu putea exista vreo legătură între Arrington și Oliver Graham.

A făcut o pauză pentru a obține un efect teatral și, cu toate că abia așteptam să aud și restul, nu l-am putut învinui pentru reprezentația dramatică. Fusese inteligent și meticulos, și în mod evident sesizase șabloane pe care noi nu le observaserăm.

Larison a fost mai puțin răbdător.

— Ce dracu-ai găsit? a întrebat el.

— Că ei doi au un trecut comun, a spus Little. Au făcut parte din aceeași unitate, SEAL Team 8. S-au instruit și antrenat împreună în Coronado și au fost amândoi trimiși la operațiunile „Uphold Democracy" din Haiti și „Noble Anvil" din Kosovo.

Dox a izbucnit în râs.

— Dumnezeule, de ce nu vrea cineva să m-angajeze pe mine să botez acțiunile militare americane? M-aș pricepe mult mai bine. Operațiunea „A mea-i mai mare". Operațiunea „Nu, tu nu!" Operațiunea…

— Care-i interesul lui Arrington? am întrebat, înainte ca Dox să se ambaleze și mai mult. Înțeleg că Child's Play este un scandal din Serviciul Secret și că Departamentul pentru Securitate Internă și mai ales Serviciul Secret în sine ar dori

să-l mușamalizeze, dar de ce i-ar păsa FBI-ului? De ce i-ar păsa lui Arrington?

— Asta nu știu, a răspuns Little. Arrington face parte din Departamentul de Justiție, așa că avea acces la toate dosarele alea și de aceea știe acum cine din Serviciul Secret a fost raportat justiției, fiind bănuit de implicare în pornografie infantilă. Dar, așa cum am spus, rapoartele respective au fost secretizate. Și aș fi gata să pun prinsoare că ele nici măcar nu mai există.

— Dă-mi voie să te-ntreb ceva, a rostit Larison, aplecându-se spre el. Tu-ți riști gâtul mult în chestia asta. Ai putea fi raportat, poate chiar acuzat. Care-i interesul tău, de fapt?

Confruntați cu atmosfera de pericol emanată de Larison, majoritatea oamenilor s-ar fi tras înapoi, însă Little s-a aplecat la rândul său spre el, mijind ochii.

— Nu te privește câtuși de puțin, aproape că a scuipat el.

— Gata! s-a răstit Livia spre Larison, pe tonul de comandă pe care-l deprinsese probabil ca polițistă pe stradă. Eu îi cunosc motivele și am încredere în ele. Iar dacă ai o problemă cu asta, atunci ai o problemă și cu mine.

A urmat o pauză prelungă și încordată. Am crezut că Dox va spune ceva amuzant ca să dezamorseze situația, dar n-a făcut-o. S-a mulțumit să-l privească pe Larison, iar în expresia lui nu exista pic de amuzament. Prietena lui făcuse o declarație de principii și el avea s-o urmeze, indiferent unde ar fi dus asta.

În cele din urmă, Larison s-a lăsat pe spate. A încuviințat din cap și a spus:

— Bine.

În mod bizar, nu părea deloc stânjenit că bătuse în retragere. Părea… confortabil. Satisfăcut. M-am întrebat dacă nu cumva, în mod conștient sau nu, el căutase nu atât informații, cât mai degrabă o dovadă a materialului din care era croit Little… și

poate și Livia. Eu cunoscusem asemenea oameni, în primul rând pe Jake „Nebunu” dintr-un trecut atât de îndepărtat, încât părea altă viață. Existau oameni care-i puteau respecta doar pe cei câțiva pe care nu-i puteau înspăimânta și mi-am dat seama că Larison făcea parte din categoria respectivă. M-a surprins că nu-i înțelesesem mai devreme trăsătura aceea de caracter și am bănuit că explicația era evidentă: eu făceam parte dintre acei puțini.

— Oricum, a spus Livia, corespunde. Locotenentul meu mi-a spus că DPS a încercat să capete acces la Sistemul integrat automat de identificare a amprentelor digitale al FBI-ului, pentru a vedea dacă poate găsi amprentele celor doi atacatori ai mei de la academia de arte marțiale. În mod uzual, accesul la sistemul acela este rutinier, însă de data asta s-au ciocnit de o mulțime de bariere. Pare ca și cum cineva din FBI, poate Arrington, anticipează că s-ar putea să afle și altcineva ceea ce a aflat el și șterge pistele pe care le-a urmat.

— Nu mă-ndoiesc că FBI-ul este în spatele acțiunilor, am rostit. Cel mai probabil, prin Arrington. Dar, o dată în plus, întrebarea este de ce. Din experiența mea cu cooperarea inter-agenții, este mai probabil ca FBI-ul să facă floricele de porumb și să chicotească pe seama scandalului din altă agenție federală, decât să-ncerce să-l mușamalizeze.

— Asta-i adevărat, a încuviințat Horton. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Cu excepția cazului în care scandalul depășește ca mărime o singură agenție federală.

Capitolul 32

RAIN

Am pornit spre nord, către o localitate numită Culpeper: Horton, Larison și cu mine în mașina închiriată, iar Livia și Dox în microbuzul din fața noastră. L-am lăsat pe Little să plece cu telefoanele și portofelele morților, ca să vadă ce putea afla din ele.

Larison l-a sunat pe Kanezaki cu telefonul lui prin satelit, aplecându-se înainte de pe bancheta din spate și ținând telefonul sus, pentru ca toți să putem fi auziți și să auzim.

— Tom, am început eu, avem ceva pentru tine. Ai auzit vreodată de un anume J.J. Arrington?

— Glumești? a replicat el. Arrington e implicat în asta?

De pe scaunul din dreapta mea, Horton mi-a aruncat o privire.

— Pare promițător, a comentat el.

— A lucrat în CIA, a continuat Kanezaki, dar era complet dus cu mintea și am izbutit să-l punem în brațele FBI-ului. A fost șeful contrainformațiilor în CIA și făcea praf departamentul ăla cu teoriile conspirațiilor. După el, totul era controlat de Rusia, CIA fusese infiltrată, Kremlinul avea *kompromat* despre toți politicienii americani… chestii de astea. Vorbesc serios, în lumea asta nu există nimic care să aibă cea mai măruntă importanță geopolitică despre care Arrington să nu creadă că este un complot pornit din Kremlin.

— Și cum a ajuns FBI-ul să-l accepte? a vrut Horton să știe.

— Recunosc, a spus Kanezaki, că nu le-am dat și evaluarea lui psihologică. Dar când la ei s-a eliberat poziția de director al contrainformațiilor, am convins FBI-ul să-l ia ca expert veteran, schimb încrucișat, cooperare inter-agenții, chestii de astea. Și pe el l-am convins să plece la FBI ca fiind ocazia unei libertăți mai mari de a acționa pe plan intern, unde – evident, nu-i așa? – Kremlinul intervenea în modul cel mai îngrozitor. Oricum, el știa că zilele în CIA îi erau numărate și a fost

încântat de transfer. Însă după șase luni FBI-ul și-a dat seama că n-avea ce să caute în preajma contrainformațiilor și a fost mutat la conducerea Diviziei de Investigații Criminalistice, unde nu putea să facă rău.

Larison a râs.

— Probabil că FBI-ul vă iubește mult acum.

— Crede-mă, a răspuns Kanezaki, și ei ne-au tras-o de multe ori la fel de rău.

— Una dintre chestiile aflate recent, a zis Horton, este că Graham și Arrington au un trecut comun.

— Așa-i, a spus Kanezaki. Acum că ai zis-o, mi-am amintit că Arrington a fost în SEAL. Cum s-a-ntâmplat – au fost colegi de operațiuni?

— Exact.

— Așadar, a urmat Kanezaki, concluzia ar fi că Arrington este creierul dinapoia evenimentelor actuale, pe când Graham este doar cel care întreprinde acele acțiuni ce pot fi negate în mod plauzibil?

Horton a încuviințat din cap.

— Aș zice că așa par lucrurile.

— Eu tot nu-nțeleg, a spus Kanezaki. De ce i-ar păsa lui Arrington de un scandal din Serviciul Secret? Vreau să vă zic că tipul nu-i vreun altruist. N-ar avea absolut niciun interes să protejeze de scandal altă agenție. Dimpotrivă, ar căuta o modalitate prin care să exploateze scandalul acela.

— Exact asta-i și întrebarea noastră, a rostit Horton. De ce i-ar păsa lui Arrington? Însă ideea asta cu exploatarea… e interesantă. Mă întreb în ce fel ar proceda el. Ce ar dori unul ca Arrington din partea Serviciului Secret? Aici nu mi-e clar.

Larison se uită la fostul colonel.

— Asta-i simplu. Ai spus-o chiar tu. Nu-i vorba doar despre Serviciul Secret.

Kanezaki ne-a asigurat că va continua să scotocească și am terminat convorbirea. Am mers mai departe și, puțin mai târziu, i-am urmat pe

Dox și Livia în parcarea unui Walmart, la marginea localității Culpeper. Am intrat toți, ca să ne ducem la toaletă și să cumpărăm de mâncare, iar la întoarcere ne-am strâns în microbuz. Horton i-a pus la curent pe Dox și Livia cu cele aflate de la Kanezaki.

— O să vorbesc cu locotenentul meu, ne-a asigurat Livia. Mă-ntreb dacă șefa Best a ajuns vreodată să ia legătura cu Arrington și ce i-a spus el.

— Poate că lansez o ipoteză cam îndrăzneață, a afirmat Larison, dar dacă suntem rezonabil de siguri că Arrington este creierul dinapoia acțiunilor astea, indiferent ce scop ar avea ele, și că Graham nu-i decât mușchiul, atunci i-am putea pune capăt instantaneu, dacă-l eliminăm pe Arrington.

Ideea lui avea avantaje și dezavantaje, și am vrut să mă gândesc la ele înainte de a spune ceva.

Livia însă n-a așteptat, ci a replicat:

— Apreciez realmente implicarea voastră, a tuturor, dar cred că scăpați din vedere ceva foarte important.

Nimeni n-a spus nimic, așa că ea a continuat:

— Totul are în centru rețeaua de pornografie infantilă ce operează din Serviciul Secret. Chiar dacă-i eliminăm pe cei care încearcă să mușamalizeze lucrurile – cei care au prăbușit un avion și au încercat să ne omoare și pe noi –, vom distruge oare rețeaua?

Nici acum nimeni n-a spus nimic. Larison o privea de parcă vorbea în altă limbă. Horton se uita la ea cu respect. Iar Dox… pe chipul lui zăream o expresie pe care n-o mai văzusem niciodată. Ca și cum ar fi fost gata să facă orice pentru ea.

— Ai dreptate, am rostit, încercând să țin seama de toate reacțiile diferite pe care le văzusem și în același timp să le articulez pe ale mele. Dar… aici pot exista niște nepotriviri între ceea ce putem face pentru a distruge rețeaua respectivă și ceea ce trebuie să facem pentru a ne proteja pe noi.

— Înțeleg asta, a răspuns ea, și-ți spun doar atât: dacă ești dispus să lași un grup precum Child's Play să continue să exploateze copii doar pentru a te proteja pe tine, atunci nu ești prieten cu mine. Și cu toate că-ți sunt recunoscătoare pentru ajutor, am terminat cu tine.

Dox m-a privit și mi-am dat seama că nu era dispus să încerce să întindă o punte peste ruptură, sau măcar să caute s-o netezească cu o glumă, așa cum proceda de obicei.

Rahat! Aveam să ne separăm. Și asta tocmai când se părea că făceam un progres real.

— Dacă tu vezi vreun mod prin care le putem face pe ambele, am spus, aș fi încântat să-l aud.

Toți au tăcut, din nou. Dox a rostit brusc:

— Am o idee.

„Slavă Domnului", m-am gândit.

El s-a întors către Livia:

— Livia, fiecare dintre noi a avut parte de suficiente orori. Pe de altă parte, știu că ceilalți nu cunosc ceea ce mi-ai descris în cursul zborului împreună, despre imaginile și videoclipurile cu care face trafic Child's Play. Și pe care le produce. I-ai spus *hurtcore*, nu?

— Da, a încuviințat încruntată femeia.

Dox a încuviințat și el.

— De ce i se spune așa?

— Pentru că scopul este de a cauza atât de multă durere, încât copilul este distrus. El rămâne în viață, dar e schilodit psihic. Pentru cei care se excită din așa ceva, nu-i suficient să domine un corp, ci trebuie să distrugă și sufletul.

Dox ne-a privit pe toți, după care a revenit la Livia.

— Și le-ai putea descrie acestor domni unele dintre postările de pe site-ul acela, așa cum ai făcut pentru mine?

Livia s-a uitat la noi toți, pe rând.

— Pot face mai mult de-atât.

A scos un laptop din geantă, a găsit o conexiune wi-fi a magazinului, după care a început să tasteze de zor, spunând:

— O clipă… trebuie să fac asta printr-un VPN, altfel va părea suspect pentru cei cu privilegii de administrator ai site-ului. FBI-ul a stopat operațiunea, dar eu mai am încă datele false pentru conectare, așa că… da. Gata! Bun. Bun. Bun.

Ultimele trei cuvinte au fost rostite aproape ritualic, aidoma cuiva care încerca să se calmeze. A expirat sonor, a întors laptopul spre noi și a apăsat butonul „Play”.

Horton și-a ferit ochii aproape imediat. Nici Larison n-a rezistat mai mult de câteva secunde, ceea ce a însemnat poate o secundă mai puțin decât am putut eu suporta. Am ridicat o mână și am spus:

— Ai exemplificat foarte clar. Te rog, oprește-l.

Livia a apăsat un buton și copilul din videoclip s-a oprit în mijlocul țipătului. Ea s-a uitat la mine, cu nările dilatate și ochii arzători.

De-a lungul vieții mele, întâlnisem mulți ucigași. Și brusc, instantaneu, am înțeles.

Femeia aceasta nu era doar o polițistă.

— Ai vrut să se oprească, și s-a oprit, a rostit ea și tonul vocii i-a crescut. Dar n-a fost decât un videoclip. Voi n-ați făcut altceva decât să vă uitați. Însă copiii din videoclipurile acelea *nu apucă să spună*: „*Opriți-vă*”.

Ochii i s-au umplut brusc de lacrimi și i-a șters furioasă cu dosul palmei. A expirat prelung, apoi încă o dată.

— Deci orice plan pe care l-ați avea și care nu implică distrugerea rețelei ăsteia nu are treabă cu mine.

A urmat o tăcere prelungă. Larison a vorbit primul:

— Nu m-ar deranja… să fac ceva în privința asta, a asigurat-o el.

Horton s-a uitat la Livia și a aprobat din cap. Dox m-a privit.

— John?

Pentru o clipă, m-am simțit rușinat că ignorasem problema. Și nu doar pentru copiii pe care monștrii aceia din Child's Play îi terorizau. Ci și pentru mine. Nu încercasem oare să-l conving pe Treven de ideea de a câștiga niște bile albe pentru karma? Oare chiar vorbisem serios în privința asta? Sau totul nu fusese decât o abureală?

— Știi deja răspunsul, am spus eu.

— Mă scuzați un minut, a rostit Livia.

A deschis portiera și a coborât. Dox a șovăit, apoi a zis:

— Mă-ntorc imediat.

Capitolul 33

LIVIA

Livia merse către peretele clădirii. Auzi cum cineva coborî în urma ei din microbuz – Carl, fără doar și poate –, dar nici nu-l așteptă, nici nu se întoarse să se uite.

Ocoli colțul clădirii și continuă să meargă, apoi se opri și se rezemă de perete. Închise ochii și răsuflă adânc. În microbuz, existase un moment în care-i venise să vomite. Aici însă, în umbra clădirii, era răcoare și liniște, și se simți mai bine aproape imediat.

Îl auzi pe Carl venind de după colț. Deschise ochii și-l privi.

— Hei, strigă el, dacă preferi să fii singură, nu-i nicio problemă. Voiam doar să verific.

Pentru oricare altul, răspunsul ar fi fost cu certitudine: „Da, pleacă". Însă Carl știa despre trecutul ei. El cunoștea… o cunoștea pe ea.

Livia îi surâse fără putere.

— Mulțumesc că ai venit să vezi ce-i cu mine. E drăguț din partea ta s-o faci.

Apoi ochii i se umplură din nou de lacrimi și întoarse capul, furioasă. În majoritatea timpului se controla perfect, după care însă se întâmpla ceva mărunt ce amenința s-o dezintegreze.

— Dacă tu ai fi fost altcineva, spuse Carl, acesta ar fi momentul când te-aș lua în brațe și te-aș ține strâns.

Ea râse și-și șterse ochii.

— Ar fi o idee proastă.

— Te-ar deranja teribil dacă aș face-o oricum? Doar ca să fiu sigur?

Livia nu știa ea însăși ce voia – de la bărbat sau de la altcineva. Pentru a mia oară își dori să poată fi pur și simplu normală.

Carl se apropie și-i mângâie obrazul cu dosul degetelor.

— Știi, îi spuse, n-am mai văzut pe nimeni, niciodată, preluând controlul bandei ăleia de ucigași și asasini așa cum ai făcut-o tu. Te rog să nu crezi c-o spun pe un ton condescendent, dar să știi că m-ai făcut foarte mândru. Vreau să zic că Larison te privește cu respect acum. Iar Larison este pur și simplu îngerul morții și după știința mea nu respectă absolut pe nimeni.

Livia râse din nou, și mai lăcrimă. Degetele lui rămaseră pe obrazul ei.

— Labee?

— Da? răspunse ea, trăgându-și nasul.

— Cred c-ar fi mai bine să aplici asupra mea una dintre aruncările alea de judo. Pentru că, dacă n-o s-o faci, n-o să mă pot opri și-o să te sărut.

Ea clătină din cap.

— E o idee proastă.

— Pentru că suntem în parcarea unui Walmart? Cele mai bune idile se petrec în astfel de locuri. Am citit asta undeva.

Livia râse.

— N-ai citit nicăieri.

— Ba am citit. Bine, am scris-o eu mai întâi și abia apoi am citit-o. Dar prima parte nu se pune.

Ea râse iarăși. Îi plăcea cum o făcea Carl să râdă. Dar în același timp o întrista.

— Îmi pare rău că sunt atât de… ciudată, rosti și ochii i se umplură din nou de lacrimi.

Carl scutură din cap.

— Ba nu, nu ești ciudată. Ești frumoasă.

Apoi se aplecă și o sărută foarte ușor. Pe Livia n-o deranjă. Ba chiar îi plăcu. Îi plăcea mirosul lui. Iar asta nu făcu decât s-o deruteze și să plângă și mai tare.

Bărbatul se trase înapoi.

— Chiar așa de rău a fost?

Purta însă pe chip un surâs strengar, simulând expresia unui prostovan, și ea știu că glumea.

— A fost plăcut, îi spuse.

— Serios? Cred cu toată sinceritatea că ăsta-i lucrul cel mai grozav pe care l-am auzit vreodată.

Livia se întinse și-i mângâie ușor obrazul cu degetele. Gestul în sine i se păru straniu, dar ei îi plăcea când i-l făcea Carl.

— Ai grijă, o avertiză el și zâmbi. M-aș putea obișnui cu asta.

Cuvintele acelea o întristară din nou.

— Nu cred că ar trebui să te obișnuiești.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, o să-mi asum riscul, spuse bărbatul și o sărută iarăși, ușor, ca înainte, dar ceva mai prelung.

Livia se simți excitată, însă sentimentul acela îi amplifica deruta, fiindcă nu era defel cum îi plăcea ei. Îi plăcuse ce se petrecuse între ei doi pe plaja aceea din provincia thailandeză Rayong, când erau fugari și abia se știau unul pe celălalt, iar ea deținuse controlul complet.

Acum se desprinse din sărutare.

— Ar trebui… ar trebui să ne-ntoarcem, îi spuse.

— Da, ai dreptate, rosti Carl repede. Iartă-mă.

— Nu, nu-i vorba despre tine, nu-i asta. Atâta doar că mă simt nițel… copleșită.

— Am înțeles. Iartă-mă dacă am fost prea insistent, dar când sunt în preajma ta mă simt și eu nițel copleșit.

Tăcură pentru o clipă. Livia coborî ochii, ferindu-se să-i întâlnească pe ai lui, temându-se de ceea ce ar fi putut zări în ei sau de ceea ce ar fi putut să simtă.

— Uite ce-ți propun, spuse Carl. Haide să amânăm conversația asta pentru data viitoare când vom ajunge într-o parcare Walmart romantică. Deocamdată să ne-ntoarcem la microbuz. Am o idee despre cum putem căpăta informațiile necesare pentru a distruge atrocitatea asta de Child's Play și în același timp să-i ucidem pe toți nemernicii din spatele ei. Însă lui John n-o să-i placă.

— De ce?

— Va implica o colaborare cu o femeie din Paris. O veche iubire de-a lui. Și vreau să-ți spun că, oricât ar nega el, flăcările acelea sunt încă arzătoare.

Capitolul 34

RAIN

Larison, Horton și cu mine am examinat avantajele și dezavantajele de a-l ataca mai întâi pe Graham sau pe Arrington. În concordanță cu viziunea lui generală despre lume, Larison continua să prefere retezarea capului – așadar atacarea lui Arrington. Horton opta pentru atacul din flanc, ceea ce însemna Graham.

— Avem mai multe informații despre Graham, le-am atras atenția.

— Dintre care unele pot fi nesigure din cauza lui Treven, a ripostat Larison. În plus, noi nici măcar n-am început să ne concentrăm pe

Arrington. Poate că el se dovedește o țintă mai slabă.

— Fost SEAL, a început Horton să enumere, fost director de contrainformații CIA, actualmente în FBI, implicat în operațiuni extrem de dubioase și conștient de existența unor ostili potențial formidabili. Toate astea ți se par că denotă un personaj slab?

Larison a aprobat din cap.

— Ai dreptate, dar în absența informațiilor tot nu știm.

În unul dintre geamuri s-a auzit un ciocănit. Era Dox. Horton a glisat portiera.

— Totu-i bine? a întrebat el.

Livia a încuviințat din cap și a suit în microbuz.

— Totu-i bine.

Dox a rămas afară.

— Hei, John, a strigat el, putem discuta ceva un minut?

Larison l-a privit bănuitor. Dox a clătinat din cap.

— Nu-i nimic necurat, *amigo*. Dacă ar fi fost, de ce aș fi cerut o discuție privată de față cu toată lumea?

Larison n-a răspuns, însă nici n-a părut încântat. Pe de altă parte, când părea el încântat?

Am coborât și l-am urmat pe Dox după colț, până lângă peretele complexului comercial.

— Totu-i bine cu Livia? am întrebat.

— Da, e-n regulă. Abuzurile comise asupra copiilor o afectează mai mult decât pe majoritatea oamenilor.

Am aprobat din cap, simțind că aș fi fost indiscret dacă aș fi pus mai multe întrebări. În plus, totul era clar acum și se potrivea cu ceea ce văzusem deja.

— Este o femeie impresionantă, am spus.

— Partenere, încă n-ai văzut-o cu adevărat în acțiune. Știai că-i și campioană la judo? În colegiu

a făcut parte din lotul olimpic lărgit. Fac pariu că ți-ar da de furcă serios, dacă v-ați lua la trântă.

— Eu nu m-aș băga la pariul ăsta.

— Bun, uite care-i treaba. Ați discutat pe cine să atacăm mai întâi, nu-i așa? Pe Graham sau pe Arrington?

M-am întrebat unde voia să ajungă. Aveam o idee, dar nu-mi plăcea defel.

— Da, despre asta am discutat.

— Evident, fiecare dintre ei prezintă avantaje și dezavantaje. Din mai multe motive, eu optez pentru varianta care poate fi descrisă pe scurt ca „îl radem mai întâi pe Graham". În primul rând, pentru că există informații bune de la Kanezaki despre distracțiile pariziene ale domnului Graham.

Mi-am dat seama că avusesem dreptate în privința direcției în care se îndrepta Dox. N-am spus nimic.

— Așa că știi unde vreau să ajung, a urmat el.

Am clătinat din cap.

— Haide, nenică, e evident. Dacă noi dorim doar să-l ucidem pe Graham, după cum i-a descris Kanezaki camera de hotel, atunci probabil că-i pot transforma capul în proverbialul norișor de ceață sângerie. Pe de altă parte, dacă am căuta o ocazie să-l interogăm – dacă vrem informații, și cred că așa este –, atunci vorbim despre Delilah.

Am clătinat iarăși din cap.

— Nu.

— Ea ne-ar putea ajuta realmente, a continuat Dox. Și o știi prea bine. Iar dacă nu vrei să profiți de asta, pur și simplu dintr-o mândrie rănită nelalocul ei, atunci ar trebui cel puțin să recunoști că apărarea egoului tău e mai importantă pentru tine decât protejarea genului de copii pe care Livia ni i-a arătat în videoclip. Ca să nu mai amintesc de protejarea Liviei înseși. Nu pot spune că privesc chiar cu indiferență situația, pe de o parte fiindcă nu-i ceva ce ți-aș face eu vreodată, dacă rolurile ar fi inversate.

— La dracu', chiar vrei să joci cartea asta?

Știam însă că avea dreptate.

— Haide, nenică, n-o să avem niciodată o mână mai bună. O specialistă Mossad în „capcane cu miere", și-n plus Graham are o slăbiciune la blonde. L-ar putea juca pe degetul mic după primul dintre cocteilurile acelea Martini care-i plac, și o știi prea bine.

— Nu, am repetat.

— De ce dracu' nu vrei? Acum ea e chiar în Paris.

N-ar fi trebuit să fiu surprins. Delilah locuise în Paris ultima dată când noi doi fuseserăm împreună. Totuși, nu știu de ce, crezusem că plecase de acolo.

— Ai luat legătura cu ea? am întrebat.

Dox a ridicat din umeri.

— Am mai vorbit când și când.

Iisuse! Mai întâi cu Larison, acum cu Delilah.

— De ce? am întrebat.

— Fiindcă suntem prieteni, idiotule! Prietenii păstrează legătura. N-o să te mint, fiindcă te pricepi să-i citești pe oameni, dar uneori tu presupui că toți sunt fix ca tine, totuși lumea nu funcționează așa. Majoritatea oamenilor nu preferă să treacă luni de zile fără să vorbească cu alți oameni. Așa ceva e neobișnuit. Nu spun că-i ceva greșit în asta, ba chiar deloc. Spun doar că n-ar trebui să fii surprins să afli că oamenii din viața ta care țin la tine țin, de asemenea, și unii la alții, și este posibil să mai și vorbească la răstimpuri între ei.

Uneori detestam să vorbesc cu el. Nu pentru că spunea tâmpenii. Așa ceva ar fi fost doar iritant. Ci pentru că avea niște intuiții atât de afurisite. Iar asta era intolerabil.

Mi-am ferit ochii, nedorind să întreb. Dar el a continuat să aștepte, tăcut și răbdător ca un lunetist.

În cele din urmă am oftat și am spus:

— Ea e bine?

— Da. Îți duce dorul.

— Ți-a spus ea asta?

— Bineînțeles că nu. E prea mândră. Hmm, oare de ce asta-mi sună atât de familiar?

— Atunci cum știi?

— Cum știu cât de mult îi duci tu dorul, deși refuzi s-o recunoști? Pur și simplu, auzind cum vorbești chiar acum. La fel e și ea. Amândoi suspinați unul după celălalt și pretindeți din răsputeri că nu-i adevărat, încât ar fi de-a dreptul comic… dacă n-ar fi trist. Chiar nu știi asta? Dumnezeule, trebuie să-ți conduc eu toată viața personală?

Amândoi am tăcut câteva clipe. Știam că el încerca să folosească din nou tăcerea ca pe o armă împotriva mea și mi-am dat seama că probabil va reuși. Am încercat să scap din cursa aceea, spunând:

— Ce este între tine și Livia?

— Sentimentele mele pentru ea sunt pure, însă relația noastră e complicată. Și poți să râzi de mine dacă vrei, dar va trebui s-o faci mai târziu, pentru că deocamdată nu te las să schimbi subiectul.

Am clătinat din cap.

— N-o să râd de tine. Îmi pare rău c-am făcut-o mai devreme, când tu ai spus „fata mea”. Nu mi-am dat seama că era ceva serios.

— Da, așa este. Iar uneori doare. La fel cum e cu tine și Delilah.

O vreme am tăcut iarăși amândoi.

— Bine, am rostit. Telefonează-i.

— Nu, partenere, tu să-i telefonezi.

— Tu ai ținut legătura cu ea.

— Perfect adevărat, dar acum tu vei corecta situația.

Am clătinat din cap.

— Nici măcar nu știu ce să-i spun.

El m-a bătut cu palma pe umăr.

— Haide-haide, ești inteligent. O să te gândești tu la ceva.

Ne-am întors la microbuz. Imediat după ce am intrat. Dox a spus:

— Bun, uite cum stă treaba. Noi avem un om în Paris: o agentă a Mossadului pe nume Delilah, foarte experimentată și capabilă, blondă și răpitor de frumoasă, exact cum îi place lui Graham. Acesta ar putea fi pentru noi un avantaj care să schimbe complet jocul. Singura complicație este că ea și John au fost cândva împreună și flacăra pasiunii reciproce nu s-a stins de tot. Eu știu însă că ei sunt profesioniști și vor găsi o modalitate să rezolve asta.

M-am uitat la el, oripilat și scos din sărite. Dox s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Nenică, a continuat el, tu ai fost cel care a spus să vorbim la telefon pe speaker. Acum toți știu de ce am vrut să discut cu tine mai întâi separat și vor înțelege de ce vei fi agitat vizavi de întâlnirea cu Delilah.

— Mersi, am spus. A fost frumos din partea ta.

El a rânjit larg.

— Pentru asta sunt prietenii!

— Dacă… fosta ta prietenă, a rostit Horton, este atât de bună pe cât am auzit, ne-ar putea oferi o cale prin care să-l interogăm pe Graham, nu doar să-l ucidem.

Dox a aprobat din cap.

— Exact asta i-am spus lui John.

— Uite ce-i, am rostit, haideți să nu ne pripim, da? I-am spus lui Dox că-i voi telefona, totuși nu știu cum o să reacționeze. S-ar putea să mă trimită dracului.

Dox a clătinat din cap.

— N-o să facă asta. În niciun caz când îi vei explica despre ce-i vorba. Și chiar dacă o va face, ceea ce nu cred, eu tot continui să susțin operațiunea din Paris. Mai ales dacă cineva îmi poate face rost de o pușcă cu lunetă și echipament pentru vedere pe timp de noapte… pentru orice eventualitate.

— Și eu am contacte în Paris, a spus Horton privindu-mă. Oameni cu care am lucrat îndeaproape. În DGSE[12], DGSI, GIGN[13]… ba chiar și câțiva foști legionari. Ei ar trebui să ne poată face rost de tot ce avem nevoie în mod rezonabil, inclusiv aparatură de comunicații. Așa că, pe partea de echipamente, aș zice că suntem rezolvați.

— Kanezaki ne-a spus că Graham și-a rezervat biletul de avion de o lună, zise Larison. Asta înseamnă că, dacă Parisul este o cursă, el a gândit planul abia acum. Deci dacă vom face asta, trebuie să ne mișcăm imediat. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât el va dispune de mai mult timp să-și poziționeze forțele.

Dox m-a privit întrebător. După o clipă, am oftat și am încuviințat reticent din cap.

— Ura-ura, a strigat el. Plecăm la Paris!

PARTEA A III-A

Capitolul 35

LIVIA

Livia și Rain luară un taxi de la aeroport, deoarece ajunseseră la Paris înaintea celorlalți. Prea multe bilete cumpărate în ultima clipă la aceeași cursă ar fi trezit suspiciuni și, în plus, toți știau prea bine că OGE doborâse recent un avion doar pentru a-i reduce la tăcere pe doi dintre pasagerii săi. Nu părea înțelept să ofere cuiva o țintă unică.

În Paris, unde fețele turiștilor asiatici erau etichetate în general ca fiind de „chinezi", ar fi părut firesc ca Livia și Rain să călătorească și să se cazeze împreună în hoteluri, putând acționa ca un fel de paravan pentru restul. Carl, Horton și Larison ar fi fost un grup mai puțin obișnuit, așa că numai unul dintre ei avea să rezerve a doua cameră de hotel necesară, iar ceilalți doi urmau să apară ulterior, separat. Dintr-un exces de precauție, aveau să schimbe hotelurile zilnic, creând o serie ad-hoc de case conspirative mereu în schimbare.

Carl avusese dreptate în privința micro-managementului – Rain îi pusese pe toți să creeze și să repete o poveste, paravan detaliată despre felul cum se cunoșteau între ei și motivul pentru care se aflau în Paris, întrebându-i întruna despre amănunte, până se declarase mulțumit. Pe Livia n-o deranjase asta. Deși era polițistă și n-ar fi fost de așteptat din partea ei să fie familiarizată cu conceptul de acoperire pentru acțiune, ea fusese instruită în această privință de experți din CIA și FBI, atunci când lucrase cu brigada anti-găști din DPS. Și, desigur, avea multă experiență practică

din vânarea violatorilor pe cont propriu, nu ca parte a forțelor de ordine.

Ei îi plăcea de Rain. Spre deosebire de Horton, care emana o încredere de unchеș, de Larison, care era primejdios în mod fățiș, și de care, căruia îi plăcea să-i distragă pe oameni cu flecăreala, Rain avea o imobilitate despre care Livia simțea că era acoperirea perfectă pentru calitățile formidabile despre care îi povestise Carl. Rain nu avea empatia răbdătoare a lui Carl – deși, sincer vorbind, ea nu mai cunoștea pe nimeni care s-o aibă –, dar era un bun ascultător, iar modul în care lua în seamă cu respect ideile tuturor anula ocazionalele lui critici și împotriviri. Din felul în care o privea uneori, Livia simțea că bărbatul vedea mai mult decât i-ar fi plăcut ei. În același timp însă, ea simțea că n-o judeca deloc pentru asta și – slavă Domnului! – nici n-o compătimea. O întrebase foarte puține despre ea, în afară de informațiile firești, totuși nu dintr-o lipsă de interes, ci mai degrabă din respect pentru intimitatea Liviei. Iar asta spunea multe, de asemenea, despre legătura lui cu Carl, deoarece Rain nu părea un ins care să aibă obiceiul de a se încrede în alții bazându-se exclusiv pe recomandările unor terți.

Amândoi dormiseră în prima jumătate a zborului; când Livia se trezise, îl văzuse citind o carte în japoneză și folosise momentul pentru a încerca să-l descoasă, întrebându-l câte ceva despre trecut. Platitudinea răspunsurilor lui îi reamintise cum tratase ea însăși întrebări similare și îi sugerase existența unor traume similare în copilărie, sau cel puțin a unei suferințe îngropate. Rain îi spusese că volumul din care citea era o culegere de haiku scrise de poetul Bashō, care trăise în secolului al XVII-lea. Glumise că folosea poeziile ca ajutor pentru adormit, dar citise cartea după ce se trezise din somn, nu înainte, iar concentrarea pe care Livia i-o zărise atât în postura corpului, cât și în expresia chipului sugera că

pentru Rain poezia nu era nici pe departe soporifică.

Ea îl întrebase despre experiența lui în judo; Carl îi povestise despre Kodokan, care era o Mecca a tuturor practicanților serioși. Rain recunoscuse că se antrenase acolo multe decenii, totuși susținuse că nu avea nici pe departe experiența ei competițională. Îi spusese că abordase judoul fiind interesat mai degrabă să-l aplice în luptă, iar metodele și tehnicile care-l preocupau, și care includeau o serie de prize la gât ce fuseseră în mare parte pierdute pentru sportul modern, l-ar fi îngrozit pe Jigoro Kano, fondatorul „căii line". Livia îi spusese că, după ce vor termina cu porcăria actuală, spera să practice împreună și ca el să-i arate unele dintre modurile în care folosea judoul în afara *tatami*-ului. Bărbatul o privise îndelung, lăsând senzația neplăcută că vedea mai multe decât dorise ea să dezvăluie. Apoi însă momentul acela trecuse și Rain o asigură că se va bucura de ocazia respectivă, menționând politicos speranța că Livia îi va oferi posibile perfecționări ale metodelor concepute de el.

Rain urmări cu mare atenție locurile din aeroport, ceea ce era perfect logic – dacă informația lui Treven făcea parte dintr-o cursă, aeroportul Charles de Gaulle era un potențial loc îngust, de „sugrumare". Totuși plecarea lor a fost lipsită de evenimente și după douăzeci de minute în care a privit întruna în oglinzile retrovizoare ale taxiului și s-a întors să privească în urmă, bărbatul a părut să se relaxeze. Își lăsaseră bagajele la cală, așa că erau măcar înarmați cu cuțite. Livia avea un Somico Vaari cu lamă fixă, pe care îl purta asigurat într-un buzunar al pantalonilor cargo, și un cuțit Bowie de purtat la gât, realizat de un designer pe nume Fred Perrin, asupra căruia îi atrăsese atenția Carl. Rain avea un cuțit Emerson cu buton. Ea se simțea totuși expusă fără pistolul de serviciu, pe care Larison îl depozitase alături de alte arme de

foc în una dintre ascunzătorile lui înainte de a decola din Washington. Totuși nu avea să se mai simtă așa mult timp, dacă încrederea lui Horton era justificată.

Îi telefonase lui Strangeland înainte de îmbarcare, dar Arrington nu dăduse niciun semn. Potrivit șefei Best, cineva din Divizia de Investigații Criminalistice explicase că Arrington era preocupat de pierderea unui agent senior și a unui contractor valoros, care fuseseră la bordul avionului ce se prăbușise și de aceea era mai inabordabil ca de obicei. Strangeland era de acord că declarația aceea era cel puțin stranie. De obicei FBI-ul nu se sinchisea să ofere motive atunci când neglija forțele de ordine locale. Iar Strangeland era nemulțumită – și îngrijorată – că Best tot n-avea să insiste, în pofida întârzierilor cauzate de SAIAD în privința amprentelor. Locotenentul simțea că Best fusese iritată din cauză că Livia folosise suspendarea administrativă pentru a pleca din oraș și ca atare agenții SWAT ai șefei mari n-o mai puteau supraveghea.

— Cum e vremea pe acolo? întrebase Livia.

Verificase și online, desigur, totuși dorea să audă cu urechile ei.

— Senin, răspunse Strangeland. Nu-ți mai face griji de violatorul din parcuri, da? Deocamdată ai un obiectiv mai important. Trebuie să te concentrezi.

Livia îi povestise tot ce aflase și fusese ușurată când locotenentul nu întrebase de unde avea toate informațiile acelea. N-ar fi vrut s-o mintă.

Ea vorbise, de asemenea, cu Little. Telefoanele și portofelele luate de Rain și Larison confirmaseră că cei doi bărbați pe care-i uciseseră erau din OGE. Nicio altă informație utilă.

Dimineața de toamnă era însorită și răcoroasă și ea fu încântată să vadă orașul. Nu fusese niciodată la Paris și, în ciuda situației în care se găsea acum, era încântată și zâmbi larg când trecură pe lângă

Arcul de Triumf, apoi din nou când zări Sena. Rain îi explicase că, în perioada când locuise aici împreună cu Delilah, femeia de la care sperau că vor primi ajutor acum, îi plăcuse să exploreze cele mai bune baruri pariziene, dintre care multe se aflau în hoteluri. Ca atare, pornind de la interesul față de baruri, el devenise și un fel de expert în hotelurile din capitala Franței. Cel la care se gândea acum se numea L'Hôtel și era în Saint-Germain-des-Prés. Mai spusese că se găsea la doar doi kilometri de cartierul lui Delilah, însă pe celălalt mal al Senei. Livia se întrebă dacă Rain dorea să pună fluviul între el și Delilah din respect, de teamă sau mai degrabă simbolic. Se gândi că poate despica ea prea mult firul în patru. Poate că, pur și simplu, lui îi plăcea hotelul, ori barul acestuia, ori cartierul. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, era curioasă să afle mai multe lucruri despre Delilah.

Rain îi ceruse taximetristului să-i lase la alt hotel – o precauție cu care Livia era familiarizată – și după ce taxiul plecase, ei merseseră pe jos cu gentile de voiaj la adresa reală. În timp ce Rain vorbea la recepția din holul micuț, Livia făcu câțiva pași în hotel și-i plăcu imediat. Un spațiu central cilindric se înălța pe cinci-șase niveluri, înconjurat de balcoane la toate etajele și având în vârf un dom de sticlă, prin care razele soarelui pătrundeau până la parter. Era compact, dar fără să lase senzația de înghesuială, și vechi fără să degaje bătrânețe. Văzu barul care-i plăcea lui Rain și se întrebă ce anume despre bărbat i-ar fi putut dezvălui plăcerea aceea. Era intim, cu locuri pentru cel mult zece-doisprezece clienți. Avea plafonul jos, iluminare discretă și, cu toate că transmitea senzația de intimitate, era primitor fără să bată la ochi. Se întrebă dacă fusese unul dintre locurile în care lui îi plăcuse să vină cu Delilah și se gândi că era posibil.

Avură noroc și Rain izbuti să obțină un apartament care, deși se numea „grand junior”, se dovedi a fi destul de mic. Era totuși luminos și confortabil, cu tapet înflorat eclectic și o cadă superbă, cu picioare în formă de labe de leu; părea cumva definitoriu european, deși Livia nu avea cine știe ce bază pentru impresia aceea. Desigur, ar fi fost foarte strâmt pentru toți cinci și ulterior trebuiau să facă rost de încă o cameră. După cele petrecute în parcarea de la Walmart, ea se simțea neliniștită la gândul altei nopți cu Carl. Nu pentru că el ar fi putut face ceva, ci fiindcă nu era sigură de propria-i reacție.

— Mai avem ceva timp până sosesc ceilalți, zise Rain după ce terminară de examinat camera. Vrei să ne plimbăm nițel prin cartier?

— Da, mi-ar plăcea, încuviință Livia.

Ieșiră din hotel. Era interesant: înăuntru, când Rain tratase cu personalul hotelului, postura i se schimbase, devenind mai rigidă, cumva oficială. Livia chiar îl văzuse îndoindu-se ușor din mijloc când vorbise, un manierism care i se păruse o combinație între o încuviințare din cap și o plecăciune, și simțise că acela era un element al personalității lui japoneze. Dar imediat cum ieșiră pe stradă, postura aceea dispăruse.

Rain o conduse într-o scurtă plimbare pe străduțe înguste, în lungul cărora se înșiruiau galerii de artă și magazine de antichități, apoi pe un pod numit Pont des Arts peste Sena, cu Luvrul pe malul celălalt, și cu panorame spectaculoase ale Parisului la stânga și la dreapta. Intrară după aceea pe o stradă îngustă numită Rue de Buci, animată de pietoni care se bucurau de soarele de la sfârșitul dimineții și mărginită de mesele de pe trotuare, unde clienții savurau cafea și produse de patiserie ce arătau delicios. Aerul era bogat în arome: pâine abia coaptă, ceaiuri, pui la rotisor cu rozmarin. Cu excepția celor văzute în filme și la televizor, Livia nu avusese niciodată parte de așa ceva și pentru o

clipă rămase pur și simplu cu gura deschisă, privind totul. Apoi însă, așa cum se întâmpla de fiecare dată când se pomenea izbită de un val de fericire, bucurie sau încântare, urmă imediat o reacție de tristețe. Prima dată când gustase înghețată, primul ei orgasm, iar acum prima ei vizită la Paris… orice ar fi făcut pentru prima oară o ducea cu gândul la Nason, la tot ceea ce suferise surioara ei, la tot ceea ce-i fusese luat și la tot ceea ce „păsăruica" Liviei nu avea să mai facă, să mai vadă ori să mai aibă niciodată.

Ajunseră la un restaurant pe colț, numit Bar du Marché.

— Haide să ne așezăm la masa aceea, propuse Rain, arătând una aflată sub o copertină în culori luminoase, alb cu roșu. De obicei este aglomerat.

Comandă cappuccino pentru Livia, așa cum dorise ea, iar pentru el luă un espresso și un coșuleț cu pâine. De îndată ce începu să vorbească în franceză cu chelnerul, Livia văzu din nou transformarea aceea interesantă – un personaj care diferea în mod subtil de ceea ce văzuse ea anterior. Iar faptul că se concentră asupra acestui aspect o ajută să se scuture de poverile trecutului.

— Vorbești foarte bine franceza, îi spuse după plecarea chelnerului.

Știa că în general complimentarea bărbaților era un mod excelent de a-i determina să vorbească – anchetatorii numeau asta „gâdilarea egoului" – și se întrebase dacă nu l-ar fi putut determina să se destăinuie puțin.

El ridică din umeri.

— Am trăit aici mai bine de un an. Și tot ce am făcut în perioada aceea a fost să studiez limba, să mă uit la filme franțuzești și să flecăresc cu barmanii.

Nicio menționare a lui Delilah, despre care Livia bănuia că jucase un rol important în dezvoltarea lui. Se așteptase ca Rain s-o sune imediat ce aterizaseră – aveau cu ei telefonul prin

satelit al lui Carl dar poate că el dorea mai întâi să sosească toți.

— Totuși, continuă ea, accentul tău pare foarte autentic. Probabil că ai un talent înnăscut pentru limbile străine.

— Să fiu sincer, nu știu. Dar tu? Vorbești franceza cât de cât?

— *Un peu.* Am studiat-o în ultimul an de liceu.

— Doar atât?

Era interesantă iscusința cu care el inversase direcția conversației, astfel încât focusarea era acum asupra ei. Ei bine, Livia îi asigurase deschiderea. Și, oricum, uneori trebuie să oferi un pic ca să câștigi un pic.

Ea încuviință din cap.

— Când am ajuns în State, nu vorbeam deloc engleza, așa că a trebuit să mă concentrez asupra ei.

— De unde ai sosit?

— Nu ți-a spus Carl?

Rain zâmbi, probabil pentru că ea îi spunea „Carl”.

— El nu mi-a spus aproape nimic despre tine – doar că ești o polițistă din Seattle care se ocupă de delicte sexuale, că te descurci bine – un compliment pe care Dox nu-l acordă cu ușurință – și că i-ai salvat viața în Thailanda.

Livia încuviință din cap. Oricât de apropiați ar fi fost acești doi bărbați, Carl trata treburile ei ca fiind doar ale ei. Asta n-o surprindea. Ba chiar o făcea să se simtă… recunoscătoare.

— Și el mi-a salvat viața, rosti ea.

Rain nu răspunse, așa că Livia reveni la întrebarea lui.

— Am crescut într-un sătuc de pe dealurile din provincia thailandeză Chiang Rai.

— Și în State unde te-ai stabilit?

— Într-o așezare numită Llewellyn. În statul Idaho.

Unde n-avea să mai revină niciodată.

— Trebuie să fi fost un adevărat șoc cultural.

Ea aprobă din cap.

— Așa a fost.

După aceea rămaseră tăcuți. Alții poate că ar fi insistat, dar Rain – așa cum Livia o văzu clar – simțea că nu trebuia s-o facă. Se întrebă din nou ce fel de copilărie avusese el. Dar dacă l-ar fi întrebat, atunci n-ar mai fi putut obiecta când el i-ar fi pus o întrebare similară.

Chelnerul le aduse cafelele și coșulețul cu pâine. Schimbă câteva cuvinte cu Rain, chicoti, apoi se îndepărtă.

— Ce-a spus? întrebă Livia.

— Voia să știe de unde sunt.

Ea râse. Printre asiaticii din Statele Unite circula un fel de glumă – albii îi întrebau mereu de unde erau, ca și cum ar fi fost o specie exotică, străină, care nu s-ar fi putut naște și înmulți în America, la fel ca toate celelalte.

— Și ce i-ai răspuns?

— Că-mi place să pretind că sunt parizian.

Livia râse din nou.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Sigur că da.

Ea puse în cappuccino două lingurițe pline vârf cu zahăr brun, amestecă bine și gustă.

— Uau! exclamă după aceea. E bună! Și Seattle este recunoscut pentru prepararea cafelelor.

Rain sorbi din espresso și așteptă.

— M-aș putea înșela în privința asta, spuse Livia, dar am observat că aici te porți diferit. În hotel păreai un străin. Nu un american, ci, mai degrabă… un japonez, cred. Iar când am mers pe aici și acum, când ai vorbit cu chelnerul… din nou, n-ai fost ca un american. Dar nici ca un japonez. Poate că de aceea te-a întrebat chelnerul.

El aprobă din cap și sorbi iarăși din espresso, iar Livia înțelese că n-avea să răspundă la o întrebare implicită. Nu era sigură dacă asta se datora

disciplinei sale, unei reticențe înnăscute sau ambelor.

— Oare doar mi-am imaginat asta? continuă ea. Și, presupunând că nu mi-aș fi imaginat, care-i explicația?

Rain puse ceașca de espresso pe masă și luă un croasant.

— Pentru mine a început ca un joc, îi spuse. Cu mult timp în urmă. Mă uitam la oameni și încercam să văd dacă pot ghici de unde erau. Apoi mă întrebam pe ce mă bazasem în presupuneri. Pe haine? Pantofi? Ochelari? Accesorii? Tunsoare? Postură, limbaj corporal, mers, expresie? Dacă ești destul de atent, poți observa niște chestii extraordinare.

Livia se simți fascinată.

— Așadar, erai atent la detalii.

El încuviință din cap.

— După care am încercat să le imit. Să văd dacă-i pot păcăli pe alții. Născoceam povești despre trecutul meu – părinții mei fuseseră foarte bogați. Sau părinții mei fuseseră săraci. Crescusem acolo. Sau crescusem dincolo. Apoi vedeam dacă pot să joc convingător rolul asumat.

— Era un joc?

— Păi, ținând seama de chestiile în care eram implicat, era un joc cu miză mare. Cred că știi și tu cum poate Dox să dispară uneori pur și simplu, deși este un tip voinic, nu?

Livia aprobă din cap. Văzuse într-adevăr asta în Thailanda, când Carl îi împușcase pe ultimii doi bărbați pe care-i urmărise ea.

Rain rupse o bucată din croasant.

— El e mai priceput decât mine la asta. Eu mă pricep mai degrabă să mă contopesc cu restul lumii. Să devin parte din decor. Le ofer oamenilor… ceea ce se așteaptă să vadă. Iar oamenii nu observă sau nu-și amintesc lucrurile pe care se așteptau să le vadă.

Pentru o secundă, Livia își aminti cum crescuse ea în casa Lone. Cum făcuse tot ce-i stătea în putință pentru ca Fred Lone să n-o vadă. Stătea cu ochii plecați. Respira neauzit. Pretindea că era un scaun.

Însă nimic din toate acelea nu avusese succes.

Bărbatul începu să mestece bucățica de croasant pe care o rupsese, apoi surâse.

— Este absolut… delicios. În Tokio există mâncăruri minunate, dar ți-ar fi tare greu să găsești un croasant exact ca ăsta.

Ea abia dacă îl auzi.

— Ceea ce ai spus despre imitare… crezi că-i ceva ce poate face oricine?

— Nu aș spune chiar „oricine”, însă… cei care se pricep să joace teatru. Cred că este ceva de felul ăsta.

Livia încuviință din cap. Se întrebă de ce oare ea nu descompusese niciodată situațiile în felul pe care tocmai îl descrisese Rain. Știa că făcea unele dintre lucrurile despre care vorbise el, totuși nu chiar atât de sistematic.

— Așadar trebuie să fii un fel de… cameleon?

— Da, rosti bărbatul, dar este mai mult decât atât. Un cameleon se schimbă doar la suprafață. Lucrul despre care vorbesc eu trebuie… să provină din interior. Pentru că, dacă se schimbă doar suprafața, atunci apar neconcordanțe. Trebuie să simți toate astea, trebuie să fii convins de ele. Trebuie să pară reale. În interiorul tău continuă să existe o parte care cunoaște adevărul, dar partea aceea este perfect izolată în adânc. Ea nu atinge absolut nimic altceva.

Livia știa totul despre izolarea perfectă în adânc. Se întrebă dacă Rain se simțea vreodată atât de… diferit pe cât se simțea ea. Ca și cum ar fi fost complet separată.

Ca și cum ar fi fost distrusă emoțional.

Și se întrebă de ce el îi spunea așa de multe. Cu certitudine, nu-l mai auzise niciodată vorbind atât.

Oare bărbatul simțea o conexiune? Oare simțea dragonul dinlăuntrul ei? Oare putea să vadă ceea ce alții treceau cu privirea, pentru că o creatură înrudită sălășluia în el?

Rain mușcă iarăși din croasant, apoi termină de băut espresso-ul, zâmbind ușor, încântat de plăcerea pe care i-o producea.

— Îți place mult aici, nu-i așa? spuse ea.

Întrebarea păru să-l ia prin surprindere. Dădu să răspundă, apoi se opri și zise doar:

— Da.

Ea se întrebă dacă ceea ce iubea Rain la Paris era legat de Delilah. Iar asta ar fi însemnat că era bine să abandoneze subiectul. Dar în loc s-o facă, întrebă:

— Ce-ți place?

Chelnerul apăru. Rain mai comandă un espresso, apoi făcu semn spre cappuccino al Liviei.

— Mai bei unul?

Ea îl privi pe chelner și rosti:

— *Oui. Un cappuccino, s'il vous plaît*.

Rain râse.

— Ai și învățat deja.

Tăcură amândoi. Dacă bărbatul nu dorea să răspundă, era în regulă, Livia nu avea să insiste mai mult decât o făcuse deja.

Însă după un moment el continuă:

— O prietenă care iubește Parisul mi-a spus cândva: „Nu există multe lucruri pe care noi oamenii trebuie să le facem. Trebuie să mâncăm, trebuie să bem, trebuie să facem dragoste. Iar punctul de vedere al francezilor este – de acord, dar trebuie să facem toate astea foarte bine".

Pe ea o încântă ideea aceea și, înainte de a se fi putut controla, se gândi din nou la Nason. Clipi iute, oprindu-și lacrimile, și râse pentru a-și camufla reacția, dar știa că Rain o văzuse oricum.

— Scuză-mă, îi spuse. Atâta doar că am avut de-a face… cu multe.

El încuviință scurt din cap și Liviei îi plăcu că nu făcuse nimic altceva ca s-o liniștească. Fusese o reacție atât de minimalistă, încât părea autentică. Și, desigur, respectuoasă.

— Pot să te mai întreb ceva? zise ea.

Bărbatul zâmbi.

— Ești la fel de politicoasă și când îi interoghezi pe suspecți?

Livia râse.

— Nu, dar pe tine nu te interoghez.

Ceea ce nu era complet adevărat. Rain nu răspunse, așa că Livia continuă:

— Prietena aceea era Delilah?

Chelnerul le adusese cafelele și se îndepărtă. Rain rosti:

— Da.

Livia îl privi.

— Mulțumesc că ai fost de acord să iei legătura cu ea.

Rain aprobă din cap.

— Ar fi trebuit s-o fi făcut de mult timp. Așa că îți mulțumesc că mi-ai oferit un motiv. Să sperăm că va reuși.

Sorbi din espresso.

— Pot să te întreb ceva?

„Plătitul cu aceeași monedă este oribil”, gândi Livia.

— Bineînțeles.

— Care-i treaba cu tine și cu Dox?

Ei nu-i plăcu întrebarea. Și cu toate că nu era chiar corect, după ce Rain fusese destul de deschis față de ea, replică:

— De ce întrebi?

Pe Rain nu-l irită faptul că ea refuza să-i răspundă și contracarase prin propria-i întrebare. Se mulțumi să soarbă din espresso. Era foarte… răbdător, își dădu Livia seama. Avea un autocontrol perfect. Nu se putea să nu-l admire.

— Eu îl cunosc pe Dox de mult timp, rosti bărbatul. El iubește femeile. Pur și simplu, le

iubește. Cu toate acestea, nu l-am văzut niciodată purtându-se așa cum se poartă cu tine.

Livia clătină din cap, neștiind ce să răspundă.

— Dox este unul dintre tipii cei mai duri pe care i-am cunoscut vreodată, continuă Rain. Sigur că da, îi place să facă bufonerii și toate celelalte, dar a trecut prin chestii urâte care i-ar fi frânt pe cei mai mulți oameni, din toate punctele de vedere. Lui însă n-au făcut decât să-i crească cheful de viață. Dar asta nu-i decât ceea ce se vede la suprafață. Știi cum este… Vânătăile urâte sunt în adânc. Acolo unde nu le poate zări și știi nimeni.

Livia aprobă din cap. Da, ăsta era unul dintre lucrurile pe care le cunoștea foarte bine din proprie experiență.

— Yeats are o poezie, urmă Rain, intitulată „Poetul dorește hainele cerului”. O știi?

— Nu, clătină Livia din cap.

El ridică ochii scurt, apoi rosti:

— „De aș avea hainele împodobite ale cerului
Cusute cu rază de soare și de argint,
Albastrele, ștersele și negrele haine
Ale nopții, ale luminii și ale penumbrei,
Aș întinde hainele sub picioarele tale;
Dar eu, săracul de mine, n-am decât vise;
Mi-am întins visele sub picioarele tale.
Calcă ușor, căci pășești peste visele mele”[14].

Se opri și sorbi din espresso. Livia așteptă, apoi spuse:

— Este o poezie frumoasă.

El încuviință din cap.

— Și mie-mi place.

— Alta dintre cele pe care le citești ca să adormi?

— Ai grijă cu el, o avertiză Rain. Nu este un ins indestructibil. Cel puțin, nu cu tine.

Livia se simți ca paralizată. În mod uzual, cineva care-i spunea ce să facă sau ce să nu facă o împingea să replice prompt, opunându-se. Cu Rain

însă lucrurile nu stăteau la fel. El nu încerca s-o domine. Arăta doar că îi păsa de prietenul său.

Problema era că și Liviei îi păsa, atâta doar că nu știa cum. Sau ce să facă în privința aceea.

În același timp, era interesant că Rain n-o critica pentru că-l implicase pe Carl în povestea asta. Părea să considere situația înțeleasă de la sine. Era ca și cum el accepta riscul de a fi omorât ca pe un simplu cost potențial al desfășurării unei afaceri. Grijile lui nu erau legate în principal de corp, ci de suflet.

— Nu vreau ca el să pățească ceva, spuse Livia. Și… nu vreau nici eu să pățesc ceva.

Rain zâmbi incredibil de trist.

— Ar fi bine – nu-i așa? – dacă în chestiile astea ar exista niște garanții.

Își termină espresso-ul și se ridică.

— Cred că asta-i o tranziție la fel de bună ca oricare alta, rosti el. Mă-ntorc în câteva minute.

— Unde te duci?

Bărbatul scoase din rucsac telefonul prin satelit al lui Carl.

— Probabil să pățesc ceva.

Capitolul 36

DELILAH

Delilah savura un cappuccino în La Caféothèque, un loc care-i plăcea, nu departe de apartamentul ei din Le Marais. Cafeneaua era cea mai plăcută dimineața, când clienții erau puțini și ea putea să zăbovească la una dintre mesele din lemn, lângă o fereastră, și să citească oricât de mult ar fi vrut. Mai erau câteva pe care le vizita uneori – Le Peloton, Strada Café, Le Barbouquin in Belleville și, desigur, când avea chef de o plimbare, Dose din Cartierul Latin și mai ales

Numéro 220, totuși La Caféothèque era favorita ei și-i plăcea din ce în ce mai mult să-și înceapă diminețile acolo.

Pe timpuri trebuise să fie atentă în privința rutinelor predictibile, dar în prezent securitatea nu mai era o grijă așa de importantă. Ea continua să figureze pe statul de plată al Mossadului; teoretic, nu părăsise serviciul, teoretic era tot israeliană. Însă ei nu doreau ca Delilah să mai revină acasă și nu-i putea învinovăți pentru asta. Da, fusese o agentă bună, participase la operațiuni de prindere ori eliminare a multor finanțatori ai teroriștilor și a altor facilitatori. În același timp însă ea cauzase destule probleme. Pentru o vreme existaseră excese și reproșuri, ba chiar și amenințări, dar toate păreau să fi dispărut acum, înlocuite de un soi de pace înghețată.

Ceea ce nu era rău, pe ansamblu. Acoperirea sub care trăia Delilah, a unei fotografe franceze de modă, era validată de clienți reali și referințe reale. Cheltuielile ei erau minime. Avea o slăbiciune pentru unii designeri de modă francezi, iar când călătorea, trăgea la hotelurile cele mai bune. Însă acelea erau singurele ei extravaganțe. Apartamentul îi era confortabil, dar modest. Nu avea automobil și nici nu-și dorea. Suma lunară pe care o primea de la Mossad intra în totalitate într-un fond de pensii, ceea ce era amuzant, pentru că practic ea era deja la pensie.

Asta n-o deranja totuși deloc. Era realistă. Trecuse de-acum de patruzeci de ani și, deși continua să atragă multe priviri, de-a lungul timpului devenise mai degrabă o chestiune de manieră și sofisticare, ce putea fi gestionată, decât de frumusețe primară, care era o forță elementară. Din unele puncte de vedere, era o ușurare. Cu zece ani în urmă, n-ar fi putut citi o carte într-o cafenea, fără să fie întreruptă de șase-șapte bărbați. În prezent, distragerile erau mai puține.

Bănuia că putea fi recunoscătoare pentru felul cum se derulase situația: pacea înghețată, suma lunară primită de la Mossad, ca și securitatea și libertatea de care se bucura. În același timp însă era greu să nu simtă și amărăciune. Ea se culcase cu inamici – literalmente și în repetate rânduri – și o făcuse cu succes. Iar răsplata primită fusese suspiciune și antipatie; bărbații din Mossad o considerau pătată, mânjită și, în esență, o târfă. Un rău necesar folosit pentru binele mai mare, care putea fi după aceea abandonat la o dată de expirare neprecizată.

Sorbi din cappuccino și zâmbi, știind că gândul acela era o prostie. Ce i-ar fi plăcut – o poziție în management, la sediu? Ar fi preferat mai degrabă să fie prinsă ca într-o cursă într-un birou fără ferestre din Tel Aviv, decât să fie liberă, aici, într-un oraș pe care-l iubea mai mult decât pe oricare altul? Ultima dată când fusese în patrie, pentru înmormântarea tatălui ei, se simțise ca o extraterestră. Și deoarece mama îi murise încă și mai devreme, iar unicul ei frate fusese ucis în Liban pe când Delilah era fetiță… de ce să mai revină acolo? Parisul era acum căminul ei și femeia era o țară în sine, cu un singur locuitor.

John menționase odată parabola unui înțelept taoist, care se trezise dintr-un vis în care el era fluture și se întrebase dacă nu cumva era, de fapt, un fluture ce se visa om? Asta fusese în una dintre nopțile acelea petrecute în apartamentul ei, după ce făcuseră dragoste și se lăsaseră cuprinși de lenevie; ferestrele mari erau larg deschise și briza le răcorea pielea înfierbântată. John îi mai spusese că el se simțea ca un ucigaș care se deșteptase dintr-un vis ademenitor în care era un tânăr inocent, eteric, fără greutate. Dar, continuase el, când era alături de Delilah… imaterialitatea aceea i se părea uneori reală. El își ferea întotdeauna privirea când îi spunea asemenea lucruri, de parcă ar fi fost stânjenit, ori rușinat, ori s-ar fi temut să vadă cum

putea ea să reacționeze. Și Delilah asculta și-l liniștea cu o atingere, sau cu o sărutare, iar uneori făceau din nou dragoste. Iar acum nopțile acela deveniseră un vis.

Delilah știa prea bine că încă îl mai iubea. Nu crezuse că ar fi fost capabilă de așa ceva, mai ales după toate câte făcuse în anii ei de activitate cu Mossadul. Ba chiar, fusese șocată de asta atâta vreme, încât o negase pur și simplu. Iar când în cele din urmă o recunoscuse față de John, fusese bine. Ei doi trăiseră împreună, aici, în Paris. El se schimbase. Paranoia păruse să i se diminueze, reflexele de luptă începuseră să se destindă.

Cu toate acestea, nu putuseră găsi o cale de mijloc. Nu existase niciodată o situație echilibrată. De îndată ce John simțise că ieșise din activitate, începuse să exercite presiuni asupra ei să facă la fel. Iar Delilah nu putuse. Nu era încă pregătită pentru așa ceva. Detesta munca aceea, îi ura pe oameni, dar știa că ceea ce făcea ea ducea la salvarea de vieți. Îi explicase lui John că fratele ei murise pentru asta. Delilah nu avea de gând să demisioneze doar pentru că unii colegi erau răutăcioși.

După care John îi dăduse un ultimatum, se certaseră prostește și el plecase. Iar Delilah nu avea nici cea mai mică intenție să-l implore să revină.

În plus, asta nu însemna că ea nu avea parte de distracții. Continua să-l vadă pe Kent, câteodată. Bărbatul era întotdeauna dispus să lase totul și să se întâlnească undeva cu ea, dacă Delilah dorea companie. Însă chiar asta era o parte din problemă. El era prea atașat. Kent era un jucător, Delilah o știa, care probabil că avea șase-șapte femei cu care se vedea atunci când călătorea în misiunile lui oficiale pentru MI6. Ciudat însă, pe ea n-o deranja asta. Ba chiar ar fi dorit ca el să se îndrăgostească de una dintre femeile acelea. Ar fi fost o cale

simplă și elegantă prin care relația lor tot mai fragilă să ajungă la un sfârșit demn.

Și totuși îi ducea dorul lui John. Aproape că cedase psihic și-i telefonase după operațiunea aceea dezastruoasă cu Fatima. Nu exista nimeni altul cu care să poată discuta, nimeni altul care să înțeleagă. Cu certitudine, nu Kent, care participase la operațiune. Povara aceea despre care spusese John… Delilah avea acum propria-i povară și cele petrecute cu Fatima aveau să fie veșnic parte din ea.

Ecranul telefonului i se aprinse. Îl privi și văzu că numărul apelantului era ascuns. Ea nu primea multe telefoane. Să fi greșit cineva numărul? Aproape că-l ignoră, dar apoi, fără vreun motiv anume, răspunse:

— *Alo*?

Urmă o clipă de tăcere. Apoi glasul lui John:

— Bună, Delilah.

Ea încremeni pur și simplu. John o sunase? Era cu adevărat el? Fusese de parcă ea l-ar fi chemat printr-un gând întâmplător.

Tulburată, dar dorind cu disperare să nu se trădeze, Delilah rosti:

— Ești… totu-i bine?

— Da, da, totu-i bine. Mă rog, complicațiile obișnuite, dar… mă bucur să-ți aud vocea.

Ea dori să spună același lucru, dar n-avea s-o facă. În loc de asta, având grijă să păstreze un ton neutru, întrebă:

— De ce ai telefonat?

Tăcerea de acum fu mai lungă.

— Îmi pare rău, rosti John.

— Pentru ce?

Delilah fu mulțumită că tonul mirat pe care-l folosise păruse autentic. În același timp însă era cu adevărat neliniștită. Ce-l determinase pe John s-o caute? Și să-și ceară scuze?

— Pentru multe, zise bărbatul. Pentru… mai multe decât aș putea să explic într-o simplă

convorbire telefonică.

Ea își dădu seama că inima îi bubuia. Își spusese de foarte multe ori că, dacă John îi va telefona, ea îi va dovedi că nu-i păsa. Că el n-o făcuse să sufere, că ea trecuse mai departe.

Dar în loc de așa ceva, se auzi spunând:

— În cazul ăsta, ar trebui să-ți ceri scuze în alt mod.

O pauză de câteva clipe. John rosti:

— Vrei să zici… că ar fi bine să ne vedem?

— Nu știu. Tu ce crezi?

— Eu cred că da. Vreau să spun că mi-ar plăcea. Dacă și tu ai fi de acord.

— Da, mi-ar plăcea să-ți ceri scuze în persoană.

Bun! Acesta părea să fie echilibrul corect între receptivitate față de deschiderea lui și o demonstrație că ea continua să controleze cumva situația.

— Delilah, mai este ceva.

Tulburarea ei crescu brusc la nivelul fricii. John avea cancer… sau altceva?

— Ce s-a-ntâmplat, John?

— Am nevoie de ajutorul tău.

Delilah ar fi izbucnit în râs, dar era prea furioasă pe sine. Își făcuse griji că el era pe moarte sau altceva de felul acela.

— Ah, sigur că da, replică ea.

— Nu din cauza asta te-am sunat. Nu tocmai. Ceea ce vreau să spun este că ar fi trebuit să te sun de mult.

— Însă acum ai sunat doar pentru că ai nevoie de ajutorul meu.

— Una nu are legătură cu alta, însă… da. Și eu, și Dox avem nevoie de tine. Și o femeie cu care este el implicat. Poate că am putea vorbi și despre asta în persoană. Dar mai întâi poate că am putea vorbi doar despre… ce idiot am fost eu.

Delilah simți un val iritant de speranță și-l alungă imediat.

— Dacă vom vorbi despre faptul că tu ai fost un idiot, va fi o discuție lungă.

— Sper că așa va fi.

— Asta vom vedea.

— Ne putem întâlni oriunde vrei. Sunt în Paris.

— Ești în Paris?

— Da.

— De când?

Ea n-ar fi vrut să arate că-i păsa, dar întrebase fără să-și dea seama.

— De acum o oră. Am sosit cu avionul azi-dimineață.

Pe Delilah o înfurie ușurarea pe care o simțise auzind că el nu se afla în Paris de mai multe săptămâni fără s-o fi anunțat, dar nu-și putea înfrâna sentimentul acela.

— Oriunde îți convine, urmă John. Nu sunt departe de cartierul tău.

Cunoscându-l pe el, asta însemna probabil Cartierul Latin sau Saint-Germain. O clipă Delilah se gândi să-i spună unde se afla ea chiar acum și că, dacă dorea, putea să vină direct aici. Dar… poate că ar fi fost mai bine să meargă mai întâi la apartament, să-și schimbe hainele și să se fardeze. Nimic evident sau exagerat, bineînțeles. Nu dorea să pară că încerca să arate bine pentru John. Știa totuși ce să facă pentru a arăta bine fără să fi părut că încercase. Și de ce să nu fi arătat bine? El trebuia să vadă ce pierduse.

— Mai ții minte locul ăla care-mi plăcea? întrebă ea, recurgând reflex la referințe indirecte, deși nu-i asculta nimeni. Cu salonul din spate lambrisat în lemn negru – despre care tu spuneai că-i refugiul tău favorit?

Localul se numea La Palette și se afla în Saint-Germain.

— Da, îl țin minte.

— Ne vedem acolo peste o oră.

— Delilah.

— Da?

O pauză.

— Mulțumesc.

— Nu vreau mulțumirile tale, spuse ea, și închise telefonul.

După aceea rămase nemișcată o vreme, uitându-se la trecători. Se simțea bizar. O străbăteau valuri amestecate de furie, speranță, teamă și confuzie.

Dar predominantă era furia. Furie pe John, fiindcă o rănise. Furie pe ea, fiindcă îl lăsase s-o facă. Furie pe vulnerabilitatea pe care o simțea în urma unui singur telefon idiot și după atâta vreme.

El nici măcar n-o sunase pentru că i-ar fi fost dor de ea, pentru că i-ar fi părut rău, pentru că ar fi vrut-o înapoi. Nu tocmai. Sau chiar dacă simțise într-un fel toate sentimentele acelea, ele nu fuseseră îndeajuns. De fapt, pusese mâna pe telefon doar pentru că avea nevoie de un ajutor.

Delilah i-ar fi telefonat înapoi dacă ar fi putut. I-ar fi spus că, gândindu-se mai bine, era preferabil să nu se mai vadă. Ea se întâlnea cu alt bărbat și nu dorea să-și complice relația aceea.

Însă asta putea să i-o spună și direct, când se vedeau. Poate că ar fi fost chiar mai bine. Să i-o spună și apoi să plece.

Dar ce ar fi simțit ea după aceea dacă necazul necunoscut în care se afla John se sfârșea prost?

Și ce era cu Dox? Delilah știa că, dacă ar fi avut vreodată nevoie de el, lunetistul ar fi sosit în graba mare. Atunci cum putea ea să nu facă la fel?

Speră că nu-și găsea pur și simplu justificări. Că nu născocea motive pentru a-l vedea pe John, când, de fapt, ar fi trebuit să se țină naibii departe de el.

Nu credea totuși că era vorba despre justificări. Indiferent dacă dorul de ea ar fi fost suficient sau nu pentru a-i telefona, John nu i-ar fi solicitat niciodată ajutorul dacă problema n-ar fi fost serioasă. Iar orice problemă care era atât de serioasă încât inși ca John și Dox să n-o poată

rezolva singuri trebuia să fie într-adevăr foarte gravă.

Ei bine, peste o oră avea să afle mai multe. Până atunci nu putea să decidă ce să facă, nu? Poate că John nu avea nevoie doar de ajutorul ei. Poate că el avea nevoie de Delilah și în alt mod, mai bun.

Și dacă ea se înșela? Și dacă John nu dorea decât un fel de favor profesional, după care Delilah nu avea să mai audă niciodată de el?

Atunci avea să-l ucidă.

Capitolul 37

RAIN

Larison a sunat imediat cum au ieșit din vama de pe aeroportul Charles de Gaulle. Totul era perfect.

— Bine, am spus. Nici noi nu avem probleme. Iar hotelul pe care l-am menționat este bun. Dox și Livia ar trebui să stea acolo.

Camera era bună și văzusem că femeii îi plăcuse. Viața e scurtă. Trebuia să-i lăsăm să se bucure de ea, dacă puteau. Noi ne mulțumeam și cu ceva mai spartan.

Sau poate că a doua cameră avea să fie doar pentru Horton și Larison. Poate că eu aveam să stau până la urmă la Delilah. Am încercat să nu sper la așa ceva, dar puteam să mi-o imaginez foarte clar. Patul cu cadru simplu din lemn. Cearșafurile albe. Ferestrele mari, cu perdelele fluturând spre interior, sunetele traficului îndepărtat aduse pe aripile brizei. Senzația de mișcare înăuntrul ei, picioarele ei încrucișate la spatele meu, răsuflarea ei fierbinte pe obrazul meu. Atingând-o așa cum știam că-i place să fie atinsă. Sunetele pe care avea să le scoată. Cuvintele pe care avea să le spună. Felul în care avea să-mi sărute după aceea transpirația de pe umeri. Felul cum avea să se uite în ochii mei fără să fie nevoie

să spună nimic și cum eu aveam să mă minunez cât de bine mă cunoștea și cât de mult mă accepta așa cum eram și cum, după toate greșelile pe care le comisesem și după toate ororile pe care le abătusem asupra altora sau le suferisem chiar eu, mai puteam să fiu recompensat în felul acela.

Revenit în Paris, alternam între încântarea față de un oraș pe care ajunsesem să-l iubesc și regretul pentru cât de prost fusesem, cât timp irosisem și cum probabil pusesem capăt irevocabil legăturii cu ea. Tokio era prea ticsit cu fantome pentru mine. Nu știusem cât de multă nevoie avusesem de Paris pentru clocotul de viață al metropolei.

— Hotelul pare în regulă, a spus Larison, și Hort a stabilit deja o întâlnire cu unele dintre contactele lui locale. Chiar acum ne-ndreptăm într-acolo. Deocamdată însă nu avem nicio veste de la Treven.

— Nu-i nimic. Îmi place că am ajuns aici cu mult timp înainte. Ai spus-o chiar tu, este mai puțin probabil ca în felul ăsta Graham să aibă timp să-și poziționeze forțele. Va trebui să avem multă grijă în privința armelor de foc. Am văzut agenți de securitate care examinează bagaje în puncte de control. Efectele evenimentelor din noiembrie 2015. N-am văzut și percheziții corporale, însă bagajele sunt clar deschise.

— În regulă, le voi transmite celorlalți.

— Perfect, atunci sugerez să ne întâlnim în locația primară la ora cincisprezece.

Locul pe care-l conveniserăm din timp era lângă Grande Galerie de l'Évolution, care se întindea pe lângă sera cu vedere spre Jardin des Plantes. Acolo exista o bibliotecă din interiorul căreia puteam zări pe oricine ar fi încercat să se apropie prin grădină. Bineînțeles, aveam, de asemenea, locații prestabilite pentru retrageri, ca și trasee de rezervă. Indiferent dacă telefonul era sau nu criptat, nu doream să fim nevoiți să transmitem mai mult decât era necesar pe calea undelor și, în plus,

telefoanele se pot pierde, sau pot să nu aibă semnal, sau pot să apară multe alte probleme pentru care soluția este întotdeauna pregătirea din timp cu o multitudine de elemente.

— În regulă pentru mine, a spus Larison. Vești de la Delilah?

— Acum merg să mă-ntâlnesc cu ea.

— Împreună cu Livia?

— Nu, ea a vrut să mai hoinărească. Să se aclimatizeze. N-a fost niciodată la Paris.

— Așadar, ești singur.

— Da.

— Bine. Deși o știi deja, vreau să-ți spun că toți se bazează pe tine.

— Grozav.

— Am glumit. De fapt, nu chiar complet.

— Cred că ai petrecut prea mult timp cu Dox.

— Apropo, el îți urează succes.

— Bine, trebuie să-nchid.

— Mai zice să nu fii un idiot. Să-i spui că ții la ea. Auzi, nu te enerva – nu fac decât să transmit un mesaj.

Am întrerupt legătura. Trebuia să fi știut că Larison nu-l va domoli pe Dox, ba chiar îi va cânta în strună.

La Palette avea mesele de pe trotuar în majoritate pline, însă salonul din spate, care-mi plăcuse atât de mult, avea un singur client: o femeie vârstnică, elegant îmbrăcată, care avea în față o ceșcuță de cafea și o carte deschisă; judecând după vestimentație și postura degajată, am presupus că era una dintre proprietarele galeriilor din preajmă, care își savura espresso-ul de dimineață înainte de deschiderea buticului ei. Am intrat și am ocupat masa de colț din spate, încântat de senzația că locul acesta mă așteptase. Vocea lui Billie Holiday se auzea încetișor din difuzoare ascunse. Acustica era discretă. Și era o penumbră plăcută, chiar și în această dimineață însorită – toți pereții erau lambrisați în lemn

întunecat, plafonul era ocru, iar mesele și scaunele aveau nuanțe maronii liniștitoare. Când vremea era frumoasă, mesele de afară reprezentau o atracție mult mai mare pentru turiști și parizieni deopotrivă, totuși mie îmi plăcea La Palette mai mult pe dinăuntru.

Ritmul servirii la masă în Paris ar putea trezi perplexitate japonezilor, iritare americanilor și ar fi pur și simplu de neînțeles pentru cineva obișnuit cu, să zicem, viteza aproape supranaturală din Hong Kong. De data asta însă am fost încântat că niciun chelner nu m-a deranjat prea repede. Era primul meu moment de solitudine de când revenisem aici și, cu toate că mă încântase reacția Liviei față de oraș, ca și ceea ce dezvăluise reacția aceea despre ea, eram mulțumit să pot fi în sfârșit singur.

Într-un fel, era logic. Petrecusem singur cea mai mare parte a timpului cât locuisem aici, ceea ce, bănuiesc, făcea ca solicitările pe care i le adresasem lui Delilah să fie și mai greu de înțeles. Privind retrospectiv, echilibrul dintre noi doi fusese chiar bun: ea trebuise să călătorească pentru diverse misiuni, iar eu avusesem nevoie să fiu singur un timp. Atunci ce oare mă împinsese să insist întruna pe lângă ea, până când ceva se rupsese? Oare încercasem să sabotez lucrul cel mai bun de care avusesem parte de mult timp? Eram atât de autodistructiv?

Poate că aveam să-l întreb pe Dox ce credea el despre asta. Deocamdată fusesem reticent, temându-mă de exactitatea intuițiilor lui, totuși niște intuiții exacte m-ar fi putut ajuta. Medicamentele nu trebuie să aibă gust bun – pentru așa ceva există bomboane. Medicamentele trebuie să-ți redea sănătatea.

Ciudat… Fusesem singur de multă vreme, iar peste vreo oră aveam să fiu din nou cu Delilah, chiar dacă pentru scurt timp și nu în cele mai plăcute circumstanțe. Așa că, pentru moment, am

savurat pur și simplu refugiul acela semiobscur al unui salon din spate, o mică relicvă din trecutul meu recent. Mă simțeam ca pisica lui Schrödinger. Delilah avea fie să vină, fie să nu vină. Avea fie să mă accepte la ea, fie să mă dea afară. Avea fie să mă ierte, fie să-mi zică adio! Iar în spațiul acela îngust, ca de purgatoriu, s-a furișat un sentiment, un soi de tristețe pentru eul meu mai tânăr și toate alegerile lui teribile, ca și regretul că nu-i puteam spune tot ce știam acum și nu-l puteam ajuta pentru binele nostru al amândurora să facă alegerea corectă, alături de durerea că așa ceva era imposibil, că orbirea tânărului era ireparabilă, că greșelile lui erau imuabile și consecințele ireversibile. Apoi am surâs, gândindu-mă la mono no aware, „tristețea de a fi om”, conștient de ironia de a fi călătorit tocmai până la Paris ca să simt ceva atât de esențial japonez.

A trecut o jumătate de oră. Proprietara galeriei a plecat. Au sosit alți clienți, toți părând localnici de un fel sau altul. Am comandat o omletă cu ciuperci și un fresh de portocale, și le-am terminat pe amândouă. Am mai băut un espresso. După o oră, Delilah nu apăruse.

Poate că ar fi trebuit să-i fi dat numărul telefonului prin satelit. Poate că intervenise ceva și ea nu mă putuse contacta. Poate că ar fi trebuit s-o sun din nou. M-am întrebat de ce alesese localul acesta și nu unul din cartierul ei, Marais. Întotdeauna îmi plăcuse malul stâng al Senei mai mult decât îi plăcuse ei; oare alegerea fusese o încercare ca să mă simt eu bine? Sau era un mod prin care spusese „Te voi ține departe de cartierul meu, de viața mea”? Sau înțelegeam ceva complet greșit?

În cele din urmă, ea a apărut cu mai bine de o jumătate de oră întârziere. A rămas o clipă în cadrul ușii, lăsându-și probabil ochii să se acomodeze după lumina soarelui de afară. Purta blugi și cizme din piele întoarsă, o combinație

care-mi plăcuse mereu la ea. Și un bolero din piele. Avea părul despletit, iar frumusețea nu-i era doar mișcătoare, ci părea o dojană usturătoare.

M-a văzut și a pornit spre mine. M-am ridicat, cu inima bubuind.

— Bună, John, a rostit Delilah. Mă bucur să te văd.

Indiferent la ce anume mă așteptasem, nu fusese asta.

— Și eu mă bucur să te văd, am rostit.

Aș fi vrut să adaug „tare mult”, însă mi-am spus că n-ar fi sunat prea bine.

Pentru o clipă am rămas amândoi cumva stânjeniți, apoi am făcut semn spre masă.

— Vrei să iei loc?

Alesesem masa din colț, astfel încât să putem sta unul lângă altul, pe două laturi perpendiculare ale mesei, și să putem vedea amândoi intrarea în același timp.

Ea a încuviințat din cap.

— Sigur că da.

Ne-am așezat. Din apropiere, și fără soarele de afară ce-i conturase trupul, am putut zări câteva riduri noi. Nu mi-a păsat. Arăta mai frumoasă ca oricând, dureros de frumoasă.

Erau multe lucruri pe care aș fi vrut să i le spun: „Mi-ai lipsit. Îmi pare rău. Sunt un idiot”.

„Te iubesc”.

Dar n-am rostit niciunul dintre ele.

— Așadar, a întrebat ea după o tăcere prelungită, cu ce vrei să te ajut?

„Spune-i, idiotul dracului! Spune-i!”

Însă n-am făcut-o. În loc de asta, în următoarele patruzeci de minute, am informat-o despre tot ce se întâmplase, culminând cu sosirea noastră azi-dimineață la Paris.

După ce am terminat, Delilah a spus:

— Nu sună deloc bine. Îi știu pe cei din OGE. Mossadul se folosește de ei.

— Se pare că toată lumea se folosește de ei.

— Exact. Aparent, Graham nu are inamici, ci doar clienți. Unii dintre ei, destul de puternici.

— Mă știi pe mine. Eu îi irit doar pe cei mai buni.

Crezusem că măcar va zâmbi la replica asta, însă n-a făcut-o. A spus:

— Și ce speri tu că aș putea face pentru voi?

Eram oarecum conștient de faptul că încă n-ar fi trebuit să discutăm despre plan, că în cazul de față abordarea „afacerile mai întâi" era greșită. Și totuși afacerile erau terenul mai familiar, subiectul mai puțin încordat, și n-am ascultat glasul interior care-mi spunea că înțelegeam incorect totul.

— Încă nu sunt sigur, am răspuns. Nu voi putea propune ceva clar, până nu vom avea mai multe informații detaliate de la Treven. Însă ideea generală este că, dacă l-ai putea atrage pe Graham într-un loc unde să nu fie însoțit de bodyguarzi, ar fi pentru noi o oportunitate să-l interogăm. Cu informațiile pe care le avem, probabil că l-am putea ucide indiferent de protecțiile cu care s-a înconjurat și este perfect posibil să se ajungă la asta. Pe de altă parte, noi avem nevoie de fapt de informații. De ce dorește Arrington să acopere o rețea de pornografie infantilă? La ce folosește el informațiile? Pe cine implică asta, de fapt? Dacă nu știm toate astea, este posibil ca simpla ucidere a lui Graham să nu pună capăt amenințării. Și nu va dezintegra rețeaua.

Delilah a întors capul, privind într-o parte, și a răpăit cu degetele pe tăblia mesei. După aceea a spus:

— De când ai început să lupți împotriva pornografiei infantile?

Mi s-a părut o întrebare și în același timp o provocare, dar m-am gândit puțin, după care am răspuns:

— Atunci când a ajuns drept în fața ochilor mei. Și când am înțeles că mă găsesc într-o poziție din

care fie pot face în privința asta, fie pot pretinde că nu-mi pasă.

— Am înțeles.

— De ce m-ai întrebat?

— Voiam doar să mă asigur că știi perfect clar de ce faci totul.

— Dacă ai fi văzut videoclipul pe care ni l-a arătat Livia, ai fi înțeles.

— Mi-ar face plăcere s-o cunosc. Pare o femeie cu totul specială.

— Da, cred că este.

— Ai încredere în ea?

— N-am cunoscut-o de suficient de mult timp ca s-o pot spune, însă Dox are încredere în ea.

— El este un tip a cărui încredere se câștigă mai ușor decât a ta.

— Vrei să spui că el este veriga slabă a lanțului?

— Spun că femeia asta pare să fi atras patru persoane – și acum, posibil, o a cincea – într-un război pe care-l poartă. Războiul ei.

— Ți-am spus, Graham a încercat să mă omoare chiar înainte ca eu să fi auzit de Livia.

— Dar voi aveți mai multă nevoie de ea, sau ea de voi?

— Aș spune că este reciproc. Informațiile ei ne-au ajutat să-l descoperim pe Arrington. Până atunci, știam că Graham era probabil doar partea cu mușchii, însă nu știam pentru cine lucrează.

— Informațiile ei pot fi verificate?

Am privit-o atent pe Delilah.

— Mi-a scăpat ceva?

— Asta încerc și eu să-nțeleg.

— De ce ești atât de… cinică în privința asta?

— Mă îngrijorează încă și mai mult dacă tu crezi că întrebările mele sunt cauzate de cinism.

— Dox o cunoaște pe Livia. A spus că ea i-a salvat viața. Și am avut ocazia s-o observ îndeaproape și în condiții de presiune. Nu a existat nimic care să nu concorde cu ceea ce-mi spusese el

sau ceva care să mi se pară suspect. De aceea, repet – mi-a scăpat ceva?

Ea a tăcut câteva clipe, după care a continuat:

— Eu mi-am făcut carieră din a-i determina pe bărbați să aibă încredere în mine. Să creadă orbește absolut tot ce doream eu să creadă. Iar acum tu-mi povestești despre efectul acestei femei asupra lui Dox și despre războiul în care v-a implicat pe voi. Cum pot să nu mă-ntreb dacă nu cumva voi patru sunteți la fel de naivi ca toți bărbații care au fost atât de siguri în privința mea?

Am privit-o fix.

— Eu am fost sigur în privința ta.

A clătinat din cap.

— Nu, n-ai fost. Ai plecat. Și tu ai fost singurul bărbat care ar fi trebuit să fie sigur în privința mea. Dumnezeule, ce ironie a sorții! Mă apucă amețeala.

— Eu am fost sigur în privința ta, am repetat.

— Atunci de ce ai plecat?

— Pentru că nu voiai să renunți la meseria ta, la activitatea ta. La viața asta.

— Viața asta, a repetat Delilah ridicând tonul. Viața asta în care acum, pentru că-ți convine ție, încerci să mă readuci?

Câțiva clienți ne-au privit, după care au revenit la conversațiile lor. M-am uitat la ea.

— Îmi pare rău.

Ea a clătinat din cap cu o expresie neîncrezătoare pe față.

— John, ai avut la dispoziție ani de zile în care să-mi telefonezi și să-mi spui asta. Ani de zile. Și chiar azi dimineață, mi-ai fi putut-o spune. Dar n-ai făcut-o. Tot ce am auzit până în clipa asta îmi arată că te afli aici dintr-un singur motiv, acela că te-ai împotmolit și ai nevoie de mine ca să ieși din încurcătură. Tu vrei toate beneficiile și nicio responsabilitate. Și știi care-i partea cea mai proastă? Ești atât de orbit, încât nici măcar nu-ți dai seama de asta.

— Nu, nu-i adevărat…

— Nu mă contrazice când te critic. Crezi că-mi pasă ce-ți spui tu că simți în adâncul sufletului? Ce contează asta pentru mine? Pentru mine contează faptele tale, John, iar faptele tale sunt că mi-ai dat un ultimatum, că m-ai părăsit fără să privești înapoi, că te afli azi aici doar pentru că ai nevoie de ceva de la mine, iar dacă-ți spui că ah, nu, tu mi-ai dus dorul, tu ai tânjit după mine, că ăsta-i motivul real pentru care te găsești aici, atunci nu numai că mă minți pe mine, ci te minți chiar pe tine, pentru că nu poți să recunoști că în realitate ești un nenorocit egoist și manipulator, și că ai creat o ficțiune frumoasă ca să-ți ascunzi adevărul urât și jalnic.

Am privit în jur. Cei care se holbau la noi au revenit la discuțiile lor.

— Asta m-a durut, am rostit eu.

— Și de ce mi-ar păsa mie de sentimentele tale?

— Dar știi de ce este o durere tolerabilă?

Nu mi-a răspuns.

— Pentru că greșești.

Chelnerul a apărut, probabil ca să vadă ce se întâmpla. „Ei bine”, am gândit, „iată un mod prin care să fii servit”.

— Adu-mi un pahar de Syrah, a spus Delilah în franceză. Ba nu, mai bine o vodcă – Belvedere, foarte rece, simplă, fără niciun adaos.

— Două vodci, am completat eu.

Chelnerul ne-a privit o clipă, parcă îndoindu-se de înțelepciunea comenzilor noastre, apoi a încuviințat și s-a îndepărtat.

Delilah a clătinat din cap.

— N-a trecut decât o oră și m-ai și împins să beau.

— Pot spune că m-am împins și pe mine.

— Exact, tu ai făcut-o. Nu vezi cum în absolut toate chestiile astea, tu transformi problemele tale în problemele mele?

Nu mi-am putut da seama dacă glumea. Am decis că nu.

Ea a privit nervoasă spre fereastra interioară prin care se vedea salonul din față, unde se afla și barul.

— Și dacă ți-aș spune că-i prea târziu pentru noi? m-a întrebat.

Mi-am ferit privirea, simțind cum o gheară îmi strângea pieptul.

— Atunci voi trăi veșnic cu tristețea aceea. Și nu voi înceta niciodată să-ți duc dorul. Atât al tău, cât și al vieții pe care am avut-o împreună. Și nu voi înceta nici să regret ce idiot am fost, ca să stric totul.

— Să știi că n-o să mă faci să mă simt vinovată din cauza asta. Tu ai provocat totul. N-ai decât să trăiești cu regretul de care spuneai.

Chelnerul ne-a adus paharele. Delilah l-a ridicat pe al ei și, fără să se mai gândească la vreun toast, l-a golit pe jumătate. A închis ochii și s-a cutremurat, o reacție care mi-a reamintit – din păcate, ținând seama de atmosfera tensionată – de felul cum arăta uneori când avea orgasm.

Am băut și eu tot o jumătate de pahar. Trei espresso și o vodcă, suprapuse peste diferența de fus orar și somnul insuficient… Mai ales ținând seama de circumstanțe, acesta era probabil un experiment științific pe care nu mi-aș fi dorit să-l întreprind. Totuși nu mi-a păsat.

Am pus paharul pe masă și am expirat prelung, iar arsura vodcii a început să mi se desfacă precum o floare în stomac.

— Nu încerc să te fac să te simți vinovată, am spus.

Delilah a clătinat din cap.

— Idiotule, eu nici măcar nu mai sunt în activitate. Nu tocmai. Ceea ce ai spus că doreai… tot ce trebuia să faci era să aștepți. Dar tu n-ai vrut să aștepți. Cum e posibil ca un ins care are atâta

răbdare în munca lui să fie atât de nerăbdător și intolerant în viața personală?

— Nu știu, i-am mărturisit sincer.

— Dar trebuie să existe un răspuns. Căutai pur și simplu o cale de ieșire, fiindcă te plictisiseși?

— Nu.

— Atunci de ce ai făcut-o? Încercai să te sabotezi singur? Să ne sabotezi pe noi?

— Nu știu. Tot ce-ți pot spune este că… toată răbdarea pe care mi-am dezvoltat-o în activitatea mea și în viața mea… și toată precizia, și logica, și autocontrolul… pur și simplu nu funcționează cu tine. Mi-aș dori să funcționeze, dar nu se-ntâmplă așa.

Pentru o clipă am tăcut amândoi. Delilah și-a terminat vodca, a închis ochii și s-a cutremurat din nou, apoi m-a întrebat:

— Și dacă ți-aș spune că am o relație?

Dintr-un motiv prostesc – teamă, negare sau narcisism –, nu anticipasem asta. Am simțit din nou gheara care-mi strângea inima.

— Te-aș întreba dacă este ceva serios.

— Și dacă ți-aș răspunde afirmativ?

Cândva, de mult, aș fi dorit să-l ucid pe bărbatul respectiv. Literalmente. Să elimin amenințarea.

Dar, brusc, m-am simțit doar trist. Bineînțeles că ea avea o relație. Chiar crezusem că femeia aceasta plină de viață, cosmopolită și superbă, va aștepta sperând să vină momentul când eu voi înceta să mai fiu bosumflat?

Mi-am terminat vodca.

— Atunci bănuiesc că aș spune că o meritam. Și… aș încerca să fiu fericit pentru tine.

Am tăcut din nou amândoi.

— Este adevărat? am întrebat-o.

— Ce anume?

— Că ai o relație.

— Da.

„La naiba!”

— Și… este serioasă?

Delilah a așteptat câteva momente bune, după care a răspuns:

— Nu atât de serioasă cum a fost relația noastră.

Contururile salonului căpătaseră o patină plăcută. Conversațiile din jurul nostru se transformaseră într-un fond sonor abia auzit. Mi-am dat seama că eram destul de amețit. Și poate că de vină era vodca, sau poate ultimele ei cuvinte, sau poate că pur și simplu nu-mi mai păsa de exprimări indirecte, ori de protejarea mea, ori de demnitate sau de orice altceva. M-am uitat în ochii ei și am rostit:

— Du-mă la tine-n apartament.

Ea a clătinat din cap.

— Dumnezeule, cât tupeu ai!

— Nu-mi pasă. Să facem dragoste. În dimineața asta. Pe patul tău. Cu lumina pătrunzând prin perdelele transparente. Așa cum obișnuiam.

— Nu prea cred.

— De ce?

— În primul rând, sunt prea furioasă pe tine.

— Descarcă-ți atunci furia asupra mea.

Ea m-a privit și am văzut că ar fi dorit s-o facă. În măruntaiele mele, căldura se transforma în fierbințeală. Am simțit un fior plăcut ceva mai jos.

— Nu cred că ai putea face față la atâta furie.

— Ai spus-o chiar tu. Este vina mea, așa că ar trebui să-mi asum riscul.

Delilah a mai clătinat o dată din cap, a mijit ochii și nările i s-au dilatat. După aceea m-a prins de ceafă, m-a tras spre ea și m-a sărutat cu pasiune, chiar sălbatic. La rândul meu, am sărutat-o la fel de violent, cu mâinile pe obrajii ei, strângând-o, ținând-o aproape, hotărât să nu-i mai dau drumul niciodată.

Ea s-a desprins din sărutare și m-a privit.

— Te urăsc, a rostit.

— Te iubesc, i-am răspuns.

În jurul nostru s-au auzit aplauze discrete. M-am uitat și i-am văzut pe ceilalți clienți zâmbind și

aplaudând.

O doream atât de mult, încât nici măcar nu-mi păsa.

— Haide, am zis.

Am aruncat niște euro pe masă, am prins-o de mână și am tras-o în picioare.

După ce am ajuns pe trotuar, ea a rostit:

— Stai! Unde te-ai cazat?

— După colț. În L'Hôtel.

— Haide acolo. Apartamentul meu este prea departe.

„Ce dracu'!" mi-am spus. „O să găsim altceva pentru Livia și Dox".

Capitolul 38

DELILAH

După ce au făcut dragoste, John a adormit aproape instantaneu.

— Să mă trezești într-o oră, da? a rugat-o el, întins pe spate în timp ce Delilah îl privea sprijinită într-un cot. Trebuie să mă-ntâlnesc cu ceilalți.

Ea îl privi cum se străduia să țină ochii deschiși, încercând și nereușind să nu simtă tandrețe.

— Ar trebui totuși să dormi mai mult.

John clătină din cap.

— După întâlnire. Deși nu știu unde voi locui. Pentru că suntem cinci, va fi aglomerat.

Delilah îl lovi ușor cu pumnul în umăr.

— Ești un idiot.

El adormi peste o clipă.

Delilah setă o alarmă și, pentru o vreme, picoti și ea. Se simțea liniștită. Nu era furioasă pe sine pentru că cedase. Fusese prea bine ca să mai fie furioasă acum, atât de bine încât, pentru moment, nici măcar nu-i păsase ce însemna sau ce avea să urmeze după aceea.

„O să te gândești tu la ceva”, își propuse. „Ți-a spus cineva vreodată că va fi ușor cu un bărbat ca ăsta? Și haide – fii cinstită. Nici tu nu ești întotdeauna persoana cea mai ușor de tolerat”.

Auzi o cheie intrând în broască, dar ei încuiaseră ușa pe dinăuntru. Cheia încercă din nou.

Delilah se ridică, luă un halat din baie și se duse la ușă. Privi prin vizor și zări o asiatică atrăgătoare de vreo treizeci și cinci de ani, în ținută sport: pantaloni cargo și cămașă din flanel peste un tricou. Probabil că era Livia.

— Da? întrebă ea încet, dorind să se asigure.

— Ah, rosti femeia, evident derutată și încercând să se adapteze situației. Sunt… pot să revin.

Delilah zâmbi. N-o întrebase nimic.

Descuie ușa și o deschise.

— E-n regulă, rosti ea încet. Este camera voastră. Scuze pentru intruziune. Întinse mâna. Eu sunt Delilah.

Femeia încuviință din cap.

— Livia, spuse ea și-și strânseră mâinile. Dar, realmente, nu-i niciun deranj. Pot să revin mai târziu.

Delilah privi în spate. John continua să doarmă. În sine, asta era extraordinar. El fusese dintotdeauna unul dintre inșii cu somnul cel mai iepuresc pe care-i cunoscuse. Un somn atât de profund sugera un nivel extrem de epuizare.

Și, mai bănuia ea, un nivel extrem de încredere.

— E-n regulă, o asigură Delilah. Oricum mi-a spus să-l trezesc în curând, ca să se întâlnească cu voi. Intră, probabil că vrei să te înviorezi după plimbare. Nu cred că va fi deranjat. Nu l-am văzut niciodată dormind atât de adânc.

— Pot să mă dau cu apă pe față și la parter, rosti Livia. Voi doi… probabil ați putea beneficia de ceva timp împreună.

— O să avem ocazia pentru asta și mai târziu. Intră, nu vreau să mă simt ca și cum te-aș

împiedica să intri în propria-ți cameră. Dacă vrei, folosește baia, iar eu mă voi îmbrăca aici.

Livia își luă geanta cu ea și în mai puțin de zece minute redeschise ușa băii purtând alt tricou, cu părul ud și pieptănat peste cap. Oglinda era aburită de la duș.

— Mulțumesc, rosti încet ieșind. Poți intra, dacă vrei.

Delilah se gândi că era o femeie drăguță. Nu tocmai frumoasă, dar asta se putea datora hainelor informe și absenței oricărui machiaj. Dacă îi păcălea pe Dox și pe ceilalți, atunci n-o făcea recurgând la aspectul exterior, deși probabil că ar fi putut, dacă ar fi dorit. Totuși, fără doar și poate, în ea exista ceva… O forță, sau o inteligență… în tot cazul, ceva ce putea fi definit prin intensitate. Ar fi fost interesant de văzut cum interacționa cu ceilalți.

— Mulțumesc, spuse Delilah. Va dura numai un minut. N-ar trebui să stai prea aproape de pat, în eventualitatea în care el se trezește.

— Ce vrei să spui?

Odată Delilah comisese greșeala să-l trezească pe John scuturându-l de umăr. Reacția lui fusese instantanee și violentă. Se oprise totuși cumva și nu-i făcuse niciun rău, dar fusese îngrozit de ceea ce se întâmplase. Se învinuise pe sine, totuși Delilah își dăduse seama ulterior că ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. Din cauza genului de viață pe care o ducea John, o surpriză într-un moment de maximă vulnerabilitate din partea lui i-ar fi provocat, bineînțeles, un răspuns defensiv extrem.

Delilah se uită către el, apoi reveni cu ochii la Livia.

— Poate să facă urât când se trezește.

— Aha, zise tânăra, și Delilah avu impresia stranie că ea știa exact ce anume însemna asta și ce o putea cauza. După aceea adăugă: Vii și tu la întâlnire?

Delilah îl privi din nou pe John, apoi îi făcu semn Liviei s-o urmeze în baie. După ce intrară amândouă, închise ușa în urma ei.

— Scuze, rosti apoi, nu vreau să-l trezesc.

„Și aș putea profita de ocazie pentru a te cunoaște pe tine ceva mai bine”.

— Sigur că da, spuse Livia.

— Să revenim la întâlnire. Da, cred că ar trebui să fiu prezentă.

Livia încuviință din cap.

— Rain și Dox vorbesc cu mult respect despre tine.

Delilah șterse oglinda cu o lavetă. Ea și John se iubiseră cu pasiune și i-ar fi prins bine să-și aranjeze machiajul și părul. Nu voia totuși să facă asta în fața celeilalte femei.

Se întoarse către Livia.

— Și John a vorbit cu mult respect despre tine. Mi-a povestit despre rețeaua de pornografie infantilă.

— Și despre cei care încearcă s-o mușamalizeze.

— Mi-a spus că i-ai arătat un videoclip de pe site-ul ăla.

Livia o privi și în ochi îi apăru o umbră de precauție.

— Așa este.

— Aș fi curioasă să-l văd și eu.

— Dacă vrei, ți-l pot arăta chiar acum.

— Nu, o putem face și mai târziu.

— Ești sigură? În asemenea situații e ușor să scapi din vedere miza.

Ce fusese asta – o provocare?

— Da, se pare că te-ai descurcat bine să-i menții pe toți focusați.

— Eu sunt doar o polițistă din Seattle, rosti Livia, nu o agentă de spionaj care operează la nivel mondial. Dar întotdeauna apreciez când oamenii au curajul să spună ce gândesc de fapt. Tu nu?

Delilah o privi și nu putu să nu simtă un fel de respect dublat de o măsură de reticență.

Se uită la ușa în spatele căreia se găsea John, probabil tot dormind pe pat.

— Sper să nu par insensibilă spunând asta, rosti ea, deși, reformulez – nu-mi pasă cum voi părea. Singurul lucru de care-mi pasă este bărbatul de alături. Noi doi am parcurs împreună un drum dificil. Un drum improbabil. Pentru o vreme, l-am pierdut. Iar acum este din nou aici și poate că vom avea altă șansă. Poate… Dar primul lucru pe care-l aflu este că el s-ar putea să-și riște viața în bătălia altcuiva. A unei persoane pe care n-o cunosc și de care n-am auzit niciodată. Crezi că asta mă încântă? Crezi că asta mă face să-ți fiu aliată? Că mă face să-ți port recunoștință?

Livia nu răspunse și Delilah continuă:

— Înțeleg că există o amenințare. Pentru voi toți. Perfect, eliminați amenințarea – cu asta se ocupă John. Dar nu complica misiunea. N-o transforma în ceva pentru care bărbații ăștia n-au nici experiență și nici vreo mizăă. Nu transforma propria ta bătălie în bătălia altuia.

Livia rămase tăcută. Respirația nu i se iuți, culoarea feței nu i se schimbă, ba nici măcar nu clipi. O dată în plus, Delilah simți un respect reticent. Indiferent ce alte calități ar fi avut, femeia era dură.

În cele din urmă Livia vorbi:

— E trist că te gândești că violarea copiilor este bătălia mea. Că nu-i și bătălia ta. Că nu-i bătălia tuturor.

— Am vrut să zic…

— Știu ce ai vrut să zici. Și e-n regulă. Dacă nu te îngrijorează cruzimile și depravările comercializate pe site-uri ca Child's Play, atunci asta e și gata.

— Nu, n-am spus că nu mă îngrijorează. Am spus că ele nu sunt războiul meu. Multe din lumea asta mă îngrijorează și totuși nu mă războiesc cu ele. Iar eu chiar am fost în război. Am luptat într-un război adevărat. M-ai auzit însă pe mine

cerându-ți să mi te alături și să lupți în războiul acela?

— Eu nu vorbesc despre geopolitică. Eu vorbesc despre copii. După mine, toți trebuie să lupte în războiul pentru protejarea copiilor de prădători.

— Nu. Nu și John. El a luptat în destule războaie. Și aproape c-a murit în ele.

— Uite ce-i, tu-l cunoști mai bine decât mine. Dar după cum vorbești despre el, parcă ai crede că am folosit cine știe ce vicleșug Jedi ca să-i încețoșez mintea. I-am spus lui John – le-am spus tuturor – de la bun început că pentru mine asta nu-i o operațiune prin care să-mi salvez doar pielea. Iar dacă pentru ei însemna numai atât și dacă nu le păsa de cei care filmează și comercializează materiale video în care copiii sunt violați și torturați, atunci eu am ieșit din combinație. Mi-am pus toate cărțile pe masă și n-am manipulat pe nimeni.

Delilah i-ar fi putut atrage atenția că, în unele circumstanțe, punerea tuturor cărților pe masă putea fi metoda de manipulare cea mai puternică. Însă care ar fi fost rostul? În mod evident, femeia era o fanatică.

— Și încă ceva, urmă Livia. Dox, Rain, ei toți – au făcut foarte multe pentru mine. Mai ales Dox. Însă asta nu-i o stradă cu sens unic. Oliver Graham a încercat să-l ucidă pe Rain, folosind un elicopter și rachete, înainte ca Rain să fi auzit măcar numele meu.

— Da, John a subliniat și el același detaliu. Dar aceea a fost pentru că Graham voia să te lichideze *tine.* Iar John n-a fost de acord.

Livia zâmbi.

— Crezi că trebuia să fi fost de acord?

Delilah nu răspunse. Își dădu seama că cealaltă o condusese către punctul acesta. Anticipase cu câteva mișcări înainte și pregătise frumos scena.

— *Tu* ai vrea să fi fost de acord? întrebă Livia.

Adevărul era că o parte din Delilah dorea asta. Dar atunci, bănuia ea, John n-ar mai fi contactat-o niciodată. Și ei n-ar mai fi beneficiat de această improbabilă a doua șansă.

Dar nu era numai atât. Să fi dorit ca John s-o fi ucis pe femeia aceasta, care părea complet nevinovată de orice, cu excepția unui exces de bigotism… nu! Una era să simți fiorul unei asemenea dorințe, dar a-i ceda cu totul ar fi fost ceva pervers. Și irevocabil.

— Cred că ești o anchetatoare dată naibii, rosti Delilah.

— Da, mă descurc.

— De ce nu-mi arăți videoclipul ăla?

— Nu trebuie să-l vezi. Mai ales dacă vei pretinde ulterior că l-am folosit pentru a te manipula.

— N-o să pretind nimic. Te voi ajuta. Nu pot să ignor o situație în care John și Dox se confruntă cu riscuri.

— Mulțumesc.

— N-o fac pentru tine.

— Dar voi beneficia de pe urma ei.

— Alături de mulți copii, presupun.

— N-am spus eu asta. Dacă aș fi făcut-o, ai fi putut crede că exagerez pentru a-mi susține cauza.

— N-ai spus-o pentru că n-ai vrut să mai insiști după ce mi-am anunțat acceptul. Oricum, arată-mi videoclipul. Ar trebui să știu despre ce-i vorba.

Livia scoase un laptop din geantă. Îl așeză pe comoda din baie și petrecu un minut configurându-l. Apoi îl întoarse astfel încât ecranul să fie spre Delilah și rămase cu degetul deasupra butonului „Play”.

— Eu l-am văzut deja de prea multe ori, îi spuse. Nu mai trebuie să-l revăd.

Apăsă pe „Play”.

Pentru o clipă Delilah nu putu să creadă ceea ce vedea. Literalmente nu putu să creadă – convinsă că trebuia să fie altceva. Apoi înțelese că era

efectul minții ei, care încerca să se protejeze de oroare, căutând un mod prin care să creadă că vedea altceva decât ceea ce era în mod evident. Realitatea scenei o izbi ca un pumn în plex. Duse o palmă la gură, se împletici spre toaletă, se lăsă în genunchi și vomită.

Livia apăsă pe „Stop” și copilul încetă să mai țipe. Delilah răsuflă adânc de câteva ori, după care vomită iarăși, spunându-și: „Dumnezeule, Dumnezeule…”

Stomacul i se convulsionă lent, după care păru să dobândească o stabilitate. Când fu sigură că n-avea să se repete, scuipă, se ridică și trase apa.

— Bun, rosti ea. În mod clar ți-ai demonstrat punctul de vedere. Cred că ai fost încântată.

Livia o privi și, în mod foarte straniu, păru că se luptă să-și stăpânească lacrimile.

— În videoclipurile astea nu există nimic care să mă-ncânte, spuse ea. Tot ce mă poate încânta este să-i pedepsesc pe cei care le-au realizat.

La ușă se auzi o ciocănitură.

— Totu-i în regulă acolo? întrebă John.

— Da, e perfect, răspunse Delilah. Eu și Livia făceam cunoștință.

— Aha… Bun, bravo. După ce ieșiți, mi-aș face un duș rapid.

— Da. Iar apoi ar trebui să plecăm.

Urmă o pauză. John întrebă:

— Vii cu noi?

— Da.

Altă pauză. Apoi:

— Mulțumesc.

Delilah se uită la Livia.

— Mă bucur să pot fi de ajutor.

Capitolul 39

RAIN

În conformitate cu planul, ne-am întâlnit în față la Grande Galerie de l'Évolution. Dox, Horton și Larison așteptau deja în capul scării, când noi trei am sosit prin grădină. De cum a văzut-o pe Delilah, chipul lui Dox s-a luminat într-un surâs de încântare și el s-a grăbit să coboare treptele.

— Hei, a rostit, ceea ce pentru el era practic echivalentul muțeniei.

A strâns-o pe Delilah în brațe – plin de afecțiune, desigur, dar mai scurt și mai respectuos decât cu tipicele lui îmbrățișări sfărâmătoare de oase.

— Bună, Dox, i-a zâmbit ea. Să știi că în Paris se practică mai degrabă sărutarea.

A simulat sărutarea pe ambii obraji.

— Cum să nu, putem face și asta, a spus Dox și s-a conformat prompt.

Delilah a râs. Știam că pe ea n-o deranjau îmbrățișările – ba chiar dimpotrivă. Comentariul fusese mai degrabă un memento de felul recomandării sfântului Augustin: „Când ești în Roma, fă ca romanii". Nu avea însă norocul ăsta cu Dox.

Mă simțeam bine să fiu din nou alături de ei doi. Ba chiar mai mult decât doar „bine". Ce dracu' fusese în capul meu să plec de lângă niște oameni ca ei, care-mi asigurau spatele? Trebuia neapărat să examinez problema asta. Și să am grijă să nu se mai repete.

Horton i-a strâns mâna lui Delilah și a rostit politicos:

— Încântat de cunoștință, doamnă.

Larison i-a strâns și el mâna, însă fără niciun cuvânt, ci doar cu o aplecare scurtă a capului. După ce prezentările s-au încheiat, el a spus:

— Am o propunere.

Toți l-am privit.

— Oamenii lui Hort au adus cinci Beretta APX și tocuri de tip centură. În plus, încărcătoare suplimentare. Hort are un set, iar eu și Dox avem

fiecare câte două și am început să zăngănim când mergem. Înăuntru, imediat lângă bibliotecă, este o toaletă. O singură cabină. Haideți s-o folosim, unul după altul, ca să vă echipăm, pe tine și pe Livia. Ca o căsuță poștală rapidă, evitând orice expunere publică.

Am încuviințat din cap spre Horton.

— Mă bucur că oamenii tăi au furnizat echipamentele.

— Numai parțial, a zis Dox. Ar fi fost bine să fi avut și o pușcă.

— Ei bine, a intervenit Horton, dacă nu vrei pistolul…

Dox a clătinat din cap.

— Am înțeles, scuze. N-am vrut să par nerecunoscător, dar, repet, ar fi fost bine să dispunem de tot domeniul de opțiuni.

Larison a folosit primul cabina, lăsând un pistol Beretta pentru Livia, apoi Dox a repetat manevra pentru mine. Toți am fost atenți la cele două căi de acces spre bibliotecă, dar nu am fost urmăriți de nimeni.

După ce am terminat cu distribuirea armelor, am făcut o plimbare pe aleile lungi, acoperite cu nisip și pietriș, ale grădinii; de o parte și de alta se întindeau șiruri simetrice de arbori, ale căror ramuri întrepătrunse ne fereau de soarele de deasupra. Băncile de pe alei erau ocupate cu turiști și parizieni: pensionari ce moțăiau sau citeau, mame cu prunci, care sporovăiau, adolescenți, care probabil chiuleau de la școală, fumând, râzând și ținându-se de mâini.

Dox a profitat de ocazie, trecându-și un braț pe după umerii mei.

— Sunt mândru de tine, fiule.

L-am privit scurt și n-am spus nimic.

— Vreau să zic că din clipa în care v-am văzut pe voi doi, am știut că v-ați sărutat și c-ați pus-o împreună.

Am rămas tăcut.

— Și-i mulțumesc Domnului pentru asta, fiindcă pun pariu că nu te-ai mai culcat c-o femeie de ultima dată de când te-ai întâlnit cu Delilah. Nu multe femei sunt atât de caritabile ca ea, iar asta-i o realitate, să știi. Ești un tip norocos.

Tăcerea părea să nu funcționeze, așa că am rostit:

— Mersi.

El a chicotit.

— Bine, încetez să te mai zgândăr. Vorbesc serios, nenică, mă bucur pentru voi. Sunteți făcuți unul pentru celălalt. Singurul care nu și-a putut da seama de asta ai fost tu.

— Crezusem că ai încetat să mă mai zgândări.

— Poftim? Asta nu-i zgândărire. Așa ți se pare, fiindcă adevărul doare.

Ne-am oprit lângă un pâlc des de copaci. Deoarece eram șase, acopeream complet toate apropierile de poziția noastră. Însă grădina era liniștită – doar plimbăreți și visători se bucurau de după-amiaza însorită.

— Ben mi-a dat semn, ne-a anunțat Horton. El și Graham sosesc mâine dimineață. A spus că vrea să ne-ntâlnim.

Am încuviințat din cap.

— Voi ce părere aveți?

Horton s-a uitat spre Larison.

— Știți ce părere am eu.

— Eu cred că Treven mănâncă rahat, a spus Larison. De unde știm că nu apare cu un alai de agenți OGE?

L-am privit pe Horton.

— De ce nu vrea să vorbească doar la telefon?

Fostul colonel a ridicat din umeri.

— Tu ai fi vrut?

M-am uitat în jur, prin grădină, și n-am văzut nicio problemă.

— În general, nu, dar aș prefera un telefon unei întâlniri față în față, dacă aș considera că poate fi inacceptabil de periculoasă.

— Dacă vă interesează, a rostit Horton, eu am avut aceleași rețineri și i le-am spus lui Ben. El mi-a zis că dorea s-o facem față în față, însă dacă aveam o problemă în privința asta, era doar treaba noastră și nu trebuia să ascultăm ce avea el de spus.

— Nu pot zice că-mi place cum sună, a opinat Dox.

Livia a încuviințat din cap.

— Nici mie.

— Vă înțeleg cum simțiți, a aprobat Horton, așa c-o să vă fac o propunere. Pentru că sunt singurul care pare convins că Ben nu ne va trăda, mă voi întâlni doar eu cu el. Riscul va fi exclusiv al meu.

Larison l-a privit și mi-am dat seama că nu era încântat de idee. Nu din cauza unui exces de grijă față de binele fostului colonel, ci pentru că el se încredea în Horton doar cu nițel mai mult decât în Treven.

— Mai există o posibilitate, a vorbit Delilah.

Toți am privit-o și ea a continuat:

— Noi suntem șase. Putem supraveghea traseul. Dacă apare vreo problemă, abandonăm operațiunea chiar înainte ca domnul colonel Horton să fie pe poziție.

— Te rog, spune-mi Hort, a zis Horton. Sau Scott, dacă preferi. N-am mai fost colonel de foarte mult timp.

Delilah a aprobat din cap.

— Hort, atunci. John, mai ții minte Le Piano Vache, de lângă Panthéon?

Era un bar de jazz în care o dusesem – unul dintre locurile pe care le descoperisem în cursul explorărilor mele pariziene. Am încuviințat, începând să capăt o idee despre ceea ce intenționa.

— Este o stradă îngustă, a urmat ea, și există numai două căi de acces. Dacă ei se vor întâlni acolo, noi le putem supraveghea perfect pe ambele: cea dinspre Sainte-Barbe Bibliothèque, și cea dinspre Rue de la Montagne Sainte Geneviève.

Chiar pe colț se află un restaurant micuț, L'Écurie. Aș putea sta la o masă de pe trotuar, de unde să văd totul. Accesul dinspre Bibliothèque ar fi mai dificil, însă voi patru puteți acoperi toată strada.

L-am privit pe Larison. După o clipă, el a rostit:

— Da, însă cu o modificare.

— Ascult, a spus Delilah.

— Abordarea operațiunii este perfectă, însă dacă Treven nu vine singur, nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să mai lăsăm pe vreunul dintre ei să plece viu de acolo. Nu vreau să-nvăț pe nimeni dintre cei prezenți cum să se protejeze, dar pe mine nu mă poți ataca decât o singură dată. Nu las niciun atacator să fugă. Nu acord a doua șansă.

Nu aveam nicio problemă cu asta. M-am uitat la Horton.

— Corect, a rostit el.

Am aprobat din cap.

— Spune-i… să vă întâlniți pe latura sudică a Panthéonului la ora șapte seara. Pe latura aia sunt mai multe hoteluri cu vedere peste toată Place du Panthéon. N-ar trebui să fie greu să găsim o cameră. Iar dacă nu găsim, o să ne gândim la altceva. Tu vei fi acolo undeva, pe jos, iar altcineva o să fie sus în cameră și o să supravegheze strada. Dacă Treven apare și observatorul nu vede nicio problemă, ieși din ascunzătoare. După aceea voi doi mergeți pe jos la Piano Vache, iar noi vom fi deja amplasați pe poziție pentru a vedea dacă vă urmărește cineva. Și nu trebuie să ne facem griji să fim în bar înainte de sosirea voastră.

Horton a zâmbit.

— Îmi place.

— Ora șapte seara este destul de devreme, am continuat eu. Barul nu va fi aglomerat. Același lucru e valabil și pentru restaurantele din apropiere, așa că Delilah nu va avea probleme să găsească o masă pe trotuar la L'Écurie. Voi veți trece chiar pe lângă ea. Dacă din cine știe ce

motive nu va izbuti să găsească o masă, în apropiere sunt și alte câteva locuri convenabile, deși nu chiar la fel de bune. Ar trebui să mergem însă pe traseu – atât acum, cât și mai târziu, pentru a observa orice modificări din timpul zilei de care poate fi necesar să ținem seama. De asemenea, știu că nu toți suntem familiarizați cu Parisul, așa că va trebui să examinăm împreună trasee de scăpare, puncte de ieșire rapidă și planuri de rezervă.

Dox a înghiontit-o pe Livia.

— Ce ți-am zis?

Știam că mă tachina vizavi de micro-management și nu-mi păsa.

— Mai bine s-o spunem acum, am rostit, decât s-o regretăm mai târziu.

Livia m-a privit și a înclinat din cap spre Dox.

— Și el practică micro-managementul.

— Nu-i adevărat, a replicat Dox. Eu ofer instrucțiuni adecvate care să fie examinate de colegii mei ce pot beneficia de pe urma lor.

— Ei bine, am spus, exact din aceleași considerente, haideți să vedem terenul despre care vorbesc.

— Înainte de asta, a rostit Livia, încă ceva. Am observat multe videocamere de supraveghere în tot orașul.

Am încuviințat din cap, mulțumit de intervenția ei, pentru că tocmai mă pregăteam să atrag atenția asupra lor, ceea ce ar fi însemnat alte glume despre micro-management.

— Da, am spus. Nu-i nici pe departe la fel de rău ca în Londra, dar ele există. Ce propui?

Ea a scos din buzunarul pantalonilor o șapcă cu cozoroc și ochelari de soare.

— Am cumpărat astea pe când am colindat în jurul hotelului. N-ar fi rău să facem toți la fel. Iar când ne vom apropia, unul dintre noi s-o ia înainte ca să vadă cum e monitorizat terenul în care vom intra.

Cândva eu beneficiasem de detectorul de videocamere pe care mi-l construise fostul meu prieten Haruyoshi „Harry” Fukasawa. Însă dezvoltarea tehnologiei îl depășise până la urmă, iar Harry nu mai era, din păcate, printre noi ca să implementeze actualizări.

— Este o idee bună, am spus. Nu-mi amintesc să fi existat videocamere în preajma barului, totuși…

— Este posibil să se fi schimbat lucrurile de când ai fost ultima dată aici, a precizat Livia, iar dacă s-au schimbat într-adevăr, nu poate să fi fost decât în rău.

M-aș fi așteptat ca un polițist să aibă o părere mai bună despre videocamerele de supraveghere. În același timp însă n-am văzut niciun motiv să atrag atenția asupra părerii mele.

— De acord, am spus. Pe drum ne vom opri în câteva magazine pentru turiști ca să cumpărăm șepci și ochelari de soare pentru cei care nu le au deja. Și ai avea ceva împotrivă dacă ai merge tu înainte în expediția aceea de investigare? Se pare că ai ochiul bun pentru depistarea videocamerelor.

Piano Vache se afla la cincisprezece minute de mers pe jos. Delilah a luat-o înainte, cu Horton și Larison. Nu m-a surprins că ea profita de ocazie ca să-i cunoască și să se asigure că deveneam familiarizați unul cu altul. Dox, poate dându-și seama de posibilitatea de a ne provoca daune reciproce, n-a mai făcut nicio glumă despre Delilah și mine.

Delilah purta deja o eșarfă care-i acoperea părul și ochelari de soare, iar noi am cumpărat șepci și ochelari din magazine de pe drum. Când am ajuns la două minute depărtare de Piano Vache, aproape de locul unde se sfârșea Rue Descartes, am spus:

— Aici facem la stânga, după care Rue Laplace este a doua la dreapta. Barul va fi pe partea dreaptă. Bineînțeles, cel mai relevant este ceea ce

se găsește în fața barului, dar aveți grijă să vă uitați și pe străzile perpendiculare pe Rue Laplace.

L-am privit pe Dox, care a ridicat ambele brațe simulând predarea și a rostit:

— Eu n-am zis nimic.

Noi ceilalți am ocupat două mese într-un local numit Le Petit Café. Toți au comandat cafele, dar mie îmi ajunsese cu cafeina pentru o zi, așa că am comandat o orange pressée.

Livia a revenit după douăzeci de minute.

— E bine, a rosti ea încet, așezându-se și trăgându-și scaunul mai aproape. Nu există nimic pe Rue Laplace, și nici pe vreuna dintre străzile perpendiculare pe ea. Sigur că da, este posibil să fi ratat ceva, dar în cazul acesta înseamnă că era foarte bine ascunsă.

— Bun, am zis, haideți atunci să explorăm direct zona. În echipe de câte doi. Ne întâlnim după aceea aici peste treizeci de minute, ca să ne comparăm observațiile.

Ne-am întors după o jumătate de oră. Toți erau destul de satisfăcuți de teren și de capacitatea noastră de a monitoriza căile de acces spre bar. Aveam o singură problemă și am fost încântat că Larison a menționat-o înaintea mea.

— Și dacă Treven are asupra lui vreun transmițător? a întrebat el. Poate fi orice: telefonul lui, un GPS banal sau un dispozitiv conectat la wi-fi. Iar într-un asemenea caz, nu mai trebuie să fie urmărit de nimeni. Pur și simplu, ei sosesc la zece minute după ce a ajuns el pe poziție.

— Nu cred, a răspuns Horton. Ce rost ar avea? Din punctul lor de vedere, în cazul cel mai bun m-ar rade pe mine. Voi însă ați rămâne liberi și ați ști că Ben este trădător. Ei și-ar dezvălui atuul aproape fără un câștig important. Îți apreciez grija, dar pentru că este riscul meu, de ce nu mă lași pe mine să mi-l asum?

— Am altă idee, a spus Livia. Exact de cealaltă parte a străzii, la primul etaj, există o terasă. Cam

pe la patru metri înălțime, cu un spalier pe colț, un felinar stradal, un prag din beton… Aș putea s-o escaladez în cinci secunde și aș fi bine acoperită și mascată, la o poziție înaltă direct deasupra intrării.

— Ești maimuță, sau ce? a întrebat Larison.

Ea l-a privit fix și Larison a adăugat:

— A fost un compliment.

— N-am căutat doar videocamerele, ci și locuri unde ne-am putea plasa noi, a spus Livia.

M-am uitat la Horton.

— Contactele tale locale pot face rost de veste antiglonț?

— Poate că da.

— Căști auriculare, microfoane-lavalieră?

Horton a încuviințat din cap.

— Nu cred că ar fi o problemă.

M-am întors spre Larison. După o secundă, el a ridicat din umeri.

— Tu hotărăști, Hort. Tu ești cel care are încredere în Treven.

Capitolul 40

DOX

Camera de hotel arăta bine, însă Dox ar fi preferat paturi separate, nu un singur pat dublu. Desigur, nu pentru că n-ar fi vrut să împartă un pat – literal și în alt fel – cu Labee, totuși voia ca ea să se simtă confortabil. Și în ciuda nebuniei care se petrecuse în noaptea aceea în Rayong, când ei fuseseră stresați și fugari, iar ea îl acceptase fiindcă avusese pur și simplu nevoie, așa bănuia Dox, femeia continua să-și protejeze spațiul intim.

Pe de altă parte, Dox nu era tocmai măcinat de regrete că circumstanțele conlucraseră pentru a impune situația. De fapt, probabil că oricum nu aveau să fie prea mult timp împreună în pat. Deși

Dox considera că era exagerat, John voia ca toți să doarmă în schimburi, pentru cazul în care neglijaseră ceva din securitatea lor și apăreau musafiri nepoftiți la ore mici din noapte. John făcuse rost de încă o cameră în unul dintre hotelurile de lângă Panthéon, pe care urmau s-o utilizeze pentru contrafilaj. Iar apoi, Delilah spusese în fața tuturor: „John, dar de ce nu stai tu la mine? Trei oameni ar fi înghesuiți într-o cameră de hotel din Cartierul Latin”. Dox fusese ispitit să facă o glumă, ceva de felul: „Ah, nu, tu-l știi pe John, sunt sigur că ar prefera să stea aproape de restul echipei și să supravegheze strada dinapoia draperiilor”, sau poate ceva despre Delilah care ar fi lipsit echipa de un om, dacă l-ar fi luat pe John la ea. Nu zisese însă nimic, ci doar se uitase la femeie și zâmbise, fiindcă era încântat că relația lor părea să fie în regulă deocamdată, și spera să dureze. Iar ea îi răspunsese printr-un surâs subtil, însoțit de o clătinare discretă din cap, ca și cum ar fi spus: „Ar fi bine să-ți ții gura aia mare”. El continuase să zâmbească și clătinase, de asemenea, din cap, parcă spunând: „Ah, nu, asta – niciodată!”

Dox făcu un duș, ceea ce fusese divin, apoi se îmbrăcă în unul dintre halatele elegante puse la dispoziție de hotel, iar când reveni în cameră găsi luminile stinse și pe Labee privind afară printre draperii. Lui i-ar fi plăcut să creadă că ea stinsese luminile pentru a crea o atmosferă romantică, dar știa că o făcuse doar pentru ca silueta să nu-i fie văzută de pe stradă.

Se instală în scaunul plușat din colț și suspină:

— Doamne, aveam nevoie de asta!

Livia aprobă din cap.

— Dacă vrei, poți să te culci primul. Eu sunt destul de surescitată.

Vocea ei părea într-adevăr încordată – probabil din cauză că împărțea camera cu el. Era în regulă. Dox se gândi să continue să vorbească până când ea avea să se mai destindă.

— Nu, e-n regulă, îi zise. Și eu sunt încă tensionat. Ce părere ai despre Delilah? Mă bucur că voi două v-ați întâlnit în cele din urmă.

Ea continuă să privească printre draperii.

— Delilah nu are încredere în mine, îi spuse. Crede că v-am manipulat pe toți ca să vă atrag într-un război care nu-i al vostru.

— Hm, făcu Dox. Eu țin mult la Delilah, dar nu cred că opinia asta a ei e corectă.

Livia se întoarse către el.

— Nu crezi că eu te-am manipulat?

— Tu mi-ai cerut o favoare, iar în dicționarul meu asta nu-nseamnă „manipulare”. Mai ales când persoana care te roagă ți-a salvat viața.

— Da, însă favoarea a fost doar pentru a mă ajuta pe mine. Iar apoi ți-am spus că nu vreau ajutorul tău dacă… înțelegi. Dacă nu implica distrugerea rețelei Child’s Play.

— Sigur că da, bănuiesc că asta putea fi manipulare, dacă n-aș fi fost deja decis să te ajut în privința aceea. Sper să nu par egoist, dar când te-am ajutat să-i omori pe Sorm și pe ceilalți traficanți din Thailanda, a fost lucrul cel mai bun care mi s-a întâmplat în anul ăla. Pe lângă faptul că te-am cunoscut, bineînțeles.

Încercase s-o facă să zâmbească, dar nu obținu efectul dorit.

— Și ceilalți? întrebă Livia. Crezi că pe ei i-am manipulat?

Dox căzu pe gânduri.

— Părerea mea, îi spuse, este că în acest context „manipulare” nu-i un termen util. Desigur, tu te așteptai la un rezultat anume, dar n-ai făcut nimic rău pentru a-l obține, nu-i așa? Dacă eu îți spun „Labee, ești atât de drăguță să-mi dai zahărul?” în loc de „Băi, Labee, dă-mi naibii zahărul ăla!”, înseamnă că te manipulez? Sau am doar grijă să-ncerc să te conving să fii de acord cu ceea ce doresc?

Livia reveni cu privirea spre stradă.

— Eu îmi asum… multe riscuri în ceea ce fac, îi spuse și Dox avu senzația că nu se referea strict la riscurile pe care și le asuma ca polițistă. Protejarea celor care nu se pot proteja singuri. Este… pentru mine e ceva foarte important.

— Știu. E unul dintre lucrurile pentru care te… respect atât de mult.

Dumnezeule, era atât de afectat de schimbarea fusului orar, încât aproape că spusese „pentru care te iubesc”, fără să fi avut niciun alt semnal important din partea creierului!

Dacă femeia observase, nu comentă nimic și după o secundă reluă:

— Ceea ce ți-am povestit în Thailanda… Sora mea… Toate se leagă de asta. Însă cunoașterea cauzei nu contribuie de fapt prea mult la schimbarea… obsesiei.

Dox o privi prelung, dar Livia continua să se uite concentrată prin crăpătura dintre draperii. Apoi el vorbi încet:

— Scumpo, cred că te subestimezi.

Livia îl privi și el văzu că plângea. Dumnezeule, câtă suferință purta femeia asta în interiorul ei!

Totuși ea nu fusese așa înainte, când se întorcea cu spatele sau își ștergea ochii cât de discret putea. Și înțelese că asta însemna ceva. Însemna că Livia îi îngăduia lui s-o vadă în felul acesta.

— Te-ai gândit vreodată că poate ăsta-i pur și simplu felul în care ești tu? o întrebă. Nu complet, desigur, poate nu și obsesiile tale. Dar pierderea lui Nason… nu cred că te-a purtat într-o direcție opusă celei în care ai fi pornit oricum.

Fața femeii se strânse pentru o clipă la menționarea surorii ei. Dox bănui că era amintirea în sine și, poate, faptul că nu era obișnuită să audă pe altcineva rostind numele acela.

— Ce vreau să spun, continuă el, este că eu cred că… pierderea lui Nason a intensificat probabil ceea ce exista deja în tine. Adică un instinct înverșunat, solid, de a-i proteja pe cei mai slabi. Iar

asta înseamnă foarte mulți oameni, pentru că tu ești formidabil de puternică.

Glasul îi tremură înainte de a termina, făcându-l să se simtă stânjenit și aproape să facă o glumă despre faptul că era probabil mai obosit decât își dădea seama. Apoi însă își spuse, la naiba, dacă ea nu se sfia să plângă în fața lui, de ce ar fi trebuit el să se sfiască să plângă în fața ei?

Livia apropie cele două draperii și veni spre scaun. Îngenunche și-l atinse pe Dox pe obraz. El își puse palma peste a ei, iar femeia nu și-o retrase.

— Îmi place când faci asta, spuse el. Venind din partea ta, mi se pare întotdeauna un gest important.

— Așa și este.

— Te deranjează dacă fac și eu la fel?

Ea îl privi mult timp în tăcere. Apoi rosti cu glas foarte încet:

— Poți s-o faci, dacă vrei.

Dox o făcu. Doar cu dosul vârfurilor degetelor, cât putu mai ușor.

Livia îl privi drept în ochi, neîncercând să-și ascundă lacrimile.

— Îmi pare rău că sunt atât de distrusă emoțional, îi spuse.

— Mie nu-mi pare rău, răspunse Dox. Și nu cred deloc că ești distrusă emoțional. Mi-aș dori ca în lume să existe mai mulți oameni buni ca tine. Și, în plus, ți-am mai spus să nu-ți ceri niciodată iertare pentru așa ceva.

Ea clătină din cap.

— Nu știu de ce ești atât de bun cu mine.

„Haide, tu i-ai spus lui John să-i zică lui Delilah ce simte față de ea. Ești prea fricos să faci și tu la fel?”

Dar nu! Poate că-și găsea justificări, însă asta era ceva diferit. Dacă devenea prea deschis față de Labee… ar fi făcut-o pe ea să se simtă sub presiune.

— Hei, rosti Dox, mai ești cu adevărat încordată?

Livia încuviință din cap.

— Bine, urmă el. Cred că aș putea dormi o vreme. Probabil nu mult, din cauza schimbării fusului orar, însă dacă nu mă trezesc singur, trezește-mă tu, imediat cum simți că-ncepi să picotești.

Femeia repetă încuviințarea din cap. Dox zâmbi.

— Mai întâi însă, trebuie să-mi faci o favoare.

— Sigur că da.

— Trebuie să mă culci.

— Să te culc?

— Adică să stai întinsă lângă mine un minut. Și să mă atingi pe obraz, așa cum faci tu. N-o să mint, dar îmi place realmente asta.

Ea clătină din cap.

— Carl, ești un bărbat tare ciudat.

— Bănuiesc că așa-i. N-o să neg că, în ciuda reputației pe care o am în anumite cercuri – de mercenar dur, care nu trăiește decât ca să fie plătit și să facă sex –, am de fapt și o latură sensibilă.

— Da, am observat asta.

— Ei bine, ți-aș fi recunoscător dacă ai putea s-o mulțumești, fie și numai un minut.

Livia îl privi lung câteva clipe, apoi aprobă din cap.

Dox se strecură sub pătură, așezat pe o parte, stând aproape de margine, astfel ca ea să aibă cât mai mult spațiu la dispoziție. Livia se așeză în mijlocul patului, într-o poziție care părea inconfortabilă.

— Sunt îngrijorat că de acolo s-ar putea să nu ajungi până la obrazul meu, rosti el.

Ea râse nefiresc, totuși nu se clinti.

— Haide să-ncercăm altfel, spuse Dox. Ce-ar fi să te întinzi, cu fața spre mine, *peste* pătură. Iar eu o să mă uit în ochii tăi și-o să-ncerc să mă gândesc să spun ceva amuzant, care să te facă să râzi.

Livia zâmbi. Apoi se întinse pe o parte, cu fața la el, dar la o distanță destul de mare. Lui Dox însă

nu-i păsă. Era minunat, pur și simplu, să stea întinși în același pat.

— Cât de rău e? o întrebă. Așa – pe o scară de la unu la zece?

— O scară la care unu este rău, iar zece foarte rău?

Dox chicoti.

— Exact la asta mă gândisem.

— Poate… doi. Sau trei.

— Ei, să fiu al naibii, păi asta nu-i rău deloc. Mă gândisem c-o să zici opt, sau poate chiar nouă. Sigur, zece m-ar fi distrus, dar știu că tu n-ai zice niciodată asta, chiar dacă ar fi adevărat, totuși – doi sau trei? Haide că mi-ai făcut noaptea fericită.

Livia râse. Dumnezeule, ce-i mai plăcea s-o audă râzând!

— Fii atentă la ce-ți spun, urmă Dox. În seara asta mă simt deja ca un învingător, așa că nici nu mai trebuie să-mi atingi obrazul dacă nu vrei.

Ea nu zise nimic. Rămase doar privindu-l. Apoi întinse brațul și-i cuprinse un obraz în căușul palmei.

Degetele îi erau calde și atingerea era minunată.

— Asta nu duce totul spre un cinci sau mai sus, așa-i? întrebă el.

Femeia clătină din cap.

— Grozav! Anunță-mă dacă se înrăutățește ceva. Dacă da, te poți opri oricând.

Livia inspiră adânc, apoi expiră. Și îl surprinse pe Dox, apropiindu-se de el, aplecându-se și sărutându-l, foarte ușor. Apoi se retrase, deși nu la fel de departe, astfel încât fețele lor se aflau la nici zece centimetri una de cealaltă.

— Uau, rosti el.

Ochii Liviei se umplură de lacrimi.

— Mi-e frică.

Dox dorea atât de mult s-o țină în brațe, încât aproape că-l cuprinse amețeala, dar știa că trebuia să fie precaut.

— Să nu-ți fie, îi spuse. Nu trebuie să facem absolut nimic și regret dacă am cerut deja să facem prea multe.

— Să știi că în colegiu am avut prieteni.

— Perfect. Indiferent cine ar fi fost, sunt fericit pentru ei.

— Vreau să zic că am învățat să… înțelegi, să fac unele chestii pe care le doreau ei. Nu pe toate. Sunt unele pe care nu le-aș putea face… niciodată. Însă nu mi-au plăcut. Mi-a plăcut numai cum am făcut-o cu tine în hotelul ăla de pe plaja Rayong. Și nu cred… nu știu dacă-mi va plăcea vreodată. Dacă voi putea. Așa cum o fac oamenii normali. Sărutându-se. Și… înțelegi. Chestii de-astea.

— Ia fii atentă la mine. În primul rând, nu există ceva „normal”. Oricine ar încerca să te convingă de „normalitate” încearcă în același timp să te convingă de „anormalitate”, iar asta-i un rahat și jumătate. Pur și simplu, niște tipi plictisitori care încearcă să-i facă pe oamenii excepționali la fel de plictisitori ca ei.

Livia râse puțin, dar ochii continuau să-i fie plini de lacrimi.

— Poate că există chestii tipice, urmă Dox, pentru că, la urma urmelor, cum ar putea să *nu* existe? Așadar, bun, perfect, tu nu ești tipică. Dar n-ai citit nota informativă? Tu ai trecut prin situații care i-ar fi distrus aproape pe toți oamenii. Cum să fi putut rezista la ele și să fi rămas totuși tipică?

— Rain a spus… că și tu ai trecut prin multe.

— Așa a zis? Ce-a mai făcut – ți-a zis să nu-ți bați joc de sentimentele mele delicate sau așa ceva?

Ea încuviință din cap. Dox chicoti.

— E un prieten tare bun, trebuie să ți-o spun. Cam taciturn uneori, însă are o inimă mare, cu toate că-i vine greu să-nțeleagă asta.

— De aceea te comporți în felul ăsta cu mine?

— Nu știu. Cum mă comport cu tine?

— Păi… blând? Înțelegător? Și… răbdător.

— Ah, păi așa sunt eu, pur și simplu.

Livia râse.

— Sincer vorbind, reluă Dox, eu n-am trecut chiar prin atât de multe. John este pur și simplu protector. Cândva am fost făcut prizonier de niște tipi destul de periculoși, inclusiv unul pe care-l botezasem „Unchiul Fester" și care – recunosc – îmi mai provoacă și acum coșmaruri uneori, deoarece avea de gând să mă castreze, când – slavă cerului! – John al meu a salvat situația.

— Oribil, spuse femeia. La asta te-ai referit când te-am sunat? Beleaua cu niște persoane neplăcute la maximum?

— Da, despre ea era vorba și a fost destul de urât. Nu l-am lăsat totuși pe John să-l omoare pe Fester și mi-am acordat mie satisfacția aceea, chestie care în mod clar m-a salvat de multă terapie psihică ulterioară. Pe tine te-a ajutat să-i omori pe Sorm și pe ceilalți din Thailanda?

Ea tăcu mult timp. Apoi spuse:

— Pentru o vreme.

— Îmi pare rău, Labee. Nu trebuie să ți-o spun, dar lucrurile sunt cu totul diferite când ești copil. Iar asta-i parte din motivul pentru care sunt fericit să te ajut cu Child's Play. Și pentru care n-a fost necesară niciun fel de manipulare diabolică din partea ta. OK?

Femeia încuviință din cap.

— Iar acum, că m-ai sărutat, spuse Dox, te-ar deranja dacă te-aș săruta și eu? Sigur că da, probabil n-o să fie la fel de bine ca ultima dată, fiindcă ăsta-i un hotel fițos din Paris, iar aia era o parcare de Walmart, dar dacă ne apucăm de treabă cu așteptări realiste, cred că ar putea fi ceva bun.

Livia râse și lui îi plăcu din nou cum suna râsul ei.

Dox se aplecă spre ea și o sărută. Foarte ușor, cu buzele abia depărtate, dar prelungi sărutarea aceea, iar femeia nu se împotrivi. Și apoi chiar îl surprinse, deschizând puțin gura. Dox se temu că o

făcuse doar pentru plăcerea lui și aproape că zise ceva, dar poate că nu de aceea o făcuse, poate că era într-adevăr OK, iar atunci el n-ar fi vrut să strice momentul. Și după aceea își dădu seama că gândea exagerat de mult și încetă complet să se mai gândească, pentru că limba ei îi atinsese buzele și simți că-l încearcă amețeala, și deschise gura, lăsând limba lui s-o atingă pe a ei, iar atunci Livia se retrase de parcă fusese electrocutată sau așa ceva și se uită la el cu ochii larg deschiși.

— Îmi pare rău, vorbi el repede. Am… a fost prea mult?

Ea clătină din cap.

— Nu.

Dox se temu să întrebe. Se temu de răspuns. Totuși spuse:

— A fost… în regulă?

Livia încuviință tăcută.

— Vrei să… mai încercăm puțin?

Ea încuviință din nou. Apoi se aplecă spre bărbat și, cu toate că tremura, îl sărută cu adevărat.

Sfârșiră prin a face mult mai mult decât doar „puțin”. La un moment dat, Dox își dădu seama că nimeni nu mai stătea de pază. „La naiba”, gândi el, ca de la mare depărtare. De fapt, nu crezuse nicio clipă că în noaptea asta ar fi trebuit să-și bată capul cu atâtea măsuri de securitate. Și se îndoia că John și Delilah asigurau o strajă continuă și vigilentă.

Capitolul 41

HORTON

Horton mergea pe Rue Descartes. Seara era răcoroasă și uscată, iar trotuarele erau animate, ticsite cu clienți care luau cina în localuri eclectice – chinezești, italienești și vietnameze; cofetării, cafenele și patiserii. Lui îi plăcuse dintotdeauna

Parisul, dar de fiecare dată când fusese aici cu treburi oficiale locuise pe celălalt mal al Senei, în preajma Arcului de Triumf. Nevestei lui de pe atunci, care-l însoțea în unele deplasări, îi plăcea să facă shopping pe Champs-Élysées, iar unele dintre restaurantele în care ajunseseră, cu stele Michelin și aparent faimoase, îi oferiseră cu certitudine experiențe delicioase. Pe de altă parte, pe acest mal al Senei exista un soi de simplitate primară care-i plăcea: străzile pietruite și șerpuite, iluminatul discret, care uneori lipsea complet, și scara generală mai redusă a tuturor lucrurilor. Era ca și cum în călătoriile lui anterioare

Îi fusese arătată o selecție atentă din Paris, nu metropola în sine. Bănuia că ar fi trebuit să-și fi dat seama de asta atunci, dar avusese prejudecăți pe care gazdele fuseseră încântate să i le satisfacă. Acum însă știa mai bine. Iar dacă aveau să supraviețuiască evenimentelor, cu siguranță urma să revină și să vadă orașul cu alți ochi.

— A apărut, îl auzi pe Larison.

Toți purtau dispozitivele de comunicații pe care i le adusese legătura lui din GIGN: căști auriculare și microfoane-lavalieră. De asemenea, toți aveau telefoane cu cartele preplătite, însă doar ca soluții de rezervă. Din păcate, nu aveau veste antiglonț, dar când era vorba despre un prieten care sustrăgea obiecte de inventar dintr-un arsenal sau dintr-o cameră cu dovezi, te mulțumeai cu orice primeai.

— E singur? întrebă Horton.

— Nu merge lângă altă persoană, răspunse Larison. Mai mult de atât nu pot spune.

— Horton, rosti Rain, ce-ar fi să pornești spre el? Fără grabă, să avem timp să-l observăm mai întâi.

— Merg încet și atent, spuse Horton.

— Dox, rosti Rain, e timpul pentru o trecere.

Livia luase una dintre motocicletele acelea cu două roți în față, pe care o pornise fără cheie – o abilitate pe care Horton n-ar fi asociat-o în mod

uzual cu un polițist. Dox purta cască integrală și lui Ben i-ar fi fost imposibil să-l recunoască.

— Am pornit deja, anunță Dox. Sunt pe motocicleta mea cu trei roți. Vă spun, vehiculul ăsta-i o rușine în ochii Domnului.

— Am profitat de oportunitate, replică Livia. Era într-o fundătură întunecată, fără videocamere.

— Nu contează că-i o rușine, interveni Rain, contează doar că vehiculele astea sunt acum peste tot în Paris. Nu vrem să atragi atenția, ci să te contopești cu alții similari.

— Rahat, dacă voiai să mă contopesc, ar fi trebuit să-mi fi făcut rost de-o beretă. Sau de niște țigări Gauloise. Tolerez rușinea asta doar pentru faptul că nu mă poate recunoaște nimeni.

— Hm, făcu Rain. Aproape chiar asta-i ideea.

Dox râse.

— Da, da. În regulă, trec chiar acum pe lângă Treven. Deocamdată n-am văzut niciun individ dubios. Larison, mă poți vedea?

— Da, prostovanul de pe o motocicletă cu trei roți.

— Ce infamie! spuse Dox. Cum am ajuns pe monstruozitatea asta? Larison, tu ar fi trebuit să mergi pe ea și eu să fi stat în camera aia de hotel.

— Să știi că aș fi făcut-o, răspunse Larison, dar am totuși demnitatea mea.

— Ajunge, îi opri Rain. Dă un ocol Panthéonului. Dacă totul e curat, îl aducem pe Horton.

După două minute, Dox anunță:

— N-am văzut nimic anormal. Dacă are însoțitori, sunt mult mai în urmă.

— Bine, încuviință Rain. Horton, poți stabili contactul.

Peste trei minute, Horton intră în Place du Panthéon. Fu surprins că inima îi bătea atât de tare. El avea încredere în Ben, dar era oare obiectiv? Era posibil ca Daniel să fi avut dreptate?

Ben îl văzu imediat și înclină din cap. Horton se apropie și întinse mâna.

— Mă bucur să te văd, fiule. Mă bucur că ai telefonat.

Își strânseră mâinile. Horton începu să se simtă mai calm.

— Doar tu ai venit? întrebă Ben.

— Da, s-a părut că în felul ăsta ar fi mai confortabil.

Era un răspuns suficient de vag pentru a avea o sumedenie de înțelesuri ce nu trebuiau recunoscute în mod explicit.

Ben încuviință din cap.

— Bănuiesc că vom merge altundeva.

— Da, m-am gândit la un locșor. Ajungem imediat acolo, mergând pe jos.

Din nou nu se câștiga nimic din a recunoaște scopul real al procedurii.

Porniră. După trei minute, Delilah anunță:

— V-am văzut.

Cu coada ochiului, Horton o zări stând la una dintre mesele de pe trotuar, în fața restaurantului L'Écurie, cu părul blond strâns sub o bentiță lată, cu o pereche de ochelari eleganți cocoțați pe nas, în timp ce butona telefonul mobil.

— Livia, spuse Rain, ar fi bine să te retragi pentru moment. În caz că el ridică ochii.

— Am făcut-o deja, se auzi glasul femeii.

— Cum e treaba la tine, Livia? întrebă Dox.

Era evident că lunetistului cel voinic îi plăcea de polițista tăcută. Asta nu părea să le afecteze însă concentrarea, așa că Horton consideră că relația lor nu-l privea. Același lucru era valabil pentru Rain și Delilah.

— E bine, răspunse femeia. În apartamentul din spatele meu continuă să fie întuneric. Dacă se aprinde vreo lumină, o să cobor. Deocamdată însă poziția e perfectă. Aici sus e întuneric, dar pot vedea perfect intrarea în bar.

Horton și Ben ocoliră colțul. Ben spuse:

— Ai ceva împotrivă dacă ne oprim aici pentru o secundă? N-am văzut pe nimeni care să mă urmărească înainte de a ne întâlni, dar mai bine să fim siguri.

— Și eu voiam să sugerez același lucru, răspunse Horton, apoi adăugă pentru urechile lui Larison: Mă bucur că ești atent în privința securității.

— Sau se preface că este, comentă Larison.

Așteptară trei minute. De după colț nu apăru nimeni pe urmele lor. Horton spuse:

— Dacă ești de acord, cred că putem merge mai departe.

Ben aprobă din cap.

— Da.

— Aproape c-am ajuns. Bem o bere?

După un minut intrau în local. Rain spuse:

— OK, vom reduce la minimum conversațiile. Dacă vedem ceva, anunțăm. Horton, tu procedezi la fel dacă ai nevoie de ceva.

— Mi se pare acceptabil, îi spuse Horton lui Ben, răspunzându-i în același timp lui Rain.

— Da, e frumos, încuviință Ben.

De fapt, lui Horton i se părea mai mult decât doar „frumos”. Piano Vache părea simultan nepretențios și reprezentativ – pereții erau acoperiți cu afișe suprapuse ce anunțau concerte de muzică și de jazz, dintre care unele datau din anii 1950, coloanele de susținere din cele două săli ce comunicau între ele erau acoperite cu desene făcute cu creta, iluminatul era discret și acustica perfectă. Decorațiunile erau eclectice: un aparat de radio cu lămpi într-un colț, o chitară atârnată de tavan, un pian vechi deasupra căruia trona un cap împăiat de vacă, de la care, bănui fostul colonel, își trăgea localul numele. Barul se afla la parter, dar avea un aer underground, ca și cum ar fi fost un loc ascuns, secret sau frecventat numai de inițiați. Rain avusese dreptate – ținând seama de oră, era doar pe jumătate plin, în principal cu hipsteri și

studenți. Se auzea un murmur plăcut de conversații, amestecat cu muzica pop franceză difuzată prin boxe – genul de fundal sonor care ar fi îngăduit unor interlocutori să vorbească în privat fără să ridice vocile. Nu le-a fost greu să găsească o masă liberă în spate, de unde să poată vedea amândoi intrarea.

— Bere? întrebă Horton.

Ben aprobă din cap.

— Da, o halbă – nu contează marca.

Horton se duse la bar și reveni după un minut cu două halbe înspumate și frapate. Le puse pe masă și, chiar înainte să se fi așezat, Ben luă una dintre ele și sorbi.

„Nu foarte politicos”, gândi Horton. Era totuși lipsit de importanță. Mama lui îi spusese mereu: „Doar pentru că cineva este bădăran, nu-nseamnă că și tu trebuie să fii la fel”.

Își ridică halba.

— Santé.

— Noroc, mormăi Ben.

Băură, apoi rămaseră tăcuți. După câteva secunde, Horton spuse:

— Ai vrut să ne-ntâlnim.

Altă pauză.

— Da, zise Ben. Nu știu de ce, dar mă așteptam să-i văd și pe ceilalți.

Horton aprobă din ea.

— Toți suntem extra-prudenți.

— Da.

Ben sorbi din bere, apoi oftă și puse halba pe masă.

— Graham mă folosește, rosti el. Ca să vă întindă o cursă. Nu-mi place s-o recunosc, dar nu vreau să fiu un fraier nici în privința aia.

— Nu știu la ce te referi.

— Ar fi trebuit să-ți spun despre o întâlnire pe care o va avea poimâine. Prânzul în Le Grand Véfour. Un restaurant fițos din primul arondisment. Ar fi trebuit să-ți spun asta ca și cum

ar fi o scurgere de informații, ca să faceți o recunoaștere a locului și apoi să încercați să-l atacați acolo. Atâta doar că n-ați fi avut succes. El ar fi amplasat oameni care să aștepte recunoașterea, așa că ar fi fost de fapt o ambuscadă.

— De ce-mi spui toate astea, fiule?

Ben răpăi cu degetele pe masă.

— Nici eu nu știu de ce-o fac, Hort. Tu mi-ai tras-o. De ce n-ar trebui să ți-o trag și eu acum? Și poate că-ntr-o zi o să ți-o trag. Dar acum… N-am de gând să-l las pe Graham să mă exploateze. Dacă vrea să te omoare, poate s-o facă. Sau poate c-o să-l omori tu. Tot ce-ți pot spune este să te gândești de două ori când vine vorba de Le Grand Véfour.

— Și dacă noi nu vom apărea acolo, ce vei păți tu?

— Nimic. Graham va bănui că ați mirosit ambuscada și că v-ați ferit. Va fi dezamăgit. N-o să mă mângâie pe cap și nici n-o să mă mai aburească cu alte promisiuni. Pentru mine nu va fi nicio diferență.

Horton șovăi, nedorind să-i rănească mândria, apoi întrebă:

— Cum merg lucrurile pentru tine acolo? Mă refer la OGE.

Ben îl privi fix.

— Ce-ți pasă ție?

— Îmi pasă pentru că, parțial, este vina mea că ai ajuns acolo.

— Exact! Tocmai de aceea, dacă-ți pasă, îți pasă nițel cam târziu.

— Poate că-ți putem găsi ceva mai bun.

— Haide, Hort, las-o moartă, da? Ai început să vorbești ca Graham.

— Uite care-i treaba, dă-mi ceva. Dacă nu va fi Le Grand Véfour, unde atunci?

— Nu știu. Graham mi-a spus că asistentul lui încă lucrează la detaliile programului. Cred că-i o minciună și că ideea este să-ți ofer doar această

informație, unică, strălucitoare și irezistibilă. În tot cazul, eu nu știu altceva.

— Nicio altă întâlnire? Nu cunoști alte locuri în care-i place să meargă?

— Îi place în hotel. În mod special în bar. Dar asta n-o să v-ajute. În mare parte, motivul pentru care el trage întotdeauna la Ritz este securitatea de acolo, atât la interior, cât și la exterior. Jumătate dintre oaspeții hotelului sunt VIP-uri: celebrități, politicieni, prinți saudiți, genul ăla de persoane. Așa că au videocamere de supraveghere peste tot. Agenți de pază. Iar pe lângă aparatul de securitate al hotelului, Ministerul de Justiție este practic alături, cu contingentul lui de pază înarmată. La astea se adaugă bodyguarzii lui Graham. I-am cunoscut și sunt buni. Nici măcar să nu vă gândiți să-l atacați acolo. Ați avea mai mult noroc în seiful unei bănci.

Delilah vorbi:

— S-ar putea să avem o problemă.

Pulsul lui Horton crescu ușor. Sorbi din bere ca și cum ar fi căzut pe gânduri, dorind să pună pauză conversației ca să se poată concentra asupra actualizării de date sosite din exterior.

— Doi bărbați voinici, continuă Delilah, îmbrăcați pentru filaj – haine cenușii, totul mediu, încălțăminte confortabilă –, care mi se par foști militari sau polițiști. Jachete voluminoase, bune pentru camuflarea armelor. Am văzut cum au intrat în al doilea restaurant la rând pe strada mea.

— Am pornit, spuse Larison. Ajung în trei minute.

— La fel, anunță Dox. Anunță dacă vrei să intrăm.

— Nu încă, rosti Rain. Delilah, cât de sigură ești?

— Sunt sigură. Sunt mult prea concentrați ca să pară că doar încearcă să găsească localul cel mai bun pentru cină. Tăcu câteva secunde, după care reluă: Tocmai au intrat în restaurantul meu. Hort,

ar trebui să pleci. Când ieși din bar, fă la dreapta. Și ai grijă. Este posibil ca din direcția aia să vină alții.

— O să merg eu într-acolo, spuse Dox. În caz că ai vreo problemă.

— De acolo vin și eu, rosti Larison.

Horton clătină din cap.

— Este lipsit de sens.

Ben se uită la el.

— Ce anume?

Horton își lăsă halba pe masă, simțindu-și bătăile inimii iuțindu-se întruna.

— Fiule, ai adus pe cineva cu tine în seara asta?

— Nu.

— Am nevoie de adevăr.

— Asta sună de-a dreptul caraghios din partea ta.

— La dracu', spune-mi dacă ai adus pe cineva! Și spune-mi de ce ai făcut-o? Altfel lucrurile se vor înrăutăți.

— De ce crezi c-aș fi adus pe cineva? Vine cineva?

— Da, vine cineva. Dar nu știu de ce. Ei vin după tine sau după mine? Sau după amândoi?

Ben se răsuci și începu să cerceteze sala cu privirea, iar mâna dreaptă i se apropie de muchia mesei.

— Acum ies din restaurantul meu, anunță Delilah. Au pornit pe Rue Laplace.

— Îi văd, spuse Livia. Mă retrag pentru un minut, ca să nu mă observe.

— Hort, stai pe loc, rosti Delilah. Dacă ieși acum, vei nimeri drept în ei.

— Treven are un emițător? întrebă Larison.

— Nu cred, spuse Delilah. Dacă ar fi avut așa ceva, ei n-ar mai fi intrat în toate localurile, ci s-ar fi dus direct la sursă. Părerea mea e că au avut filaj mobil pe grilă largă – au stat mult în spate și s-au retras ori au cotit, în așa fel încât nimeni n-a fost în urma lui Treven pe mai mult de un segment de

stradă între două intersecții. Acum el n-a mai apărut nicăieri de zece minute, așa că au bănuit că s-a oprit undeva. Strâng năvodul și merg dintr-un local în altul, ca să-l găsească.

— Horton, spuse Rain, ce vrei să facem? Este opțiunea ta.

— Rămâneți afară, comunică Horton. Ben și cu mine putem rezolva.

— Ce să rezolvăm? întrebă Ben, tot examinând sala. Cu cine vorbești? Cu Rain?

— Se uită pe fereastră acum, spuse Delilah. Așa cum au făcut în ultimele trei restaurante. Aș zice că mai ai treizeci de secunde până intră.

— Îi văd, vorbi Larison. Eu mă apropii pe celălalt trotuar. Și se pare că… da, sunt destul de sigur, că mai sunt alți doi în fața mea care se apropie de bar.

Horton se uită la Ben.

— Dacă ai venit aici să mă omori, fă-o acum. Va fi mai puțin neplăcut, decât dacă aștepți.

— Ce dracu' tot spui? întrebă Ben, atent în continuare la clienții dinăuntru. Dac-aș fi venit aici să te omor, aș fi făcut-o în întunericul din fața Panthéonului. Sau în secunda când mi-ai spus că ai venit singur.

Horton îl crezu. Poate că era logic, totuși, la un anumit nivel, el știa că era o dovadă de încredere. Nu-i păsa.

— Te cred, rosti el. Ascultă-mă, fiule, eu sunt înarmat. Bănuiesc că și tu. Peste o secundă, mâna mea va dispărea sub masă. Odată ce va fi acolo, va ține un pistol. Pistolul acela nu este pentru tine. Este pentru cei doi bărbați care tocmai au intrat pe ușă, dacă dovedesc intenții ostile.

Ben îi zărise deja, iar mâna lui coborî sub masă, la fel ca a lui Horton.

— Ce dracu' vrei să faci? întrebă el, privind înainte și înapoi, de la fostul colonel la cei doi bărbați.

— Eu nu vreau să fac nimic. Gândește-te la ceea ce mi-ai spus chiar tu adineauri. Dacă aș fi vrut să te ucid, de ce aș fi vrut s-o fac în felul ăsta complicat?

Cei doi bărbați ajunseră la ușa de legătură dintre săli. Îi văzură pe Horton și Ben. Unul dintre ei dădu să înainteze și duse mâna spre interiorul jachetei. Celălalt îl opri însă, punându-i mâna pe umăr, și-i spuse ceva. Apoi vorbi în mod vizibil către reverul jachetei sale.

— Îi cunoști? întrebă Horton.

Ben clătină din cap.

— Nu. Oricum, nu fac parte dintre agenții de pază ai lui Graham. Poate că sunt francezi.

— Ne-au văzut, spuse Horton. Deocamdată este un punct mort. Cred că așteaptă întăriri.

În cască, Horton auzi două împușcături. Apoi glasul lui Larison:

— Întăririle vor întârzia.

Bărbatul care vorbise ceva mai devreme în microfonul de la rever o făcu din nou. Fruntea i se încruntă. Vorbi iarăși. O pauză, apoi vorbi insistent. Mult mai insistent. El și partenerul său dispărură înapoia coloanei de susținere. Poate că erau prudenți la modul general; poate că fuseseră informați despre calitățile de țintaș ale lui Ben. În tot cazul, Horton își dădu seama că el și Ben greșiseră în alegerea mesei. El nu se gândise că se va ajunge la o asemenea înfruntare și se concentrase mai puțin asupra acoperirii și mai mult asupra detectării unei amenințări înainte de a se apropia prea mult.

— La dracu', se auzi Dox. Trei motociclete, fiecare cu câte doi oameni, au intrat pe Rue Laplace dinspre Bibliothèque. Cred că cineva tocmai a chemat o urgență sau așa ceva. Larison, ar fi bine să te ascunzi rapid.

— Au mai avut doi oameni de rezervă pe drum, îi explică Horton lui Ben. Larison tocmai i-a

lichidat. Dar alți șase vor ajunge aici în mai puțin de un minut.

— Eu am ajuns la Delilah, spuse Rain. Livia, ești pregătită?

— Cu ochii pe intrare.

— *Merde*[15], spuse Delilah. Alte trei motociclete, tot cu tandemuri. Cu totul sunt doisprezece acum.

— Am pornit deja, spuse Dox și motorul ambalat al motocicletei sale se auzi clar în căști. Mă simt ca un idiot și letal pe mizeria asta. Larison, nu știu unde te-ai pitit, dar o să mă vezi peste o secundă.

— Sunt chiar aici, anunță Larison. Ia-mă!

Ben trebuie să-și fi dat și el seama de poziția proastă pe care o ocupau la masă, deoarece spuse:

— Ei sunt acoperiți, dar sunt laolaltă. Mă duc spre stânga și tu mergi spre dreapta. Dar fii pregătit. Imediat ce-și vor da seama că intenționăm să-i atacăm simultan din flancuri, fie vor fugi, fie vor lupta.

— Am pornit, rosti Horton.

Plecară simultan de la masă. Aparent neanticipând manevra, cei doi bărbați așteptară cu o secundă prea mult. Apoi cel din dreapta răcni:

— Tout de suite[16]!

În aceeași clipă ieși de după coloană, cu un pistol în mână.

Nici măcar nu apucă să întindă brațul și Ben îl împușcă de două ori în față. Zumzetul conversațiilor de fundal se opri atât de brusc, de parcă cineva apăsase un uriaș buton „Stop” și pentru o clipă se auzi doar muzica din boxele ascunse. După aceea cineva țipă, apoi răsună alt strigăt și clienții începură să se ridice de la mese. Atacatorul din partea lui Horton se mișcă spre stânga, ca să-și scoată brațul cu arma din spatele coloanei. Horton continuă să se deplaseze în lateral și-i trase trei gloanțe în piept. Bărbatul slobozi două gloanțe, dar acestea își ratară mult ținta, iar

Horton continuă să se miște, apropiindu-se, și-i mai trase două gloanțe în cap, doborându-l.

Acum se declanșase haosul. Toți săriseră de la locurile lor, zbierând și alergând panicați spre ieșire. Părea că nimeni nu fusese atins de vreun glonț rătăcit, totuși fostul colonel nu putea fi sigur.

— Cred că poartă veste antiglonț! strigă el. Microfonul său i-ar fi receptat și transmis oricum cuvintele, dar era surescitat de adrenalină. Trebuie să trageți în cap. În cap!

— Există și alte posibilități? replică Larison și Horton auzi în căști două împușcături.

După care în exteriorul restaurantului începu o adevărată canonadă.

— Haide, spuse Horton, grăbindu-se către ieșire. Mai sunt doisprezece în față. Sau zece, mai degrabă – se pare că Larison tocmai a ucis doi.

Se apropiară de ușă, dar acolo fură nevoiți să se oprească, fiindcă înghesuiala de la ieșire era imposibil de străpuns. Cei din spate încercau să treacă peste cei din fața lor, călcându-i în picioare, pe când aceia, străduindu-se să scape de focurile de armă de pe stradă, se luptau să intre înapoi.

O fată de vârsta fiicei lui Horton se împiedică și-i căzu în brațe, plângând isteric.

— Hort! strigă Ben și trase două gloanțe.

Fostul colonel ridică ochii și văzu un bărbat cu cască integrală de motociclist și costum din piele, care izbutise să pătrundă în sală. Bărbatul se clătină, dar înghesuiala din spatele lui îl împiedică să cadă. Horton o împinse pe fată într-o parte și trase. Dar nu mai era același țintaș ca odinioară și, din cauza mulțimii și a tumultului, se temu să tragă în cap. Lovi însă în trunchi. O dată. Încă o dată. Ben trase două gloanțe în vizorul căștii și din interiorul acesteia țâșni un jet roșu.

Împușcăturile de afară nu se opriseră, dar probabil că ocupanții barului care ieșiseră reușiseră să se disperseze în stânga și în dreapta, pentru că, brusc, mulțimea dispăru; poate vreo duzină de

rătăciți rămăseseră înăuntru tremurând îngroziți și ascunzându-se sub mese. În mod reflex, Horton și Ben trecură de la unul la altul, ținând pistoalele cu țevile în sus. Se auziră suspine și gemete de teroare. Horton se uită prin ușă și zări alt motociclist, care ridicase arma, aparent ochind-o pe Livia. Auzi focurile femeii atât prin ușă, cât și în căști, iar bărbatul căzu.

— Mergi, spuse Ben, întorcându-se să verifice spatele. Ajută-i pe ceilalți. Eu o să…

Alt motociclist se ridică brusc dinapoia tejghelei barului. Probabil că se strecurase acolo, profitând de agitație, și apoi așteptase un moment favorabil.

— Ben! răcni Horton și roti arma.

Trase în motociclist. Îl lovi în piept. Apoi încă o dată. Un glonț în cap. Și încă unul, ca să fie sigur. Bărbatul se nărui pe podea.

În imaginația sa, în realitatea la care se așteptase și de care încă se agăța, asta fusese tot ce se întâmplase.

Dar pe retine se întipărise altă succesiune de evenimente. Motociclistul trăsese înainte ca Horton să fi deschis focul. Ben se clătinase, făcând un pas înapoi.

Horton privi într-acolo. Ben era rezemat cu spatele de coloana de susținere. Palma stângă îi era apăsată pe piept, iar peste ea era mâna cu pistolul.

Printre degete îi curgea sânge.

— La dracu'! zise Horton. La dracu'!

Alergă într-acolo și întinse un braț chiar înainte ca Ben să înceapă să alunece în jos. Încercă să-l susțină, dar unghiul era inconfortabil și picioarele bărbatului cedaseră deja. Nu putu decât să-l împiedice să alunece pe lângă coloană, într-o parte sau în alta, și să-l stabilizeze în șezut la baza ei.

— Ben a fost lovit! urlă el, fără să-i mai pese dacă vreunul dintre clienții ascunși pe sub mese auzeau numele.

Se mai uită o dată prin sală și, nevăzând vreun pericol, bâjbâi cu degetele tremurătoare după

telefonul cu cartelă preplătită. Porcăria era dezactivată, din considerente de securitate. Apăsă butonul „On” și așteptă, în timp ce ecranul se lumină treptat…

„Haide, haide, haide dracului ODATĂ…”

— Intru, îl auzi pe Rain.

— Negativ! strigă Horton. Evacuează-i pe toți. Sun un prieten. Un medic.

Iisuse, chiar era posibil ca un telefon să se activeze atât de încet? Coborî ochii spre Ben. Culoarea feței acestuia nu arăta deloc bine. Pe podea se întindea una dintre cele mai mari bălțoace de sânge pe care le văzuse Horton vreodată. Și văzuse destule la viața lui.

— Ține-te bine, fiule, ține-te bine, spuse el și-și dădu seama că plângea. M-auzi? Am un prieten, e chiar aici, în Paris. A fost medic. A luptat în Legiune. L-am văzut rezolvând răni mai nasoale ca asta. Mult mai nasoale. O să fii bine, m-auzi?

Ben gemu, apoi murmură:

— Cândva te pricepeai mai bine să minți.

— Nu te mint. Haide-odată, telefonul mă-tii!

— Am ajuns, îl auzi pe Rain în căști. Nu trage.

Peste o clipă, Rain îngenunche lângă Ben. Se uită apoi la Horton, dar acesta îi evită privirea. Nu voia să vadă ce era în ochii lui.

Respirația lui Ben devenise extrem de scurtă și întretăiată.

— O să fii bine, repetă Horton într-un reflex deprins pe câmpul de luptă.

Ben gemu.

— Cât de prost mă crezi?

Nu mai era nimic de spus. Fostul colonel luă mâna lui Ben și o ținu strâns. Împușcat în piept și cu atâta sânge pierdut… de acum era o chestiune de secunde.

— Ce putem face? întrebă Rain.

— Plecați, rosti Ben cu glas împleticit. Poate c-acum o să mă credeți.

— Eu te cred, spuse Rain. Și dacă asta mai ajută la ceva, Hort te-a crezut mereu.

— Da? întrebă Ben.

Horton îl strânse de mână.

— Mereu, spuse el.

Pielea lui Ben devenise periculos de albă.

— Drace, murmură el.

— Ai pe cineva? întrebă Rain. Vrei s-anunț pe cineva? Spune-mi. O să am eu grijă.

Ben îl privi.

— Fratele meu. Alex.

— Ce-i cu el?

— Spune-i… eu o să mă duc după Katie. Și că… îmi pare rău c-am fost mereu așa un idiot. Rahat! Nu pot să cred…

Apoi ochii i se închiseră și capul i se lăsă moale într-o parte.

— O, nu, strigă Horton. Nu, nu, nu.

Simți mâna lui Rain sub brațul său, strângându-l ca într-o menghină de fier.

— Haide, rosti Rain. Trebuie să plecăm. Acum.

Capitolul 42

RAIN

Peste o oră, toți șase eram adunați într-un cerc strâns, pe scaune și perne, în livingul din apartamentul lui Delilah din Marais. Draperiile erau trase, lumina era slabă și, cu toate că exista un covor gros, toți vorbeam încet, pentru a nu risca să atragem atenția locatarilor din apartamentul de dedesubt.

Potrivit planului, ne reuniserăm în punctul de regrupare, un pasaj subteran întunecat și acoperit de graffiti, situat la intersecția dintre Rue Jean Calvin și Rue Mouffetard. Dox și Livia fugiseră pe motocicleta lui Dox. Delilah și Larison se

îndepărtaseră pe jos. Horton și cu mine luaserăm una dintre motocicletele celor uciși și, fiind ultimii plecați de acolo, fuseserăm urmăriți de două echipaje de poliție. Horton trăsese focuri de acoperire, iar eu scăpasem de ei, gonind printr-o serie de străduțe. În cele din urmă, abandonaserăm motocicleta lângă un parc aflat mai spre nord, pe Rue Mouffetard, de unde continuaserăm drumul pe jos.

Am stat însă foarte puțin în punctul de regrupare. Se auzeau sirene peste tot și Delilah a susținut insistent că locul cel mai sigur avea să fie apartamentul ei. N-am vrut să accept – deja îi cauzaserăm destule probleme –, dar știam că avea dreptate. Relatările martorilor aveau să fie probabil fragmentare și confuze, totuși nu ne puteam baza pe asta. Trebuia să discutăm despre cele întâmplate și ar fi fost riscant s-o facem în public sau în una dintre camerele noastre de hotel, unde ar fi trebuit să trecem prin fața recepției și a videocamerelor de supraveghere. De aceea, ne-am despărțit și am mers fiecare separat spre locuința lui Delilah.

Poate că mi s-ar fi părut ciudat să revin în apartamentul ei cu un grup așa de numeros, dar eram prea preocupat de cele întâmplate în Piano Vache ca să mai fiu afectat de asta. Important era doar faptul că ne aflam într-o clădire liniștită de pe o stradă liniștită. Nu existau videocamere de supraveghere și am suit scara unul câte unul, fără să ne fi întâlnit măcar cu un vecin.

Horton părea impasibil, dar îmi dădeam seama că era zguduit. El îl antrenase și-l modelase pe Treven, îi fusese mentor și-l promovase, apoi îl urmărise cu mândrie justificată. În același timp însă relația lor avusese o trăsătură paternă complicată, cu Horton ca tată manipulator și exploatator, dar în același timp protector și grijuliu. El se lupta cu durerea, desigur, însă era o durere umbrită de vinovăție.

A fost ușor să recapitulăm cum se întâmplase totul. Au fost de acord cu toții cu estimarea inițială a lui Delilah, care fusese consolidată de numărul agenților operativi care se îndreptaseră spre bar. Întrucât fusese o echipă de șaisprezece indivizi, puteau să aibă permanent oameni pe străzile paralele și perpendiculare cu poziția lui Treven – ca un fel de plasă mișcătoare. Și de fiecare dată când el se oprea, se întorcea sau schimba direcția, plasa aceea se reconstituia în jurul lui. Iar după aceea, când devenise clar că nu se mai afla în mișcare, plasa începuse să se strângă.

Înțelegerea celor întâmplate a fost mai degrabă o însăilare laolaltă a perspectivelor noastre diferite. Întrebarea cea mai dificilă era: „De ce?” Eu fusesem de acord cu estimarea inițială a lui Horton – că n-ar fi fost logic pentru Treven sau pentru oricare altul să folosească întâlnirea aceasta ca ambuscadă, fiindcă era improbabil ca mai mult de unul dintre noi să fi fost acolo. Și întrucât eram un individ a cărui supraviețuire depinsese mereu de capacitatea de a mă pune în pielea inamicului și de a-i prezice mișcarea următoare, am fost de-a dreptul stupefiat că de data aceasta mă înșelasem total.

În cele din urmă, Livia a fost cea care a venit cu revelația. Fără să se uite la nimeni anume și vorbind atât de încet încât a trebuit să ne aplecăm toți pentru a auzi mai bine, ea a spus:

— Cred că am avut noroc. Mă rog, noi ceilalți, evident.

Am clătinat din cap, nefiind sigur ce voia să spună.

— Da, bine, dar…

— Vreau să spun, a continuat ea, este că ceea ce s-a-ntâmplat a fost aproape ceea ce trebuia să se-ntâmple.

Dox s-a uitat la ea.

— Ce vrei să zici?

Livia a așteptat câteva clipe, ca și cum ar mai fi pus unele lucruri cap la cap, apoi a spus:

— Cred că se plănuise ca Horton și Treven să-i vadă pe primii doi și, mai mult chiar, să-i vadă chemând întăriri. Mai cred că observarea lor în timp ce chemau întăriri trebuia să-i determine pe Horton și Treven să-și cheme și ei întăririle.

Toți au rămas tăcuți, examinându-i afirmația. Eu am spus:

— Pentru că Graham știa că în mod aproape sigur noi nu vom risca să trimitem la întâlnire mai mult de un om, cel mult doi.

Livia a aprobat din cap.

— Exact.

Începusem să înțeleg.

— Dar în același timp putea fi destul de sigur că noi, restul, vom aștepta în apropiere. Iar dacă noi am fi crezut că ne înșelaserăm – și că Horton și Treven erau în pericol atunci urma să sosim în goana mare.

— De aceea erau așa de mulți, rosti Dox. Nu era doar plasa de filaj. Ei știau că, dacă lucrurile mergeau conform planului, ne atrăgeau pe toți acolo.

Înțelegeam acum, dar învățasem că era mai bine să-i las pe alții să contribuie cu observațiile lor. Așa că am rostit:

— Deci ce a mers prost?

Dox s-a uitat spre Larison.

— Ceva numit „îngerul morții”, am remarcat eu.

— Așa-i, a spus Horton. Asta e. Ben și cu mine trebuia să-l vedem pe primul dintre ei vorbind în microfon. La momentul acela m-am mirat, dar numai pe jumătate conștient, pentru că se întâmplau foarte multe și foarte repede. Nu este însă necesar să apleci capul ca să vorbești în microfoanele astea, care sunt deja suficient de sensibile ca să prindă și o șoaptă. Noi trebuia să-l vedem când chema întăririle. Iar dacă asta n-ar fi fost suficient pentru ca noi înșine să ne chemăm

întăririle, atunci ar fi determinat-o sosirea următorilor doi operativi. Însă ei n-au mai sosit. Mulțumesc pentru asta, Daniel.

Larison a încuviințat o dată, scurt, din cap.

— Mai e ceva, a rostit Livia.

Toți am privit-o. Eram foarte atenți – în mod evident, femeia era un tactician excepțional –, însă în cazul lui Dox era mai mult decât atât. Era mândrie. Și plăcere. Și devoțiune.

Era dragoste.

Am sperat că pentru el avea să fie bine. În mod evident, Livia avea profunzimi întunecate. Iar Dox era atât de îndrăgostit, încât nu eram sigur dacă le vedea. Sau, chiar dacă le vedea, că înțelegea ce erau.

Însă grijile aveau să fie abordate una câte una.

Livia ne-a privit pe rând.

— Ei n-au fost atât de buni, a spus ea. Cel puțin, nu toți.

Larison a aprobat din cap și am știut că și el rămăsese cu aceeași impresie. Iar acum, când am examinat aspectul acela, mi-am dat seama că și eu fusesem vag conștient de impresia respectivă. Fusesem însă atât de ușurat că scăpasem cu bine dintr-o ambuscadă serioasă cu doar o singură pierdere, încât emoția îmi ocultase intuiția.

— Cred că ai dreptate, am spus. Spune-mi însă ce ai văzut.

Ea a ridicat din umeri.

— Ei s-au panicat imediat ce lucrurile n-au mers conform planului. Majoritatea focurilor trase au fost pur și simplu la întâmplare. Civilii care au ieșit din bar au avut noroc că au fost în spatele lor, fiindcă altfel ar fi fost mulți răniți. Însă nu ne-au atins nici pe noi. Bun, o parte din asta se datorează faptului că i-am prins cu garda jos, cu Dox și Larison sosind din flancuri, și cu mine operând de sus. Dar am văzut lupte cu arme de foc între găști. Iar tipii ăia – cel puțin cei din exteriorul barului,

nu știu despre cei dinăuntru – erau amatori, nu profesioniști.

În clipa aceea mi-am dat seama că Livia, care ucisese patru atacatori, nu părea teribil de afectată de asta. Majoritatea polițiștilor ar fi simțit că implicarea lor trecuse dincolo de o linie trasată foarte clar. Aparent, indiferent care ar fi fost poziția ei față de limita respectivă, era obișnuită să opereze de ambele părți.

— Cei dinăuntru au fost buni, a spus Horton, atâta doar că Ben a fost și mai bun.

— Totuși nu suficient de bun, a comentat Larison.

— Verifica să vadă dacă nu fusese rănit vreun civil! a șuierat Horton, ridicându-se pe jumătate de pe scaun. Probabil ultimul lucru din lume pe care te-ai sinchisi tu să-l faci vreodată!

— Poate că așa-i, a răspuns Larison, privindu-l cu indiferență. În același timp însă, iată că eu sunt în viață și pot fi criticat pentru ceea ce n-am făcut.

— Ești un nenorocit de sociopat, aia ești, a strigat Horton și s-a ridicat în picioare. Și-o să-ți mai spun ceva…

— Nu, am rostit. Ajunge!

— El nu-i sociopat, a spus Dox încetișor, uitându-se la Larison cu o privire care ar fi înfiorat pe oricine. Este pur și simplu grosolan. Și insensibil la momentul nepotrivit. Iar eu unul aș aprecia dacă ar renunța dracului la atitudinea asta.

A urmat o tăcere încordată. Horton a revenit la locul său. Larison l-a privit.

— Treven nu s-a numărat printre favoriții mei, a rostit el. Dar… ceea ce am zis n-a fost corect din partea mea. Îmi cer scuze.

Horton a încuviințat din cap.

Înțelegând probabil că ar fi fost util să avansăm cu discuțiile, Livia a spus:

— Delilah, ție ți s-a părut că primii doi erau foști militari sau polițiști.

Delilah a aprobat scurt.

— Nu pot să fiu sigură, bineînțeles, dar felul cum verificau localurile… degaja un aer de autoritate. Ca și cum ar fi fost obișnuiți să controleze încăperi ori să intre în case pentru a aresta suspecți și a ridica dovezi. Infractorii arată de parcă ar cerceta un loc. Polițiștii și militarii arată de parcă ar fi proprietarii lui.

— Prin urmare, a fost o combinație, a spus Horton. Câțiva profesioniști și mulți amatori. De ce?

— Este posibil ca resursele lui Graham să nu fie așa de extinse aici, am sugerat eu. Poate că n-a vrut să-și rișteze propriii agenți de securitate. Și poate că profesioniștii pe care a reușit să-i adune au dorit să fie și câțiva dispensabili. În felul ăsta, ar fi avut de partea lor mai multă putere de foc, plus câțiva pioni pe care să-i sacrifice după cum era necesar.

— Au reușit să mai aducă doi în timp ce noi ne ocupam de ceilalți, a spus Larison. Poate că aceia erau profesioniști, pentru că încercau să-și ajute camarazii. S-a uitat la Horton și a adăugat: De asemenea, ei trebuie să fi fost buni, dacă l-au doborât pe Treven.

Din nou, am tăcut toți.

Am căzut pe gânduri. Horton ne informase deja despre ce-i spusese Treven, totuși ne lipsea ceva și doream să recapitulez. Am vorbit:

— Treven ți-a spus că „informația” despre prânzul din Le Grand Véfour avea rolul întinderii unei capcane.

— Da, a încuviințat Horton.

— Bun, am reluat, dar acum pare că adevărata capcană a fost întâlnirea în sine.

Fostul colonel a încuviințat iarăși.

— De acord.

— Graham n-a avut încredere că Treven ne va convinge, am spus eu. Sau, chiar dacă a avut încredere în el, știa că noi nu vom avea.

Toți tăceau, așteptând să vadă unde voiam să ajung. Nu eram foarte sigur nici eu însumi. Totuși… simțeam ceva.

— Principalul este, am urmat, că Graham nu avea încredere în Treven. Lui nu i-a păsat dacă noi aflam informațiile pe care i le spusese lui Treven. Fie că nu i-a păsat, fie că dorea să le știm.

Tăcerea celorlalți s-a prelungit și eu am continuat:

— Așadar… ce nu știa Treven? Ce nu ți-a spus el? Ce i-a ascuns Graham, fiindcă nu voia ca noi să știm?

— Ce-i asta, a întrebat Dox, o necunoscută despre care știm doar că există, însă nu știm ce poate fi?

Am aprobat din cap.

— Sper să nu avem asemenea necunoscute.

— Hotelul, a strigat Horton. El n-a spus nimic specific despre Ritz. Doar că lui Graham îi place barul și că rezolvă multe afaceri direct din hotel. În același timp însă m-a avertizat să nu încercăm nimic acolo, fiindcă este prea multă securitate. Desigur, cei mai cinici dintre noi – și s-a uitat la Larison – ar fi putut presupune că Ben a folosit un soi de psihologie inversă. La așa ceva nu pot răspunde decât că Ben și-a dovedit loialitatea într-o manieră tragică.

— De acord, am spus. Hotelul nu este o momeală. Așa cum ai spus, Treven a oferit doar ceea ce știa în general, nimic operațional. Dincolo de care observația lui generală confirmă informațiile mai detaliate ale lui Kanezaki.

— Pe de altă parte, a intervenit Dox, dacă Treven avea dreptate și hotelul este într-adevăr o nucă foarte tare de spart, ne-am putea găsi acum într-o situație de tip plan-B. Mai ales că Graham este cu ochii-n patru după eșecul ambuscadei. Totuși, oricât de atent poate fi, mă-ndoiesc că va rezista să arunce măcar o privire scurtă spre panorama orașului văzut de sus din apartamentul

lui fabulos. Așa că, dacă unul dintre contactele lui Horton sau ale lui Kanezaki îmi poate face rost de o pușcă cu lunetă, sunt sigur că pot găsi un acoperiș convenabil în Paris de pe care să-i expediez salutările noastre.

— Kanezaki nu ne poate face rost de mai multe informații despre hotel? a întrebat Delilah.

M-am uitat la ea și am sperat că ne putea ajuta, apoi m-am simțit vinovat de ideea aceea. Și m-am simțit în același timp îngrijorat. Ea nu participase la acțiunea din Piano Vache și nici măcar nu fusese înarmată. Acoperirea ei, și tot ce-i oferea aceasta, era prea importantă. Însă acolo s-ar fi putut întâmpla orice. Și cu cât s-ar fi implicat mai mult, cu atât mai probabil ar fi devenit și acel „orice”.

— La ce te gândești? am întrebat.

— Știm cât de mult apreciază Graham blondele, a spus ea. Și mai știm și despre amanta lui, Dominique Deneuve. Indiferent ce afaceri ar derula Graham în hotel, ea ar fi, de asemenea, parte din ele, cel puțin potrivit informațiilor lui Kanezaki, corect?

Am aprobat din cap.

— Ei bine, a urmat Delilah, ce s-ar întâmpla dacă doamna Dominique n-ar putea să-și joace rolul obișnuit? Și dacă domnul Graham s-ar întâlni apoi cu altă blondă?

— Delilah, a rostit Dox, cred că ai putea fi chiar mai diabolică decât ești frumoasă.

Ea i-a surâs, însă doar scurt. După aceea m-a privit pe mine și a spus:

— Există însă o complicație.

Capitolul 43

DELILAH

În seara următoare, Delilah era în barul Hemingway din Ritz. Ar fi preferat barul Ritz, care, în opinia ei, era mai bine iluminat și infinit mai elegant, și situat vizavi de acesta. Acum însă era vorba despre muncă, iar preferințele ei nu contau. Conta doar faptul că, dintr-un motiv necunoscut, Graham era încântat de atmosfera deliberat masculină din barul Hemingway, cu lambriuri masive, trofee cinegetice și referirile la romancier de pe toți pereții. Iar Kent, cu un aspect imoral în sacoul lui perfect din păr de cămilă și sorbind din cocteilul Martini, arăta relaxat în cadrul acela. Totuși relaxarea nu era decât o parte a rolului pe care îl avea de jucat, și în care poate că intrase puțin prea bine.

Fusese destul de încântat când Delilah îl sunase și-l rugase s-o viziteze în Paris.

— Aș putea ajunge acolo mâine, propusese cu o urmă de lascivitate în accentul său altfel impecabil de britanic.

— Perfect, adăugase ea, exact atunci am nevoie de tine.

— Ai „nevoie” de mine? Hm, atunci taie ziua de mâine – sosesc chiar acum.

— Kent, nu-i vorba despre așa ceva. Este ceva profesional – îi poți spune o favoare profesională.

— Aha, am înțeles. Păi și de ce n-aș putea să te ajut în treaba ta, indiferent care ar fi ea, după care să cinăm în hotelul meu?

Delilah nu-l lăsa niciodată să vină la ea când se afla în Paris, preferând să dețină controlul – și, o știa foarte bine, intimitatea mai redusă – prin limitarea timpului petrecut împreună în camerele închiriate de bărbat, departe de locuința ei.

— Nu pot. Am nevoie de tine doar pentru câteva ore, iar după aceea nu pot să te văd. Nu de data asta. Îmi pare rău.

El tăcuse câteva clipe, după care spusese:

— E-n regulă. Mă bucur să te pot ajuta. Atâta doar, să nu-ți ceri scuze, da? Nu-ncerca să mă faci

să mă simt jalnic.

Delilah simțise un fior de regret, auzindu-l. Problema era că-i plăcea Kent. Era un tip inteligent, avea un farmec dezinvolt și, cu toate că în unele privințe putea fi egoist, în pat nu era deloc așa. Totuși nu însemnase niciodată pentru ea mai mult decât o oportunitate, în timp ce, într-o măsură tot mai mare, Delilah devenea pentru el o prioritate. Iar acum ea profita de dinamica aceea instabilă, în detrimentul lui.

Nu dorise să-i spună mai multe decât era necesar din punct de vedere operativ, totuși trebuia să fie realistă. Kent era un profesionist; era posibil să se folosească de MI6 pentru a se interesa de VIP-urile care stăteau în Ritz, iar atunci ar fi înțeles că Graham era ținta. Sau poate că l-ar fi recunoscut pe Graham fără niciun input al serviciului secret britanic. Ba chiar, de ce nu, era posibil ca el să fi lucrat cu Graham, caz în care operațiunea ar fi fost compromisă înainte de a fi început.

Delilah prezentase ideea echipei și toți fuseseră de acord că, pentru o scenetă credibilă, era nevoie de un bărbat. Întrucât Graham și bodyguarzii lui îi cunoșteau pe ei toți, asta însemna cineva din exterior. Kent, care era atât un profesionist în domeniu, cât și un cunoscut personal al lui Delilah, s-ar fi potrivit de minune. Afilierea lui la MI6 reprezenta un risc, ca și informarea lui asupra identității țintei, însă alternativă era mai proastă.

Delilah își dăduse seama că lui John nu-i fusese ușor să accepte decizia. Fusese de acord cu ea, întrucât nimic altceva nu era acceptabil. Însă ulterior, după ce toți se ghemuiseră pe cele două canapele sau pe podeaua din living, iar ea și John rămăseseră singuri în dormitor, el o întrebase dacă acest Kent era bărbatul cu care avea o relație. Ea răspunsese afirmativ și Rain se mulțumise să încuviințeze din cap fără niciun cuvânt.

— Ești gelos? întrebase ea.

— Tu ce crezi?

— Nu pot să spun în cazul tău. Îți ascunzi sentimentele prea bine. Sau, poate, nu ai deloc sentimente.

— Da, sunt gelos.

— E bine atunci. A trecut mult timp de când m-ai apreciat.

El clătinase din cap.

— Nu-i adevărat. Te-am apreciat mereu. Atâta doar că am fost prea idiot ca s-o dovedesc.

— Lasă dulcegăriile cu mine. Încă nu te-am iertat.

John zâmbise.

— Mai există încă furie pe care trebuie s-o eliberezi?

Delilah se străduise să nu zâmbească, dar îi fusese imposibil.

— Vino-ncoace, idiotule, îi spusese și făcuseră dragoste din nou, în tăcere, ca să nu-i deranjeze pe ceilalți.

Însă acum Kent era bosumflat și cerea să știe cum stăteau lucrurile între ei doi și dacă aveau să se mai revadă după episodul acesta și multe alte lucruri despre care Delilah nu dorea să vorbească, ba nici chiar nici să se gândească la ele.

Privi spre intrare. Ei doi stăteau unul lângă celălalt pe banchetele capitonate, în partea din spate a barului, de unde vedeau perfect ambele încăperi.

— Nu pot spune dacă asta face parte din rolul din seara asta, spuse ea, sau dacă vorbești serios.

— Poate că ambele. Poate că eu sunt un actor de „Metodă”[17].

— Numai să nu-ți uiți replicile.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Rolul ăsta pe care mi l-ai atribuit a-nceput să fie pentru mine ca o a doua piele. Dar tu? Ești fermecătoare și o știi prea bine. Dar pentru mine, sau pentru ținta ta?

Delilah purta o rochie midi din mătase neagră, mulată pe corp, cu mâneci scurte și spate decoltat,

peste care avea un șal auriu din cașmir, pentru aerul răcoros al serii. Ținuta era vădit neprotocolară, cu minimum de machiaj și bijuterii: cercei Mansoor & Gore din aur și opal, o brățară *vintage* din aur ciocănit, ruj și fard de ochi discret. Era mai mult decât ar fi ales ea pentru un bar, însă era important ca Graham să vadă cum ar fi putut arăta Delilah la o cină elegantă. Așa că răspunsul era, da, bineînțeles că în seara asta se pregătise pentru Graham, iar Kent trebuia s-o fi știut. Delilah încă nu putea spune cât din ceea ce făcea el era real și cât era doar pentru rol.

Un bărbat solid, în costum negru, intră în bar, se opri și examină interiorul. Purta în ureche o cască cu fir. În mod evident era un bodyguard, dar al cui?

Ochii lui zăboviră pentru o clipă asupra lui Delilah, după care trecură mai departe. Era în regulă. Bodyguarzii o fixau mereu cu privirile. Niciodată însă nu vedeau ceea ce ar fi trebuit să vadă.

Bodyguardul rosti ceva în microfonul de la rever. După un minut, își făcu apariția în bar Oliver Graham. Delilah nu avusese nevoie de niciun fel de cercetări speciale pentru a-l recunoaște; bărbatul apărea suficient de frecvent la emisiunile de știri, acordând regulat interviuri despre plusul de eficiență cu care Statele Unite și-ar fi putut purta războaiele, dacă Pentagonul le-ar fi atribuit sectorului privat. Părea să aibă o condiție fizică perfectă și era îmbrăcat cu un blazer bleumarin de comandă, în carouri foarte mari, delimitate prin linii fine, de culoarea scorțișoarei. Delilah nu putea nega că era un bărbat atrăgător, cu linii masculine ale maxilarului și pomeților, și păr nisipiu ce începuse să capete reflexe argintii pe la tâmple. Îl însoțea alt bărbat, mai vârstnic și mai greoi, care părea că aparține mediului corporatist, cu haina din material de calitate, dar atârnându-i fără viață pe umeri.

Barmanul îl zări și spuse:

— Bine ați revenit, domnule Graham, ne bucurăm mereu să vă avem aici.

— Salut, Colin, rosti Graham. Se apropie de el și-i strânse mâna. Și eu mă bucur să te văd.

— Ca de obicei?

— Pentru amândoi, da, mulțumesc.

Era interesant că Graham comandase și pentru însoțitorul său. Îi plăcea oare să se afle în control? Îl încânta atât să-și demonstreze cunoștințele, cât și să-și manifeste familiaritatea? Delilah spera ca tovarășului său să-i fie pe plac cocteilurile Martini, deoarece, din informarea lui John, știa că în nouăzeci la sută dintre cazuri Graham cerea specialitatea barmanului – Martini „murdar" de treizeci de euro.

Graham și însoțitorul lui se așezară la o masă de colț din apropierea barului, cam departe de Kent și Delilah, totuși acceptabil. Bodyguardul se poziționă lângă ușă.

— Trebuie să mă duc la toaletă, spuse Delilah. Mă-ntorc imediat.

Îl văzu pe Graham cercetând-o din cap în picioare când trecu pe lângă masa lui. Era mai subtil decât majoritatea bărbaților, totuși nu atât cât probabil își imagina. În exteriorul barului erau alți doi bodyguarzi. Și era posibil ca Graham să fi poziționat doi oameni în bar chiar înainte de sosirea sa – Delilah nu observase pe nimeni care să-i atragă atenția, dar dacă erau profesioniști, i-ar fi fost extrem de greu. În regulă! Nu însemna că avea un răspuns final cu privire la agenții care-l păzeau pe Graham în exteriorul hotelului, totuși, dacă erau cel puțin trei în interior, probabil avea și mai mulți când se deplasa prin oraș. Mai ales ținând seama de cele petrecute în Piano Vache și știind că John și ceilalți se găseau undeva prin oraș și-l vânau.

Graham o examină din nou când Delilah se întoarse, dar ea nici măcar nu privi în direcția lui.

Știa că modul cel mai bun prin care să atragă bărbați puternici era să-i ignore. Ei considerau asta ca pe o provocare, uneori chiar ca pe un afront.

Se așeză. Kent își terminase băutura. Cu glas cam tare, el rosti:

— A cam durat ceva.

— Ce tot vorbești? N-am lipsit nici cinci minute.

— Așa ai făcut toată seara, urmă el, cu glasul la fel de ridicat. Și am început să mă cam plictisesc.

De data asta, câțiva clienți îi priviră.

— Chiar așa? Ei bine, poate că nu ești singurul care se plictisește.

— Perfect. O să fiu foarte încântat să te conduc până acasă.

— Ce-ar fi mai bine să pleci? Pot să ajung și singură acasă.

— Am venit până aici ca să te văd, și să fiu al dracului dacă o să-mi faci vânt, doar pentru a-i una dintre toanele tale.

De acum mai mulți clienți aruncau priviri spre masa lor. Inclusiv Graham, care se uita de-a dreptul atent.

— M-am simțit foarte bine, strigă Delilah, până când ai început să te porți de parc-ai fi proprietarul meu. Ți-am spus – poți să pleci. Sunt mai mulțumită de una singură aici.

El se ridică și-i întinse mâna.

— Haide!

— Nu.

Kent o prinse de încheietură.

— Am zis „haide”!

Ea îi aruncă paharul în față și zise:

— *Cochon*[18]!

În tot barul răsunară icnete și murmure.

Kent se șterse pe față, apoi își scutură degetele de lichid. În clipa următoare, un chelner apăru lângă el.

— Domnul dorește, poate, un taxi?

Delilah trebuia să recunoască abilitatea personalului din barul Hemingway – știau cum să-i spună unui client că era timpul să plece.

— Nu, răspunse Kent.

Luă un șervețel textil de pe masă și-și șterse fața și palmele. După aceea scoase câteva bancnote de douăzeci de euro dintr-un buzunar și le aruncă pe masă.

— Știi ceva? spuse el. Oricum m-am plictisit de tine.

Îi întoarse spatele și ieși.

Toți priviră după el. Toți, mai puțin Graham. El privea la Delilah.

Ea îi ceru scuze chelnerului în franceză și-i mulțumi pentru intervenția oportună. Bărbatul îi spuse că nu era nicio problemă și o rugă să aștepte câteva clipe până schimba fața de masă.

— În regulă, spuse Delilah, cred c-o să stau la bar.

Se ridică și vorbi în franceză, adresându-se tuturor clienților care se prefăceau acum că nu se întâmplase nimic.

— Îmi cer scuze dacă v-am deranjat seara.

După aceea repetă cuvintele în engleză. Se așeză apoi la bar. Colin, barmanul, o întrebă:

— Doriți ceva dulce, să vă șteargă gustul?

Delilah râse încet.

— Ar fi perfect.

Dinapoia ei auzi un glas rostind:

— Colin, te rog, trece consumația pe nota mea de plată.

Ea se întoarse. Graham spuse:

— Pot să vă invit la masa mea?

Șmecheria era să-i faci întotdeauna să muncească pentru ceea ce doreau să obțină.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, dar nu, mulțumesc.

— Sunteți sigură? Prietenul meu tocmai pleacă și detest să stau singur într-un bar. Sunteți pariziană?

Delilah îl privi, de parcă ar fi vrut să-i estimeze intențiile.

— Da.

— Atunci, v-aș fi recunoscător dacă mi-ați putea spune cum este să trăiești aici. În adevăratul Paris. Îl vizitez de câteva ori în fiecare an, dar mă limitez mereu la restaurantele Ritz și Michelin, și o limuzină Maybach cu șofer.

Ca replică, nu era foarte rea. Mai ales pentru cineva care ar fi fost atras de bani și putere, așa cum, potrivit experienței lui Delilah, erau cei mai mulți oameni.

— Ar trebui să umblați mai des pe străzi, îi spuse.

El râse.

— Încerc s-o fac. Chiar nu doriți să stăm la masă? Mi-ar plăcea cu adevărat să aud impresiile unui localnic.

— Bine, încuviință ea. Mulțumesc.

Deși nici măcar nu-și terminase paharul, tovarășul lui Graham spuse rapid „bună seara”, îi oferi lui Delilah scaunul său și pretinse că a doua zi avea o întâlnire foarte matinală.

În cursul serii, ea și Graham sfârșiră prin a bea fiecare câte două cocteiluri – el, Martini „murdar”; ea, French 75: gin, lămâie, zahăr și șampanie. Delilah îi povesti despre activitatea ei ca fotograf liber-profesionist, dându-i lui ocazie să spună:

— Aha, așa se explică rochia aceasta minunată.

Graham îi povesti că firma lui oferea consultanță pentru îmbunătățirea securității la nivel guvernamental și păru mai degrabă încântat decât dezamăgit când ea se prefăcu că nu-i cunoștea numele. Nu era un interlocutor rău. Așa cum promisese, îi puse o mulțime de întrebări despre Paris – nu teribil de informate, totuși era întotdeauna reconfortant să pălăvrăgești cu un bărbat puternic, care nu considera că o conversație reprezenta pur și simplu o oportunitate pentru un monolog. El avea însă obiceiul să strecoare prea

multe aluzii la averea sa – apartamentul din Ritz, colecția de vinuri de Burgundia, motivul pentru care Lorenzo Cifonelli era cel mai bun croitor din Paris. Însă nimic agresiv. În mod evident, intenționa s-o impresioneze pe Delilah și, prin comparație cu asta, era irelevant dacă știa realmente cum să procedeze.

Puțin după miezul nopții, Delilah își privi ceasul.

— Ei bine, rosti ea, îți mulțumesc pentru o seară plăcută. Mâine dimineață am o ședință foto, așa că…

— Sigur că da, încuviință el din cap. Pot să-i spun șoferului să te ducă acasă?

Ea nu anticipase așa ceva, dar răspunse fără să clipească:

— Ești foarte amabil, dar – nu. Pot comanda foarte ușor un taxi.

— Ești sigură? Probabil că limuzina mea este mai elegantă ca un taxi.

Delilah îi zâmbi.

— Bănuiesc că așa este. Altă dată poate?

Pusese capăt serii acesteia, dar deschisese ușa spre viitor. Acum avea să vadă dacă Graham avea să intre pe ușa aceea. Sau, mai degrabă, cum avea să procedeze.

— Mi-ar plăcea, spuse bărbatul. Făcu o pauză apoi continuă: Poate că va suna cumva ciudat, fiind ceva de ultim moment, dar… mâine seară organizez aici un dineu. Discret, într-un salon privat. Este o întâlnire de afaceri cu niște clienți importanți. Am o prietenă în Paris care mă ajută de obicei în găzduirea evenimentelor de felul acesta, dar s-a trezit azi-dimineață cu o afecțiune stomacală și îi este imposibil să vină. Participanții la întâlnire sunt oameni cu destul succes, însă unii dintre ei pot fi surprinzător de timizi. Și nu-mi pot imagina pe altcineva mai potrivit decât tine care să-i poată face să se simtă în largul lor și să-și

abandoneze rezervele. Ai accepta să fii invitata mea?

Afecțiunea stomacală era de fapt o infecție destul de urâtă cu stafilococ. Kanezaki le oferise harta pe o lună a deplasărilor telefonului mobil al lui Dominique Deneuve, după care o localizase chiar în ziua aceea în Le Baromètre, unde prânzea cu o prietenă la o masă de pe trotuar. Liviei nu-i fusese greu să toarne în vinul lui Deneuve o fiolă cu stafilococ primită de la Kanezaki, în timp ce Delilah le distrăsese pe ea și pe prietena ei, cerând indicații turistice cu întrebări mai degrabă confuze.

— Invitata ta? spuse ea acum, continuând să joace cartea reticenței. După cum sună, pare mai degrabă că ai nevoie de o amfitrioană.

— Să fiu sincer, ar fi vorba despre ambele roluri. Dar nu aș aștepta din partea ta să faci nimic altceva decât ai făcut în seara asta – adică să fii o persoană excepțional de fermecătoare, cu care să fie captivant să conversezi.

— Cred că acum mă flatezi.

— Aș face-o, dacă asta te-ar convinge, însă realmente spun doar adevărul.

Delilah tăcu câteva clipe.

— Eu voi fi singura femeie prezentă?

— Nici vorbă! Majoritatea invitaților vor fi însoțiți.

Dacă însoțitoarele ar fi fost neveste, Graham ar fi spus-o explicit și de aceea Delilah bănui că toate aveau să fie amante sau escorte.

— Sună interesant, rosti ea, dar… nu știu dacă sunt atât de fermecătoare pe cât pari tu să crezi.

— Oare n-ar trebui să fiu eu cel care să emită judecățile în privința asta?

Ea râse și nu mai adăugă nimic.

— Eu îi cunosc pe oamenii aceștia, continuă Graham, și știu cum vor reacționa față de prezența ta. Îi vei face să se simtă de succes, spirituali, încântători… exact ceea ce vor să creadă despre ei

înșiși, având totuși îndoieli în absența unor mici încurajări din exterior.

Delilah se gândi că era o observație destul de inteligentă despre modul cum femei ca ea intrau în grațiile bărbaților. Era interesant că Graham putea recunoaște dinamica aceasta în privința altora, fără s-o aplice propriei lor interacțiuni din seara asta. Interesant, totuși nu teribil de surprinzător. La urma urmelor, bărbații ca el știau totul despre „capcanele cu miere", însă simpla cunoaștere a existenței acestora părea să-i salveze rareori de la a cădea ei înșiși victime.

— La ce oră? întrebă ea.

Graham zâmbi.

— La opt seara.

Capitolul 44

DELILAH

Trecuse cu puțin de ora 23 în seara următoare și ultimul invitat al lui Graham părăsise salonul privat mic, dar somptuos, strângând cu căldură mâna lui Delilah la plecare. Graham închise ușa în urma sa, apoi se întoarse spre femeie și chipul i se destinse într-un surâs încântat.

— Ai fost… fantastică!

Ea clătină din cap.

— Te rog…

— Nu! Nici măcar nu-ncerca să fii modestă. Ai fost fermecătoare! Și o știi și tu prea bine. Dumnezeule… pe domnul Liu, atașatul militar chinez, l-ai făcut să spună în numai cinci minute mai mult decât l-am văzut vreodată vorbind într-o seară întreagă.

— Încetează! Cred că era pur și simplu singur și se bucura de o seară în oraș.

— Da, exact asta-i ideea! Poate că nu ți-ai dat seama, dar, comparativ cu rezerva lui obișnuită, Liu a fost practic exuberant.

— Ei bine, mă bucur.

— În seara asta am încheiat niște înțelegeri majore. Repet – majore! Așa ceva nu se poate face dacă atmosfera nu-i cea cuvenită. Iar mulțumit ție, a fost mai mult decât cuvenită… a fost perfectă. Ce aș putea face să-ți demonstrez recunoștința mea?

Delilah clătină iarăși din cap.

— Nu-mi datorezi absolut nimic. A fost o cină delicioasă și tu n-ai fost singurul care a încheiat afaceri. Câțiva dintre clienții tăi mi-au spus că erau în căutarea unui fotograf pentru evenimente corporatiste și am făcut schimb de cărți de vizită.

În funcție de felul cum aveau să se deruleze lucrurile în continuare, ea ar fi putut chiar anunța Mossadul despre contactele pe care le stabilise și care puteau fi utile. Dar, pe de altă parte, poate că n-avea s-o facă. N-are rost să trezești câinele care doarme.

— Asta nu-i nici pe departe suficient, spuse Graham. Uite ce-ți propun, dacă ești de acord, desigur. Hotelul ăsta păstrează o parte din colecția mea de vinuri de Burgundia într-o secțiune privată din beciul său. Pot cere să-mi fie trimisă în apartament o sticlă de Denis Mortet Chambertin Grand Cru din 2003, pe care s-o savurăm împreună. Este lucrul cel mai mărunt pe care-l pot face pentru a-ți mulțumi.

Era aproape amuzant să-l audă descriind așa-zisa modalitate de a-și exprima recunoștința, care era în mod evident un plan de a o seduce. Delilah surâse și zise:

— E o propunere care sună ademenitor.

— Asta a și fost intenția.

— Aș putea sugera însă ceva și mai bun.

— Nu-mi pot imagina ce ar putea fi, dar, desigur – ascult.

— Ai zis că vrei să cunoști mai mult din Parisul adevărat. Nu doar hotelurile și restaurantele elegante, nu? Așa că, deși n-am absolut nicio obiecție față de Domaine Denis Mortet – nicio persoană cu mintea întreagă n-ar avea –, vinul acela nu va însemna totuși nimic nou pentru tine. Ce-ai zice mai degrabă să te duc într-un loc care-mi place mie? Undeva unde pot pune prinsoare că n-ai fost niciodată.

Bărbatul lăsă ușor capul spre un umăr.

— La ce te-ai gândit?

— La un bar special, aflat aproape de apartamentul meu din Cartierul Latin. Prescription Cocktail Club. Este un loc privat și intim.

Delilah văzuse odată o bandă desenată de Gary Larson, despre ce aud câinii când le vorbesc stăpânii – doar numele lor și „bla-bla-bla”. Știa că exact așa era acum pentru Graham: „aproape de apartamentul meu… privat și intim… bla-bla-bla”. Ar fi putut spune la fel de bine: „o stație de tratare a apelor uzate, aproape de apartamentul meu”. Sau „un abator, aproape de apartamentul meu”. Sau „un depozit de deșeuri toxice, aproape de apartamentul meu”. Reacția lui ar fi fost la fel.

— Ai dreptate, spuse Graham. Cred că așa-i mai bine. Hmm…

Ea știa la ce se gândea. Pe de o parte, atacul eșuat de la Piano Vache. Și, neîndoios, sfatul bodyguarzilor, care preferau întotdeauna ca subiectul atenției lor să fie izolat de orice posibile intervenții exterioare.

Pe de altă parte, Graham băuse destul vin în timpul dineului și era surescitat de încheierea unor înțelegeri de succes. Iar în fața lui o franțuzoaică frumoasă, și evident interesată de persoana lui, tocmai spusese cuvintele „aproape de apartamentul meu… privat și intim…”

Zâmbi și scoase telefonul.

— De ce nu?

Peste cinci minute, suiau amândoi pe bancheta din spate a Maybachului său, cu un bodyguard pe locul din față, în dreapta șoferului. Geamurile erau fumurii pentru asigurarea intimității, ceea ce era perfect. Limuzina era urmată de un Mercedes în care se aflau alți patru bodyguarzi.

Privind retrospectiv, era amuzant. Partea care-i îngrijora cel mai mult pe ceilalți – dacă Delilah îl putea convinge pe Graham să părăsească hotelul și s-o ducă într-un loc sugerat de ea – o neliniștise pe ea cel mai puțin. După aceea însă era cel mai probabil să apară legea lui Murphy.

John fusese cel care propusese Prescription.

— Dacă oamenii lui Graham vor verifica, spusese el, vor vedea că este un loc real – un bar intim, de clasă, din genul celor pe care s-ar fi așteptat să le propui. Și se află pe Rue Mazarine, o stradă cu o singură bandă de circulație și cu sens unic. Iar pe toată lungimea ei este intersectată numai de o altă stradă – Rue Guénégaud, tot cu o singură bandă și cu sens unic –, deoarece mai spre nord Rue Mazarine e închisă pentru construcții. De pe Rue Guénégaud, trebuie să faci fie la stânga pe Rue Mazarine, fie să mergi drept înainte spre Rue Jacques Callot. Nu poți să întorci și nici n-ai cum să depășești, fiindcă trotuarele sunt foarte înguste, aproape inexistente. Așa că, indiferent de ruta pe care o vor adopta bodyguarzii, până la urmă vor trebui să meargă până la capăt pe Rue Guénégaud de la Quai de Conti și apoi să vireze la stânga pe Rue Mazarine. Se pot opri sau pot merge înainte, însă acelea sunt singurele opțiuni.

— Asta-i partea unde o hartă ar fi de folos, intervenise Dox. Mai ales pentru aceia dintre noi mai puțin familiarizați cu locurile.

În timp ce Delilah deschisese o aplicație de hărți pe laptop, John spusese:

— Așadar, știm că nu vom putea opera în hotelul lui Graham – securitatea în Ritz este impresionantă, iar bodyguarzii lui vor fi cu ochii-n

patru, mai ales după Piano Vache. Dar îl vor sui în limuzină și vor merge împreună la club. Cineva îl va însoți alături de șofer și probabil că va exista și o mașină urmăritoare. Ei vor merge până la destinație – nu există nicio șansă ca oamenii lui să-l lase altundeva decât exact în fața clubului. Asta înseamnă că, dacă Delilah îl poate aduce pe Graham în Prescription, noi cunoaștem deja ultimii trei sute de metri ai traseului, poate chiar mai mult. Și nu trebuie să vă spun că pe trei sute de metri se pot întâmpla foarte multe.

Informațiile lui Kanezaki fuseseră esențiale. El putuse da de urma achiziției Mercedes-Maybachului lui Graham, confirmându-se că limuzina era blindată și avea geam incasabil pentru gloanțe. Cealaltă mașină pe care Graham o avea la Ritz era un Mercedes obișnuit. Kanezaki izbutise chiar să identifice o videocameră în Prescription, care se afla în rețea și avea oameni care o puteau scoate din funcțiune la momentul necesar.

De asemenea, le procurase echipamente. Pentru comunicații, un transmițător încorporat în catarama unei poșete din piele rezonabil de elegante. O cască ar fi fost prea riscantă, dar prin intermediul poșetei echipa putea să audă tot ce auzea și Delilah. Iar pentru mașina urmăritoare la care se așteptau, aveau ceva numit „opritor de vehicule prin frecvențe radio”[19]. Dispozitivul fusese inventat de Directoratul comun pentru arme neletale al Pentagonului și utiliza microunde de energie înaltă pentru a opri motorul unui vehicul. Kanezaki spusese că existența sa se „scursese” deja în mass-media. Publicul nu știa însă că CIA deținea o versiune mult mai mică, pe care o folosea în Paris și în alte orașe pentru a dejuca genul de atacuri cu camioane în mulțimi care avuseseră loc în toată Europa în ultimii ani.

Singurul lucru pentru care Kanezaki întâmpina dificultăți era o pușcă cu lunetă, însă contactul local al lui Hort izbutise să procure o armă

FAMAS G2 cu amortizor, încărcător cu treizeci de gloanțe și dispozitiv de tip „trei în unul”, care îngloba o lunetă telescopică, un vizor termic și ochitor cu laser. Dox le asamblase cu toată dragostea unui copil care-și găsește jucăria visată sub bradul de Crăciun.

Acum, când porniră cu Maybachul, bodyguardul din față se întoarse către Delilah.

— Vă rog să-mi dați telefonul, zise el. Este procedura standard de securitate.

Graham își închise propriul telefon.

— Magnus, e-n regulă. Delilah, e suficient să-ți închizi telefonul. Nu-i nevoie să-l predai.

— Domnule Graham…, începu bodyguardul.

Graham îl privi scurt și tăios.

— Voi confirma eu însumi că-i închis. Delilah, te rog! Recent am primit unele amenințări. Sunt sigur că nu-i nimic îngrijorător, dar, dintr-un exces de precauție, domnii aceștia doresc să se asigure că nimeni nu are un telefon mobil care ar putea fi urmărit când eu mă aflu în exteriorul hotelului. Te deranjează?

— „Amenințări”? repetă ea.

— Este ceva la ordinea zilei pentru cei care lucrează în domeniul meu de activitate, însă domnii aceștia sunt cei mai buni. Ei își fac pur și simplu meseria, privind cu toată seriozitatea chiar și posibilitățile îndepărtate.

— Bine, spuse ea, și închise telefonul sub ochii lui.

Închisese transmițătorul din poșetă cu câteva clipe mai devreme; acesta își făcuse deja treaba, informându-i pe ceilalți despre tot ce se întâmplase, inclusiv momentul când părăsiseră hotelul. John era îngrijorat că echipa lui Graham putea să aibă detectoare, care ar fi reperat un transmițător odată ce dispozitivele din jurul său fuseseră oprite. Desigur, ar fi fost convenabil să fi existat un telefon sau alt aparat prin care s-o poată urmări de la distanță, însă nu era neapărat necesar.

Livia și John se găseau deja în apropiere, pe motociclete furate, mulțumită din nou abilității Liviei, care nu era nici pe departe o polițistă obișnuită. Cu căști integrale și putând anticipa traseul, deoarece știau destinația, și schimbând frecvent locurile între ei, ar fi fost dificil de remarcat, dacă nu chiar imposibil.

Șoferul lui Graham îi duse peste Pont Neuf și după aceea coti la dreapta pe Quai de Conti. Ora de vârf trecuse de mult și traficul era moderat. Delilah nu-și îngădui să se gândească la ce se va întâmpla în continuare. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut afecta atmosfera plăcută pe care voia s-o simtă Graham. Ea era invitata lui, atrasă de el, mulțumită că-i acceptase propunerea, încântată să-i arate un bar care-i plăcea, ușor amețită de incertitudinea celor ce se puteau întâmpla după aceea.

Făcură la stânga pe Rue Guénégaud. Delilah privi cu un aer nepăsător prin geamul de lângă Graham și văzu camionul cu echipamentul RFVS parcat chiar în stânga lor, la capătul străzii, unde se întâlnea cu Quai de Conti, cu Hort la volan. Dox se găsea într-o cameră pe care o închiriaseră în Hotel Prince de Conti, sau, cu puțin noroc, poate chiar pe acoperiș, în tot cazul, într-un loc de unde să poată vedea strada. Larison avea să fie în Prescription. Rain și Livia trebuiau dintr-o clipă în alta să treacă pe lângă Mercedesul cu bodyguarzi. Iar după încă o secundă, Hort…

Bodyguardul își atinse casca din ureche, apoi se întoarse și privi în urma lor.

— Este o problemă cu cealaltă mașină, spuse el.

Capitolul 45

DOX

Era chiar păcat de Prince de Conti – un alt hotel drăguț în care Dox n-ar fi regretat să petreacă o noapte cu Labee. În sfârșit, în Paris existau multe hoteluri drăguțe, iar el ar fi fost încântat să le viziteze pe toate, dacă ea ar fi vrut, după ce aveau să termine aici. Însă de camera asta aveau nevoie strict operativ, așa că Dox sacrifică alt card de debit de unică folosință și un pașaport fals pentru a-și lua o cameră acolo.

Se gândise că putea fi necesar să găsească un mod prin care să urce pe acoperiș, însă camera se afla suficient de sus și acoperea excelent strada. El reglase pușca, folosindu-se de containerul de gunoaie al unui șantier de construcții, și totul era perfect. Singurul unghi cu adevărat dificil ar fi fost exact sub fereastra lui, dar nu se aștepta să ajungă cineva atât de departe, decât dacă era mai rapid decât gloanțele.

John și Labee îi informaseră permanent, pe el și restul echipei, privind deplasarea lui Graham, așa că Dox era deja pe poziție când Maybachul intră pe stradă. Luminile erau stinse în cameră și lunetistul aranjase un birou ca să-l poată utiliza ca suport pentru pușcă, pentru a nu trage din picioare. Desigur, n-ar fi fost o problemă – probabil că de la distanța aceea putea arunca și cu o piatră –, totuși suportul era mai bun.

Mașina cu bodyguarzi dădu colțul în spatele Maybachului lui Graham… și se opri. Aceea fusese opera lui Horton, care se afla în camionul pe care-l parcaseră de dimineață la capătul străzii și care acum prăjise componentele electronice ale motorului cu dispozitivul RFVS primit de la Kanezaki. Dox nu era un fan al armelor CIA cu raze cu unde milimetrice și al altor dispozitive similare, deoarece odată, în Singapore, simțise efectul uneia pe propria lui piele, dar, pe de altă parte, drăcia îi salvase pielea. Aparatul acela fusese micuț, destinat doar terminațiilor nervoase ale epidermei, astfel încât simțeai că-ți fierbe

pielea. Cel de acum era destinat opririi motoarelor de mașini și cântărea aproape o sută de kilograme. Din fericire, Kanezaki îl lăsase pentru ei, cu camion cu tot, cu cheia ascunsă sub aripa unei roți. Le ceruse să-i promită că-l vor readuce – „intact, vă rog” – în același loc din care-l luaseră și Horton îl asigurase că așa vor face.

Maybachul lui Graham își continuă drumul, trecu de poziția lui Dox și merse către colț, ceea ce ei așteptaseră, pentru că, dacă bodyguarzii ar fi suspectat că problema cu motorul mașinii urmăritoare avea o cauză dubioasă, primul lor instinct ar fi fost să-l mențină pe Graham în mișcare, îndepărtându-l de locul periculos. Din păcate pentru ei, Graham intrase deja în „pâlnie” și locul periculos se afla la capătul acesteia, exact acolo unde îl ducea șoferul Maybachului.

Dox privi Mercedesul urmăritor prin luneta integrată. Totul era iluminat minunat și amplificat. El era gata să acționeze. Nu avea nevoie decât de ordinul lui John.

Capitolul 46

DELILAH

— Barul e imediat după colț, spuse Delilah. Putem merge și pe jos de aici.

Graham o ignoră.

— Care-i problema? îl întrebă pe bodyguard.

— Ceva la motor, răspunse bărbatul. S-a oprit din senin. Nu-mi place. Se întoarse către șofer: Dă-i drumul. Nu te opri.

Băgă mâna în jachetă și scoase un pistol automat.

— Ia stai așa, strigă Delilah. Ce se-ntâmplă?

— Magnus, lasă arma, rosti Graham. Hai să nu exagerăm cu reacțiile.

— Domnule Graham…, începu bodyguardul, cu o grimasă întipărită pe chip.

— Am zis să lași arma.

Bodyguardul se supuse. Avea însă instincte bune și era în mod clar neliniștit.

Șoferul coti la stânga – unica direcție posibilă – pe pietrele neregulate de pe Rue Mazarine.

— Acela e barul, spuse Delilah și arătă pe partea stângă a străduței, la numai treizeci de metri în față. Mergem? Ce se-ntâmplă?

— Totu-i în regulă, răspunse Graham. Magnus, ei ce zic?

Bodyguardul își atinse casca și ascultă.

— Doar că… motorul a murit pur și simplu.

— Niciun cauciuc neexplodat? Nimic de felul ăsta?

— Nu.

— Atunci haide să ne relaxăm. Baru-i chiar în față. Kyle, apropie-te, treci de motocicletele alea – așa, perfect! Magnus, intră și verifică dacă totul e-n regulă. Spune-le celorlalți să vină aici pe jos. Până termini tu de verificat barul, toți vor fi pe poziție.

Șoferul privi în oglinda retrovizoare.

— Dacă rămân aici, o să creez un ambuteiaj dat naibii.

— E-n regulă, spuse Graham, o să dureze doar câteva minute.

— Oliver, rosti Delilah, poate că n-a fost cea mai bună idee.

Graham o bătu cu palma pe genunchi.

— Nu, nu, a fost o idee excelentă. Trebuia să te fi prevenit din timp despre securitate. Așa circul eu prin Paris. Mie mi se pare perfect normal, dar, desigur, pentru alții nu-i la fel. Îmi cer scuze.

— Javier, rosti bodyguardul privind în urma lor de parcă ar fi sperat să vadă mașina urmăritoare, tu rămâi în Mercedes. Ceilalți coborâți și veniți rapid aici. Luați-o pe prima la stânga. Barul e la treizeci

de metri, pe partea stângă, de la intersecție. Noi am oprit chiar în fața lui.

Examină apoi strada. În fața lor nu mai exista acum deloc trafic, iar partea stângă a străzii era ticsită de motociclete parcate și câteva automobile. În față, trotuarul era plin de pietoni care așteptau în fața restaurantelor. În spatele lor, așa cum anunțase șoferul, se forma o coadă tot mai mare de mașini, scutere și doi motocicliști în haine de piele și căști integrale, care-și ambalau nervos motoarele.

Bodyguardul coborî din Maybach, ținând mâna în interiorul hainei, și intră în bar.

„Acum începe", gândi Delilah.

Capitolul 47

RAIN

Am văzut mașina lui Graham oprindu-se în fața barului. Era bine – la asta ne și așteptaserăm, totuși exista posibilitatea ca bodyguarzii să fie destul de insistenți, ori ca Graham să fie destul de paranoic, ca să abandoneze ideea barului și să treacă mai departe. În cazul acela, Larison ar fi ieșit din bar să atace, iar Livia și cu mine am fi ocolit Maybachul și am fi abandonat motocicletele în fața lui, formând o barieră rutieră. Din fericire, se părea că vom continua cu planul A.

Bodyguardul coborî din mașină.

— Larison, am rostit. Bodyguardul intră.

Am ambalat motorul și am suit pe trotuar prin dreapta Maybachului, arătându-i degetul mijlociu șoferului, ca și cum aș fi fost furios că oprise acolo și-i blocase pe toți din urma lui. A trebuit să-mi impun să nu privesc prea cercetător interiorul – întreruperea comunicației cu Delilah fusese decizia corectă, dar nu mă așteptasem să-mi cauzeze atâta neliniște. „Ea este bine", mi-am spus. „Totul merge conform planului. Graham n-o suspectează.

Peste un minut, ea va deschide portiera și va ieși. Tu și Larison vă veți ocupa de rest”.

Livia m-a urmat într-o parcare aflată la trei clădiri după bar, unde am coborât amândoi. Am lăsat motocicletele acolo. Era imposibil să se poată stabili vreo legătură între ele și noi.

Livia a încuviințat din cap spre mine și am ieșit pe stradă. Ceva mai devreme în cursul zilei, parcaserăm acolo o dubă pentru mutări de mobilier, pe care o furaserăm, după ce așteptaserăm aproape șase ore eliberarea locului. Nu era atât de aproape de Prescription pe cât mi-ar fi plăcut, totuși era suficient.

— Din Mercedesul oprit au ieșit trei tipi, anunță Dox cu calmul acela supranatural pe care-l avea când se afla în spatele lunetei. Aleargă spre voi și-n curând vor trece pe lângă mine. Acum ar fi un moment bun să-i lichidez.

— Îl văd pe bodyguard, spuse Larison. Suie treptele. Dă ordinul și l-am făcut.

Am inspirat adânc și am încercat să nu mă gândesc la Delilah, aflată la șase-șapte metri depărtare pe bancheta din spate a Maybachului.

— Acum! am spus.

Capitolul 48

LARISON

Larison stătea la o masă de colț, lângă balustrada etajului din Prescription. Un chelner sosise la el și Larison îl întrebase dacă putea să comande ceva mai târziu, când aveau să sosească și prietenii lui. Chelnerul nu păruse tocmai încântat ca o masă să fie ocupată fără să se facă consumație, totuși încuviințase din cap și trecuse mai departe. În general, oamenii aveau tendința să nu-l contrazică pe Larison.

De la alte mese ar fi văzut mai bine scara, care ducea la un palier intermediar, unde-și schimba direcția și cobora la parter în fața ușii de intrare, însă toate mesele acelea erau ocupate. Oricum, Larison nu trebuia să supravegheze ușa, deoarece Rain îl alertase în clipa când bodyguardul intrase în bar. Bărbatul se îndreptase direct spre scară, intenționând probabil să-și înceapă verificarea de la etaj și s-o termine la parter, pentru a se asigura că nimeni nu se furișase în urma lui.

Ghinionul lui era că cineva se afla deja înăuntru.

— Îl văd pe bodyguard, anunță Larison. Suie treptele. Dă ordinul și l-am făcut.

— Acum! spuse Rain.

Larison se ridică. Scoase pistolul de la centură și-l duse la spate, apoi începu să coboare scara. Bodyguardul trecuse deja de palierul intermediar și observă imediat atitudinea lui Larison și mâna dreaptă ascunsă la spate. Avea reacții bune: plonjă în stânga și duse mâna spre interiorul hainei. Însă toate astea durară prea mult și, înainte să fi ajuns la balustrada opusă ori să fi pus mâna pe armă, Larison îi trase un glonț în ochiul stâng. Bărbatul se îndoi spre spate, căzu și se rostogoli, dându-se peste cap pe trepte până la palier.

În bar se făcu brusc liniște, cu excepția muzicii de fundal; fără doar și poate clienții se întrebau ce fusese. O rachetă de artificii? O siguranță electrică sărită?

Larison nici măcar nu încetini pasul. Păși peste corp și rosti:

— S-a făcut, ies.

Își continuă drumul. Chelnerul cu care vorbise mai devreme alergă în sus pe scară, pe lângă el, ca să vadă ce se întâmplase.

Larison își puse o cagulă, deschise ușa din față a barului și ieși pe trotuar – direct în fața geamului șoferului Maybachului.

Capitolul 49

DOX

Cei trei bărbați care tocmai ieșiseră din Mercedesul urmăritor alergau spre stradă, către colțul unde Graham făcuse la stânga. Dox auzi un foc de armă în cască – pesemne de la Larison, care-l ucisese pe bodyguard în bar. Așa fusese, deoarece peste o secundă îl auzi pe Larison rostind:

— S-a făcut, ies.

Dox ochi prin luneta integrată, expiră și…

Pac! Îl doborî pe primul bărbat.

Pac! Îl doborî pe al doilea.

Al treilea fu singurul care avu timp să-și dea seama că erau vânați de un lunetist. Se repezi spre acoperirea oferită de o mașină parcată și aproape că reuși să scape. Din nefericire pentru el, nu-și adăposti suficient de repede capul, care încasă al treilea glonț al lui Dox.

— Atât de-aproape și totuși atât de departe, murmură lunetistul în barbă.

Reveni cu atenția la Mercedesul oprit, la timp pentru a-l vedea pe șofer ieșind și pornind în fugă în direcția opusă. Ar fi putut să fi rămas în mașină și să se întindă pe podea pentru a beneficia de acoperirea oferită de blocul motor, dar asta ar fi făcut din el o țintă nemișcată pentru oricine s-ar fi apropiat pe jos de automobil. În felul acesta însă era complet expus, în timp ce privea în jur căutând cu disperare un adăpost. Niciuna dintre posibilități nu-i oferea multe soluții câștigătoare.

În orice altă ocazie, poate că Dox l-ar fi lăsat să scape – el nu mai participa la luptă acum și practic nu mai conta.

Însă direct sau indirect, oamenii aceștia veniseră după Labee. Și nu avea de gând să le ofere o a

doua șansă s-o facă. Dox expiră, făcu o pauză scurtă și trase un glonț în ceafa șoferului.

— Mulțumesc pentru participare, murmură el. Următorul concurent… Ah, dar stai, nu mai sunt concurenți. Domnule colonel, acesta ar fi un moment excelent în care să pleci din Dodge City. Păcat că trebuie să pleci, sigur că da, chiar acolo este un Mercedes de toată frumusețea, despre care fac pariu că are cheile în contact.

— Frumos tras, spuse Horton.

Dox văzu farurile camionului aprinzându-se, după care vehiculul porni cu spatele, intrând pe Quai de Conti. La sud de Rue Guénégaud traficul era extrem de aglomerat, toate mașinile vrând s-o ia la stânga de pe Quai de Conti, unde era blocajul în spatele Mercedesului. Spre nord însă era liber. Horton claxonă prelung și intră cu spatele în automobilul cel mai apropiat, împingându-l la o parte. Urmă un vacarm de claxoane ca răspuns la manevra sa și, brusc, șoferul automobilului care-i stătea în cale decise că de fapt nu trebuia să cotească la stânga. Trase puțin la dreapta, după care intră pe Quai de Conti, eliberând un spațiu. Horton pătrunse în spațiul acela cu un scrâșnet de cauciucuri, după care dispăru spre nord, ieșind din raza vizuală a lui Dox.

— Ca la carte, domnule, zise Dox. John și Larison, oamenii lui Graham nu vor mai sosi ca întăriri, așa cum plănuiseră. Acum e momentul vostru.

Capitolul 50

DELILAH

Maybachul era bine izolat fonic, totuși Delilah auzi focul de pistol din bar. Fusese destul de înăbușit ca să poată fi confundat cu orice altceva,

însă Graham era pesemne cu nervii încordați, deoarece rosti:

— A fost ce mi s-a părut mie c-a fost?

— Magnus? zise șoferul. Totu-i în regulă la tine?

Focuri de armă răsunară în urma lor. Dox.

— Maica mă-sii! izbucni Graham.

Duse mâna la spate și scoase un Baby Glock.

— Ce dracu' se-ntâmplă? făcu Delilah, rămânând în pielea personajului ei.

— Se trage-n ei! strigă șoferul.

— Pleacă de aici, zise Graham remarcabil de calm. Imediat!

Șoferul băgă în viteză, dar o dubă albă porni tocmai atunci în marșarier, oprindu-se în scârțâit de frâne exact în fața barei lor de protecție și blocându-le drumul.

— La dracu'! făcu Graham privind iute în stânga și-n dreapta.

Șoferul scoase un pistol automat.

— Gata! țipă Delilah. Dă-mi drumul! Vreau să ies!

Se întinse după mânerul portierei.

— Stai! răcni Graham.

O prinse de păr și o trase înapoi. Ea duse brațul spre butonul de blocare a portierei, însă bărbatul o trăgea prea tare și, din puterea disperată a strânsorii lui, înțelese că el legase toate indiciile, dându-și seama că Delilah fusese o momeală.

Larison trase în geamul din partea șoferului. Glonțul ricoșă, dar atrase atenția acestuia.

Delilah se strădui din nou să ajungă la portieră și Graham o smuci înapoi. Ea se așteptase însă la reacția aceea, așa că, folosind forța cu care o trăsese, se lansă către el, răsucindu-se în același timp în sens invers acelor de ceasornic, împinse pistolul într-o parte cu antebrațul stâng și lovi cu podul palmei drepte în sus, în nasul bărbatului. Capul lui zvâcni înapoi și ea îi smulse pistolul. Șoferul începu să se întoarcă spre ei și Delilah îi

trase un glonț în spatele urechii. El căzu cu fruntea pe volan și claxonul începu să urle.

Delilah abia dacă îl auzi. Se târî iute pe scaunul din dreapta șoferului, ținând capul plecat și fața întoarsă de la parbriz. Graham întinse mâna după ea, însă nu prinse decât șalul și Delilah se eliberă. Apăsă butonul de deblocare a portierelor. În clipa următoare, John intră pe portiera din spate, cu casca în cap și pistolul îndreptat spre Graham. Larison smuci portiera din dreptul lui Graham. Îl lovi cu fruntea în pomete și apoi îl trase afară pe asfalt.

John îi aruncă lui Delilah o cagulă, apoi ieși imediat și ocoli Maybachul prin spate. Delilah puse cagula și coborî din autoturism. Ar fi fost un miracol să nu fi filmat nimeni cu telefonul mobil. Însă de acum nu mai era mare lucru de filmat.

Livia, purtând, de asemenea, cască integrală de motociclist, deschise ușa din spate a dubei și urcă repede în față. Delilah sui și ea iute. John și Larison îl ridicară pe Graham de jos. Bărbatul dădu să se împotrivească și John îl lovi scurt cu genunchiul în vintre. Larison îl izbi în ficat. El se prăbuși din nou, dar cei doi îl prinseră și-l târâră în dubă. Imediat cum intrară, Delilah trase ușa.

— Calc-o! strigă ea.

Livia apăsă pedala accelerației și toți se dezechilibrară, dar podeaua fusese capitonată din timp cu pături și niciunul nu se lovi prea rău. În față, strada era pustie – mașina lui Graham blocase tot traficul – și în câteva secunde ajunseră pe Boulevard Saint-Germain. Livia coti la stânga, apoi la dreapta pe Rue Saint-Jacques. După aceea încetini, alăturându-se traficului și devenind brusc una dintre sutele de dube albe din Paris.

Larison îngenunchease pe spatele lui Graham. Își scoase cagula, luă o pereche de coliere din plastic cu autoblocare și prinse mâinile bărbatului la spate.

— Toată lumea e bine? întrebă John.

Își scoase casca și o puse pe podea. Acum erau în afara razei auditive a lui Dox și Hort, iar întrebarea fusese adresată numai pentru ei patru.

— Da, răspunse Livia de la volan.

— Perfect, rosti Larison, care-l căuta pe Graham în buzunare după dispozitive de urmărire și transmisiune.

John privi spre Delilah și ea fu mișcată văzându-i îngrijorarea evidentă din ochi, care-i trăda vulnerabilitatea.

— Sunt bine, confirmă ea și scoase cagula.

Instantaneu, personajul pe care-l jucase dispăru. Iar în vidul lăsat de dispariția sa năvăli înțelegerea că scăpase ca prin urechile acului. Și înțelegerea celor ce se petrecuseră. A ceea ce tocmai făcuse.

Începu să tremure din tot corpul. John nu spuse nimic. Se apropie de ea și o cuprinse în brațe.

— Aș zice că-ți faci prea multe griji, rosti Delilah cu glas nesigur. Dar nu-i adevărat, îți faci prea puține griji.

— Te-aș contrazice, îi șopti el la ureche, dar știu că ar fi o greșeală când mă critici.

Delilah râse și se simți ușor amețită. Își dădu seama că, dacă John continua să se comporte așa, nu mai putea fi furioasă pe el. Poate că asta era bine, dar în același timp era și neliniștitor.

După un moment, John îi dădu drumul din brațe și îngenunche lângă Graham. Luă o pătură și o strecură sub capul bărbatului.

— Scuze pentru brutalitate, îi spuse, dar m-am gândit că, dacă te vom ruga cu frumosul, n-ai să vii.

Graham întoarse capul spre el; chipul îi era deja tumefiat și învinețit de la loviturile primite.

— Ce vreți? întrebă el.

— Asta depinde doar de tine, spuse John. În clipa asta, am vrea să te omorâm. Dar poate că ne poți convinge să ne răzgândim.

Capitolul 51

LIVIA

După o oră erau toți în duba parcată în punctul de regrupare – o fundătură neluminată între un triaj feroviar întins și un loc numit Pavilioanele Bercy, care părea un soi de iarmaroc de artă. În spatele lor se afla un perete din piatră acoperit cu graffiti; de jur-împrejur se vedeau containere pentru gunoi, utilaje de terasament și o sumedenie de resturi de construcții și buruieni. Locul fusese sugerat de Rain, care, pe lângă cunoștințele lui în materie de baruri locale și cluburi de jazz, părea, de asemenea, specialist în ceea ce el numea „locurile singuratice, abandonate, nocturne ale Parisului”, și Livia admise că era un loc bun. Aici ar fi trebuit să poată beneficia de tot timpul necesar cu Graham.

Cu toate acestea, în eventualitatea că ar fi fost deranjați, Delilah rămase la volan, privind atentă prin parbriz și oglinzile retrovizoare laterale, iar bărbații aveau armele la îndemână. Graham fusese rezemat de peretele dubei, cu câteva pături îndesate sub el, iar Livia îngenunchease și-i ținea o pungă cu gheață pe fața tumefiată.

— Ce-i asta, întrebă el, polițistul bun, polițistul rău?

— Crede-mă, spuse Livia, punând jos punga cu gheață, dacă eu sunt polițistul bun, atunci n-ai vrea să-l cunoști pe cel rău.

Graham se uită prin dubă.

— Îmi scapă ceva? Crezusem că l-am întâlnit deja pe ăla.

— Asta depinde de tine, rosti Livia.

— De fapt, e foarte simplu, spuse Rain. Arrington e terminat. Ne poți dovedi că ești alături de noi în privința asta, sau poți să cazi odată cu el.

Livia îi aruncă o privire lui Rain. Îl respecta, totuși nu-l cunoștea – pe el sau metodele lui –

suficient de bine pentru a alterna în interogatoriu. Așa cum spusese și Carl, omul era obsedat de control. Ea trebuia să găsească modul cel mai potrivit de a se purta cu el.

Dacă Graham fusese surprins că ei știau de Arrington, nu se trădă.

— Și cum vă pot dovedi așa ceva? întrebă el.

— Îți pot sugera câteva moduri, spuse Livia, dar, ținând seama de circumstanțe, cred că ai putea dori să fii tu însuți creativ.

— Pentru că, dacă n-o faci, adăugă Larison, mâine îți vor găsi cadavrul într-un container.

Livia îl privi în același fel în care se uitase la Rain. Își dădu seama că ar fi trebuit să fi fost mai explicită cu privire la modul de desfășurare a interogatoriului. Inițial fusese ușurată când toți acceptaseră că ea îl va conduce, nefiind nevoie de argumentări. Nu se așteptase însă ca toți să dorească să intervină.

Cel puțin, deocamdată niciunul nu spusese vreo prostie. Toată iscusința acum era să-l facă pe Graham să-și dea seama că ei știau multe și să creadă că aveau încă și mai multe informații. Ar fi fost bine ca el să înțeleagă clar cum se va derula situația dacă nu era cooperant și, ca să fie sinceră, comentariul lui Larison însoțit de aura letală pe care o radia bărbatul era util în privința asta.

— Arrington a umblat cu dosare pe care le-a secretizat, spuse Livia. Dosarele agenților din Serviciul Secret care fuseseră înaintate Departamentului de Justiție pentru că-și folosiseră dispozitivele ca să acceseze pornografie infantilă.

În privința acestor referințe era sigură. Nu era însă la fel de sigură în privința motivelor. Totuși ea mai avusese de-a face cu destule cazuri de prădători care fuseseră condamnați pentru că-și utilizaseră computerele de la serviciu pentru a accesa materiale ilicite, iar acum se simțea încrezătoare în cacealmaua pe care o pusese la cale.

Graham coborî privirea. În interiorul lui părea să se poarte o luptă – posibil își dăduse seama că fusese învins și că rămăsese fără opțiuni. Acela era punctul în care suspecții începeau să se întrebe ce ar fi putut oferi în schimbul unei înțelegeri.

După o clipă, bărbatul ridică privirea.

— Dacă stai să te gândești, rosti el, totul n-a fost decât o situație dezastruos gestionată. Pur și simplu, o neînțelegere de mari proporții.

Nici Larison, nici Rain nu spuseră nimic. Slavă cerului! Există momente când trebuie să presezi și momente când trebuie să bați în retragere.

— Oricum, continuă Graham, mie… îmi pare rău de toate cele întâmplate. Îmi pare sincer rău.

Larison spuse:

— E nițel cam…

Livia îl reduse la tăcere cu o privire furioasă. Îl sfredeli cu ochii, până când el încuviință din cap. După aceea, ea reveni la Graham.

— Vorbele nu costă, îi spuse.

Bărbatul aprobă.

— Cred că știu ce vreți, dar voi avea nevoie de niște asigurări.

Chiar și înainte de a deveni polițistă, Livia știuse că trebuie să modifici ușor abordarea atunci când oponentul e încolțit – să schimbi presiunea de care nu mai ai nevoie, cu controlul de care ai nevoie. Oamenii care luptă încolțiți sunt disperați, dispuși aproape la orice acțiuni pentru a se elibera și trebuiau gestionați cu multă grijă. Așa că rămase imperturbabilă. Mai trecuse prin momentul acesta și de fapt auzise exact cuvintele spuse acum de Graham, de nenumărate ori în camerele pentru interogatorii ale poliției. Da, pe masă apăruse acum o potențială negociere, dar ea nu se încheiase. Iar încheierea era o artă în sine.

Și de data asta Larison și Rain își ținură gura. Învățau mai încet, totuși puteau fi educați.

— Ascult, îi spuse Livia lui Graham.

El o privi, apoi se uită la ceilalți.

— Știu că Arrington e terminat, dar nu vreau să fie trimis în fața justiției. Ați înțeles?

— Ascult, repetă Livia.

— Vreau imunitate, zise Graham. Și singurul gen de imunitate pe care o vreau este cea care nu mă implică – nici pe mine, nici pe alții – nici în mărturii, nici în declarații, nici în scurgeri spre presă. O să vă arăt buna mea credință, de îndată ce cădem de acord că după aceea, fie voi, fie eu îl vom lichida pe Arrington.

— Așadar, spuse Horton, ar trebui să te lăsăm să pleci de aici doar pe baza cuvântului tău de onoare?

Livia îl privi în același fel în care-l privise pe Larison. De ce oare bărbații simțeau mereu nevoia să adauge ceva, în loc să stea și să privească? Delilah era la volan, gata să demareze dacă apărea vreo problemă, dar chiar dacă ar fi fost aici, în spate, Livia simțea că ea n-ar fi intervenit cum o făceau ei.

Horton aprobă din cap și tăcu.

— Ce vă pot eu da, zise Graham, ar fi mai mult decât suficient să-l condamnați legal pe Arrington. Să distrugeți toată rețeaua din Serviciul Secret – totul. De aceea, eu sunt cel care ar trebui să aibă probleme de neîncredere în clipa asta, nu voi. Ce v-ar opri să mă omorâți imediat după ce vă spun ce vreți să aflați?

— Poate că nu poți avea încredere că n-o să te omorâm dacă ne vei spune, rosti Rain, dar îți garantez că poți avea încredere că te vom omorî dacă nu ne vei spune.

De data asta, Livia nu se mai obosi să-l privească acuzator. Pe de o parte ar fi vrut s-o facă, din principiu, totuși era mai mult sau mai puțin tocmai ceea ce intenționase să spună chiar ea și rezuma concis situația lui Graham. Spera totuși că asta n-avea să-i încurajeze pe ceilalți să intervină întruna. Își dădu seama că tocmai Carl, de obicei cel mai vorbăreț din grup, era acum cel mai tăcut.

— Am înțeles, spuse Graham. O să vă spun doar atât. Tot ce s-a-ntâmplat a fost doar business și n-a fost deloc necesar. Rain, am fost pregătit să te respect. Apoi însă tu și Larison v-ați dus să vorbiți cu Hort și mi s-a părut o breșă masivă de securitate. Poate că am reacționat excesiv, dar asta a fost.

— Și cum stă treaba cu mine? întrebă Livia. A fost la fel, „doar business”?

Graham încuviință din cap.

— Acela a fost începutul. Știi ce s-a-ntâmplat. Ai descoperit o rețea de pornografie infantilă în Serviciul Secret. Contractorul cu care lucrai i-a raportat superiorului său. Superiorul i-a raportat lui Arrington. Moment în care Arrington a decis că pasta de dinți trebuie să intre înapoi în tub.

Livia aproape că întrebă care fusese motivul. Era singurul lucru pe care ea nu izbutise să-l înțeleagă – de ce Arrington era atât de decis să protejeze Serviciul Secret?

Iar apoi, brusc, înțelese totul – prin una dintre acele intuiții ale polițiștilor care, după ce rămân în mod frustrant ascunse, apar spontan, într-un neașteptat moment de claritate. Probabil că ceea ce o declanșase fusese chiar cuvântul acela simplu – „protejare” – pe care-l privise și-l interpretase în mod greșit până acum.

Întotdeauna ea se gândise la rețelele precum Child’s Play ca la o boală. Și care, ca toate bolile, are vectori de transmitere. Există un pacient zero, care apoi îi infectează pe alții, care la rândul lor infectează și mai mulți.

Ea se concentrase intens asupra agenților Serviciului Secret care se infectau între ei. La urma urmelor, aplicația de criptare pe care Trahan o descoperise la Child’s Play era tocmai cea concepută de el pentru Serviciul Secret.

Dar cu cine mai intrau în contact agenții Serviciului Secret? Pe cine mai puteau infecta?

Nu doar alți agenți, ci și… *pe protectorii* lor.

Nu lăsă ca expresia chipului să-i trădeze nimic. Surescitarea. Satisfacția. Exultarea. Nimic.

— Încetează să mai pretinzi că-i vorba despre Serviciul Secret, rosti ea aplecându-se mult spre Graham. Cât de idioți ne crezi?

Îi simți pe ceilalți privind-o. „Îmi dau cuvântul că dacă vreunul dintre voi se bagă în clipa asta în ceea ce fac, îl omor pe loc!”

Însă toți tăcură. Ea lăsă câteva clipe ca tăcerea să acționeze asupra lui Graham, după care spuse:

— Arrington le-a găsit în dosarele judiciare, așa-i? Aplicația de criptare a lui Trahan a fost utilizată în Child’s Play în șase cazuri. Dar n-au existat șase raportări anterioare către justiție. Iar Arrington a înțeles că agenții pentru care fusese sesizată justiția partajaseră cu altcineva aplicația lui Trahan. Cu cineva din afara Serviciului Secret.

Graham clipi și Livia știu că avusese dreptate. El sperase să-i aburească. Să păstreze un atu în mânecă. Acum înțelegea că n-o putea face și încerca să-și revină.

— Ca atare, Arrington i-a încolțit pe agenții din dosarele justiției, a continuat ea, și le-a spus: „Pentru genul ăsta de infracțiune nu există termen de prescripție. FBI-ul va cere acuzarea și condamnarea. Vă vom da în vileag. Vă vom arunca la închisoare. Vă vom distruge pe viață”. Și ei au făcut în pantaloni și l-au implorat, oferindu-se să coopereze oricum ar fi dorit. Iar el le-a spus: „Cu cine ați partajat aplicația de criptare? Dați-mi numele și nu vă voi condamna, ci vă voi proteja”.

Graham era impasibil, dar pupilele i se dilataseră și o picătură de transpirație i se prelinse pe obrazul tumefiat.

Toți bărbații tăceau. Nu era niciodată prea târziu să înveți să nu te bagi în interogatoriul altcuiva.

Livia simți că dispunea și de altă cacealma și decise s-o joace.

— Vreau copia dosarelor judiciare care e în posesia ta, îi spuse.

Graham clipi.

— De ce crezi c-aș avea o copie?

Dar vorbi cu glasul cuiva care încerca să ascundă faptul că trăgea aer adânc după ce încasase un pumn în plex și incitarea Liviei crescu.

— Pentru că, dacă altcineva ar fi pus mâna pe dosarele alea, zise ea, ar fi aflat exact ce a aflat Arrington. Iar dacă ceea ce a aflat el ar fi devenit vreodată public, Arrington n-ar mai fi putut utiliza informația ca să-i șantajeze pe cei cu care agenții Serviciului Secret partajaseră aplicația lui Trahan. Așa că el nu s-a mulțumit să le secretizeze dosarele, ci le-a și distrus. Avea însă nevoie de o copie cu care să amenințe persoanele respective.

— Bănuiesc că-i posibil, spuse Graham și Livia știu, știu *perfect*, că el se afla la capătul propriei sale cacealmale, dar de ce crezi că Arrington mi-ar fi împărtășit mie toate astea?

— Pentru că voi doi aveți un trecut îndelungat, continuă ea ridicând glasul. SEAL Team 8. Haiti. Kosovo. Pentru că n-ai fi fost dispus să ucizi un polițist și un agent FBI, n-ai fi fost dispus *să dobori un ditamai avionul*, fără să fi văzut dovada cu ochii tăi. Fără să fi avut acces la ea. Așa că mai bine deșteaptă-te acum, în ultima clipă, și dovedește de partea cui ești, altfel Larison o să-și bage țeava pistolului în urechea ta și-o să tragă, după care o să aruncăm pe trotuar ce-a mai rămas din tine. Și-o să-l urmărim pe Arrington în justiție oricum, fiindcă – știi ceva? – eu am deja suficiente informații. De fapt, ia mai du-te dracului. Mi s-a făcut greață. Larison! Omoară-l!

Larison ridică sprâncenele surprins… și în același timp evident încântat. Se uită la Rain. Și Rain, supunându-se în cele din urmă Liviei în privința asta, așa cum ar fi trebuit să facă de la bun început, aprobă din cap.

Larison luă o pătură și o înfășură în jurul mâinii în care ținea pistolul – un mod rudimentar, dar

rapid de a amortiza zgomotul unei împușcături. Apoi îl prinse pe Graham de gulerul hainei.

— Afară, rosti el. Nu vreau să merg în duba asta cu creierii tăi pe pereți.

— Stai așa, spuse Graham. Stați așa. OK, am greșit eu.

Larison îl trase în picioare.

— Prea târziu, prostovane.

Livia ridică o mână spre Larison și-i zise lui Graham:

— E ultima ta șansă. Nu-ți bate joc de ea, c-am terminat-o.

— Am dosarele, spuse Graham. Sunt pe un site criptat. Pot să vă dau datele de autentificare. Puteți vedea cu ochii voștri.

Carl scoase laptopul Liviei dintr-o geantă, i-l dădu lui Rain și-și deschise telefonul prin satelit ca să-l utilizeze ca hotspot mobil.

Larison îl îmbrânci pe Graham în șezut, dar nu-i dădu drumul la guler. Bărbatul recită datele de autentificare. Rain le introduse, apoi întinse laptopul Liviei. Ea își stăpâni o expresie de triumf. Era exact ce avea nevoie – raportările agenților din Serviciul Secret către Departamentul de Justiție. Trei agenți. Accesare de pornografie infantilă de pe computere de serviciu, exact așa cum suspectase. Mută o copie pe alt site, o redirecționă spre Little și Strangeland, apoi îi restitui laptopul lui Rain.

— Trei referințe, spuse ea, dar aplicația lui Trahan a fost utilizată de șase membri ai Child's Play. Poate că unii dintre ceilalți șase n-au fost niciodată prinși accesând pornografie infantilă de pe computerele de serviciu, dar cel puțin unii dintre ei erau protejați oficiali. Și acum pot să le iau urma, pot să-i descopăr, exact așa cum a făcut Arrington, pentru că am înregistrările Departamentului de Justiție și cunosc vectorii inițiali. Așa că, spunându-mi restul, nu vei face decât să-mi economisești nițel timp și efort. Ceea

ce, dacă stau să mă gândesc, este un târg destul de bun pentru salvarea vieții tale. Spune-mi cine au fost ceilalți trei membri Child's Play care au utilizat aplicația de criptare a Serviciului Secret. Cei care nu sunt nominalizați în înregistrările Departamentului de Justiție.

Trecu un moment prelung. Nimeni nu întrerupse tăcerea. În cele din urmă, Graham spuse:

— Nu mă veți crede.

Livia îl privi în ochi.

— Pune-mă la încercare.

El suspină.

— Bine. În primul rând, Walter Barkley.

Doar anii de disciplină profesională o opriră pe Livia să-și arate uluirea la menționarea unui senator… și în plus candidat la nominalizarea pentru președinție. Ca să-și camufleze reacția și să-l facă să vorbească în continuare, schimbă iute macazul spre un aspect secundar:

— Care agent a partajat aplicația cu el?

— N-a partajat-o un agent, ci un alt senator.

Livia înțelese că în surescitarea ei făcuse o presupunere inutilă și eronată. Ar fi trebuit să pună o întrebare cu o deschidere mai largă: „Cine a partajat aplicația cu Barkley?" Detesta genul acela de greșeli. Dar putea trece mai departe, nu fusese nimic vital.

— Un agent a partajat aplicația cu un senator pe care-l proteja? zise ea.

Graham încuviință și umerii i se gârboviră. Livia mai văzuse postura aceea la suspecți care-și dădeau seama, pe măsură ce negociau, că poziția lor devenea tot mai slabă, pe când cea a polițiștilor nu fusese afectată deloc. Dar odată ce dinamica pornise, era dificil de oprit.

— Care senator? întrebă ea.

— Fenwick.

Totul începea să pară suprareal. Livia își alungă totuși senzația aceea și-și reaminti să rămână la subiect. Suspectul trebuia să simtă că revelațiile

oferite de el erau banalități, nimic din ce polițistul nu știa deja, și de aceea nu constituiau o trădare și nici nu aveau cine știe ce valoare.

— Garrison Fenwick? zise Horton pe un ton neîncrezător. Liderul majorității din Senat?

„Dumnezeule, dar ce-i cu oamenii ăștia? Pe cuvântul meu dacă n-ar fi trebuit să le astup gurile cu bandă adezivă!”

De data asta Livia nu-i mai aruncă lui Horton privirea „Taci dracului din gură!” Se uită la el, pur și simplu cu dezgust. Bărbatul ridică mâinile într-un gest tardiv de scuze.

Ea reveni către Graham.

— De ce ar beneficia liderul majorității din Senat de protecția Serviciului Secret? Crezusem că se ocupă numai de președinți, vicepreședinți și familiile lor.

— Serviciul Secret are și însărcinări speciale, răspunse Graham. De la caz la caz, în funcție de problemele de securitate. Acum câțiva ani, Fenwick a fost amenințat din cauza unor legi contestabile și cineva a decis că forța de poliție obișnuită a Capitoliului nu-i suficientă. Un agent pe nume Crocker – unul dintre cei trei din dosarele înaintate justiției – a început să-l însoțească permanent și să petreacă nopțile în casa din Potomac a senatorului, când soția și copiii lui erau plecați. Ei doi au devenit apropiați, aluziile au devenit tot mai îndrăznețe, au înțeles că au interese comune… și au început să partajeze materiale. Crocker dorea să se dea bine pe lângă senator și i-a spus: „Nu mai utiliza Tor, știi că FBI-ul și NSA fac tot ce pot să-l spargă – ia de aici, folosește aplicația asta super sigură pe care a produs-o chiar Serviciul Secret”.

— Bun, spuse Livia, deci Fenwick a partajat aplicația cu Barkley.

Graham încuviință din cap.

— Ca de la senator la senator. Bănișorii contribuabililor.

— Și cine a mai fost? întrebă ea. Nu uita că voi afla oricum. Nu mă face să cred că te mai poți gândi la un conflict de loialități.

— Încă unul. Fenwick a partajat-o cu Charlie Hamm, președintele Comisiei Serviciilor Armate. Trei senatori, toți în buzunarul lui Arrington. Asta ar fi ceva major, indiferent de circumstanțe. Însă în plus Barkley e bine plasat pentru a deveni următorul președinte al Statelor Unite. Înțelegi care era miza?

— Miza o-nțeleg, spuse Livia, dar nu pot înțelege de ce n-a acționat șeful Diviziei de Investigații Criminalistice a FBI-ului.

— Uite ce-i, continuă Graham, nu-i vorba doar de faptul că Arrington e nebun după putere. Nu tocmai. Arrington s-a gândit că dacă el putuse afla despre rețeaua asta de pornografie infantilă din Senat, atunci puteau afla și rușii. Și-ți poți imagina ce ar fi în stare rușii să facă dacă ar avea genul ăsta de *kompromat* despre președinte? Ca să nu mai amintesc de președintele Comisiei Serviciilor Armate și de liderul majorității din Senat.

Asta se potrivea cu ce le spusese Kanezaki – că Arrington era obsedat de ideea unor comploturi ale Kremlinului. Da, se părea că Graham spunea adevărul.

— Dacă ar fi fost cu adevărat îngrijorat de posibilitatea șantajului, spuse ea, atunci ar fi trebuit să caute să-i condamne. Dacă devine un subiect public, nu mai poate fi exploatat de nimeni.

Graham surâse.

— Aici începe să se complice treaba. S-o luăm cu începutul – îți dai seama cum ar fi să-ncerci s-aduci în fața tribunalului niște oameni ca Barkley? Doar cei trei senatori pe care i-am amintit au laolaltă o avere de vreo două sute de milioane de dolari. Apoi Serviciul Secret ar lupta cu ghearele și cu dinții. CIA va încerca să se disocieze de Arrington. I-ar „scurge” dosarul psihologic. S-ar declanșa o campanie coordonată din partea celor

mai puternici membri ai guvernului și ai statului paralel, pentru a-l distruge. De ce să poarte bătălia aia – și probabil s-o piardă –, când putea să facă ceva mai ușor și mai eficient?

Livia îl privi fix, după care întrebă:

— Ce anume?

Bărbatul înălță din umeri.

— Să preia controlul agenților ruși. Să-i transforme în agenți dubli. Să-i controleze. Să-i pună să-i facă treburile pentru binele Americii, nu treburile Rusiei în detrimentul Americii.

— La ce fel de treburi se gândea Arrington? întrebă Livia.

Graham oftă.

— În primul rând, să ajungă directorul CIA. Pentru el ar fi fost ceva similar întoarcerii lui Steve Jobs la Apple. Ar fi avut garantată susținerea confirmării în post din partea lui Fenwick și Hamm în Senat, iar după aceea un buget nelimitat pentru operațiuni clandestine.

— Prin urmare, interveni Rain, Arrington are multe de câștigat. Câștiguri personale.

Pe Livia n-o mai deranjă întreruperea acum. În primul rând, era clar că bărbații ăștia nu se puteau opri. Dar, mai important, ea obținuse ceea ce-i trebuia. În rest, în mare parte, avea să fie curățirea locului.

Graham se uită la Rain.

— Așa cred.

Rain aprobă din cap.

— Dar nu cumva ai lăsat deoparte câștigul tău?

— Ce vrei să spui? întrebă Graham.

— Președintele? spuse Rain. Și liderul majorității din Senat și președintele Comisiei Serviciilor Armate? Tu ai fi căpătat finalmente toate războaiele privatizate pentru care te agiți. Ai fi ajuns miliardar.

Graham clătină din cap.

— Am deja mai mulți bani decât pot să cheltuiesc.

Carl râse.

— Singurii oameni care spun asta sunt cei care au mai mult decât le trebuie, dar nu atât de mult pe cât își doresc.

— Indiferent care ar fi adevărul în privința asta, replică Graham, aici este vorba despre războaiele noastre interminabile. Chiar ați încerca să susțineți că ele au fost purtate eficient de stat? Nu vă dați seama că sectorul privat s-ar descurca mai bine?

Carl râse din nou.

— Asta-mi place – o argumentare în favoarea sectorului privat de către principalul său reprezentant, care este legat cu coliere de plastic pe podeaua unei dube, bătut măr și înconjurat de niște oameni iritați care-l amenință cu pistoale.

— Ăsta-i un fel de a privi lucrurile, rosti Graham. Un alt fel este că și voi faceți parte tot din sectorul privat. Și că v-ați descurcat destul de bine.

— Perfect, spuse Carl, dar ne-ai auzit pe vreunul dintre noi spunând că asta înseamnă că ar trebui să ne ocupăm de războaie întregi?

— Revenind la începutul acestei conversații, continuă Graham, eu apreciez că interesele noastre – ale voastre și ale mele – nu sunt contradictorii prin definiție. Eu v-am dat ce ați dorit. Voi nu aveți nimic de câștigat dacă mă ucideți. Ba chiar aveți mult de câștigat dacă voi rămâne în viață. Eu am nevoie de oameni buni. Mai ales după câți ați înlăturat recent din slujba mea. Eu v-am dovedit buna mea credință. Dați-mi drumul și vă voi dovedi mai mult. O să-l ucid eu însumi pe Arrington.

— Dumnezeule, făcu Carl, crezusem că voi doi ați avut un trecut îndelungat împreună.

— Așa este, spuse Graham, dar astea-s afaceri.

— Eu nu cred asta, interveni Horton. Cum ar putea cineva să aibă vreodată încredere în tine?

— Puteți avea mereu încredere în mine că voi fi inteligent în afaceri. Iar colaborarea noastră este în mod cert o afacere inteligentă.

Livia se uită spre Rain. El ridică din umeri, ca și cum ar fi spus: „Alegerea ta”.

Ea știa care era alegerea aceea, dar Larison i-o luă înainte. Ridică pistolul înfășurat în pătură și-l împușcă pe Graham în cap. Toți tresăriră, surprinși de detunătură, care răsună puternic în spațiul închis al dubei, în ciuda amortizării asigurate de pătură. Graham căzu într-o parte, cu sângele curgând dintr-o ureche, cu o expresie de totală surprindere întipărită pe chipul tumefiat.

Larison se uită la ei.

— Ce-i? Doar n-ați vorbit serios că-l vom lăsa liber, nu?

Nimeni nu spuse nimic și Larison continuă:

— Ce dracu’, el l-a omorât pe Treven.

— Ție nici măcar nu-ți plăcea Ben, rosti Horton.

Larison ridică din umeri.

— Asta pe când era în viață. Oricum, îmi pare rău că m-am precipitat nițel aici. Sper că n-am lezat sensibilitatea cuiva.

— Dacă n-ai fi făcut-o tu, aș fi făcut-o eu, rosti Livia.

— I-auzi, spuse Carl.

Rain o privi pe Livia.

— Poți să folosești într-adevăr dosarele alea ca să-l răstorni pe Arrington? Și rețeaua din Serviciul Secret? Și pe Barkley și pe ceilalți senatori?

Ea căzu pe gânduri câteva clipe. Apoi spuse:

— Nu. Dar Departamentul pentru Securitate Internă poate. Iar B.D. Little îi va determina s-o facă.

Capitolul 52

RAIN

Stăteam gol-pușcă în fața ferestrei din dormitorul lui Delilah și priveam cerul, care

devenise trandafiriu de la răsăritul soarelui; pe strălucirea dinspre est se conturau acoperișurile somnolente ale Parisului.

După ce am scăpat de cadavrul lui Graham, am incendiat duba în alt loc, utilizând o canistră cu benzină pe care o cumpăraserăm din timp. Apoi am venit aici. Delilah era pe pat înapoia mea. Ceilalți erau în living, probabil prea surescitați ca să poată dormi.

Delilah s-a ridicat și m-a cuprins cu brațele din spate.

— A fost… bine, a rostit ea.

Am întors capul și am sărutat-o.

— Mi s-a părut că încă ești furioasă pe mine.

— Întotdeauna voi fi cel puțin parțial furioasă pe tine.

Am privit-o. Nu-mi puteam da seama dacă era serioasă sau dacă glumea.

— Chiar așa?

Ea a tăcut câteva clipe, apoi a spus:

— Da.

— De ce?

— Nu-mi place puterea pe care o ai asupra mea.

Am încuviințat din cap.

— Cred că am înțeles. Nici mie nu-mi place puterea pe care o ai tu asupra mea.

— Da, însă tu nu te-ai întors la mine fiindcă ai vrut-o. Te-ai întors fiindcă ai avut nevoie de ceva.

Am tăcut puțin, după care am spus:

— Poate că ceea ce am eu nevoie de la tine nu-i atât de evident cât crezi.

Delilah a surâs scurt.

— Vom vedea.

Amândoi am tăcut o vreme, apoi eu am întrebat:

— Ce se va… întâmpla cu Kent?

— Kent are o duzină de femei în toată Europa. Va găsi o cale prin care să se simtă bine.

M-am uitat la ea.

— Nu mai există femei ca tine.

Ea a râs.

— Acum îți pare rău pentru el?

— Nu, dar… pot să empatizez. Știu cum m-aș simți eu, dacă ai găsi pe cineva pe care l-ai prefera în locul meu.

— Mult timp mi-am dorit să pot găsi.

— Nu mai vreau să-ți dorești asta de acum. Mă bucur că ai ieșit din activitate. Și că m-am retras și eu. Mă bucur că nu-i prea târziu.

Delilah a râs iarăși.

— Ce este? am întrebat bănuitor.

— Asta numești tu „retragere”? Pericole, comploturi și omoruri?

— Partea aceea s-a încheiat.

— Da? Și de câte ori ți-ai spus asta?

Nu pentru prima dată, intuiția ei m-a tulburat.

— Știi, cândva Dox a făcut o observație similară.

— Serios? Oricum, nu mă surprinde. El e mult mai pătrunzător decât îi place să se vadă.

— Toți cei care mă știu mă cunosc mai bine decât mă cunosc eu însumi?

— John, nu-i vorba că tu nu te-ai cunoaște. Atâta doar că tu nu vrei *să admiți* în sinea ta ceea ce știi.

Tulburarea mi-a sporit.

— Și anume?

— Tu cauți moduri prin care să-ți echilibrezi karma. Prin care să diminuezi suferințe pe care le-ai cauzat anterior.

Am presupus că vorbele ei n-ar fi fost atât de neliniștitoare dacă n-ar fi fost adevărate. Am încercat să găsesc o replică. În cele din urmă, am reușit să spun:

— O să mă… gândesc la asta.

Delilah a ridicat din umeri.

— Să știi că Parisul e un loc bun în care să gândești. Rodin a sculptat aici „Gânditorul”, nu?

Am zâmbit și mi-am spus că n-o meritam. M-am întrebat dacă de aceea o îndepărtasem de mine. Trebuia să mă gândesc și la asta.

Dar împreună cu ea, nu de unul singur.

— Ar însemna să renunț la locul meu din Kamakura, am spus. Este o *minka* – o veche fermă japoneză. Am reconstruit-o complet, totul din lemnărie originală. Cred că ți-ar plăcea.

— De ce nu mi-o arăți? Tu ai văzut Parisul meu. Ți-e teamă să-mi arăți Tokio al tău?

— Nu pot spune dacă vorbești literal sau figurativ.

Ea s-a încruntat.

— Răspunde atunci pentru ambele variante.

Am aprobat din cap, simțind că mă aflam pe muchia unei prăpăstii, dorindu-mi să sar și în același timp temându-mă.

— Mi-ar plăcea să-ți arăt Tokio al meu, am rostit, dar… este un loc labirintic. Eu mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții acolo și tot nu-l înțeleg.

— Nu avem timp?

— Ba da, avem. Numai să nu crezi că asta-nseamnă că ai terminat să-mi mai arăți Parisul, da?

Delilah m-a privit prelung și apoi a zis:

— Și Parisul poate fi labirintic.

Am aprobat din cap.

— Știu. Ăsta-i unul dintre lucrurile care-mi plac la el. Unul dintre lucrurile care mi-a lipsit.

Ea nu mi-a mai răspuns nimic. M-a luat simplu de mână și m-a dus înapoi în pat.

Capitolul 53

LIVIA

În dimineața următoare se despărțiră pe rând, după ce conveniseră că era cel mai sigur să plece separat din Paris.

Livia vorbise atât cu Little, cât și cu Strangeland. Little îi spusese că va insista pentru

punerea sub acuzare, începând cu cei trei agenți ai Serviciului Secret ale căror dosare fuseseră trimise Departamentului de Justiție, iar de acolo avea să urce ierarhic. Aceeași rută pe care o urmase Arrington, dar având ca scop acuzarea publică, nu folosirea în interes personal. Iar Strangeland spusese că dispunea de o cale pentru a-l susține pe Little. Liviei nu-i plăcea că ei doi vor închide cercul, dar nici nu putea face mare lucru.

— Phelps mi-a spus că ești aproape complet absolvită în cazul uciderilor în legitimă apărare, spusese Strangeland. Nu s-a consemnat totuși niciun progres în identificarea atacatorilor – nici a celor de la academia Ravenna-Bryant, nici a lunetiștilor din South Park. Am obținut până la urmă acces la SAIAD, și ia ghici?

— Amprentele lor nu există în baza de date.

— Exact. Dacă m-ai întreba pe mine, aș spune că, dacă au existat vreodată, cineva le-a înmormântat. Îți mai spun însă ceva. Noi două știm pentru cine lucrau asasinii. Poate că n-o putem dovedi, dar după cum văd eu treaba, ei sunt morți și tu ești în siguranță. Deocamdată ne vom mulțumi cu asta.

În ultima săptămână se întâmplaseră foarte multe. Violatorul din parcuri, atacul de la academie, Phelps și investigația EIT… părea suprareal, ca și cum ar fi fost mai degrabă un vis al Liviei decât ceva ce se întâmplase cu adevărat.

— Și șefa mare? întrebase ea. Voi două… totu-i în regulă?

— Păi, cum ți-am spus, n-a fost încântată că n-ai fost aici să te monitorizeze bodyguarzii ei din SWAT. Dar ce putea să facă? Erai suspendată administrativ. Iar peste o zi sau două va fi încă și mai puțin încântată, dar o să-ți povestesc despre asta când te-ntorci. Și apropo, suspendarea ta se apropie de capăt și nu te voi mai putea acoperi.

— Sosesc mâine.

— Perfect. Ia-ți nițel timp ca să te pui la curent cu cele întâmplate, după care noi două va trebui să purtăm o discuție lungă.

Livia știuse că va sosi și asta. Strangeland știa deja multe și părea dispusă să păstreze totul între ele. Dar unele dintre lucrurile pe care avea probabil să le întrebe aveau să ducă la și mai multe întrebări, care, la rândul lor, puteau duce spre activități despre care șefa ei să aprecieze că nu le putea ignora.

Deocamdată însă nu era nimic de făcut în privința asta.

— Cum e vremea? întrebase Livia.

— Tot secetoasă. Niciun atac, în niciun parc. Mai întâi s-ajungi aici și după aia te sui în șa.

Apoi sosi momentul despărțirilor.

Larison plecă primul. Dădu mâna cu toți – mai puțin cu Carl, cu care se îmbrățișă, ba chiar din proprie inițiativă.

— Mulțumesc că mi-ai asigurat spatele la Piano Vache, îi spuse Liviei.

— Și eu îți mulțumesc pentru același lucru, rosti ea.

Își dădu seama că ajunsese să-i placă de Larison. Era mulțumită că izbutiseră să treacă peste frecușuri.

El încuviință din cap.

— Eu nu uit. Întreabă-i pe păcălicii ăștia. Dacă ai nevoie de mine, ajunge un cuvânt.

Larison se întoarse apoi spre Delilah.

— Poate că el n-o arată, îi spuse și dădu din cap spre Rain, dar e nebun după tine. Era atât de frământat, încât a-ncercat să-mi povestească până și mie despre asta. Mie! Îți poți imagina?

— Mersi, rosti Rain. Apreciez destăinuirea.

Delilah râse, apoi îl sărută pe Larison pe ambii obraji.

— Vino în Costa Rica, îi spuse el. Asta-i valabil pentru voi toți. E un loc surprinzător de tihnit.

Livia nu credea că asta se va întâmpla vreodată. În același timp, își dădu seama cu mirare că nu dorea să șteargă definitiv din minte posibilitatea aceea.

Următorul fu Horton. El luase deja arma lui Larison, iar acum le luă și pe celelalte, ca și dispozitivele de comunicații; contactul lui îi spusese că toate echipamentele erau împrumutate, nu cadouri.

— E timpul să plec, remarcă el. Și să văd dacă asigurarea mea acoperă atacurile cu rachete trase din elicoptere.

— O să fii OK? întrebă Rain.

— Mă aștept ca poliția să aibă niște întrebări despre locul unde mă aflam când s-a produs atacul și despre ce anume cred că s-ar fi putut întâmpla. Am însă un avocat bun și o memorie proastă. Și am, de asemenea, senzația că vor fi o sumedenie de motive pentru care statul va prefera să treacă cu vederea cele întâmplate și să atribuie totul unui incendiu misterios sau altui dezastru natural.

Livia avea destule experiențe cu deciziile statului de a trece cu vederea peste evidențe. Și cu eforturile de a prezenta după aceea publicului o versiune complet diferită.

— Și fratele lui Treven? întrebă Rain. Vrei să mă ocup eu?

— Aș prefera s-o fac eu, dacă nu te deranjează. Măcar atât îi datorez.

Își strânseră din nou, toți, mâinile. Apoi Horton plecă și mai rămaseră doar Rain și Delilah, Livia și Carl.

Livia dorea să discute cu Kanezaki. Avea nevoie de ceva de la el… avea atât de multă nevoie, încât îi era teamă până și să-l întrebe. Nu vedea totuși alternativă.

— Hei, strigă ea. N-am mai vorbit cu Kanezaki de după Piano Vache.

— Așa este, încuviință Rain. Voiam să-l pun la curent prin intermediul site-ului securizat.

Livia aprobă din cap.

— Putem încerca oricum să-l sunăm?

Crezu că Rain va întreba de ce dorea asta, însă bărbatul se uită doar la Carl, apoi încuviință din cap. Carl puse pe speaker telefonul prin satelit și sună.

— Era și timpul, rosti Kanezaki în loc de salut. Nu-mi place realmente ca CNN-ul să fie sursa mea de informații despre activitățile voastre din Paris. S-a anunțat că Oliver Graham a fost răpit.

— Bună, Tom, zise Carl. Fix de asta te-am sunat. CNN-ul e depășit rău, nu te mai poți baza deloc pe tipii ăia. Așa au zis – că e răpit? Asta-i știre veche de acum. Între timp a murit.

Îl informară pe Kanezaki despre tot ce se întâmplase și despre tot ce aflaseră, inclusiv faptul că Little avea să dea totul publicității. Kanezaki păru mai degrabă posomorât la auzul veștii, spunând doar:

— Am înțeles.

— Tom, rosti Livia și inima începu să-i bată mai repede, pentru că se apropia de ceea ce dorea să-i ceară. Pot să-ți spun așa – Tom?

— Bineînțeles. Așa-mi spun toți cei care trag de mine înainte și înapoi peste marginea legii.

Livia se gândi să menționeze că nu era întotdeauna foarte clar cine pe cine trăgea, dar decise să nu mai insiste.

— Știu că activezi în lumea informațiilor, continuă ea. Și mai știu că cele aflate de noi ar fi fost informații puternice și utile pentru tine… dacă ar fi rămas secrete. Pot să te întreb dacă la asta te gândești chiar acum? Pentru că ai părut cumva decepționat când ți-am spus despre Little.

— În clipa asta nu mai e relevant, spuse Kanezaki. Little și Departamentul pentru Securitate Internă au dosarele acelea de la Departamentul de Justiție și mă aștept să fie doar o chestiune de timp înainte să înceapă să pornească punerile sub acuzație. Însă așa este, nimic din ce

mi-ați spus nu-mi este foarte util acum. Totuși… dacă are vreo importanță, nu mi-e greu să privesc și partea pozitivă a lucrurilor.

— Ești un om bun, Tom, remarcă Carl.

Kanezaki izbucni în râs.

— Ori de câte ori spui asta, urmează să ceri ceva.

Livia înghiți un nod.

— Într-adevăr, vreau să te rog ceva, rosti ea.

Kanezaki nu răspunse imediat. Poate că el glumise și acum era surprins de gravitatea din tonul ei.

— Te ascult.

— Am un caz, spuse ea. Un violator în serie. Acum e în Seattle. Iar data viitoare când va ploua, ceea ce în Seattle se va întâmpla în curând, va ataca din nou.

Carl o privi ușor neliniștit.

— De ce anume ai nevoie de la mine? întrebă Kanezaki.

Ea se simți încurajată că spusese „ai nevoie”, nu „vrei”. Însă nu ajunsese deocamdată la subiect.

— Ai amintit de niște programe care îți oferă acces la tot ce cumpără o persoană, toate căutările pe care le face pe internet, toate locurile unde se duce…

Altă pauză.

— Știi că nu pot nici să confirm, nici să neg…

— Haide, Tom, spuse Carl și, deși continua să pară neliniștit, Livia își dădu seama că, oricâte îndoieli ar fi putut avea el, decisese s-o susțină până la capăt. Am auzit zvonurile de câțiva ani. Un program numit „Ochiul lui Dumnezeu”[20]. Un nume de tot râsul, dacă mă-ntrebi pe mine. La fel de bine i-ar fi putut spune „Statul ți se uită-n jos pe gât și-n sus pe fund”. Când știrea se va scurge, oamenii nu vor fi mai liniștiți, ci de-a dreptul speriați. În sfârșit…

— De fapt, răspunse Kanezaki, a existat într-adevăr un program numit „Ochiul lui Dumnezeu”,

dar a fost oprit și închis.

— Aha! făcu Carl. Din experiența mea însă programele pe care „comunitatea de informații” le iubește, dar pe care sunteți siliți să le opriți și să le închideți din cauza presiunilor publice nu rămân mult timp închise, ci capătă pur și simplu alt nume.

Urmară câteva clipe de tăcere și Livia avu impresia că, la capătul celălalt al firului, Kanezaki zâmbea.

— Din nou, nu pot nici să confirm, nici să neg, spuse el în cele din urmă, dar e posibil să fi auzit ceva despre un program numit… „Îngerul Păzitor”.

Carl izbucni în râs.

— Mă bucur să văd că ați reușit în cele din urmă să angajați o echipă de marketing mai de Doamne-ajută.

— Îți pot oferi destule, spuse Livia. Știu ce face individul ăsta. Ce caută el. Ce cumpără. Cum se deplasează. Știu totul despre el, dar nu sunt decât parametri – nu am date specifice. În cele din urmă o să am și datele alea și o să-l prind. Însă asta numai după ce va distruge cine știe câte alte vieți.

Kanezaki rosti:

— Numai dacă…

Livia strânse puternic telefonul în mână, sperând și încercând să nu spere.

— Da.

— Nu promit nimic, dar… dă-mi parametrii.

Ea îi spuse despre fetișurile probabile – echipamentul de jogging, foarfecile EMT, colierele de plastic – și despre posibilele cumpărături online. Căutările probabile – parcuri pe malurile unor ape. Zilele în care bărbatul închiriase probabil o cameră prin Airbnb sau prin alt serviciu similar – mai întâi în Bridgeport sau în apropiere, actualmente în Seattle sau în apropiere.

— Un lucru, spuse Kanezaki, după ce ea termină. Indiferent ce dosar vei prezenta pentru a-l acuza pe individ – și presupun că intenționezi să

prezinți un dosar –, trebuie făcut prin construcție paralelă.

„Construcția paralelă” se referea la metoda de inginerie inversă pe care instituțiile de aplicare a legii o utilizau pentru a ascunde adevărata origine a investigației unui caz. Uneori practica aceea era legitimă – de exemplu, în vederea protejării confidențialității unui informator. Alteori se ascundea o încălcare a drepturilor civile sau altă ilegalitate. Deși Kanezaki avea dreptate, bineînțeles, ar fi fost irelevant dacă Livia era înclinată să se ocupe cu violatorul din parcuri într-un cadru… extra-legal.

Ea știa însă că nu putea face asta acum. Atrăsese deja atenția prea multor ochi. Și ceruse deja prea mult ajutor din partea prea multor oameni. În plus, nu era necesar să recurgă la un cadru extra-legal. Era perfect convinsă că, dacă-l putea identifica pe individ, atunci putea și să determine sistemul să acționeze.

— Indiferent ce dosar vom construi împotriva lui, îl asigură Livia, ceea ce voi afla de la tine nu va avea nicio legătură cu asta.

— Bine, rosti Kanezaki. Lasă-mă o oră.

— Mâine voi fi înapoi în Seattle, spuse ea. Aș aprecia cu adevărat orice mi-ai putea face rost până atunci și mai ales înainte ca vremea să se schimbe pe-acolo.

Apoi întrerupse legătura.

— Aș fi preferat să-mi fi spus că vrei să discuți cu el, rosti Carl. Tom e un tip de treabă, dar nu acordă gratuități. Când dă ceva, se așteaptă să capete ceva la schimb. Poate că nu neapărat azi, dar la un moment dat.

Așadar, de aceea păruse neliniștit. Livia îl privi și nu spuse nimic.

Carl aprobă din cap.

— Știu, știu, pentru tine valorează oricum. Atâta doar că aș fi preferat să mă fi avertizat anterior.

Livia știa că bărbatul îi voia doar binele. Știa chiar și că s-ar fi putut ca el să aibă dreptate. Dar nu-i păsa. Grijile avea să și le facă ulterior.

Se întoarse către Delilah, neștiind prea bine cum va fi despărțirea lor. Ajunsese s-o respecte pe femeie. Și era încântată că Delilah și Rain trecuseră peste ceea ce-i despărțise, totuși nu uitase suspiciunile ei inițiale și nici reticența de la început.

Livia încuviință din cap spre ea – poate nu călduros, dar ca o recunoaștere a celor prin care trecuseră împreună. Și a celor ce reușiseră.

— *Merci,* Delilah, spuse ea.

Delilah încuviință din cap în același fel.

— Și eu îți mulțumesc. Am fi putut avea parte de un început mai bun, dar… cred c-a fost vina mea, nu a ta.

Livia fu surprinsă de amabilitatea ei și-și dădu seama că se așteptase la ceva presărat de o urmă de resentiment. Clătină din cap.

— Știu că am… forțat destul de tare. Cum ai fi putut să nu fii suspicioasă? Și eu aș fi fost în locul tău.

Delilah zâmbi, și cu toate că Livia simți în zâmbetul ei o urmă de efort, ea aprecie totuși că femeia se străduia.

— Uite ce-i, continuă Delilah, ar fi bine ca discuția aceea pe care am avut-o în baie să nu rămână singura noastră conversație. Întoarce-te la Paris și mai putem sta de vorbă.

Livia încuviință din cap și-i întinse mâna, iar Delilah i-o strânse. După care o surprinse, pentru că se aplecă și o sărută pe obraji, iar senzația nu fu neplăcută, n-o făcu pe Livia să tresară și să aibă o grimasă, așa cum se întâmpla de obicei când era atinsă.

— Știu că n-ar trebui să mergem la aeroport împreună, spuse Carl. Probabil că situația e încă prea încinsă.

— N-ar trebui să mergeți deloc la aeroport, rosti Rain.

Livia clătină din cap.

— Trebuie neapărat să mă-ntorc. Șefa mea nu mă mai poate acoperi. Și trebuie să mă opresc mai întâi în DC, să-mi iau pistolul din ascunzătoarea în care l-a depozitat Larison. Nu dispun de mult timp.

Rain suspină.

— Ei bine, atunci, poate doar tu. Dox, tu mai rămâi câteva zile pe-aici. Sau mergi cu trenul la Bruxelles și ia avionul de acolo.

— Nu, șefu', replică Carl, n-o să fiu eu a cincea roată la căruță. Voi doi aveți nevoie de timp împreună. Dar vom avea și alte oportunități. Nici n-ați avut prea multe ocazii să râdeți de mine, fiindcă am mers pe o motocicletă cu trei roți. Ce dracu', v-a luat-o înainte Larison și a făcut poantele cele mai bune.

Rain izbucni în râs.

— Așa-i, cine s-ar fi gândit că îngerul morții are simțul umorului?

Cari îi îmbrățișă pe amândoi, apoi luă geanta lui și pe a Liviei.

— Asta a fost. Voi doi – bucurați-vă de Paris. Și, de data asta, haide să nu mai așteptăm așa de mult până ne revedem. Și haide să nu mai așteptăm nici până-ncearcă să ne omoare cineva.

Capitolul 54

LIVIA

A doua zi dimineață, Livia era înapoi la muncă. Era oficial: Echipa de Investigații pe Teren emisese un raport neechivoc și Comisia de Examinare a Cazurilor o absolvise de orice vină. Colegii o felicitară pe rând, când intră în sediu; încântați s-o revadă, unii chiar o bătură pe spate, deși se știa prea bine că ei îi displăcea felul acela de contact fizic.

Livia merse direct la Strangeland. Nici șefa ei nu se reținu, ci ieși dinapoia biroului și o strânse de ambii umeri.

— Nu m-am îndoit niciodată, rosti ea, totuși… Iisuse, ce ușurare!

— Mersi, șefa.

— Ia loc. Țin să te anunț că ieri s-a întâmplat o chestie incredibil de ciudată.

— Serios?

— Da! Cei de la Delicte Sexuale au primit un pont anonim. Am reținut un ins pe nume Matthew J. Stroop, care stătea în Queen Anne, într-o cameră închiriată prin Airbnb. Informatorul ne-a spus că el e violatorul nostru din parcuri – a susținut că l-a recunoscut din cel mai recent atac al său. Am putut verifica înregistrările cheltuielilor făcute de Stroop cu cardul de credit și n-o să ghicești niciodată unde a locuit el în perioada atacului din Bridgeport.

— În Bridgeport? întrebă Livia.

— Bingo!

Livia încuviință din cap. Nu era doar Bridgeport, iar ea o știa prea bine. Kanezaki izbutise, de asemenea, să-l localizeze pe Stroop în San Diego, Charleston și Portland, statul Maine – și în toate existaseră, Livia confirmase rapid prin ViCAP, violuri nesoluționate în perioadele relevante de timp. Stroop era un soi de comis-voiajor, care dispunea de bani și de flexibilitatea de a călători la fiecare câteva luni pe noi terenuri de vânătoare. O parte din dosarul clădit pentru acuzarea lui avea să fie prezența sa în proximitatea a cinci scene diferite de viol. Însă toate astea aveau să reiasă ulterior – construcție paralelă.

Da, Kanezaki se ținuse de cuvânt și o făcuse cu brio. Iar la un moment dat, Livia o știa, avea să-i ceară ceva în schimb. Ea nu voia să se gândească despre ce putea fi vorba.

— Am obținut un mandat de reținere, urmă Strangeland, am organizat filajul fizic al apartamentului său și, de asemenea, îi urmărim

telefonul mobil. Știai că, potrivit prognozei, mâine va ploua?

Livia încuviință din cap.

— Am aflat.

— Evident. Ei bine, ideea este să-l filăm în parc. Să-l prindem când iese la vânătoare. Să le oferim și mai multe dovezi procurorilor. Vrei să faci parte din echipă? La urma urmelor, continuă să fie cazul tău.

Ea ar fi vrut să participe. Ar fi vrut foarte mult.

— Mersi, șefa. Da, mi-ar plăcea să-i pun eu cătușele.

— S-a făcut atunci. Mâine ar trebui să fie o zi bună. Și nu numai pentru c-o să-l prindem pe nemernicul ăla.

— Dar ce va mai fi?

— Păi, să zicem doar că există un anume reporter pe care se-ntâmplă ca eu să-l știu, dar șefa mare să nu-l știe. Un tip pe nume Leopold. Unii l-au poreclit „Teroristul FOIA[21]", fiindcă e atât de neobosit în cererile pe baza legii. Oricum, s-ar putea ca el să publice o dezvăluire despre niște agenți din Serviciul Secret care au fost raportați Departamentului de Justiție pentru acuzații de pornografie infantilă – acuzații pe care Departamentul le-a ținut ascunse, la cererea Serviciului Secret. Se spune c-ar fi ceva similar cu mușamalizările violărilor de minori în care a fost implicată Biserica Catolică. Va fi un scandal imens, cu urmări majore.

Livia se gândi la bărbații pe care Rain și Larison îi omorâseră în Parcul Național.

— Sună bine, rosti ea, totuși… nu-i posibil ca Little să fie în pericol? La urma urmelor, ei au omorât un agent FBI. Au încercat să mă omoare și pe mine.

— Graham e mort, Livia, iar oamenii lui se clatină. În plus, chestiile despre care ți-am spus vor crea genul de climat în care nimeni n-ar îndrăzni să pună bețe în roate investigației lui Little, cu atât

mai puțin să-ncerce să-l elimine. Chiar dacă va porni pe urmele unor senatori sau ale unor candidați prezidențiali. Totul va ieși la lumină. Absolut totul.

Era o satisfacție enormă, dar în același timp o îngrijora pe Livia. Deja avea destulă atenție îndreptată asupra ei.

— Bun, rosti ea, dar… șefa mare nu va ști că scurgerile provin de la tine?

Strangeland flutură din mână ca și cum ar fi fost un fleac.

— Ba da, va suspecta asta, însă la fel de bine puteau proveni de la oricare altul. Leopold nu-i un reporter local. Și Little se va lupta pentru punerile sub acuzare. Așa că cine poate spune de unde au provenit scurgerile?

Livia simți că locotenentul se străduia să afișeze o postură curajoasă. Șefei Best îi plăcea să se comporte ca o mătușică dulce și poate că nu era totul doar o mască. Totuși ea subliniase clar că nu-i plăcea să fie înfruntată. Niciunui polițist nu-i plăcea să-și facă din șef un dușman și, nu pentru prima dată, Livia simți povara datoriei pe care o avea față de Strangeland.

— Unica veste proastă, urmă locotenentul, este că de îndată ce cazul va deveni public, restul șobolanilor din Child's Play vor fugi să se pitească. Însă cei cinci ale căror nume le-ați descoperit tu și Trahan vor fi arestați și judecați. Deci asta-i situația.

Livia încuviință din cap. Alt compromis pe care-l văzuse deja. Și altul în privința căruia nu putea face nimic. Totuși șobolanii n-aveau să rămână mult timp ascunși. Într-un final, ei ieșeau din nou ca să se hrănească. Iar atunci, Livia avea să-i aștepte.

— Ieri am văzut la CNN vestea despre Oliver Graham, urmă Strangeland. Nu vreau să știu unde ai fost tu când s-au întâmplat toate astea. Nu vreau să știu cu cine ai fost în ultimele zile sau ce știi

despre informatorul nostru anonim. Cel puțin azi nu vreau să știu nimic din toate astea. La un moment dat, noi două va trebui să purtăm discuția aceea pe care am menționat-o. Dar nu azi. Azi sunt pur și simplu bucuroasă că ești întreagă și nevătămată. Acum dă-i drumul. Întoarce-te la treabă și fii polițista excelentă care ai fost mereu.

Livia îi mulțumi și se întoarse la biroul ei. Se simțea recunoscătoare pentru amânare, dar temătoare pentru represalii.

În mod inevitabil, în cursul absenței ei se adunaseră o mulțime de hârțoage ce trebuiau prelucrate și încercă să ajungă la zi cu ele. Îi era însă imposibil. Se gândea întruna la tot ce se întâmplase și la ceea ce s-ar fi putut întâmpla în continuare.

După o oră, renunță. Coborî la parter, ieși din clădire și se îndreptă către terminalul feriboturilor, unde rămase o vreme, privind razele soarelui ce scânteiau pe apa golfului Elliott și ascultând pescărușii și vântul. Putea simți în aer izul ploii care se apropia și dădu ușor din cap, mulțumită de ceea ce-l aștepta pe Stroop, imaginându-se cum îi punea cătușele.

În rest însă totul o îngrijora. Cât de departe aveau să-l ducă pe Little investigațiile sale? Oare anchetatorii aveau să afle – oare cineva avea să creadă? – că avionul de pasageri nu fusese doborât de ISIS, ci de un contractor privat al armatei americane? Iar dacă răspunsul era afirmativ, oare asta ar fi însemnat încă și mai multă atenție acordată Liviei?

Ea se uită la apă și ascultă vântul și, în cele din urmă, anxietatea i se destrămă. Se trezi gândindu-se la Carl, la momentul acela când ei doi părăsiseră apartamentul lui Delilah și coborâseră scara, la sentimentele ambivalențe și confuze deșteptate de apropiata despărțire.

Când ajunseseră în stradă, Carl spusese:

— Știi măcar în ce cursă o să te-mbarci?

Ea clătinase din cap.

— Mă gândeam să mă orientez chiar pe aeroport.

— La naiba, spusese el, ai putea aștepta acolo ore-n șir. În plus, ar părea cumva ciudat să vii la un aeroport și să n-ai deja biletul rezervat. Uite ce-ți propun. Delilah mi-a povestit despre un locșor care-i place ei, la vreun kilometru și jumătate de aici: Chez Prune. Au mâncare bună și panoramă spre un canal frumos. Ce-ai zice să ne așezăm acolo la o masă, să comandăm niște cappuccino și croasanți, să-ți rezervăm bilet online la o cursă și apoi să-ți chemăm un taxi când se apropie ora? Iar dacă zborul tău va fi mai târziu, te pot ajuta să-ți pierzi vremea prin Paris. Dacă-ți face plăcere. Dacă nu, eu pot să dispar în secunda doi. Știu că-ți place să petreci timp singură.

Ea îi zâmbise scurt.

— Nu vreau să dispari, îi spusese, detestând sentimentul acela de fericire care o făcea mereu să se fie agitată.

Crezuse că el va face o glumă drept răspuns, așa cum obișnuia, dar de data aceea nu fusese așa. Carl continuase:

— Știu că trebuie să te-ntorci. Ai cazuri de rezolvat. Și mă cunoști – nu voi insista. În tot cazul, mi-ar plăcea să te mai văd. În Seattle, sau în colțișorul meu de paradis din Bali, sau, ce dracu', chiar aici, în Orașul Luminilor. Dar… dacă asta nu-i bine pentru tine, sper să mi-o spui. Nu vreau să mai aștept lângă telefon, ca înainte.

Dintr-un motiv necunoscut, cuvintele acelea o duruseră.

— Chiar ai așteptat lângă telefon?

— Da, privind în urmă, îmi dau seama c-am făcut-o. Deși la momentul respectiv bănuiesc că refuzam s-o cred.

Livia îl privise, dorind să întrebe, temându-se de ce ar putea însemna. Nopțile lor împreună… fuseseră bune. Se sărutaseră. Mult. Primele

săruturi de care ea se bucurase de la… ei bine, de la primul ei sărut, cu Sean, care fusese tocmai în liceu. Toate celelalte însemnaseră o acceptare reticentă din partea Liviei. Însă cu Carl era altfel.

Și făcuseră și alte lucruri. Nu în felul în care avea Livia nevoie de obicei. Mai lent. Blând. Ea nu atinsese orgasmul. Dar nici nu fusese doar o acceptare. Fusese bine. Îndeajuns de bine pentru ca să dorească să mai încerce.

— Ce este? întrebase el.

Înainte să se poată răzgândi, Livia spusese:

— Mai ai pașapoarte din alea false și carduri de debit de unică folosință?

— Dacă mai am? Am practic o cutie de pantofi ticsită cu ele. Ăsta-i unul dintre beneficiile lucrului cu o canalie cum e Kanezaki.

— Atunci… de ce n-am sări peste cafenea? Am putea… am putea comanda la room-service. Eu aș putea să plec cu o cursă mai târziu.

Inima îi bubuia. Dumnezeule, ce era în neregulă cu ea? De ce o… speria așa de rău încercarea de a fi normală?

Carl o privise cu ochii ușor măriți.

— Ești sigură?

Ea încuviințase din cap.

— Bineînțeles, dacă vrei și tu.

El surâsese.

— Scumpo, o să vreau mereu să fiu cu tine. La bine și la rău.

Și se întâmplase că fusese mai bine. Livia nu știa ce însemna asta sau la ce ar fi putut conduce mai departe. Ea trebuia să lămurească lucrurile cu Carl încetișor. Cu blândețe, în același fel în care făcuseră dragoste. El își așternuse visurile la picioarele ei și cu toate că Livia nu era încă pregătită, și poate nici n-avea să fie vreodată în stare să procedeze la fel cu visurile ei față de bărbat, avea să găsească un mod prin care să pășească încetișor. Cel puțin, dorea să încerce.

EPILOG

Sosise seara și în Kamakura ningea. Eu stăteam lângă *irori* cu un creion și o hârtie, uitându-mă la grădina mea de pietre și scriind o poezie. După ce am terminat, am încercat să surprind același sentiment în engleză. A ieșit bine, dar nu era la fel. Japoneza este mai potrivită pentru haiku.

Am auzit-o pe Delilah coborând pe trepte.

— Ce faci? m-a întrebat.

M-am gândit să împăturesc hârtia și s-o arunc peste tăciuni. N-am făcut-o, ci am răspuns:

— Mâzgăleam ceva.

Ea n-a spus nimic. Și-a tras o pernă, s-a așezat și s-a rezemat de mine. Știa că-i voi arăta, dacă doream asta. Când aveam să fiu gata. Așa cum se întâmplase în ultima lună, când îi prezentasem tot mai mult din orașul meu labirintic.

Fusese o lună bună. Bună pentru noi; bună în general. Cei cinci prădători din Child's Play pe care operațiunea Liviei îi identificase inițial fuseseră arestați în urma unei acțiuni comune a FBI-ului și a poliției locale. America fusese zguduită de scandal: Serviciul Secret era investigat de un procuror special; Barkley, Fenwick și Hamm demisionaseră sub pretextul că doreau să petreacă mai mult timp cu familiile; Barkley pusese capăt campaniei lui prezidențiale; iar viitorul OGE părea incert după cazul nesoluționat al răpirii și uciderii directorului său executiv, Oliver Graham. Poliția căuta o „suspectă" – o blondă misterioasă cu care Graham fusese văzut cu puțin timp înainte de dispariția sa. Ea părea însă că intrase în pământ. Se zvonea că ar fi fost o prostituată rusoaică, poate chiar o spioană a Kremlinului.

Desigur, aveau să fie și mai multe victime. Pe cei trei senatori îi așteptau investigații, iar simpla lor retragere din activitate nu avea să le pună capăt – mai ales că Little manevra din culise, iar

reporterul cunoscut de șefa Liviei dezgropa alte dovezi incriminatoare. Eu însă credeam că OGE va supraviețui. Rolul său în prăbușirea avionului deasupra lacului Michigan fusese sugerat, dar nu putea fi dovedit. O asemenea posibilitate cauza prea multă disonanță cognitivă pentru ca publicul s-o accepte sau să vrea o examinare mai minuțioasă. În loc de așa ceva, fusese expediată în domeniul teoriilor conspirațiilor, unde putea fi luată în derâdere în mod convenabil de cei care aveau interesul s-o facă.

În plus, așa cum Delilah spusese cândva, compania nu avea de fapt inamici, ci doar clienți. Iar clienții aceia aveau nevoie de ceva ca OGE. Recunoscând importanța unei detașări de acuzațiile sordide ale trecutului, consiliul de administrație schimbase deja numele companiei în Percivallian, un neologism adjectival derivat din Percival, care fusese unul dintre cei mai loiali și curajoși cavaleri ai regelui Arthur. Dacă Dox avea dreptate în privința puterii marketingului, mă așteptam ca Percivallian să aibă într-adevăr un viitor luminos.

Arrington se găsea sub acuzație, dar părea decis să lupte împotriva ei, declarându-se nevinovat. Avocatul lui susținea că totul era un complot urzit la Kremlin în scopul destabilizării Statelor Unite, derulat de o armată de hackeri și specialiști în dezinformare, și că decesul lui Graham era, de asemenea, o tentativă a Rusiei de a slăbi America. Uluitor era faptul că mulți păreau să-l creadă, ceea ce era util pentru cei aflați la putere. Mă întrebam dacă nu cumva ei ar putea prefera să susțină născocirile lui Arrington prin propriul său deces misterios. Într-un fel, mă așteptam să fiu contactat de cineva interesat de posibilitatea morții lui din „cauze naturale”. Contactul n-ar fi fost simplu – închisesem site-ul securizat –, dar nici imposibil. Bineînțeles, nu aș fi făcut-o. Terminasem definitiv cu toate astea. Și totuși ideea în sine avea ceva vag

ispititor, pentru că, indiferent de decizia mea, rușii ar fi fost foarte ușor de învinuit.

Kent o contactase pe Delilah. Auzise știrile despre Graham, dar nu fusese surprins și nu era înclinat să spună cuiva ceea ce știa. O întrebase dacă se vor mai revedea. Delilah îi spusese că nu se mai putea. Kent întrebase dacă asta era valabil și în cazurile în care va avea vreodată nevoie de genul de serviciu profesional pe care tocmai îl prestase pentru ea. Delilah nu-i răspunsese, însă avea să fie o problemă pentru altă zi.

După operațiunea din Paris, mi-am păstrat deschis telefonul prin satelit și Horton m-a sunat. Avusese dreptate – rufele murdare ce se spălau în public erau deja multe și nimeni nu dorea să examineze prea îndeaproape ce se petrecuse la casa lui. Cele cinci cadavre găsite pe domeniu și epava elicopterului fuseseră ridicate discret și dispăruseră. Nu avea să urmeze nicio anchetă despre cei aflați în spatele morții bărbaților, nici despre tunelurile și camerele ticsite cu arme de sub ruina casei sale.

Fostul colonel transmisese vestea tragică fratelui lui Treven, un avocat pe nume Alex din Silicon Valley, care o primise cu stoicism. Horton înțelesese că cei doi frați nu fuseseră foarte apropiați, ba aproape se înstrăinaseră. El zărise totuși ceva în ochii lui Alex la menționarea lui Katie – sora lor, mi-a explicat Horton, care murise într-un accident auto când erau adolescenți. Poate că pentru Alex existase un element de finalitate în mesajul post-mortem al fratelui său. Era însă imposibil de știut.

Și Dox telefonase. Urma s-o viziteze pe Livia – în Portland, îmi spusese. Numărul mare de cazuri în care era implicată în prezent femeia nu avea să-i permită o vacanță reală și ea nu era deocamdată pregătită să locuiască împreună, nici în casa ei, nici în a lui. Mi-am dat însă seama că Dox era

ameţit de faptul că urma s-o vadă şi, în ciuda reţinerilor mele, am fost fericit pentru el.

Pentru o vreme, Delilah şi cu mine am privit ninsoarea ce cădea peste grădina de pietre, cu umerii lipiţi, într-o tăcere tihnită.

— O să-mi arăţi ce ai mâzgălit? a întrebat ea.

— O poezioară prostuţă.

— Aha.

Ştiam că n-avea să mai insiste. Şi de aceea era posibil. I-am întins hârtia şi ea a citit cu glas tare, în engleză:

Zăpadă acoperind pietre.

O clipă de ascundere.

Formele dăinuie veşnic.

Am rămas din nou tăcuţi, ascultând trosnetul discret al tăciunilor din *irori*.

— Crezi că aşa funcţionează lumea? m-a întrebat Delilah după o vreme.

Am tăcut puţin şi m-am gândit.

— Probabil, am spus, dar de fapt nu despre asta e vorba în poezie.

— Dar despre ce?

M-am uitat la ea.

— Poate că-i vorba despre noi.

A ridicat sprâncenele.

— „Formele”?

— Da. Pentru că – înţelegi? – zăpada se topeşte. Grădina reapare. Atâta doar că n-am putut exprima totul într-un haiku. Sunt un amator, nu un Bashō.

Ea s-a tras mai aproape şi i-am simţit răsuflarea pe buze.

— Vom găsi alt mod de a le exprima, a spus şi m-a sărutat.

Nu ştiam dacă avea dreptate. Însă doream să continui să-ncerc. Eram mulţumit că mă retrăsesem definitiv. Iar de data asta aveam să fac tot posibilul să dureze.

Cel puţin atât cât puteam.

Însă acelea erau gânduri pentru altă ocazie. Mi-am trecut braţul pe după mijlocul lui Delilah,

copleșit de prezența ei, de neașteptata convertire a fortăreței mele de solitudine într-un imperiu pentru doi.

NOTE

Capitolul 1

Un recviem video frumos despre renașterea unei *minka* – o fermă tradițională japoneză ca a lui Rain – și iubirea dinapoia ei: https://vimeo.com/20658635

Capitolul 2

Două articole despre operațiunea din lumea reală care au stat la baza operațiunii Liviei: „The Takeover: How Police Ended Up Running a Paedophile Site", https://gu.com/p/4m3dp/sbl

„Australian Police Sting Brings Down Paedophile Forum on Dark Web", http://bit.ly/2y2LCxC

Cafetiere de 7 600 de dolari, colaci de WC-uri de 640 de dolari etc. cumpărate de Pentagon: „Only the Pentagon Could Spend $640 on a Toilet Seat", http://bit.ly/214ihiN

Pentru mai multe informații despre puterea repetării: Chris Voss, *Never Split the Difference*: *Negotiating As If Your Life Depended On It,* https://www.amazon.com/dp/0062407805

Mai multe despre disonanța cognitivă: https://en.wikipedia.org/wiki/Cognitive-dissonance

Capitolul 5

Referirea făcută de Rain despre „cine", „unde" și „cât" se datorează personajului Joubert, jucat de Max von Sydow în filmul *Cele trei zile ale condorului.* „Nu mă interesează «de ce». Eu gândesc mai des la «când». Uneori la «unde». Întotdeauna la «cât de mult»"

https://youtu.be/voPmfT09jlg

Capitolul 6

Genul de pedofilie „hurtcore” pe care îl descrie Livia este real. „«Sadistic» Paedophile Matthew Falder Jailed for 32 Years”, http://bit.ly/2HsX6P1

Capitolul 8

Informații suplimentare despre numeroasele scandaluri din cadrul Serviciului Secret pe care locotenentul Strangeland i le-a menționat Liviei: https://en.wikipedia.org/wiki/United_States_Secret_Service#Misconduct

Capitolul 9

Antrenamentul în condițiile stresului provocat de adrenalină prin care Livia își trece elevele, inclusiv intimidarea verbală și escaladarea, este modelat după cursul Rocky Mountain Combat Applications al lui Peyton Quinn. Îl recomand cu căldură. http://www.peytonquinn.com

Dacă doriți să fiți mai siguri în lume, lectura cărții The Gift of Fear: Survival Signals That Protect Us from Violence (Darul fricii. Cum ne apără intuiția de violență) de Gavin de Becker este o măsură extrem de eficientă și convenabilă. https://www.amazon.com/dp/0316235024

Capitolul 10

Articolul de care își amintește Livia, despre modul cum munții și fosele submarine exercită un efect gravitațional asupra apei la mii de metri deasupra lor, detectabil la suprafață: „Ocean Technology”, http://econ.st/2FuOoCL.

Capitolul 11

În timp ce căutam un nume bun pentru candidatul la funcția de președinte, mi s-a întâmplat să ascult un episod minunat din podcastul *Intercepted*: „Evening at the Talk House". Unul dintre personaje se numea Walter Barkley și mi s-a părut perfect, astfel încât l-am împrumutat.
https://interc.pt/2HscEpp

Capitolul 15

Un videoclip cu tunelul prin care El Chapo Guzmán a evadat dintr-o închisoare mexicană de maximă securitate:
https://www.cnn.com/videos/tv/2015/07/19/el-chapo-escape-tunnel-cost-blackwell-intv.cnn

George Carlin despre conceptul neintuitiv de „ratare de puțin":
https://youtu.be/zDKdvTecYAM

Capitolul 44

Dispozitivul RFVS este real. „The Pentagon Wants to Stop Marauding Vehicles with High-Powered Microwave Beams", https://bit.ly/2FI6I6K

Capitolul 51

Dacă ați crezut că eu am inventat ideea unei corporații de mercenari care propune statului privatizarea războaielor… nu, nu este invenția mea. „Erik Prince's Plan to Privatize the War in Afghanistan", https://theadn.tc/2xbfF4q

„Trump White House Weighing Plans for Private Spies to Counter 'Deep State' Enemies", https://interc.pt/2kkwOHL

Mai multe cazuri în care Pentagonul a folosit contractori secreți pentru a urmări și ucide inamici:

„Contractors Tied to Effort to Track and Kill Militants”, http://nyti.ms/2HHoUPf

„CIA Sought Blackwater’s Help to Kill Jihadists”, http://nyti.ms/2zOjth0

NSA colectează zilnic trafic de pe Tor și VPN despre sute de mii de americani: „The Senate Intelligence Committee 702 Bill Is a Domestic Spying Bill”, http://bit.ly/2zL8L84

Eforturile FBI-ului de a sparge rețeaua Tor: „The Tor Teardown, Brought to You by Goats, Giraffes, and Thor’s Hammer”, http://bit.ly/2CivVmC

Capitolul 53

Unele informații despre „construcția paralelă”: „Paralel Construction Revealed: How the DEA Is Trained to Launder Classified Surveillance Info”, https://bit.ly/1bYzJpi

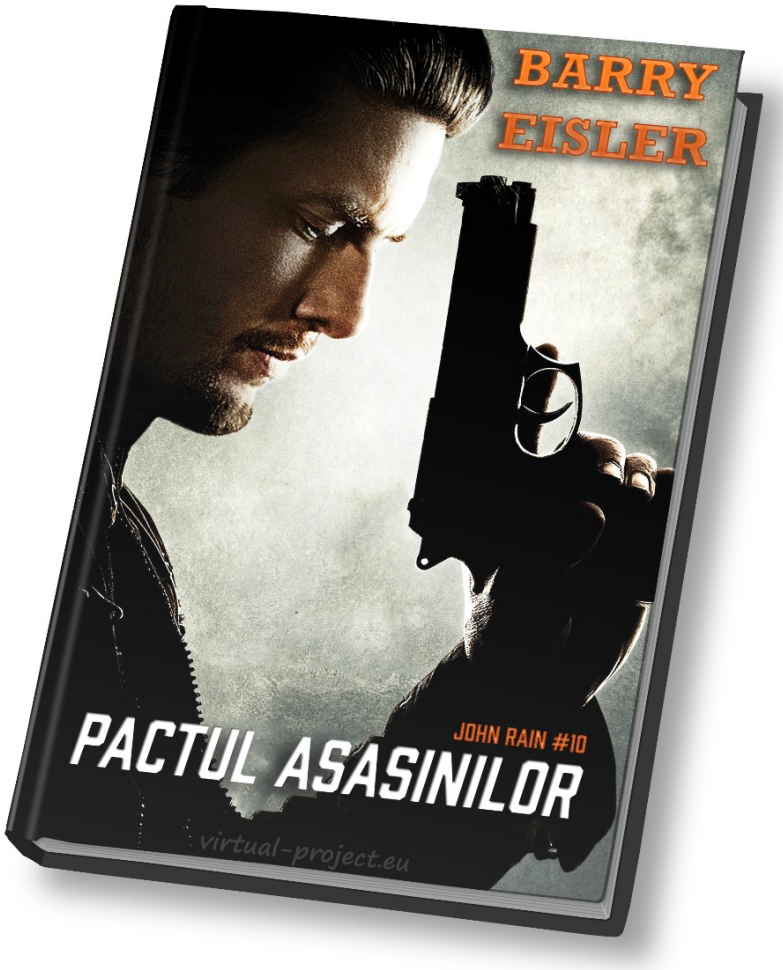

virtual-project.eu

{1} Grup etnic din China și Asia de Sud-Est. (n. red.).

{2} Programul de arestări pentru acte criminale comise cu violență. (n. trad.).

{3} Termenul „hurtcore”, obținut prin combinarea cuvintelor „hardcore” și „hurt”, denumește pornografia extremă, care implică de obicei violențe degradante și abuzuri sexuale asupra copiilor. (n. trad.).

{4} Echipa de Investigații pe Teren. (n. red.).

{5} Federal Aviation Administration – agenție guvernamentală însărcinată cu reglementarea și controlul aviației civile în SUA. (n. red.).

{6} Forțele Speciale ale Marinei SUA. (n. red.).

{7} Unități speciale de intervenție ale forțelor de poliție din SUA, utilizate în situații de mare risc, care folosesc echipamente și tactici militare. (n. red.).

{8} Intelligence Support Activity, Activitățile de Susținere Informații. (n. trad.).

{9} Trupele speciale US Navy SEAL Team Six. (n. trad.).

{10} *Nisei* („a doua generație”), termen japonez folosit în țările de pe continentele americane pentru a specifica etnici japonezi născuți în noua lor țară din părinți imigranți japonezi. (n. trad.).

{11} Direcția Generală pentru Securitate Internă a Franței. (n. trad.).

{12} Direcția Generală pentru Securitate Externă a Franței. (n. red.).

{13} Grupul de intervenție al Jandarmeriei naționale franceze. (n. red.).

{14} Traducere de Ion Pillat. (n. trad.).

{15} Aprox „La naiba”, în limba franceză în original. (n. red.).

{16} *Imediat*, în limba franceză în original. (n. red.).

{17} Interpretarea metodică are la bază sistemul dezvoltat de actorul și regizorul rus Konstantin Stanislavski (1863-1938). (n. trad.).

{18} Porcule! – în limba franceză în original. (n. red.).

{19} *Radio frequency vehicle stopper* (RFVS), în limba engleză în original. (n. trad.).

{20} Vezi cartea *Operațiunea Ochiul lui Dumnezeu*, autor Barry Eisler, Editura Meteor Publishing, București, 2019. (n. red.).

{21} *Freedom of Information Act* (FOIA), lege americană semnată în 1966 de președintele Lyndon B. Johnson, care, pe baza principiului dreptului la informație, obligă agențiile federale să transmită

documentele lor oricui le solicită, indiferent de naționalitate. (n. trad.).

Table of Contents

PROLOG
PARTEA I
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15

PARTEA A II-A
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33
- Capitolul 34

PARTEA A III-A
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
EPILOG
NOTE

Table of Contents

PROLOG 3
PARTEA I 7
Capitolul 1 7
Capitolul 2 11
Capitolul 3 20
Capitolul 4 22
Capitolul 5 25
Capitolul 6 31
Capitolul 7 37
Capitolul 8 38
Capitolul 9 47
Capitolul 10 62
Capitolul 11 76
Capitolul 12 82
Capitolul 13 86
Capitolul 14 96
Capitolul 15 103
PARTEA A II-A 112
Capitolul 16 112
Capitolul 17 120
Capitolul 18 133
Capitolul 19 143
Capitolul 20 154
Capitolul 21 158
Capitolul 22 165
Capitolul 23 173
Capitolul 24 192
Capitolul 25 193
Capitolul 26 202
Capitolul 27 208

Capitolul 28 223
Capitolul 29 227
Capitolul 30 234
Capitolul 31 242
Capitolul 32 248
Capitolul 33 254
Capitolul 34 257
PARTEA A III-A 264
Capitolul 35 264
Capitolul 36 278
Capitolul 37 286
Capitolul 38 299
Capitolul 39 306
Capitolul 40 315
Capitolul 41 324
Capitolul 42 339
Capitolul 43 347
Capitolul 44 358
Capitolul 45 364
Capitolul 46 366
Capitolul 47 368
Capitolul 48 369
Capitolul 49 371
Capitolul 50 372
Capitolul 51 376
Capitolul 52 389
Capitolul 53 392
Capitolul 54 401
EPILOG 408
NOTE 413